

Giới thiệu Mùa Đông Ấm Hoa Sẻ Nở

Cô gặp anh trong lúc đang túng quẫn, cùng đường. Từ đó, vận mệnh đã lặng lẽ thay đổi. Vốn liếng nguyên thủy nhất của thiếu nữ đang độ thanh xuân giống những đồng xèng trên canh bạc vận mệnh.

Hiện thực muôn vàn khó khăn đã khiến cô quyết định dùng những đồng xèng này để đổi lấy cơ hội tiếp tục học hành. Đây vốn chỉ là một cuộc giao dịch vật chất nhưng một cách vô thức, trong trái tim cô đã dần chôn chứa bóng hình anh.

Cô không biết tại sao mình lại thích anh, mà thích một người, đâu cần lý do. Cảm giác rung động tinh tế này đơn giản chỉ là tình cảm không thể kìm nén. Trong lúc anh suy sụp, cuộc đời giống một trời đầy tuyết, cô đã nguyện làm lò sưởi ấm áp, làm tan chảy giá lạnh trong anh...

Trong cuộc sống, có lẽ thực sự cần đến chữ “duyên”. Mặc dù ban đầu, anh chỉ là sự lựa chọn trong lúc túng quẫn cùng đường của cô, nhưng thực ra, số phận đã lặng lẽ an bài tất cả. “Số phận đã định” - Lam Tổ Hình vô cùng tin tưởng vào bốn chữ này. Ngoài điều này ra thì không gì có thể giải thích được cho sự gặp gỡ giữa cô và Anh Hạo Đông.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Ấm Hoa Sẻ Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Lựa Chọn Trong Lúc Túng Quẫn

Lựa chọn mãi mãi là việc khiến người ta khổ sở nhất, bởi việc đó có nghĩa là giữ hay bỏ. Dù giữ hay bỏ thì cũng luôn khiến những người phải lựa chọn cảm thấy vô cùng khó xử. Bởi vì giữ và bỏ thì đều có khả năng làm thay đổi quỹ đạo cuộc sống của chính mình.

1.

Mẹ vừa qua đời, Lam Tổ Hình biết mình không thể ở lại Thân gia được nữa.

Chỉ là cô không ngờ mọi việc lại đến nhanh như vậy.

Đêm hè, trời tối đen như mực. Ngoài xa vắng vắng có tiếng sấm nhưng mưa vẫn chần chừ chưa rơi xuống, trong phòng càng oi bức, giống hệt chiếc lồng hấp. Lam Tổ Hình đóng chặt cửa sổ rồi lên giường đi ngủ.

Nóng, rất nóng. Cảm giác nóng bức ép chặt cơ thể khiến mồ hôi túa ra nhớp nháp. Chiếc quạt điện cánh nhỏ lạch phạch, nhẹ nhàng thổi những làn gió mát dịu, sau khi trần trọc hồi lâu trên chiếc chiếu cói, Lâm Tổ Hình dần chìm vào giấc ngủ. Trong cơn mơ màng, dường như cô nghe thấy cánh cửa phòng phát ra tiếng cọt két khe khẽ. Ngay sau đó, một luồng khí kỳ dị xộc thẳng vào mũi cô.

Giây phút đó, Lam Tổ Hình bàng hoàng tỉnh giấc. Cô mở bừng mắt, ngay lập tức nhìn thấy một cơ thể béo lùn, bốc mùi nồng nặc đang chậm rãi tiến về phía đầu giường. Hắn ta có đôi mắt vàng vắn đục, lóe sáng giống như dã thú trong bóng đêm.

Lam Tổ Hình nhanh chóng thò tay xuống dưới gối, rút ra một con dao sắc, chuyên dùng để bổ dưa hấu. Lưỡi dao sáng loáng, quét một đường dài giống như sao băng, ánh chớp rạch ngang bầu trời đêm.

“Á!” Sau một tiếng kêu thảm thiết, ông bố dượng Thân Đông Lương của cô ôm lấy bả vai phải, ngã xuống đất. Máu bắn tung tóe lên tường và sàn nhà.

“Mày... Con nha đầu chết tiệt... Con chó cái thôi tha...”

Mồ được vào phòng Lam Tổ Hình nhưng Thân Đông Lương không thể nghĩ được cô lại giấu dao ở dưới gối. Hơn thế, cô thiếu nữ thoát nhìn có vẻ mảnh mai, yếu ớt này lại có thể chém với lực lớn đến vậy. E là xương bả vai của hắn cũng bị thương, hắn đau đến mức ngã nhào xuống sàn, lăn lộn.

Máu cũng bắn tung tóe lên mặt Lam Tổ Hình sau khi cô vung dao chém ông bố dượng, cánh tay run lẩy bẩy khiến con dao rơi xuống sàn gạch, kêu “choang” một tiếng. Toàn thân run rẩy, cô chạy ra mở tủ, lôi chiếc túi đã xếp sẵn quần áo, kéo cánh cửa lớn, chạy thật nhanh ra đường, bỏ lại phía sau chuỗi lời mắng chửi độc ác của ông bố dượng.

Từ hôm nay, căn nhà cũ kỹ, chật hẹp này hoàn toàn không còn liên quan gì tới cô nữa.

Thoát khỏi tòa chung cư kiểu cũ, sau khi chạy được một đoạn khá xa, người Lam Tổ Hình mềm nhũn, cô dựa lưng vào một góc tường, từ từ ngồi xuống. Tất cả sức lực dường như cạn sạch, cơ thể mệt mỏi đến mức không cử động nổi. Chỉ có những dòng nước mắt nóng hổi là không ngừng chảy trôi...

Trời càng lúc càng sáng.

Lam Tổ Hình xách túi hành lý, đi đến quán ăn nhanh nơi cô làm thêm. Lúc bà chủ đến mở quán, nhìn thấy cô thì rất đổi kinh ngạc. “Cháu làm gì ở đây thế

này? Bỏ nhà đi hay sao?”

“Bà chủ, cháu có thể tạm thời ở lại quán một, hai ngày được không ạ? Thuê được nhà rồi cháu sẽ chuyển đi ngay.”

“Cháu cắt đứt hoàn toàn quan hệ với bố dượng rồi à?”

Từ khi còn học trung học, khi không có tiết hoặc những dịp nghỉ lễ, nghỉ hè, Lam Tổ Hình vẫn thường tới quán ăn nhanh này làm thêm. Vợ chồng chủ quán cũng biết sơ sơ tình cảnh của cô. Trước câu hỏi của bà, tròng mắt cô đỏ hoe, nghẹn lời không nói được gì. Bà chủ quán quan sát sắc mặt Lam Tổ Hình, thờ dãi một tiếng, quả nhiên bà đoán không sai. Quán ăn nhanh vừa mở cửa, những người công nhân và khách có thói quen uống trà buổi sáng lũ lượt kéo đến, bà không hỏi cô nữa.

“Tổ Hình, cứ làm việc đi đã. Chuyện này để lát nữa hẵng nói.”

Tắt bật đến tận hai giờ chiều, công việc bận rộn mới coi như kết thúc một phần. Buổi chiều có người khác thay ca, cô có thể nghỉ ngơi được rồi. Lam Tổ Hình định đi tìm phòng trọ, trước khi đi, cô quyết định thỉnh giáo đồng nghiệp Trương Mỹ Lan, người có kinh nghiệm lâu năm trong việc tìm phòng trọ.

Trương Mỹ Lan hỏi: “Cô muốn thuê phòng như thế nào? Có điều kiện gì không?”

“Chỉ cần rẻ tiền, ở được là được, không còn điều kiện gì khác.”

“Chỉ cần rẻ tiền là được ư? Phòng ở khu thành Tây rất rẻ, nhưng chỗ đó vừa xa xôi vừa hẻo lánh, quản lý trị an thì lơ là, lỏng lẻo, cô dám ở đó không?”

Một cô gái độc thân đương nhiên không dám ở một nơi quản lý trị an lỏng lẻo rồi, Lam Tổ Hình lập tức lắc đầu.

“Phòng ở những chỗ khác, dù nhỏ nhất, hẹp nhất, sơ sài nhất thì một tháng cũng phải mất đến một nghìn tệ. Tiền lương làm thêm hằng tháng ở quán ăn nhanh này còn chẳng đủ trả tiền thuê nhà. Tổ Hình, tốt nhất cô nên thử tìm xem có người nào muốn thuê cùng không ấy.”

Tổ Hình thấy những lời Trương Mỹ Lan nói không hẳn là không có lý. Thực ra, thời gian gần đây, cô liên tục cập nhật tin tức về phòng cho thuê ở khắp nơi. Phòng trọ trong thành phố lớn quả thực rất đắt đỏ, nhưng cô không nản lòng, chiều nào cũng bỏ chút thời gian để đi tìm, hy vọng mình may mắn gặp được một căn phòng tốt mà giá lại rẻ.

Đương nhiên, đó chỉ là vọng tưởng hảo huyền mà thôi, trong xã hội vật chất lên ngôi, giữa chốn đô thị phồn hoa này, có cái gì được gọi là hàng tốt giá rẻ chứ? Hơn nữa, ở đâu cũng vậy, đều phải nộp trước ít nhất ba tháng tiền nhà để đặt cọc, ngất nổi trên người Lam Tổ Hình hiện giờ không có ngần ấy tiền.

Chín giờ tối, cô quay lại quán ăn nhanh. Giờ này quán ăn nhanh chỉ còn lựa thừa vài vị khách, bà chủ đang ngồi trước quầy thu ngân, tính thu nhập của ngày hôm nay. Lam Tổ Hình đứng bên cạnh, im lặng đợi bà ta tính toán xong, xốc lại dũng khí, nhắc lại lời ban sáng: “Bà chủ, đêm nay cháu có thể ở lại quán không ạ?”

Cô đột nhiên thấy mình giống như một chú chó nhỏ đang quẫy đuôi xin ăn, không phải cô không có lòng tự tôn, không cảm thấy xấu hổ, mà nếu phải qua đêm ngoài đường thì thực sự còn khó coi hơn gấp bội phần. Trong quán ăn tuy không có chăn ấm, đệm êm nhưng chỉ cần xếp vài ba chiếc bàn lại với nhau, cũng có thể tạm coi là giường; còn chăn thì đã có khăn trải bàn, vẫn tốt hơn ngồi một mình ở đầu đường đến sáng.

Bà chủ ngừng đầu nhìn cô, nở nụ cười ôn hòa. “Tổ Hình à, cháu đến đây. Bác có chuyện muốn nói với cháu.”

Những người làm công đã thu dọn quán xong xuôi và ra về cả, chỉ có ông chủ, kiêm bếp trưởng vẫn ở trong bếp, cẩn thận kiểm tra bếp ga, vòi nước, nguồn điện đã tắt cẩn thận hết chưa. Trong phòng ăn lúc này chỉ còn một mình bà chủ và Lam Tổ Hình, bà ta thân mật, kéo cô ngồi xuống, hỏi: “Tổ Hình à, mẹ cháu mất rồi, bố dượng lại không lo cho cháu, sau này cháu định thế nào?”

Sau này thế nào ư? Lam Tổ Hình chưa từng nghĩ đến vấn đề này. Bây giờ cô chỉ lo lắng phải giải quyết chuyện cơm ăn, chỗ ở trước mắt thế nào, đây mới là vấn đề cấp bách nhất.

“Cháu cũng không biết nữa!” Giọng cô thể hiện sự bất lực.

“Cháu thi đỗ đại học rồi, bây giờ học phí tính thế nào? Ai sẽ nộp cho cháu?”

Lam Tổ Hình thấy lòng chua xót, bây giờ cô còn tâm trí đâu để nghĩ đến vấn đề học phí nữa, không lưu lạc nơi đầu đường xó chợ đã là tạ ơn trời đất lắm rồi.

“Tổ Hình, bác có cách này...” Bà chủ ngại ngại nói.

Vừa nghe nói có cách, mắt Lam Tổ Hình sáng lên, cô khẩn thiết nói: “Bác có cách gì, nói cháu biết với.”

Bà chủ do dự một lát rồi nói: “Cháu biết đấy, con trai cả A Đông nhà bác vì sức khỏe hơi yếu nên vẫn chưa kết hôn. Cháu là một cô gái tốt, đáng người ưa nhìn, lại thật thà, nếu cháu làm con dâu bác, bác nguyện sẽ giúp cháu nộp học phí để cháu có thể học đại học.”

Lam Tổ Hình ngần ra, con trai cả của bà chủ lúc nhỏ bị tai nạn xe, cụt một chân, thành người tàn phế, hơn thế, tính cách anh ta cũng thay đổi, trở thành một người lúc nào cũng cổ quái và trầm uất, không có cô gái nào thích nổi anh ta. Cứ như vậy đến năm anh ta ba mươi tuổi, em trai, em gái đều lần lượt kết hôn, sinh con, chỉ có anh ta vẫn còn độc thân nên tính tình càng trầm lắng. Hề nhìn thấy bất kỳ cô gái trẻ tuổi, xinh xắn nào, mắt anh ta cũng sáng lên,

say mê nhưng cũng đầy oán hận mà nhìn chằm chằm.

Những cô gái có chút nhan sắc làm trong quán ăn nhanh này đều bị anh ta nhìn chòng chọc như vậy, đặc biệt là Lam Tổ Hình. Ánh mắt đó sắc nhọn như những chiếc gai, đâm người ta đến mức toàn thân nổi da gà. Cho nên, mỗi lần nhìn thấy anh ta đến quán ăn, Lam Tổ Hình đều tìm cách tránh mặt. Nhưng lúc này, bà chủ lại bảo cô có đồng ý lấy anh ta...

Sau con sững sờ, Lam Tổ Hình chỉ biết cười khổ. Trên thế gian này, người chịu giúp đỡ người khác vô điều kiện trong lúc khó khăn thực sự rất hiếm, còn người thừa nước đục thả câu ở đâu cũng có.

“Xin lỗi, bà chủ, cháu mới vừa tròn mười tám tuổi, cháu không muốn kết hôn sớm như vậy.”

Mặt bà chủ lập tức chầy dài. “Tùy cháu vậy, bác cũng thấy cháu đáng thương nên mới mua việc vào người. Cháu không hiểu ý tốt thì thôi vậy.”

Lam Tổ Hình cũng biết ý, không nhắc đến chuyện ở nhờ quán ăn nữa, cô bước vào trong phòng đưa đồ, lấy hành lý rồi bước ra ngoài. Bà chủ nhìn cô rời đi, nhướn mắt, bĩu môi một cái, tỏ vẻ không hài lòng.

Thần thờ bước vô định, Lam Tổ Hình tình cờ bắt gặp bạn cùng lớp – Tôn Chí Cao. Cậu ấy đang đi cùng cặp vợ chồng trung niên bước ra từ trung tâm thương mại bên kia đường, chắc đó là bố mẹ cậu ấy. Nhìn thấy cô, cậu ấy vui mừng chào hỏi: “Lam Tổ Hình!”

Thấy con trai vui mừng chào một cô gái, vợ chồng nhà họ Tôn chăm chú nhìn Tổ Hình. Cô đột nhiên cảm thấy vô cùng khó xử, một ngày giữa tháng Sáu oi ả, làm việc trong quán ăn hơn nửa ngày, lại đội nắng, chạy ngoài đường hơn nửa ngày nữa, người đầy mồ hôi, nhem nhuốc mà không có chỗ nào để tắm rửa. Cảm thấy người mình chua lỏm, mặt dính dầu, thực sự không thích hợp gặp người khác, nhưng không có chỗ nào để tránh, cô đành miễn cưỡng cười. “Chào cậu, Tôn Chí Cao.”

“Cậu mang hành lý đi đâu vậy? Chuẩn bị đến Học viện Kinh doanh nhập học à? Vẫn còn hơn một tháng nữa mới khai giảng. Số điện thoại liên lạc của cậu là gì? Hôm đó mình cùng cậu đi nhập học, được không?”

Tôn Chí Cao và Lam Tổ Hình cùng thi vào Học viện Kinh doanh của thành phố.

Lam Tổ Hình cúi đầu không nói, Tôn Chí Cao thấy cô có vẻ khác lạ, liền quan tâm hỏi: “Cậu... có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

Với các bạn nữ học cùng lớp, Tôn Chí Cao đặc biệt thân thiết với Lam Tổ Hình, loại cảm tình giữa con trai và con gái này đơn giản chỉ là sự yêu thích và ngưỡng mộ. Nhưng Lam Tổ Hình luôn cố tình tránh né cậu ta, một là vì cô không muốn phân tâm trong việc học tập; hai là vì dáng vóc và tướng mạo của cậu ta hết sức bình thường, không đủ mê lực để cô phân tâm. Nhưng lúc này, bất ngờ nghe được một câu hỏi đầy quan tâm, cô rất cảm động, nước mắt bất giác ứa ra.

“Rốt cuộc là có chuyện gì, cậu đừng khóc, từ từ nói mình nghe.”

Đêm đó, Lam Tổ Hình theo Tôn Chí Cao và bố mẹ cậu ta về Tôn gia.

Tắm rửa sạch sẽ, từ phòng tắm bước ra, Lam Tổ Hình cảm thấy mình như vừa sống lại. Ông Tôn đã kê tạm cho cô một chiếc giường gấp ở thư phòng, vì quá mệt mỏi và buồn ngủ, vừa nằm xuống giường, cô liền thiếp đi.

Ngủ một mạch đến tận sáng mới tỉnh, vừa mở mắt cô đã nghĩ ngay đến việc những ngày tiếp theo mình sẽ sống thế nào. Từ lâu cô đã nhận ra Tôn Chí Cao thích mình. Bà chủ quán kia muốn cô về làm vợ cậu con trai tàn phế, đổi lại, bà ta sẽ giúp cô nộp tiền học phí. Cô không thích cái tên A Đông cổ quái, u uất ấy chút nào nên đã lập tức từ chối, nhưng nếu người ấy là Tôn Chí Cao...

Lam Tổ Hình ôm gối, ngẫm nghĩ hồi lâu, cảm thấy nếu Tôn Chí Cao ngỏ lời, cô sẽ chấp nhận. Tuy cô không thích cậu ta nhưng dù sao cũng đã từng là bạn học, hơn nữa, lại cùng thi vào một trường đại học, sau bốn năm đại học, họ sẽ kết hôn, chẳng phải tốt hơn nhiều so với tương lai mờ mịt trước mắt hay sao?

Nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động, Lam Tổ Hình bật dậy, mở cửa đi ra. Thấy bà Tôn đang chuẩn bị bữa sáng, cô liền đến bên, xắn tay phụ giúp.

Bà Tôn cũng không từ chối, vừa vo gạo nấu cháo vừa nói chuyện với cô: “Tổ Hình, tối qua cháu nói sau khi mẹ qua đời, bố dượng không muốn nuôi cháu nữa, vậy cháu đã nghĩ đến việc sau này phải làm thế nào chưa?”

Mọi chuyện Lam Tổ Hình nói với họ đều đã qua chỉnh sửa, vì cô không thể nói cho bất kỳ ai biết chuyện ông bố dượng có âm mưu đòi bại nên cô mới phải chạy ra ngoài.

“Cháu cũng không biết nữa...” Lam Tổ Hình trả lời giống hệt câu cô đã nói với bà chủ quán ăn nhanh. Cô thậm chí tính toán, nếu bà Tôn cũng muốn cô và Tôn Chí Cao định hôn ước, rồi đồng ý trả tiền học phí cho cô thì cô sẽ đồng ý ngay.

“Dù gì bố dượng cũng không quan tâm đến cháu nữa, xem ra cháu không thể học đại học được rồi! Việc cháu nên làm lúc này là tìm một phòng trọ, ổn định cuộc sống độc lập trước. Sinh tồn vẫn quan trọng hơn học cao, cháu nói có phải không?”

Lam Tổ Hình ngẩn ra, giọng điệu của bà Tôn không hề thể hiện ý muốn quan tâm đến cô.

“Bác có một người bạn làm môi giới bất động sản, lát nữa bác sẽ gọi cho cô ấy, hỏi hộ cháu một căn phòng giá rẻ phù hợp. Cháu thấy đấy, nhà bác cũng

chật, Chí Cao và bố nó mùa hè đều thích cời trần, cháu ở lại đây thực sự không tiện lắm. Cháu thấy đúng không?”

Lam Tổ Hình máy móc gật đầu.

“Bác còn một người bạn làm ở trung tâm giới thiệu việc làm, bác sẽ bảo chú ấy tìm giúp cháu một công việc thích hợp. Những chuyện khác, cháu đừng lo nghĩ nữa, giải quyết chuyện công việc và chỗ ở trước đã. Cháu thấy đúng không?”

Rốt cuộc vẫn là một cô gái không có nhiều kinh nghiệm sống, Lam Tổ Hình không hiểu được hàm ý sâu xa trong lời nói của bà Tôn, liền mạnh dạn khẩn cầu: “Bác Tôn, cháu rất muốn đi học. Bác có thể giúp cháu giải quyết vấn đề học phí trước không ạ? Nếu bác có thể giúp cháu, bác bảo cháu làm gì cháu cũng làm.”

Bà Tôn khó xử nói: “Tổ Hình, nhà bác cũng chẳng khá giả gì, bác thì chỉ ở nhà làm nội trợ, mọi thứ chi tiêu đều dựa cả vào tiền lương của bác trai. Nuôi một mình Chí Cao ăn học, hai bác đã vất vả lắm rồi, nếu giờ thêm cả cháu nữa... Bác e là không thể giúp cháu được.”

Lúc này, Lam Tổ Hình mới cảm thấy mình hơi đường đột, xấu hổ đến độ mặt mũi đỏ gay.

Ông Tôn cũng đã dậy, ngái ngủ, cời trần bước ra ngoài. Vừa nhìn thấy Lam Tổ Hình, ông mới chợt nhớ ra nhà có khách, lập tức quay lại phòng, mặc áo.

Lam Tổ Hình nhận ra không khí bất tiện đang bao trùm gia đình họ Tôn, cô nấu bữa sáng xong, liền quay về thư phòng. Bên ngoài cánh cửa khép hờ, cô nghe thấy vợ chồng họ lên lút nói chuyện.

“Minh à, mình nói với con bé chưa?”

“Em nói rồi. Em nói sẽ giúp nó tìm được một phòng trọ tốt rồi cho nó chuyển đi ngay.”

“Thực ra đứa bé này cũng rất đáng thương...”

“Em cũng cảm thông với nó, nhưng không thể để nó tiếp xúc với Chí Cao nhà mình được. Sau kỳ nghỉ hè, Chí Cao sẽ đi học đại học, còn nó, với tấm bằng trung học, nhiều nhất cũng chỉ có thể tìm được một công việc phổ thông. Hơn nữa, lại còn mồ côi, nghe nói cha nó mất từ khi nó còn nhỏ, người như thế chắc chắn tâm sinh lý không được bình thường. Dù sao thì nó cũng không phải là đối tượng phù hợp với Chí Cao. Cho nên, em bắt buộc phải chia cách chúng nó càng nhanh càng tốt, tránh...”

Lam Tổ Hình cảm thấy đầu ong ong, không thể nghe tiếp được nữa. Rất lâu sau, trên gương mặt cứng đờ của cô dần hiện lên một nụ cười âm thầm, cười cho sự ngây thơ, ấu trĩ của chính mình. Chẳng qua vì đứa con trai tàn phế nên bà chủ quán ăn nhanh mới thêm đề ý đến cô, nhưng cô lại tự cho rằng mình là một miếng bánh thơm béo ngây, vợ chồng nhà họ Tôn cũng sẽ lấy điều kiện làm con dâu để giúp cô đi học. Ai ngờ họ không những không thêm đề ý đến đứa trẻ mồ côi như cô, mà còn nghĩ cách làm thế nào để xua đuổi cô đi, để cô và cậu con trai quý tử của họ không thể tiếp xúc với nhau nữa.

Sau khi hai vợ chồng nhà họ Tôn quay về phòng, Lam Tổ Hình lặng lẽ xách hành lý, rời khỏi nhà họ Tôn. Tôn Chí Cao vẫn chưa ngủ dậy, cô lặng lẽ đứng trước cửa phòng cậu ta một lát rồi âm thầm rời đi.

Cậu nam sinh có dáng vóc và tướng mạo bình thường này trước đây chưa bao giờ thu hút được sự chú ý của cô, nhưng bây giờ, cô không thể với tới cậu ta nữa rồi.

Lam Tổ Hình xách túi hành lý, đi đến quán ăn nhanh, đã đến giờ làm việc.

Nhưng bà chủ quán rất khách sáo nói với cô rằng: “Tổ Hình, bác có hai người đồng hương muốn đến làm nên cháu không cần tới đây nữa. Bác sẽ trả hết tiền công tháng này cho cháu, cháu tìm việc khác đi nhé!”

Lam Tổ Hình nhất thời đờ đẫn, đây chẳng phải đã khôn càng thêm khó sao? Cô chỉ còn hy vọng vào công việc này để có thể cầm cự qua ngày mà thôi, đang định mở miệng cầu xin, chợt thấy bà chủ quán vẫn nhìn cô một cách thần nhiên, cô giật mình nhận ra, hình như bà ta đang cố tình đợi cô đến cầu xin rồi đồng ý lấy đứa con tàn phế của bà ta.

Lam Tổ Hình cố kìm nén những lời muốn nói, nghẹn ngào, vành mắt đỏ hoe. Cố kìm nén không để nước mắt chảy ra, nhận lấy tiền, quay người rời đi. Cô biết bà chủ quán đang cố ý làm khó cô, đổi cách để ép cô đồng ý lấy A Đồng tàn phế của bà ta. Nếu cô vẫn không đồng ý thì còn gì để nói nữa đây?

Lúc cô quay người rời đi, bà chủ quán nói thêm một câu: “Tổ Hình, dù gì cháu cũng làm ở đây lâu như vậy rồi, sau này có khó khăn gì thì cứ quay lại tìm bác.”

Thật nực cười, sau này có khó khăn gì, cứ quay lại tìm bà ta ư? Khó khăn trước mắt cô đang gặp phải không phải do bà ta cố ý gây ra sao? Lời nói của bà ta có hàm ý gì, không cần nói cũng biết. Sau khi Lam Tổ Hình ra khỏi quán ăn nhanh, hai hàng nước mắt kìm nén bấy lâu cuối cùng cũng tuôn trào. Cô cắn răng rời đi, không quay đầu lại, ngậm hạ quyết tâm. Nếu cô thực sự bị ép đến mức phải bán thân, cũng tuyệt đối không bán cho cậu con trai tàn phế của bà ta.

Một cô gái trẻ trung, xinh đẹp giữa chốn đô thị phồn hoa, xa xỉ mê hồn, nếu chấp nhận đánh đổi bằng bất cứ giá nào thì sẽ không bao giờ sợ rằng mình không thể tiếp tục sinh tồn. Nhưng Lam Tổ Hình vẫn chưa muốn đi đến bước đường cùng đó, cô lau khô nước mắt, xách túi hành lý, đến hết cửa hàng này tới cửa hàng khác dọc bên đường, hỏi:

“Chào ông/bà, xin hỏi ông/bà có cần thuê người không ạ?”

“Công việc vất vả đến đâu, tôi cũng làm được, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề cơm ăn, chỗ ở là được.”

“Không cần ư? Đã làm phiền ông/bà rồi!”

Lam Tổ Hình biết khóc lóc cũng vô ích, nhiệm vụ cấp bách nhất lúc này là tìm việc. Tìm được việc mới có thể giải quyết được vấn đề sinh tồn cơ bản nhất của cuộc sống. Nhưng với tấm bằng tốt nghiệp trung học, cô chỉ có thể xin ứng tuyển những công việc phổ thông thông thường. Những công ty lớn luôn là nơi những nhân sĩ, anh tài bước chân vào. Một số cửa hàng nổi tiếng cũng lựa chọn tố chất của nhân viên rất kỹ, họ yêu cầu ngoại hình trẻ trung, xinh đẹp, có khí chất, tiếng Trung, tiếng Anh lưu loát. Khi Lam Tổ Hình bước vào một cửa hàng vàng bạc, châu báu cao cấp, giám đốc nghe nói cô đến ứng tuyển, mới nhìn một cái đã lắc đầu. “Xin lỗi cô, chiều cao của cô không phù hợp với yêu cầu của chúng tôi.”

Lam Tổ Hình có dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn, kết hợp với khuôn mặt tinh tế, xinh đẹp nhìn rất hài hòa, nhưng không phù hợp với tiêu chuẩn tuyển người của cửa hàng vàng bạc, châu báu này. Họ yêu cầu nữ nhân viên bán hàng phải có chiều cao từ 1m65 trở lên.

“Vậy làm phiền rồi!”

Trong vòng nửa ngày, không biết đã bị từ chối bao nhiêu lần, Lam Tổ Hình sắp kiệt sức rồi. Ánh nắng tháng Bảy giống như lửa thiêu, đường cái, ngõ nhỏ, đâu đâu cũng nóng hừng hực như lò nung. Cô đi trên đường dưới ánh mặt trời nóng rực như đi trong lò lửa, mồ hôi túa ra, chẳng mấy chốc người bốc mùi chua lỏm. Cô biết với bộ dạng này, cơ hội tìm được việc là rất nhỏ, nhưng không còn cách nào khác, bây giờ cô chỉ hy vọng phép màu sẽ đến với mình.

Lam Tổ Hình quay người, chuẩn bị ra khỏi cửa hàng trang sức, không hề nhận ra một đôi mắt vẫn luôn nhìn cô từ đầu đến cuối, ngay khi cô mới bước chân vào đây. Lúc đang đẩy cửa kính, đột nhiên Lam Tổ Hình nghe thấy phía sau có người gọi: “Cô gì ơi, cô đang tìm việc sao?”

Lam Tổ Hình quay đầu nhìn, đó là một người phụ nữ trung niên, ăn mặc đơn giản và thanh lịch, đang nhìn cô chăm chăm. Cô vội gật đầu. “Đúng vậy, bà chủ, bà cần tuyển người sao? Công việc vất vả đến đâu tôi cũng làm được, tiền công bao nhiêu cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thể giải quyết được vấn đề cơm ăn, chỗ ở là được.”

Người phụ nữ đó nghiêm túc nhìn cô một lần nữa rồi gật đầu. “Vậy được, chúng tôi đang muốn tìm người.”

Trong lúc nói chuyện, nữ nhân viên của cửa hàng châu báu cầm ra một chiếc hộp trang sức tinh xảo rất đẹp, giám đốc cửa hàng đích thân đón lấy, đưa cho người phụ nữ trung niên này, nói: “Thật ngại quá, bà Chu, để bà đợi lâu rồi. Chiếc nhẫn kim cương đã được khám lại rồi đây!”

“Được, cảm ơn ông!”

Bà Chu đón lấy chiếc hộp trang sức, nói với Lam Tổ Hình: “Cô đi theo tôi.”

Lam Tổ Hình lúc đầu còn hơi băn khoăn, cứ đi theo một người không rõ lai lịch thế này sao? Nhưng nhìn vẻ khách khí của vị giám đốc tiệm trang sức đối với bà ta, cô đoán chắc hẳn bà ta cũng là một người có thân phận và địa vị trong thành phố này, liền đánh liều đi theo. Lúc này, cô chẳng khác gì một người mù đang mò mẫm trong bóng tối, bỗng một đôi tay dang ra, dịu dàng, cô chỉ có thể đi theo, không có sự lựa chọn nào khác.

Một chiếc Mercedes sáng bóng đang đậu bên ngoài cửa hàng trang sức, tài xế là một người đàn ông trung niên trông rất đôn hậu, thấy bà Chu đi ra, ông ta vội vàng xuống xe, mở cửa sau đợi sẵn. Thấy Lam Tổ Hình cùng bà lên xe, ông ta hơi kinh ngạc, liếc nhìn cô vài cái.

Lam Tổ Hình cùng ngồi ghế sau với bà Chu. Trên đường, bà ta tỉ mỉ hỏi gia cảnh của cô, cô trả lời một cách giản lược: Bố qua đời sớm, mẹ tái giá, mới mất vì tai nạn xe. Cô đi khỏi nhà bố dượng, đơn độc, không người thân thích, chỉ muốn tìm một công việc thích hợp để giải quyết chuyện cơm ăn, chỗ ở trước.

Bà Chu xem chứng minh thư của cô. “Chắc cô vẫn đang đi học?”

Lam Tổ Hình do dự giây lát. “Tôi đã thi đỗ vào Học viện Kinh doanh Anh Tài nhưng bây giờ không có cách nào để đi học nữa.”

Bà Chu không nói gì thêm, sau khi chăm chú nhìn cô một lát, liền trầm ngâm như đang suy nghĩ gì đó. Bà ta không nói chuyện, Lam Tổ Hình cũng không lên tiếng. Hướng mắt nhìn ra ngoài cửa xe, cô vẫn thấy căng thẳng, không biết mình đang đi đâu.

Chiếc Mercedes đi đến vịnh Ngân Sa ở ngoại thành, đây là một trong những khu nhà đất đắt đỏ nhất thành phố. Nơi này gần núi, sát biển, phong cảnh tuyệt đẹp. Chiếc xe đỗ trước một tòa biệt thự màu trắng giữa lưng chừng núi, bà Chu đưa Lam Tổ Hình vào phòng khách.

“Cô ngồi đợi tôi một lát, tôi sẽ quay lại.”

Trong phòng bày trí hoa lệ nhưng không mất đi vẻ trang nhã, tinh tế. Lam Tổ Hình có chút thấp thỏm, lo lắng ngồi xuống sofa, một cô giúp việc mặc áo trắng vẩy đen bụng đến cho cô một cốc nước cam ép lạnh. Nhấp một ngụm, cảm giác mát mẻ lan khắp cơ thể. Nếu chỉ cần có cơm ăn, chỗ ngủ thì nơi cô đang sa chân vào này thực sự là vượt quá mong ước rồi.

Lam Tổ Hình muốn tìm hiểu một chút về Chu gia từ cô giúp việc nhưng ngẫm nghĩ một chút lại thôi. Tốt hơn hết vẫn nên nói năng thận trọng, im lặng là vàng.

Bà Chu đi khoảng nửa tiếng sau mới về, nói: “Lam tiểu thư, phu nhân muốn gặp cô, mời cô đi theo tôi.”

Lam Tố Hinh nghe mà ngẩn người hồi lâu, hóa ra bà Chu không phải chủ nhân của ngôi nhà này, chủ nhân là người khác.

Vị phu nhân mà bà Chu nói muốn gặp Lam Tố Hinh đang ở trong một phòng khách nhỏ trên tầng hai.

Bà ấy là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mái tóc đen búi sang trọng, làn nổi bật làn da trắng như ngọc. Bà ấy mặc bộ quần áo ở nhà bằng chất liệu tơ tằm màu nâu nhạt, trên cổ đeo một sợi dây chuyền trân châu sáng bóng, ngoài ra không có bất kỳ đồ trang sức nào khác, nhưng vẫn toát lên khí chất cao quý, nho nhã.

Lam Tố Hinh đứng trước mặt bà ấy, bà ấy nhìn cô với ánh mắt soi mói từ đầu xuống chân. Cô cảm thấy thấp thòm, bất an, lo sợ bà ấy không ưng ý. Cô thực sự không muốn phải đối năng, đối gió, xách hành lý đi hết của hàng này đến cửa hàng khác để giới thiệu bản thân mình thêm nữa. Càng nếm trải cảm giác lang thang, vất vưởng thì càng khát vọng được bình yên, ổn định.

Bà ấy quan sát một lượt, hình như có vẻ hài lòng, nói thẳng vào vấn đề: “Cô là Lam Tố Hinh phải không? Tôi muốn cô chăm sóc một bệnh nhân, cô đồng ý không?”

Lam Tố Hinh trả lời không chút ngập ngừng: “Tôi đồng ý!”

“Nhưng bệnh nhân này rất đặc biệt, công việc của cô không phải chỉ là hộ lý bình thường...” Phu nhân ngừng lại một lát, dường như đang suy nghĩ câu từ cho phù hợp. Hồi lâu sau, bà ấy bỗng chuyển chủ đề: “Cô đã đọc Hồng lâu mộng chưa?”

Lam Tố Hinh bồn chồn gật đầu, không hiểu tại sao bà ấy lại hỏi vậy. Lẽ nào người chăm sóc bệnh nhân còn phải đọc thuộc Hồng lâu mộng sao?

Phu nhân nhận ra sự nghi hoặc của cô, chậm rãi nói: “Trong Hồng lâu mộng, Giả Bảo Ngọc có một đại nha hoàn tên Tập Nhân, cô ta đã chăm sóc anh ta rất cẩn thận, chu đáo. Không chỉ là những sinh hoạt thường ngày mà còn có cả chuyện giường chiếu. Lam tiểu thư, cô hiểu ý tôi chứ?”

Lam Tố Hinh sững sờ. “Phu nhân, ý của bà là... chăm sóc bệnh nhân này, tôi còn phải...”

Dù sao vẫn chỉ là một cô gái nhỏ tuổi, ngây thơ, nghe thấy những lời phu nhân vừa nói, khuôn mặt Tố Hinh bắt gặp ửng hồng, không biết nói gì thêm.

Phu nhân trầm tĩnh gật đầu. “Đúng, dù nó có bất cứ yêu cầu gì, cô cũng không được cự tuyệt.”

Trong lòng tràn ngập cảm giác quần bách, khó xử và xấu hổ, khóe mắt cô đỏ lên, nước mắt như chực trào. Cô chỉ muốn tìm một công việc để kiếm tiền sinh sống, chẳng lẽ bắt buộc phải trả giá bằng chính thân thể của mình sao?

“Lam tiểu thư, nếu cô có thể đảm nhiệm được công việc này, tôi sẽ không để cô thiệt thòi đâu. Cô đỗ vào Học viện Kinh doanh Anh Tài rồi, đúng không? Tôi có thể cho cô tiền học đến lúc cô tốt nghiệp.”

Đầu óc cô trống rỗng, tai cũng như ù đi, nhưng hiện thực vẫn diễn ra sống động ngay trước mắt, đúng là cuộc sống này vẫn luôn tàn nhẫn và khó thở đối với những người như cô. Lại là một cuộc giao dịch, nhưng khác là được diễn ra trong một tòa biệt thự trang hoàng của vịnh Ngân Sa, cũng coi như là vụ làm ăn tốt. Rất lâu sau, Lam Tố Hinh mới gắng sức trấn tĩnh, hít một hơi thật sâu, nói: “Tôi... có thể gặp người bệnh đó trước không?”

Đó là một người như thế nào đây? Nếu là người có cơ thể và tâm hồn tàn tật như A Đống thì cô thực sự có chút sợ hãi.

Phu nhân đang định nói gì đó thì bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập, bà Chu nói vọng vào: “Phu nhân...”

Phu nhân vốn đang bình thản ngồi trên sofa, nhâm nhi chén trà, vừa nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập của bà Chu thì đứng bật dậy, vội vàng xò dép rồi nhanh chóng đi ra mở cửa, hỏi: “Có phải Hạo Đống lại làm sao rồi không?”

“Vâng, phu nhân, Hạo Đống đột nhiên nổi giận dè dặt, đập phá mọi thứ.”

Ngay sau đó, ở đầu bên kia hành lang trên tầng hai, không biết trong căn phòng nào, bỗng vang lên tiếng đàn ông gào thét đau đớn, tiếp đó là tiếng đổ vỡ của đồ vật làm bằng thủy tinh. Tiếng thét đó giống như một con thú bị trọng thương đang lăn lộn, gầm rú vang vọng nơi rừng sâu khiến Lam Tố Hinh bất giác cảm thấy sợ hãi.

Phu nhân lập tức chạy ra khỏi phòng, bà Chu cũng theo sau, họ quên mất còn Lam Tố Hinh vẫn đang đứng đó. Cô vội vàng xách túi hành lý, cuống quýt đi xuống lầu. Phòng khách lớn ở dưới lầu vô cùng tĩnh lặng, hầu hết người hầu ở đây đã được đào tạo, không được truyền gọi thì không lộ mặt. Cô rời khỏi căn phòng đó mà không gặp bất cứ trở ngại nào, dưới ánh nắng chói chang như thiêu đốt bên ngoài sân, lớp mồ hôi lạnh trên người ban nãy dần tan biến.

Quá đáng sợ! Giữa ban ngày ban mặt mà tiếng gào thét đó vẫn khiến người ta sồn gai ốc, nếu nghe thấy lúc nửa đêm thì chắc chỉ còn nước vỗ tim mà chết.

Trực giác mách bảo Lam Tố Hinh, chủ nhân của tiếng thét đó nhất định là “bệnh nhân đặc biệt” mà phu nhân muốn thuê cô chăm sóc. Nếu cô đoán không lầm thì người bệnh này chắc chắn bị thần kinh, hơn nữa, có thể là... còn có chiều hướng bạo lực. Vị phu nhân kia còn muốn cô “cẩn thận, chu đáo” chăm sóc anh ta, không được cự tuyệt bất cứ yêu cầu nào của anh ta, vậy nếu anh ta muốn đánh cô, giết cô, cô cũng phải chấp nhận sao?

Tuy rất muốn học đại học nhưng Lam Tổ Hình không muốn dùng sinh mạng để đánh đổi, sao cô dám ở bên một bệnh nhân đáng sợ như thế chứ? Rồi khỏi tòa biệt thự sang trọng ấy, cô đi bộ gần nửa giờ đồng hồ mới đến được trạm xe buýt gần nhất, bắt xe quay lại trung tâm thành phố, tiếp tục công cuộc tìm việc.

Thời điểm giữa trưa là lúc nóng nhất của một ngày mùa hạ. Lúc này chẳng ai muốn đi ra ngoài đường, ánh nắng chiếu lên da thịt bỏng rát. Lam Tổ Hình có thể chịu được nóng nhưng không thể chịu được cơn khát đang hành hạ cô. Nhưng những chai nước khoáng, nếu thêm một tẹt nữa là đủ để cô ăn một bát mì chay giá rẻ rồi, cô không nỡ bỏ phí hai tẹt này chút nào. Trên người cô bây giờ chẳng còn bao nhiêu tiền, không thể tiêu bữa bãi được. Cô cố bước đi, đến khi nhìn thấy một ngân hàng. Trong ngân hàng ắt sẽ có nước phục vụ khách, Tổ Hình nhanh chóng bước vào, định bụng sẽ uống no bụng nước thì thôi. Xui xẻo sao, bình nước tuy đầy ắp nhưng không có lấy một chiếc cốc giấy.

Làm sao đây? Có nước nhưng lại không thể uống, cô họng cô bỏng rát như bị lửa thiêu. Nếu đây là một nơi vắng vẻ thì cô còn có thể bỏ qua liếm si mà ngửa cổ tu vài hớp, nhưng giữa một nơi người ra người vào nườm nượp như ngân hàng này thì... cô không thể mất hết tự trọng như vậy được. Sau khi nhìn trái ngó phải, bỏ qua ánh mắt của người bảo vệ, từ trong thùng rác ở góc tường, Lam Tổ Hình thò tay, nhặt một chiếc cốc giấy đã sử dụng. Chẳng quan tâm mọi người sẽ nghĩ thế nào, cô không thể chịu nổi cơn khát này nữa.

Chắc chiếc cốc giấy này đã được một cô gái thời thượng dùng, viền cốc còn lưu lại dấu son màu hồng tím đang thịnh hành. Lam Tổ Hình lấy nửa cốc nước tráng qua, sau đó uống liền một hơi tám cốc thì không thể uống nổi nữa. Nhân viên bảo vệ kinh ngạc nhìn cô, không thốt nên lời.

Cuối cùng, Lam Tổ Hình rót thêm một cốc nước nữa rồi rời đi. Lúc đi ngang qua nhân viên bảo vệ ấy, cô cố ý cúi gầm mặt, xấu hổ bước ra ngoài. Ban nãy, vì cơn khát mà cô bất chấp tất cả, lúc này mới cảm thấy hành động của mình thật chẳng ra sao. Nhưng cô không còn cách nào khác.

3.

Cốc nước đó giống như dòng suối mát lạnh, nhờ có nó mà Lam Tổ Hình mới đủ sức để tiếp tục độc hành giữa trời nắng chang chang, lúc nào khát lắm, cô mới nhấp một ngụm nhỏ. Giống như cảm giác lê bước trên sa mạc, mỗi ngụm nước đều quý báu vô cùng.

Đi đến mức sắp kiệt sức, cuối cùng cô cũng tìm được việc trong một nhà hàng Trung Quốc, còn được bao ăn, ở. Đúng lúc đang bận rộn chuẩn bị bữa tối cho thực khách, giám đốc nghe nói cô từng có kinh nghiệm phục vụ quán ăn, liền nhận cô vào làm việc. Trong quán ăn nhanh trước đây, cô chỉ phụ trách công việc bưng bê và nhận order của khách, nhưng ở nhà hàng này, cô phải làm cả những việc như rửa rau, rửa bát, bưng bê, dọn dẹp bàn, đi đưa hàng... Tất nhiên mới đến thì phải chấp nhận làm những công việc giống tạp vụ, ai cũng có thể gọi cô đến, quát cô đi, bận bịu đến độ quay như chong chóng.

Buổi tối sau khi tan làm, người cô mệt rũ.

Một người đồng nghiệp đưa cô đến phòng ở dành cho nhân viên của nhà hàng. Căn phòng này rộng chừng mười mét vuông, bốn mặt tường vừa khéo kê được bốn chiếc giường tầng, dành cho tám người ở. Người đồng phòng nhỏ, lại không có thiết bị thông gió. Hơn nữa, giờ đang là mùa hè, vừa bước vào phòng, hơi người ngột ngạt xộc thẳng vào mũi. Lam Tổ Hình không kìm được đưa tay bịt mũi, có người khinh bỉ bĩu môi. “Đào ơi, cô nhạy cảm như vậy sao không đến biệt thự mà ở?”

Lam Tổ Hình lặng lẽ bỏ tay xuống.

Đêm đó, cô ngủ không ngon giấc. Trong phòng vô cùng nóng bức, đã thế tiếng ngáy của cô gái nằm giường bên phải cứ đập vào tai, cộng thêm mùi hôi hám, chua lèm của cô nằm giường bên trái xộc vào mũi khiến Lam Tổ Hình cảm thấy lợm giọng, buồn nôn. Tai và mũi đều bị quấy rầy, cô gần như mất ngủ cả đêm. Ngày hôm sau, đầu cô nặng trĩu, lê lét đến nhà hàng làm việc.

Công việc này tuy được bao ăn, ở nhưng ở đã thâm, ăn còn thâm hơn. Ông chủ nhà hàng đúng là một tên keo kiệt, bủn xỉn, có thể tiết kiệm được bao nhiêu thì ông ta ra sức tiết kiệm. Một suất ăn của nhân viên chỉ có hai món rau, một món canh, gần như không có chút váng dầu nào. Rất nhiều nhân viên phục vụ trong lúc dọn bàn đã lén bưng những món khách không ăn hết vào phòng rửa, ăn ngấu nghiến, có người còn “hào phóng” gọi Lam Tổ Hình đến cùng ăn.

Chỉ khi nào quá đói, không thể chịu nổi, Lam Tổ Hình mới nghĩ đến chuyện ăn những thứ đó, giống như hôm gần chết khát ấy, bắt buộc phải nhặt chiếc cốc đã dùng để rót nước uống. Còn bây giờ, tuy đồ ăn hằng ngày nhạt nhẽo, không dầu mỡ, nhưng vẫn có cái mà nhét cho no bụng, Lam Tổ Hình tuyệt đối không muốn ăn đồ thừa của người khác. Cô gượng cười rồi lắc đầu rời đi.

Làm việc trong nhà hàng được hơn một tuần, hôm đó, Lam Tổ Hình đi đưa đồ ăn cho một công ty quảng cáo, biết họ đang tuyển nhân viên đánh máy, cô lập tức tự giới thiệu rồi đánh thử một bản văn kiện cho họ xem. Thấy cô đánh vừa nhanh vừa tốt, ông chủ rất hài lòng, hỏi: “Công ty của chúng tôi làm ăn nhỏ lẻ, không bao ăn, ở đâu. Cô có thể tự tìm chỗ ở, được không?”

Lương của nhân viên đánh máy không cao, nếu không bao ăn, ở thì tiền lương còn chẳng đủ để thuê phòng. Lam Tổ Hình rất thất vọng, nhưng không cam chịu bỏ qua, liền nói với ông chủ: “Đề tôi suy nghĩ xem có thể tìm được chỗ ở không, có gì mai tôi quay lại, trả lời ông, được chứ?”

Ông chủ lập tức đồng ý: “Được, tôi sẽ đợi cô!”

Lam Tổ Hình trở về nhà hàng, xốc lại tinh thần, đi tìm A May, nhân viên thu ngân.

A May là người suy nhất ở đây thuê phòng bên ngoài, vì bạn trai của cô ta làm việc tại một khu công nghiệp ở ngoại thành, cuối tuần nào cũng ngồi xe buýt hai giờ đồng hồ, đến thăm người yêu. Để có thể hưởng thụ thế giới của hai người, họ thuê một căn hộ khép kín, sống cho thoải mái.

Lúc Lam Tổ Hình nói muốn cùng A May thuê phòng, A May không cần suy nghĩ, liền thẳng thừng từ chối: “Tôi sao có thể sống chung với cô được? Cô biết đấy, cứ cuối tuần là bạn trai tôi lại về.”

“Tôi biết, A May. Tôi muốn thuê phòng chung với cô, tiền phòng, tiền điện nước và tất cả các phụ phí khác đều chia đôi. Lúc nào bạn trai của cô về, tôi sẽ đi chỗ khác ngủ tạm một đêm, tuyệt đối không cản trở thế giới riêng của hai người đâu. Ban ngày, tôi đi làm, cũng không ở trong phòng, buổi tối mới về ngủ. Tôi cũng không ngủ trên giường của cô, chỉ cần trải một tấm thảm dưới đất là được. Cô xem như thế có được không?”

A May đắn đo, suy nghĩ, hình như có vẻ đã xuôi xuôi. Tiền thuê phòng giảm được một nửa, lại không ảnh hưởng đến việc “hội ngộ” bạn trai vào cuối tuần. Suy nghĩ một lát rồi cô ta gật đầu, nói: “Vậy được, nhưng tôi cứ phải nói thẳng, chỉ cần bạn trai tôi quay về, bất luận là lúc nào, cô cũng phải tránh đi chỗ khác đấy!”

Lam Tổ Hình gật đầu như trống bỏi. “Nhất định là thế rồi!”

Tối đó, Lam Tổ Hình xách hành lý đến căn hộ nhỏ của A May. Hôm sau, cô đến công ty quảng cáo, chính thức nhận lời làm việc. Lúc cô xin ông chủ nhà hàng Trung Quốc nghỉ việc, ông ta quay ngoắt, ngữ khí thay đổi một trăm tám mươi độ: “Mới làm có mấy ngày đã nghỉ, không kết toán tiền công?”

Lam Tổ Hình không nói, tốt xấu gì mấy ngày này, cô ở đây cũng có cơm ăn, chỗ ngủ, không phải lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, tiền công coi như nộp vào phí ăn, ở đi.

Ở công ty quảng cáo, cô làm việc rất chăm chỉ, tuy đây chỉ là một công ty nhỏ, thuê một căn hộ ba phòng, một sảnh làm văn phòng nhưng so với nhà hàng Trung Quốc toàn mùi dầu mỡ kia vẫn tốt hơn nhiều. Trưa thì ăn cơm tại văn phòng, còn buổi tối, cô chỉ ăn qua loa, hoặc nấu mì hoặc ăn bánh bao cho xong bữa.

Lam Tổ Hình vô cùng cẩn trọng khi thuê chung phòng với A May. Cô biết, cuộc sống trước mắt cô yên ổn hay không hoàn toàn dựa vào thái độ của cô. Cô luôn cố gắng không làm phiền đến cô ta, tối nào cũng đều đợi cô ta đi ngủ rồi mới trải thảm xuống sàn, sáng sớm, khi cô ta chưa dậy, cô đã khẽ khàng thu dọn tấm thảm gọn ghề. Đến cuối tuần, cô biết ý, tránh ra ngoài từ rất sớm. May lúc này là mùa hè, Lam Tổ Hình có thể đến công ty quảng cáo, ngủ tạm một đêm trên bàn làm việc.

Cuối tuần đó, bạn trai của A May gọi điện nói có việc bận, không đến được nên tối đó, Lam Tổ Hình và A May đã đi ngủ từ sớm. Ai ngờ hơn mười một giờ đêm, anh ta lấy chìa khóa riêng mở cửa, mò vào phòng trong bóng tối. Anh ta giẫm lên chân của Lam Tổ Hình, dọa cô một phen sợ hãi, nhảy dựng lên: “Á!”

A May dậy bật đèn, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Không phải anh nói hôm nay có việc không về sao?”

“Xong việc rồi, anh liền bắt xe về thăm em ngay. Cô ấy là ai vậy?”

Anh ta nhìn xoáy vào Lam Tổ Hình bằng ánh mắt không chút kiêng dè. Trời nóng như đổ lửa, cô chỉ mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, hơn nữa, trước nay, cô vẫn quen ngủ không mặc áo ngực, lúc này đột nhiên bị một người đàn ông nhìn chằm chằm, liền cảm thấy lúng túng, khó xử, mặt đỏ bừng.

A May nhanh nhẹn cầm bộ quần áo phong nam, đẩy bạn trai vào phòng vệ sinh tắm rửa. Sau đó, cô ta thản nhiên nói với Lam Tổ Hình: “Cô xem, bạn trai tôi về rồi, tối nay cô tìm chỗ khác ngủ đi nhé!”

Lam Tổ Hình đành thay quần áo, đi ra ngoài. Cô đã đồng ý, hể bạn trai của A May về, cô sẽ lập tức tránh đi, nhường phòng lại cho họ. Nhưng tại sao anh ta lại quay về đúng lúc này kia chứ? Đã hơn mười một giờ đêm rồi, cứ coi như cô đến công ty ngủ nhờ thì giờ cũng chẳng bắt được xe buýt nữa. Bình thường cô phải mất nửa tiếng đi xe buýt mới đến được nơi làm việc.

Nửa đêm, đường phố vẫn sáng ánh đèn. Những chiếc đèn neon bảy màu rực rỡ trang hoàng cho cảnh đêm thành phố thêm lung linh, huyền ảo. Phố xá ít người qua lại, chỉ còn những chiếc đèn xe chớp nháy như sao băng trên mặt đường.

Lam Tổ Hình là loi, bước những bước vô định trong đêm tối, trong lòng tràn đầy sự mơ hồ, không biết làm thế nào, cũng không biết nên đi đâu, về đâu. Cứ đi mãi, đi mãi, nước mắt như những cánh hoa, lả chĩa rơi xuống mặt đường, cô biết khóc cũng không có tác dụng gì nhưng không thể không chế nổi cảm xúc của mình nữa rồi. Tiếng khóc bất lực của cô vang lên giữa đường phố lúc nửa đêm, không một ai nghe thấy.

Lam Tổ Hình đi bộ hơn một tiếng đồng hồ mới tới công ty. Vừa mệt vừa tủi, cô đến bên bàn làm việc, vừa đặt lưng xuống đã thiếp đi. Cô ngủ một mạch đến lúc có người lay gọi mới tỉnh. Mở mắt ra liền nhìn thấy đồng nghiệp đang kinh ngạc nhìn cô. “Sao cô lại ngủ ở đây?”

Công ty không phải là chỗ để ngủ lại, Lam Tổ Hình bị ông chủ phê bình, còn thu hồi chìa khóa cửa chính của cô, tránh sau này cô lại lén chạy đến ngủ.

Lam Tổ Hình vô cùng chán nản, sau này, cuối tuần cô phải đi đâu để có được một đêm yên ổn đây? Đồng nghiệp Vương Quảng Sinh kín đáo hỏi cô: “Cô không có chỗ ở à? Chỗ tôi còn phòng trống, cô có thể chuyển đến bất cứ lúc nào.”

Vương Quảng Sinh là một người đàn ông thấp bé, gầy gò, ba mươi tuổi và chưa kết hôn. Anh ta là nhân viên nghiệp vụ của công ty, Lam Tổ Hình mới làm ở đây có mấy ngày nhưng đã nhận ra anh ta có ý với cô. Nhưng anh ta hơn cô quá nhiều tuổi, lại nghiện thuốc nặng, răng và ngón tay đều ám mùi khói thuốc, vàng xỉn, mỗi khi anh ta nói chuyện đều tỏa ra một mùi hôi nồng nặc. Ở cùng anh ta sao? Không, chuyện này tuyệt đối không thể.

Lam Tổ Hình lịch sự mỉm cười. “Cảm ơn, tôi có chỗ ở rồi!”

Ai ngờ sau khi tan làm, về nhà, A May đột nhiên nói: “Tổ Hình, tôi không muốn thuê chung phòng nữa, cô tìm chỗ khác rồi chuyển đi nhé!”

Lam Tố Hinh sững sờ, trả một nửa tiền thuê phòng chỉ để xin một chỗ trải vừa cái chiếu, vậy mà giờ, cái chỗ bé tí teo ấy, cô cũng không giữ được nữa rồi.

“A May, chẳng phải chúng ta đang sống rất tốt sao? Tại sao đột nhiên cô lại muốn tôi chuyển đi?”

A May không nhiều lời, một mực nói không muốn thuê chung phòng nữa, còn trả lại số tiền Lam Tố Hinh đã đưa cho cô ta. Đương nhiên Lam Tố Hinh không biết chuyện đêm qua, bạn trai của A May luôn miệng hỏi về cô khiến cô ta cảm thấy vô cùng khó chịu, liền quyết định đuổi cô đi.

Thêm một lần nữa, Lam Tố Hinh rơi vào cảnh túng quẫn. Cô xách túi hành lý, lang thang trên đường, không biết đêm nay dung thân chốn nào? Cuối cùng cô đành cắn răng, thuê tạm một phòng nghỉ nhỏ, tắm rửa rồi nằm ngủ. Ngày mai còn phải đi làm rồi tìm chỗ trọ, nếu không nghỉ ngơi tốt thì sao có tinh thần để ứng phó đây?

Sáng hôm sau, Lam Tố Hinh tập trung thời gian, làm hết công việc được giao rồi xin ông chủ cho nghỉ nửa ngày để chiều đi tìm phòng trọ. Trước khi đi, cô đã xem xét một loạt các mẫu tin cho thuê nhà trên báo, mạng, có mấy căn phòng đang tìm người ở ghép trong thành phố, xem qua thì có vẻ tương đối thích hợp, giá cả lại vô cùng rẻ mạt. Nhưng giá rẻ đồng nghĩa với việc chẳng phải chỗ tốt đẹp gì. Chúng đều thuộc khu nhà của những hộ nghèo, vừa nhỏ vừa bẩn. Đáng sợ nhất là, những chủ phòng tìm người ở ghép nếu không phải đàn ông trung niên lười thôi, lụm thuộm với những ánh nhìn dung tục thì cũng là phụ nữ diêm dúa, trang điểm lòe loẹt, ăn mặc hở hang, vừa nhìn đã biết ngay là gái đứng đường.

Lam Tố Hinh sao dám ở cùng những người này kia chứ? Sau khi từ căn phòng cho thuê cuối cùng bước ra, cô thở dài, nửa ngày coi như lại công cốc. Tối nay biết tính sao đây, lại phải thuê nhà nghỉ sao? Trên người chẳng còn bao nhiêu tiền, không biết đủ cho cô thuê nhà nghỉ mấy lần nữa đây? Thực sự Lam Tố Hinh đã đến bước đường cùng rồi. Hay là tìm Vương Quảng Sinh, thử thương lượng, xin anh ta rộng lòng, cho cô thuê một phòng vô điều kiện?

Lam Tố Hinh ôm tâm sự nặng nề, băng qua đường, hoàn toàn không để ý đến tín hiệu đèn dành cho người đi bộ đã bật sang màu đỏ. Một tiếng phanh gấp chói tai vang lên bên tai cô, ngay sau đó, người tài xế thò đầu ra, cao giọng quát: “Tiểu thư, qua đường phải cẩn thận chứ!”

“Xin lỗi!”

Lam Tố Hinh cuống quýt cúi đầu nhận lỗi, ai ngờ người tài xế nhìn thấy cô, bỗng dừng lại. “Ý, chẳng phải Lam tiểu thư đấy sao?”

Lam Tố Hinh ngẩn người, không hiểu tại sao người này lại quen mình. Ngay sau đó, cửa xe phía sau mở ra, bà Chu chậm rãi bước xuống, biểu cảm trên khuôn mặt bà ấy vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. “Lam tiểu thư, rất vui khi gặp lại cô!”

Lần thứ hai Lam Tố Hinh được bà Chu đưa vào tòa biệt thự màu trắng xinh xắn nằm ở vịnh Ngân Sa.

Ban này, cô vốn đang do dự xem có nên đi hay không thì bà Chu liền thuyết phục: “Lam tiểu thư, nhìn túi hành lý trên tay cô, tôi đoán tối nay cô vẫn chưa có chỗ để nghỉ? Quay về cùng tôi trước nhé, chỗ chúng tôi còn rất nhiều phòng trống, cô cứ ở lại vài hôm cũng được.”

Lam Tố Hinh cười khổ. “Nhưng... không phải các bà sẽ cho tôi ở vô điều kiện.”

“Đúng, chúng tôi có mục đích của mình. Nhưng Lam tiểu thư, nếu cô thực sự không muốn, chúng tôi cũng không ép. Chẳng qua là vì lần trước, phu nhân vẫn chưa nói hết, cô đã lặng lẽ rồi đi rồi, bà ấy cảm thấy rất đáng tiếc. Hôm nay lại gặp cô ở đây, tôi muốn mời cô gặp phu nhân một lần nữa, nghe bà ấy nói kĩ hơn. Cứ coi như cô đến làm khách, được không?”

Lam Tố Hinh ngần ngừ một lát, thấy như thế cũng chẳng sao, dù gì đêm nay cũng không có chỗ để nghỉ ngơi, đến tòa biệt thự đó làm khách cũng chẳng có gì là không được cả. Thế là cô lại bước vào tòa biệt thự màu trắng trên vịnh Ngân Sa thêm lần nữa. Lần này, bà Chu không bảo cô ngồi đợi ở phòng khách dưới lầu nữa mà trực tiếp đưa cô lên một căn phòng ở tầng hai. Căn phòng được bài trí hết sức trang nhã, ấm áp, còn có một ban công nho nhỏ, trồng đầy hoa phong lan, hương hoa dịu dịu tỏa khắp phòng. Bà Chu nói: “Lam tiểu thư, đêm nay cô ở lại căn phòng này, được không?”

Lam Tố Hinh ngây người, từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng được sống trong một căn phòng đẹp thế này.

“Tôi... không cần đi gặp phu nhân trước sao?”

“Phu nhân không có nhà, bà ấy có chút chuyện nên rồi đi rồi, mấy ngày nữa mới quay về. Lam tiểu thư, mấy ngày này cô cứ ở lại đây, đợi bà ấy quay về hẳn nói, được không?”

Cuối mỗi câu nói, bà Chu đều thêm hai từ “được không”, ngữ khí vô cùng ôn hòa và tôn trọng. Lam Tố Hinh không thắc mắc thêm nữa, có thể ở lại đây mấy ngày, so với việc xách hành lý đi thuê nhà nghỉ hay thuê chung phòng với Vương Quảng Sinh, chẳng phải tốt hơn gấp trăm lần sao? Cô thực sự không muốn từ chối. Tuy trong căn nhà hoa lệ này từng có một tiếng gầm đáng sợ, nhưng một mình lang thang ngoài đường lúc nửa đêm, trời tối đen như mực chẳng phải cũng khiến cô sợ hãi như vậy sao?

Lam Tố Hinh quyết định ở lại căn phòng này. Buổi đêm, cô khóa chặt cửa, vẫn chưa yên tâm, liền kéo chiếc tủ đầu giường ra chặn cửa. Cho dù như vậy, cô vẫn ngủ không ngon giấc, nửa đêm choàng tỉnh mấy lần. Lắng tai nghe ngóng, cả tòa nhà vô cùng yên tĩnh, không có tiếng động nào khác thường, cũng không có tiếng gầm từng khiến cô kinh hãi kia. Xem ra, bệnh nhân tâm thần đó không thường xuyên phát bệnh. Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lam Tố Hinh tỉnh dậy, phát hiện mình sắp trễ giờ làm. Vội vàng chạy xuống dưới lầu, cô gặp bà Chu ở đầu cầu thang.

“Lam tiểu thư, chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng, bà Chu.”

“Cô có việc gì mà vội vàng như vậy?”

“Tôi sắp muộn giờ làm rồi!”

Từ vịnh Ngân Sa đến công ty quảng cáo ít nhất phải đi hai tuyến xe, mất một tiếng đồng hồ chứ chẳng ít. Lúc này, chỉ còn nửa tiếng nữa là đến giờ làm.

Bà Chu hơi ngần người. “Cô làm việc ở đâu?”

Lam Tổ Hình nói địa chỉ của công ty quảng cáo, bà Chu không để tâm lắm, chỉ khẽ cười. “Cũng không xa, không phải vội, lát nữa tôi bảo A Thái đưa cô đi. Ăn sáng trước nhé!”

A Thái chính là người tài xế hôm qua đã nhận ra cô.

Sau khi dùng xong bữa sáng phong phú nhất cuộc đời, Lam Tổ Hình còn được A Thái lái xe đưa đến dưới lầu công ty quảng cáo. Lúc cô bước xuống xe, vừa khéo gặp Vương Quảng Sinh, anh ta ngạc nhiên đến mức miệng há hốc.

Những cô gái trẻ trung, xinh đẹp quả thực rất lợi hại, mới hôm trước còn phải ở lại công ty, ngủ trên bàn làm việc, hôm nay đã đi làm bằng một chiếc xe đất tiền, còn có tài xế riêng. Chỉ là anh ta vẫn không hiểu, cô đã ngồi lên chiếc xe này rồi thì hà cớ gì còn đến làm việc trong công ty nhỏ bé này chứ? Tuy không hiểu rõ nhưng Vương Quảng Sinh đoán, Lam Tổ Hình chẳng còn ở công ty này lâu.

Lúc tan làm, Lam Tổ Hình vừa bước ra khỏi tòa nhà liền nhìn thấy A Thái đã đứng đợi ở dưới lầu, bà Chu quả thật rất chu đáo.

Có người săn sóc thật tốt, không cần lo lắng bất cứ chuyện gì. Sau khi rời khỏi nhà bố dượng, Lam Tổ Hình đã phải đơn độc chống chọi với cuộc sống lâu như vậy rồi, lúc này có người để dựa dẫm, cô thực sự không muốn từ chối... Cứ coi như cô đang tạm nghỉ ngơi.

Bữa tối đã chuẩn bị xong, vừa về đến nhà, bà Chu đã gọi cô vào ăn cơm. Đồ ăn hết sức tinh tế lại hợp khẩu vị. Sau bữa ăn, cô giúp việc thu dọn bát đĩa rồi mang đến một giỏ hoa quả đựng đầy các loại quả tươi đã được rửa sạch sẽ.

Phòng ăn có một mặt tường là cửa kính sát mặt sàn, có thể thưởng thức cảnh quan mỹ lệ của bờ biển và bầu trời cách đó không xa. Đang là lúc hoàng hôn, những áng mây ngũ sắc ngập trời, Lam Tổ Hình vừa ăn hoa quả vừa ngắm mặt trời lặn, nghĩ về những tháng ngày trước đây, không có một chỗ ở yên ổn, cũng chưa từng ăn đủ ba bữa cơm, nhất thời cảm khái vô hạn.

Ăn hết một chùm nho, Lam Tổ Hình hỏi bà Chu: “Rốt cuộc bao giờ phu nhân mới quay về?”

“Có thể phải mấy ngày nữa. Lam tiểu thư, cô đừng sốt ruột. Ở lại đây thêm vài ngày nữa không được sao? Hay là cô ở không quen, không được thoải mái?”

Lam Tổ Hình cười khỏ. “Hoàn toàn ngược lại, ở đây quá thoải mái, tôi sợ đến lúc mình sẽ không muốn rời đi nữa.”

Sống trong tòa biệt thự của vịnh Ngân Sa này giống như vừa bước vào một thế giới khác vậy. Trong thế giới xa hoa, giàu sang, phú quý này, liệu cô có phải trả một cái giá thật đắt để được ở lại đây không? Lam Tổ Hình thấy thực sự khó xử. Nếu bệnh nhân kia không đáng sợ như vậy thì cô chẳng cần phải đắn đo, do dự thế này. Hiện thực đã hết lần này đến lần khác nói cho cô biết, trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí, muốn có một chỗ ở ổn định, tiếp tục học đại học thì bắt buộc phải hy sinh, lấy cái mình sẵn có để đổi lấy cái mà mình thiếu sót. Trên người cô chẳng có thứ gì đáng giá, có chăng chỉ là thân xác thời thanh xuân và khuôn mặt xinh đẹp.

Vốn liếng nguyên thủy nhất của thiếu nữ đang độ thanh xuân giống những đồng xèng trên canh bạc vận mệnh. Hễ ném ra rồi, thua hay thắng đều dựa vào ý trời.

“Nếu cô không muốn rời đi nữa thì ở lại là được rồi.”

“Bà Chu, đây rốt cuộc là một nơi như thế nào, tôi vẫn không hiểu.”

Bà Chu hiểu rõ ý tứ trong câu nói của Lam Tổ Hình, liền trả lời qua loa: “Đây là Anh gia, Anh tiên sinh đã qua đời, chỉ còn Anh phu nhân và con trai sống ở đây.”

Lam Tổ Hình chần chừ một lát rồi hỏi tiếp: “Bệnh nhân mà Anh phu nhân muốn tôi chăm sóc chính là con trai của bà ấy sao?”

“Phải!”

“Vậy... Anh thiếu gia... bị bệnh gì vậy?”

“Bệnh của cậu ấy không thể nói rõ ràng ngay được, có phải lần trước cô đến đây, tiếng hét của cậu ấy đã khiến cô sợ hãi, cho nên cô mới lặng lẽ bỏ đi mà không nói một lời?”

Lam Tổ Hình ngai ngừng, khẽ gật đầu.

“Thiếu gia tuy có lúc không thể kiềm chế nổi cảm xúc nhưng cậu ấy không hề có khuynh hướng bạo lực. Lam tiểu thư, cô nghĩ nhiều quá rồi!” Bà Chu thận trọng, khéo léo, chỉ bằng một câu nói đã xua tan nỗi lo ngại trong lòng Lam Tổ Hình.

“Vậy rốt cuộc anh ta bị bệnh gì ạ?”

“Khi nào quay về, phu nhân sẽ đích thân nói với cô. Tin tôi đi, Lam tiểu thư, phu nhân rất có thành ý mời cô đến, bà ấy tuyệt đối sẽ không đối xử tệ với cô đâu.”

Về điểm này, Lam Tổ Hình có thể nhìn ra được qua sự chiều đãi cẩn thận của bà Chu đối với cô, nhưng cô vẫn thấy nghi hoặc. “Thực ra, với điều kiện của Anh gia, muốn mời một cô gái như thế nào chẳng được. Vì sao nhìn Anh phu nhân có vẻ rất hài lòng về tôi?”

“Đương nhiên việc này có nguyên nhân của nó. Lam tiểu thư, lần trước phu nhân chưa nói xong, cô đã đi rồi. Đợi bà ấy quay lại, bà ấy sẽ nói rõ với cô. Tôi rất hy vọng đến lúc đó, cô sẽ ở lại.”

“Rốt cuộc phu nhân... đi đây vậy?”

Bà Chu trả lời cực kỳ đơn giản: “Phu nhân đưa thiếu gia lên núi Cự Kim, gặp một vị danh y.”

Hóa ra là vậy, lúc này Lam Tổ Hình mới hiểu tại sao tòa biệt thự lại yên tĩnh đến vậy. Bởi vì bệnh nhân đáng sợ kia không có ở đây.

Lam Tổ Hình đã ở lại Anh gia tròn một tuần lễ mà vẫn chưa thấy Anh phu nhân và Anh thiếu gia quay về. Sáng sớm hôm nay, bà Chu nói với cô: “Lam tiểu thư, Học viện Kinh doanh bắt đầu đăng ký nhập học rồi. Tôi cùng cô đến đó nhé?”

Bà Chu vừa dứt lời, Lam Tổ Hình sững người hồi lâu rồi ngập ngừng nói: “Cảm ơn bà Chu, không cần đâu ạ!”

“Được rồi, thời gian đăng ký còn ba ngày cơ, hôm nào cô chuẩn bị đi thì gọi tôi nhé!”

Lam Tổ Hình hiểu rất rõ ý tứ trong lời nói của bà Chu. Lòng cô đột nhiên rối như tơ vò. Cô quay về phòng, lôi tờ giấy thông báo nhập học của Học viện Kinh doanh được cất cẩn thận bên trong túi hành lý ra, nhìn ngắm rất lâu. Sau ba ngày nữa, tờ giấy thông báo này sẽ trở thành thứ bỏ đi. Mà nó có trở thành thứ bỏ đi hay không, còn phải xem sự lựa chọn của chính cô.

Lam Tổ Hình lại lấy chiếc ví luôn mang theo người ra, bên trong cái một tấm ảnh chụp chung của cô và mẹ. Trên đó khắc ghi nụ cười hiền hậu của mẹ cô, ngắm nghía một hồi, cô lầm bầm: “Mẹ ơi, con nên làm thế nào đây?”

Lựa chọn mãi mãi là việc khiến người ta khổ sở nhất, bởi việc đó có nghĩa là giữ hay bỏ. Dù giữ hay bỏ thì cũng luôn khiến những người phải lựa chọn cảm thấy vô cùng khó xử. Bởi vì giữ và bỏ thì đều có khả năng làm thay đổi quỹ đạo cuộc sống của chính mình.

Ngày hôm đó, Lam Tổ Hình không thể tập trung làm việc, dẫn đến đánh máy nhầm một phần của văn bản Phương án quảng cáo khiến cấp trên giận dữ, không ngớt lời khiển trách: “Lam Tổ Hình, giờ cô đã có xe hơi đắt tiền đưa đón hằng ngày, chắc chẳng thiết gì tới công việc quen này nữa. Cô nhìn đi, hiệu quả công việc của cô bây giờ so với trước kia...”

A Thái ngày nào cũng lái xe đưa đón cô tới chỗ làm, đồng nghiệp lại chẳng phải kẻ mù, sao không thấy cho được? Dần dần cả công ty đều đồn đại cô đang “đào được một mỏ vàng”.

Sau khi mắng mỏ một hồi cấp trên liền rời đi, lát sau, ông chủ gọi Lam Tổ Hình vào phòng làm việc của ông ta.

“Lam tiểu thư, cô không còn coi trọng công việc này thì từ mai cô không cần đến đây nữa. Lát nữa tôi sẽ bảo nhân viên tài vụ kết toán tiền lương cho cô, cô tìm công việc khác tốt hơn nhé!”

Lam Tổ Hình đang định giải thích thì ông chủ đã xua tay tiễn khách. Đi ra đến ngoài, thấy cấp trên và nhân viên tài vụ đang cúi đầu nói gì đó, cô lắng tai nghe.

Anh ta nói: “Lần này nhất định phải tuyển nhân viên đánh máy có dung mạo bình thường một chút, đừng có tuyển loại gái đẹp làm gì.”

“Đúng vậy, con gái xinh đẹp suy nghĩ khác lắm, họ sẵn sàng làm mọi việc bằng bất cứ giá nào, không làm những việc tầm thường này lâu đâu.”

Lam Tổ Hình không thể nói được gì, rốt cuộc bây giờ, trên dưới công ty đều coi cô là loại người đáng khinh rẻ đó. Họ miệt thị và coi thường, có lẽ còn bức tức và đố kỵ nữa. Dù sao thì ở một công ty có quy mô nhỏ hẹp, nhân viên có vất vả cả đời cũng không mua nổi một chiếc xe hơi hạng sang. Vậy mà cô ngày ngày ngồi trên một chiếc xe nổi tiếng, lượn qua lượn lại trước mặt họ, chẳng trách người ta lại thấy cô chướng tai gai mắt.

Khó khăn lắm mới tìm được một công việc phù hợp mà lại không giữ nổi. Lam Tổ Hình thu dọn đồ đạc, rời khỏi công ty, cũng chẳng biết tại sao cô lại bắt xe tới Học viện Kinh doanh Anh Tài.

Ngày đầu tiên nhận hồ sơ nhập học, trong khuôn viên trường rộng lớn đều là những khuôn mặt thanh xuân tươi sáng, tràn ngập khí thế của các chàng trai, cô gái mới lớn. Đây mới là thế giới đẹp đẽ thuộc về những người trẻ tuổi như cô.

Một anh chàng khóa trên nhiệt tình chào đón: “Chào em, em là sinh viên năm nhất đến nộp hồ sơ nhập học phải không? Khoa nào vậy? Để anh chỉ đường cho.”

Lam Tổ Hình sững lại, lát sau mới lắc đầu, không nói một tiếng, quay người rời đi. Ở cổng trường, cô bắt gặp Tôn Chí Cao đang cùng bố mẹ cậu ta đi vào. Cậu ta không nhìn thấy cô, vẻ mặt rất hưng phấn khi nói chuyện cùng ông bà Tôn. Cô cúi đầu, vội vã bước ra khỏi cổng trường.

Lúc Lam Tổ Hình quay lại Anh gia ở vịnh Ngân Sa, trời đã xế chiều. Nền trời xanh thẫm giống như ngọc thạch, từ từ chuyển sang màu xanh nhạt tựa tờ lụa, đường chân trời màu vàng cam, dịu dàng trong ánh nắng chiều. Một khung cảnh tuyệt đẹp với ánh mặt trời như chạm khảm vào dãy núi một đóa hoa diễm lệ.

Lúc đứng ấn chuông cửa, Lam Tổ Hình nghe thấy sau lưng có tiếng xe hơi. Cô quay lại, liền thấy một chiếc xe nhỏ màu xám bạc đang tiến đến. Chiếc xe dừng trước cổng Anh gia, cửa kính bên ghế phụ chậm chậm hạ xuống, một người đàn ông chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi đối ánh mắt nghi hoặc nhìn cô: “Tiểu thư, cô tìm ai?”

Lam Tổ Hình cũng nhìn anh ta, ngoài phim ảnh, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy một người đẹp trai, phong độ ngời ngời thế này. Cô vô thức hỏi lại: “Anh là ai?”

“Cô đứng trước cổng Anh gia, lại hỏi tôi là ai sao? Tôi họ Anh.”

Lam Tổ Hình tròn mắt về ngạc nhiên. “Anh là Anh thiếu gia?”

Anh chàng đó khẽ gật đầu.

Lam Tổ Hình kinh ngạc đến mức không thốt nổi nên lời. Cô từng mất đánh giá vị Anh thiếu gia này, đây chính là bệnh nhân mà Anh phu nhân muốn cô chăm sóc vô điều kiện ư? Mất anh ta lấp lánh, nước da màu đồng khỏe khoắn, xem ra anh ta chẳng có bệnh tật gì cả. Không biết vị danh y nào trên núi Cự Kim lại có y thuật cao minh, có thể chữa lành bệnh trong thời gian ngắn thế này? Trong lúc cô đang sửng sốt, bà Chu bước ra mở cổng, vừa nhìn thấy anh chàng đó, bà đã cung kính chào hỏi: “Duy Hạ, cậu đến rồi!”

“Vâng, tiểu thư đây là ai?”

“Ồ, đây là tiểu thư Lam Tổ Hình, khách của phu nhân.” Quay đầu lại, bà Chu giới thiệu với Lam Tổ Hình. “Lam tiểu thư, vị này là Anh Duy Hạ tiên sinh, đại thiếu gia của Anh gia.”

Anh Duy Hạ... Lam Tổ Hình nhớ mưng máng lần đầu tiên đến nhà họ Anh, Anh phu nhân và bà Chu có nhắc tên của người bệnh nhân kia là Hạo Đông gì đó. Hóa ra Anh phu nhân có hai người con trai, cô đã nhận nhầm rồi. Vị Anh đại thiếu gia này rõ ràng sống ở chỗ khác, không ở cùng mẹ và em trai. Vì thế, cô ở Anh gia một tuần lễ nhưng chưa từng gặp vị đại thiếu gia này.

Bà Chu thắc mắc: “Lam tiểu thư, A Thái đi đón cô rồi, sao cô không đi cùng ông ấy?”

“À, hôm nay tôi... rời khỏi công ty trước.”

Lam Tổ Hình nói qua loa cho xong chuyện, bà Chu quan sát sắc mặt cô một hồi rồi không hỏi thêm nữa, chỉ nói: “Lam tiểu thư, phu nhân về rồi!”

Anh phu nhân đã về, Lam Tổ Hình bất giác ngẩn ngơ. Mấy ngày qua, cô vừa trông mong gặp Anh phu nhân nhưng cũng sợ bà ấy quay lại, vì một khi bà ấy về, cô sẽ phải đối mặt với sự lựa chọn. Đối mặt với bước ngoặt của vận mệnh, thiếu nữ mười tám tuổi thực sự không biết nên đi đâu, về đâu.

Anh Duy Hạ hỏi: “Bà Chu, chuyến đi đến núi Cự Kim của mẹ tôi và Hạo Đông lần này có khả quan không? Hạo Đông, em ấy có tốt hơn chút nào không?”

“Cũng khá hơn một chút thôi cậu ạ!”

Nghe câu trả lời của bà Chu, hình như mọi việc không được suôn sẻ lắm. Sắc mặt Anh Duy Hạ hơi sa sầm. “Vẫn không...” Anh ta bỏ lửng rồi buông một tiếng thở dài.

Lam Tổ Hình chỉ yên lặng đứng bên cạnh, tuy trong lòng đầy nghi hoặc nhưng cô chỉ trầm mặc, không lên tiếng.

Vừa vào nhà, Anh Duy Hạ đã đi ngay lên tầng hai, hỏi thăm mẹ và em trai, đến tận lúc chuẩn bị xong bữa tối, anh ta mới xuống. Anh phu nhân và Anh Hạo Đông không xuống cùng ăn cơm, bà Chu bảo hai cô giúp việc bưng đồ ăn lên cho họ.

Trong phòng ăn chỉ có Anh Duy Hạ và Lam Tổ Hình dùng bữa.

Từ cửa kính sát sàn của phòng ăn có thể nhìn thẳng ra bãi biển lấp lánh ánh đèn, cùng ăn tối bên một người đàn ông trẻ tuổi, đẹp trai, đúng là một sự hưởng thụ không gì tuyệt vời hơn. Anh Duy Hạ chắc đã nghe Anh phu nhân nói về nguyên nhân cô ở đây, anh ta cứ nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu. Lam Tổ Hình cảm thấy không được tự nhiên, ăn vội một bát cơm rồi đứng dậy. “Tôi ăn xong rồi, Anh tiên sinh cứ tự nhiên ạ!”

Anh Duy Hạ nhìn cô rời đi như đang suy nghĩ gì đó.

Về đến phòng, Lam Tổ Hình ngồi phịch xuống chiếc ghế mây ngoài ban công, lắng nghe tiếng sóng biển ù ọp vỗ bờ phía đằng xa, giống khúc giao hưởng

vận mệnh trong một bản giao hưởng hùng tráng. Không biết khúc giao hưởng vận mệnh của cô sẽ diễn tấu tiếp như thế nào đây?

Khi trời đã tối hẳn, bà Chu đến gõ cửa phòng cô. “Lam tiểu thư, phu nhân mời cô đến gặp một lát.”

Đi ra khỏi phòng, đến cửa phòng của phu nhân, giẫm lên tấm thảm lông mềm mại, Lam Tổ Hình đang dần bước đến một tương lai vô định, mơ hồ, nhịp tim bất giác đập dữ dội, mắt kiểm soát.

Khác với lần đầu tiên gặp Anh phu nhân, hôm nay trông bà ấy rất mệt mỏi nhưng thần thái vẫn vô cùng sang trọng. “Rất mừng khi gặp lại cô, Lam tiểu thư.”

Anh phu nhân vẫy tay, ý bảo Lam Tổ Hình ngồi xuống trước mặt bà. “Lam tiểu thư, lần này tôi mời cô đến chỉ để nhắc lại lời cũ. Con trai tôi, Hạo Đông vì lý do sức khỏe nên cần một hộ lý đặc biệt. Tôi cảm thấy cô là sự lựa chọn tốt nhất dành cho nó, cô đồng ý nhận công việc không?”

Lam Tổ Hình hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh rồi nói hết những thắc mắc trong lòng mình: “Anh phu nhân, xin hỏi Anh Hạo Đông tiền sinh bị bệnh gì? Vì sao bà lại tha thiết muốn thuê tôi làm... hộ lý đặc biệt cho anh ấy như vậy?”

Anh phu nhân chăm chú nhìn Lam Tổ Hình rất lâu, khẽ thở dài. “Bệnh của nó là tâm bệnh, còn nguyên nhân tôi muốn thuê cô làm trợ lý đặc biệt là vì tôi nghĩ cô có thể giúp được nó.”

“Vì sao?”

Anh phu nhân chậm rãi nói tiếp: “Tháng Ba vừa rồi, Hạo Đông và cô bạn gái Diệp U Đàm của nó xảy ra chuyện không may. Diệp U Đàm bất hạnh qua đời, Hạo Đông thì bị trọng thương, hôn mê hơn một tháng mới tỉnh lại. Phần não của nó bị tổn thương nên suy nghĩ không được bình thường. Nó không nhớ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Diệp U Đàm đã mất. Nó luôn làm loạn, đòi gặp Diệp U Đàm, chúng tôi không thể giải thích rõ ràng cho nó biết, vì như vậy sẽ kích động đến nó. Lam tiểu thư, bà Chu vừa nhìn thấy cô lần đầu tiên đã cảm thấy dung mạo của cô rất giống Diệp U Đàm. Đó chính là nguyên nhân tôi muốn mời cô đến đây.”

Cuối cùng, Lam Tổ Hình cũng hiểu. “Anh phu nhân, ý bà là muốn tôi giả mạo Diệp U Đàm, chăm sóc anh ấy? Việc này... Chẳng lẽ anh ấy sẽ không nhận ra sao?”

Anh phu nhân thẳng thắn nói: “Thật ra, trước cô, tôi cũng đã đăng báo tuyển người rồi. Trong số những cô gái đến ứng tuyển theo yêu cầu của tôi, có vài người nhìn dáng vẻ cũng hơi giống Diệp U Đàm, nhưng khi tôi đưa họ đi gặp Hạo Đông thì Hạo Đông chỉ đứng đứng, lãnh đạm. Lam tiểu thư, cô là người thứ bảy, cũng là người mà tôi ưng ý nhất, tôi gửi gắm tất cả hy vọng vào cô.”

Không ngờ mình đã là người thứ bảy rồi, Lam Tổ Hình sững sờ một lát rồi hỏi: “Nếu... kết quả vẫn khiến bà thất vọng thì sao?”

“Vậy thì tôi đành tiếp tục tìm kiếm thôi! Tôi phải tìm cho Hạo Đông bằng được một “Diệp U Đàm” mà nó mong muốn. Lam tiểu thư, bây giờ cô đồng ý thử làm không? Nếu Hạo Đông chịu tiếp nhận cô, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô đâu.”

Nghe có vẻ như Anh Hạo Đông là một người vô cùng chung tình, tình yêu anh ta dành cho cô bạn gái đã chết vô cùng sâu nặng. Ấn tượng xấu của Lam Tổ Hình với anh ta ở lần đầu tiên cô đến đây bỗng nhẹ bớt, nhưng cứ nghĩ đến việc chăm sóc “cẩn thận, chu đáo” kia, cô vẫn cảm thấy hết sức lúng túng và ngập ngừng.

Dường như Anh phu nhân thấu hiểu sự đắn đo của cô, bà chậm rãi nói: “Lam tiểu thư, vì quan hệ giữa Diệp U Đàm và Hạo Đông vô cùng thân thiết nên nếu cô đã đóng giả là cô ấy để chăm sóc Hạo Đông thì cô không thể từ chối chuyện Hạo Đông gần gũi cô. Phải không? Tôi cũng không muốn khinh mạn, si nhục cô, chỉ là công việc hộ lý của cô không thể thiếu phần việc này. Những chuyện này tạm thời không nhắc đến vội, tôi sắp xếp để cô tới gặp Hạo Đông trước, xem nó có chấp nhận cô là Diệp U Đàm không...”

5.

Ngày hôm sau, một nhà tạo mẫu tóc đã đến cắt sửa mái tóc của Lam Tổ Hình. Mái tóc vốn dày và dài đến thắt lưng của cô được tỉa ngắn đến ngang vai, rất mỏng và nhiều tầng, tóc mái cắt bằng, che đi vầng trán cao, trắng trẻo của cô, nhưng với kiểu đầu này, nhìn cô xinh đẹp và đáng yêu hơn nhiều.

Bà Chu mua cho cô rất nhiều quần áo mới, đều là những bộ váy áo yếu điệu, thực nữ, rất vừa vặn, chất liệu vải và đường may vô cùng tinh tế, mặc rất thoải mái.

Đổi kiểu tóc và trang phục khiến Lam Tổ Hình dường như hoàn toàn biến thành một người khác. Anh phu nhân nhìn cô hồi lâu, khẽ gật đầu. “Trang điểm vào nữa thì càng giống Diệp U Đàm.”

Lam Tổ Hình thực sự muốn nhìn thấy dáng vẻ của Diệp U Đàm nhưng bà Chu lại nói, bà không có ảnh của cô ấy. Thật kỳ quái, Anh Hạo Đông yêu thương cô ấy đến nỗi sinh tâm bệnh, ngày đêm nhung nhớ, tại sao đến một tấm ảnh mà Anh gia cũng không có?

Anh phu nhân đưa Lam Tổ Hình lên tầng ba để gặp Anh Hạo Đông. Phòng của anh ta ở tận cuối hành lang, lúc Anh phu nhân đẩy cánh cửa gỗ, Lam Tổ Hình vô cùng căng thẳng, lòng bàn tay bất giác đầm đìa mồ hôi lạnh.

Anh Hạo Đông là người như thế nào? Cô chợt nhớ đến Anh Duy Hạ, chàng trai có tướng mạo và phong độ xuất chúng, thu hút sự chú ý của người khác giống hệt mình tinh điện ảnh. Dù gì Anh Hạo Đông cũng là em trai của anh ta, chắc sẽ không khác nhau quá nhiều đâu nhỉ?

Cánh cửa vừa mở ra, Lam Tổ Hình bắt giác sững người. Cửa mở cũng chẳng khác nào không mở, trong phòng vẫn tối om, không chút ánh sáng. Chẳng lẽ ngày nào Anh Hạo Đông cũng ở trong bóng tối thế này sao? Cô nghi hoặc liếc nhìn Anh phu nhân, thấy hai hàng lông mày của bà nhíu chặt, bà khẽ thở dài một tiếng rồi bước vào phòng.

Lam Tổ Hình chỉ biết đi theo bà vào trong. Anh phu nhân nhanh chóng bật đèn tường, chút ánh sáng màu vàng cam yếu ớt chiếu sáng cả căn phòng.

Nhìn khắp căn phòng một lượt, Lam Tổ Hình phát hiện thấy chiếc rèm cửa nhưng đen xếp thành tầng tầng lớp lớp phủ kín cả một mảng tường, chẳng trách không một tia sáng nào có thể lọt được vào phòng. Giữa căn phòng kê một bộ sofa đắt tiền, bên cạnh là tủ rượu và quầy bar loại nhỏ. Cô bắt giác liếc mắt nhìn sang cánh cửa phía bên trái căn phòng, không phải anh ta đang ở trong đó chứ?

Anh phu nhân đến trước cánh cửa đó, nhẹ nhàng gõ hai tiếng. “Hạo Đông, mẹ vào trong nhé!”

Bên trong rất lâu không nghe thấy tiếng trả lời, Anh phu nhân lại buông tiếng thở dài, sau đó mới chậm rãi đẩy cánh cửa mở ra. Trong căn phòng chỉ có một tia sáng yếu ớt, ánh sáng chập chờn lúc mờ lúc tỏ, rõ ràng đó là ánh nến. Lam Tổ Hình đứng phía sau Anh phu nhân, vừa căng thẳng vừa hiếu kỳ thò đầu vào nhìn. Đây chắc hẳn là phòng ngủ, cũng giống phòng khách ngoài kia, cả một mảng tường bị phủ kín bởi chiếc rèm cửa nhưng đen dày cộp. Trên chiếc tủ nhỏ bên cạnh giường ngủ bằng đồng, một ngọn nến đang bập bùng cháy sáng. Ánh nến kéo dài cái bóng người đang ngồi bó gối nơi đầu giường.

“Hạo Đông!” Anh phu nhân tiến đến, dịu dàng vuốt tóc anh ta, hiền hậu nói. “Con nhìn xem ai đến đây?”

Lam Tổ Hình không thể không bội phục Anh phu nhân, bà không nói thẳng cho Anh Hạo Đông biết cô chính là “Diệp U Đàm”, mà bảo anh tự nhìn xem.

Anh Hạo Đông từ từ ngẩng đầu. Ánh nến yếu ớt, không mờ cũng chẳng tỏ, nhìn không rõ gương mặt anh, chỉ thấy một đôi mắt đen lầy, sâu thẳm hiện lên trong ánh nến mê ly, giống như một hòn than yếu ớt đang phát sáng. Nhìn vào cặp mắt đó, Lam Tổ Hình bắt giác ngẩn người. Rõ ràng đó là ánh mắt vô hồn nhưng đột nhiên lại như có hồn, trong giây lát thôi cũng đủ để người ta nhớ mãi không quên.

Cô chăm chú ngắm nhìn anh bằng cả sự tập trung của đôi mắt và trái tim. Rất lâu sau, Anh Hạo Đông đột nhiên giơ tay về phía cô, cánh tay đó hơi run rẩy, giọng nói khàn khàn, trầm thấp: “U Đàm, là em phải không?”

Anh phu nhân quay lại nhìn cô, cảm thấy hơi kích động, trên khuôn mặt tràn đầy sự ngạc nhiên lẫn vui mừng. Bà vẫy tay, khẽ gọi: “Cô mau lại đây!”

Lam Tổ Hình đi đến bên giường, chần chừ một lát rồi đặt tay mình vào lòng bàn tay của Anh Hạo Đông. Lòng bàn tay anh rất lạnh, cảm giác như sờ vào một tảng băng vậy, có vẻ sức khỏe của anh không tốt chút nào. Hơn nữa, khi nhìn gần, dưới ánh nến mờ ảo, cô cũng nhìn rõ bộ dạng của anh, không kìm nén nổi, thẫn ngơ nhiên. Cô chưa từng thấy có người lại xanh xao, gầy héo thế này, nhìn anh chẳng khác nào một hình nhân bằng giấy, gầy đến mức không ra hình người. Khuôn mặt còn rất trẻ nhưng trắng đến mức không chút sắc máu, hai má hõm sâu, bờ môi nhợt nhạt, may mà đôi mắt vẫn sắc bén, có hồn, khiến anh vẫn còn sinh khí của một người đang sống.

Anh Hạo Đông kéo Lam Tổ Hình đến trước mặt, nhìn ngắm rất lâu, cuối cùng kéo cô vào lòng, ôm lấy một cách yếu ớt. “U Đàm, đúng là em rồi. Em đi đâu vậy? Anh tìm mãi mà chẳng thấy em.”

Lam Tổ Hình cẩn trọng đỡ lấy cơ thể gầy gò của Anh Hạo Đông, cách lóp áo ngủ mỏng manh, cô có thể cảm nhận rõ ràng từng chiếc xương sườn lồi lõm của anh. Tại sao anh lại gầy đến mức này?

Không biết phải trả lời câu hỏi của anh thế nào, cô đưa mắt nhìn Anh phu nhân. Bà vội giải vây giúp cô. “Hạo Đông, U Đàm cũng bị bệnh. Bệnh vừa khỏi, cô ấy liền đến thăm con.”

“Em bị bệnh gì?”

Anh Hạo Đông vừa sợ hãi vừa không biết phải làm sao, ánh mắt lay động như đang suy nghĩ gì đó, biểu cảm trên khuôn mặt đột nhiên trở nên đau đớn. Anh đẩy Lam Tổ Hình ra rồi ôm lấy đầu, đau khổ rên rĩ.

Mặt Anh phu nhân biến sắc. “Hạo Đông, con lại đau đầu à?”

Bà vừa nói vừa dang đôi tay, muốn ôm đứa con trai bé bỏng vào lòng, nhưng Anh Hạo Đông lại gạt tay bà ra, tóm chặt lấy cổ tay của Lam Tổ Hình, không chịu buông. Ngược khuôn mặt xanh xao, gầy gò lên, trong đôi mắt đen lầy của anh chất chứa nỗi bi ai, đau đớn và tự trách. “U Đàm, tha thứ cho anh, tha thứ cho anh, tha thứ cho anh...”

Lam Tổ Hình chỉ cảm thấy cổ tay mình như sắp lìa ra dưới sức nắm của anh. Nhìn thì có vẻ vô cùng yếu ớt nhưng không ngờ Anh Hạo Đông lại khỏe đến thế, biểu cảm trên gương mặt không ngừng biến đổi, đau đớn và tuyệt vọng.

Lam Tổ Hình hoàn toàn không biết gì về chuyện giữa Anh Hạo Đông và Diệp U Đàm, cô chỉ thuận theo lời của anh mà đáp: “Em tha thứ cho anh, anh không cần kích động như thế, em tha thứ cho anh mà.”

Cô vừa dứt lời, hai tay Anh Hạo Đông liền buông lỏng, mềm nhũn. Cơ thể anh thực sự quá suy nhược, cảm xúc mãnh liệt vừa rồi đã vượt quá sức chịu đựng của anh, lúc nhận được câu tha thứ của “Diệp U Đàm” cũng là lúc anh không chống cự nổi nữa, rơi vào trạng thái hôn mê.

Lam Tổ Hình đóng giả Diệp U Đàm, may mắn được Anh Hạo Đông “nhận lầm”, Anh phu nhân chính thức thỉnh cầu Lam Tổ Hình ở lại Anh gia.

“Vì sự cố không may đó mà Hạo Đông bị tổn thương não bộ dẫn đến di chứng, thường xuyên đau đầu kịch liệt. Căn bệnh này trước mắt không có

phương pháp trị liệu chuyên biệt, bác sĩ chỉ dẫn dò người nhà một số biện pháp dự phòng. Ví dụ, trong cuộc sống, phải để mọi thứ như lúc bình thường, ổn định tâm lý cho người bệnh, tránh để người bệnh bị kích động nhiều. Nhưng Hạo Đông thường xuyên nhớ đến Diệp U Đàm, khiến nó luôn trong trạng thái bị kích động, chứng đau đầu liên tục tái phát, ảnh hưởng rất lớn đến sức khỏe của nó. Cho nên, Lam tiểu thư, tôi thật sự rất cần cô. Tôi chân thành khẩn cầu cô ở lại, đóng giả Diệp U Đàm để chăm sóc Hạo Đông.”

“Nhưng bạn này anh ấy nhìn thấy tôi cũng bị đau đầu mà?”

“Nhưng không giống những cơn đau đầu thông thường, nó nhớ nhưng Diệp U Đàm lâu như vậy, đến lúc gặp được, tâm trạng bị kích động, bộc phát chứng đau đầu là việc khó tránh khỏi. Sau này, nếu có cô thường xuyên ở bên nó, nó sẽ không còn buồn phiền nữa, tần suất tái bệnh cũng giảm đi rất nhiều.”

Lam Tổ Hình vẫn do dự, lời khẩn cầu níu giữ cô lại của Anh phu nhân thực chất chỉ là một vụ giao dịch. Cô có thể chấp nhận cuộc giao dịch này không? Việc này thực sự quá khó để hạ quyết tâm đối với một cô gái mới mười tám tuổi như cô.

Dường như Anh phu nhân đã đoán được sự đắn đo trong lòng cô, bà thẳng thắn nói: “Lam tiểu thư, mặc dù đây chỉ là một cuộc giao dịch, cuộc đời con người tuy dài thật đấy nhưng chỉ có vài thời điểm quan trọng thôi. Toàn bộ tiền đồ của cô đều phụ thuộc vào việc học đại học. Nếu không học đại học, không có bằng cấp, với thân phận mồ côi, lại tay trắng như cô thì cả đời chỉ có thể làm những công việc vặt vãnh, vĩnh viễn không có ngày mở mày mở mặt với đời. Lần trước cô rời đi, phải vất vả lâu như vậy mà vẫn không có một nơi ở ổn định. Chắc cô cũng hiểu rõ, một cô gái trẻ không có gia đình hậu thuẫn, không có năng lực thì sẽ khó sinh tồn trong xã hội ngày nay thế nào rồi chứ? Lam tiểu thư, đừng lang thang một thân một mình bên ngoài nữa. Ở lại đây đi, tin tưởng tôi, ở lại Anh gia chúng tôi mấy năm, cô sẽ không phải chịu thiệt thòi đâu.”

Anh phu nhân nói một tràng dài, câu nào cũng rất đúng, rất có lý. Lam Tổ Hình cắn chặt răng, trong đầu chợt lóe lên khuôn mặt xấu xa của bố dượng, khuôn mặt giả vờ quan tâm của bà chủ quán ăn nhanh, khuôn mặt ngái ngủ, cố ý giữ khoảng cách của bố mẹ Tôn Chí Cao, khuôn mặt đầy vẻ nôn nóng, yêu cầu cô lập tức chuyển đi của A May và hàm răng vàng xín của Vương Quảng Sinh... Hồi lâu sau, Lam Tổ Hình từ từ gật đầu.

Quy đạo của vận mệnh đã lặng lẽ thay đổi vào thời khắc cô gật đầu đồng ý.

Anh phu nhân nhanh chóng gọi mời vị luật sư riêng của Anh gia thảo ra một bản hợp đồng rồi đưa cho Lam Tổ Hình ký. Trong bản hợp đồng ghi rõ Lam Tổ Hình được Anh thị thuê làm hộ lý đặc biệt, ở lại Anh gia phục vụ và chăm sóc Anh Hạo Đông, kỳ hạn công việc là bốn năm. Tiền thù lao tính vào khoản học phí bốn năm đại học của cô, mỗi tháng còn được thêm một khoản tiền tiêu vặt nhất định. Nếu cô đơn phương chấm dứt hợp đồng thì phải bồi thường cho Anh thị một khoản tiền lớn.

Lam Tổ Hình hạ quyết tâm, đọc xong hợp đồng, liền ký tên, không chút do dự. Vừa hạ bút ký xong, cô đã không còn là người tự do nữa rồi. Trong bốn năm tới, cô thuộc về Anh Hạo Đông. Bất giác nhớ đến người thanh niên gầy gò, trắng xanh như hình nhân kia, cô hy vọng chung sống với anh ta sẽ không phải là một việc quá khó.

Lam Tổ Hình chính thức đi đăng ký ở Học viện Kinh doanh, làm hết các thủ tục liên quan của một tân sinh viên.

Ngày đầu tiên nhập học, cô gặp lại Tôn Chí Cao trong trường. Vừa nhìn thấy cô, cậu ta tỏ vẻ ngạc nhiên, vui mừng chạy đến. “Lam Tổ Hình, cậu cũng được đi học rồi à? Tốt quá, ai trả tiền học phí cho cậu vậy?”

Lam Tổ Hình lịch sự mỉm cười, trả lời qua loa: “Có người đã đồng ý trợ cấp cho mình.”

“Tại sao hôm đó mới sáng sớm, cậu đã lặng lẽ rời khỏi nhà mình vậy? Mình ngủ dậy, chẳng tìm thấy cậu đâu, mình còn chạy qua mấy con đường gần đó tìm nhưng cũng không thấy. Mình vẫn luôn lo lắng cho cậu, bây giờ thấy cậu không sao, còn có thể tiếp tục đi học, thật là tốt quá rồi!”

Lời nói của Tôn Chí Cao rất chân thành, Lam Tổ Hình nhớ lại đêm đó, nhờ có cậu ta cầu xin, cô mới được ở lại Tôn gia một đêm, trong lòng cũng vô cùng cảm kích tình cảm của cậu ta. Nhưng nghĩ tới ông bà Tôn không muốn cô tiếp xúc quá nhiều với cậu ta, lòng tự tôn của một đứa con gái đã khiến cô giữ phép lịch sự, khách khí nói: “Không thân thích mà cứ ở mãi nhà cậu thì không tiện lắm nên mình chỉ ở nhờ một đêm thôi.”

“Vậy bây giờ cậu sống ở đâu?”

Lam Tổ Hình không muốn trả lời, nói thẳng: “Xin lỗi Tôn Chí Cao, mình có chút việc phải đi trước đây. Tạm biệt!”

Tôn Chí Cao là người thật thà nhưng không có nghĩa là cậu ta ngốc nghếch, nhận ra sự khách sáo, xa lánh của Lam Tổ Hình, cậu ta có vẻ dờ dẩn nhưng cũng chỉ biết dờ dẩn nhìn theo bóng cô đang dần xa.

Đang ngẩn ngơ, đột nhiên bị ai đó vỗ vai, Tôn Chí Cao quay đầu nhìn, là một nam sinh cùng lớp.

“Chí Cao, cậu quen cô ấy à?”

“Ừ, cô ấy là bạn học cấp ba của mình.”

“Vậy sao? Vậy gia cảnh của cô ấy như thế nào, cậu có biết không?”

Gia cảnh ư? Tôn Chí Cao ngơ ngác, Lam Tổ Hình là một cô gái mồ côi, gia cảnh đâu có gì đặc biệt. Tại sao cậu bạn này lại hỏi vậy?

“Hôm đăng ký, tôi thấy cô ấy đến bằng một chiếc xe Mercedes sang trọng, cùng một bà quản gia hào phóng, tháo vát đến làm thủ tục nhập học, vừa

nhìn đã biết cô ấy là một thiên kim tiểu thư rồi!”

Tôn Chí Cao sững sờ, tối hôm đó Lam Tổ Hình còn không có chỗ ăn ở, tại sao bây giờ, lúc mình một cái đã biến thành một thiên kim tiểu thư rồi? Rốt cuộc cô ấy gặp được quý nhân phù trợ nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Ấm Hoa Sẻ Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhà Chị Có Một Người Điên, Thật Vậy Không?

Cô nhìn Anh Hạo Đông, không, cô không muốn coi anh như người điên. Tuy lần đầu tiên đến Anh gia, chỉ nghe thấy tiếng anh gào thét trong phòng mà không nhìn thấy bóng dáng anh, đã từng khiến cô xem anh như người bệnh thần kinh. Nhưng sau khi tiếp xúc với anh một thời gian, cô không còn nhìn anh như vậy nữa. Dáng vẻ mơ màng, hoảng hốt của anh giống hệt một đứa trẻ, một đứa trẻ đã phải chịu cảnh mất mát và lạc lối.

1.

Tuần đầu tiên sau khi nhập học, sinh viên năm nhất chưa có thời khóa biểu, mới chỉ tham gia một số hoạt động trong trường để nhanh chóng thích nghi với cuộc sống ở trường đại học. Lam Tổ Hình chỉ tham gia cho có, lần nào cô cũng đều ra về đầu tiên.

Thời gian không còn thuộc về bản thân cô mà thuộc về Anh Hạo Đông, cô phải cố gắng hết mức có thể để ở bên anh nhiều hơn.

Cô cũng rất tận tụy khi tìm hiểu về con người Diệp U Đàm qua Anh phu nhân. Cô hoàn toàn không biết Diệp U Đàm là người thế nào, cũng không biết câu chuyện tình yêu giữa cô ấy và Anh Hạo Đông. Cô muốn biết nhiều hơn về chuyện của họ để thuận tiện trong việc diễn đạt vai Diệp U Đàm. Ai ngờ Anh phu nhân lại thờ dãi: “Tôi thực sự cũng không biết gì về cô ấy, cô phải tùy cơ ứng biến thôi.”

Lam Tổ Hình vô cùng ngạc nhiên, “Bà cũng không biết sao?”

“Đúng vậy!” Anh phu nhân bắt lực day ấn đường, “Con cái khi trưởng thành thì không còn tâm sự với mẹ nữa. Hơn nữa, Hạo Đông lại thích tự do, việc quen biết bạn gái nó chưa từng nói với tôi. Đến lúc xảy ra chuyện, tôi mới biết.”

Lam Tổ Hình bắt giác hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Anh phu nhân không trả lời, nói lảng sang chuyện khác. “Chắc Hạo Đông sắp tỉnh rồi, chúng ta lên trên tầng đi.”

Bà ấy lẩn tránh khuôn muốn nhắc đến như vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong lòng Lam Tổ Hình đầy nghi hoặc.

Anh Hạo Đông vẫn sống trong thế giới đen tối của riêng mình anh, không hiểu tại sao anh không chịu để ai kéo chiếc rèm dày cộp kia ra, cũng không muốn bật, chỉ thấp một ngọn đèn phía đầu giường. Hơn nữa, cô chưa từng thấy anh rời khỏi phòng, dường như thế giới của anh bé đến mức chỉ bó gọn trong phạm vi căn phòng này.

Anh Hạo Đông vẫn nằm trên giường, nhắm mắt ngủ, khuôn mặt dưới ánh đèn thoảng hiện ra vẻ xanh xao, gầy gò. Lam Tổ Hình nhìn căn phòng tối tăm, hoàn toàn cách biệt với ánh mặt trời này thì không kiềm được, liền kiến nghị: “Anh phu nhân, để bệnh nhân sống trong căn phòng như thế này không tốt chút nào cả, vừa không thông gió vừa không thấy ánh mặt trời, như thế sẽ khiến cơ thể của anh ấy ngày càng suy nhược.”

Anh phu nhân thờ dãi: “Tôi cũng biết thế nhưng không còn cách nào khác.”

“Tại sao lại không? Kéo rèm, mở cửa sổ ra chẳng phải là được rồi sao?” Lam Tổ Hình vừa nói vừa đến trước chiếc rèm nhung đen, thử dùng tay kéo, nhưng không được, cẩn thận nhìn lại, bên dưới chiếc rèm đã được ghim chặt vào tường. Cô vô cùng ngạc nhiên, tại sao lại thế này?

Anh phu nhân lẩn tránh ánh mắt nghi hoặc của cô: “Tôi còn có chút chuyện, xuống dưới trước. Cô ở lại đây cùng Hạo Đông nhé!”

Anh phu nhân rời đi, chỉ còn một mình Lam Tổ Hình ở lại trong phòng. Căn phòng tối tăm, ánh đèn leo lét, người đàn ông xanh xao, gầy gò nằm trên giường, nhìn thoảng qua, dường như anh hoàn toàn không có hơi thở của sự sống. Đột nhiên cô cảm thấy hơi sợ, chiếc rèm cửa bị ghim chặt kia như đang thầm nói cho cô biết, người bệnh này quá dị biệt bao.

Khẽ lùi bước ra khỏi phòng ngủ, ra đến căn phòng khách tối tăm bên ngoài, Lam Tổ Hình không biết bật công tắc đèn ở đâu, đành đứng trong bóng tối một lát, sau khi đôi mắt dần thích ứng, cô bỗng thấy trước mặt xuất hiện một quang sáng mỏng manh. Chắc đó là những tia nắng bên ngoài cửa sổ có xuyên qua lớp rèm cửa nhưng đen dày cộp.

Tiến về phía có ánh sáng, giơ tay ra sờ, quả nhiên cô đã chạm vào một lớp vải nhung mềm mướt, còn mang theo sự ấm áp của ánh mặt trời. Cô thử kéo nhưng cũng không thể mở được. Những chiếc rèm ở đây cũng đã bị ghim chặt, thật kỳ quái, tại sao phải ngăn hết ánh mặt trời và không khí trong lành ở

bên ngoài kia chứ?

Không mở được rèm cửa, Lam Tổ Hình nản lòng, đang định quay người rời đi thì bỗng giẫm phải vật gì đó trơn trượt, người cô ngã nhào xuống sàn nhà. Trong lúc hoảng loạn cô khua tay theo phản xạ tóm lấy chiếc rèm cửa bên cạnh. Sau vài tiếng “roac”, nửa chiếc rèm đứt khỏi thùng treo, lệch về một bên, để lộ một nửa cửa sổ bằng kính bảy màu xinh xắn, ánh mặt trời xuyên qua ô kính, chiếu vào trong phòng, khiến mọi vật như bừng tỉnh.

Lam Tổ Hình sững sờ ngắm nhìn khung cửa sổ xinh đẹp có thể tạo ra thứ ánh sáng ảo diệu thế này, lại bị tấm rèm nhung đen che khuất, thực sự quá lãng phí!

Cô đang đờ đẫn thì cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, ngay sau đó, Anh Duy Hạ nhanh chóng đi vào. Vừa nhìn thấy tấm rèm bị mở quá nửa, sắc mặt anh ta lập tức trở nên vô cùng khó coi: “Là cô làm?”

Nhìn bộ dạng của anh ta, Lam Tổ Hình liền biết mình đã phạm phải một sai lầm lớn, vội vàng giải thích: “Tôi... Tôi không cố ý. Tôi bất cẩn trượt ngã nên mới làm rèm cửa rơi xuống...”

Sắc mặt Anh Duy Hạ tái xanh, bước nhanh đến trước cửa phòng ngủ, cẩn thận hé mở cánh cửa, nhìn vào bên trong. Sau đó, anh ta quay đầu, nói nhỏ: “Hạo Đông dậy rồi, cậu ấy đang chuẩn bị xuống giường, có vẻ muốn ra ngoài. Cô đi vào ngăn cậu ấy lại ngay! Tuyệt đối không được để cậu ấy ra ngoài, biết chưa?”

Lam Tổ Hình chỉ kịp gật đầu một cái rồi lập tức bị Anh Duy Hạ đẩy vào buồng ngủ của Hạo Đông.

Anh Hạo Đông đã xuống giường, nhìn thấy Lam Tổ Hình đi vào, anh ta hơi hoảng hốt rồi do dự hỏi: “U Đàm, là em sao?”

Mỗi lần nhìn thấy Lam Tổ Hình, anh luôn hỏi câu này đầu tiên.

“Là em!” Lam Tổ Hình kéo anh quay lại giường. “Cơ thể của anh rất suy nhược, đừng đi lại lung tung. Ngồi xuống nghỉ ngơi đi!”

Anh Hạo Đông chăm chú nhìn cô rất lâu, không nói tiếng nào. Ánh nhìn trở nên say đắm, tinh thần của anh như đang phiêu du trên chín tầng mây vậy.

Lam Tổ Hình phát hiện tuy cô không biết gì về Diệp U Đàm, càng không hiểu chuyện tình yêu giữa cô ấy và Anh Hạo Đông, nhưng giả làm cô ấy ở bên cạnh Anh Hạo Đông không phải là một việc quá khó, bởi Anh Hạo Đông dễ chịu hơn nhiều so với suy nghĩ của cô. Ban đầu, yêu cầu chăm sóc “cẩn thận, chu đáo” của Anh phu nhân đã khiến cô cảm thấy do dự khi đơn độc ở bên anh, sợ anh sẽ có những động chạm vượt quá khuôn phép. Đương nhiên, cái gọi là “vượt quá khuôn phép” này chỉ đứng ở góc độ bản thân cô, còn khi đã hóa thân thành Diệp U Đàm thì bất cứ đòi hỏi nào của anh cũng không có gì là quá đáng, vì họ đã từng yêu nhau say đắm kia mà.

Nhưng Anh Hạo Đông chưa từng có hành vi “vượt quá khuôn phép” nào đối với cô, tinh thần của anh vẫn chưa ổn định, lúc nào cũng hoảng hốt và ít nói. Mỗi lần có cô ở bên, phần lớn thời gian anh đều trầm mặc, chỉ thích nắm tay yên lặng ngắm nhìn cô. Không ai hiểu trong ánh mắt chăm chú đó chất chứa những tâm sự gì.

Dáng vẻ của Anh Hạo Đông lúc bị bệnh vô cùng tiêu tụy, không giống như phong thái của Anh Duy Hạ chút nào. Lúc anh ngủ, trông giống hệt hình nhân không có sức sống nhưng mỗi lúc tỉnh táo, đôi mắt chính là điểm sáng nhất trên gương mặt xanh xao của anh. Đường như đôi mắt ấy đang khóa chặt linh hồn anh, mỗi cái nhìn chăm chú đều như thấu đến tận cùng tâm can, khiến người ta bất giác có cảm giác thương hại.

Lam Tổ Hình vốn hơi lo sợ nhưng dần dần, ánh mắt đong đầy yêu thương đó của anh đã khiến mọi lo sợ của cô tan thành mây khói.

Trước khi xảy ra chuyện không may kia, hẳn Anh Hạo Đông phải là một người đàn ông quyền rũ lắm. Lam Tổ Hình thực sự muốn biết, rốt cuộc là chuyện gì mà lại biến anh thành bộ dạng như bây giờ. Trực giác mách bảo cho cô biết bệnh của anh không đơn giản chỉ là di chứng của phần não bị tổn thương. Tinh thần của anh luôn hoảng loạn, kèm theo các biểu hiện khác lạ, giống căn bệnh trầm cảm sau khi trải qua một cú sốc tâm lý.

Vì chuyện kéo rèm cửa mà Anh phu nhân khéo léo phê bình, nhắc nhở cô sau này tuyệt đối không được để chuyện đó xảy ra nữa.

“May mà lần này Anh Duy Hạ đến đúng lúc, gọi người tới sửa lại chiếc rèm, nếu không thì...”

Nếu không thì thế nào, Anh phu nhân không nói tiếp nữa. Nhìn sang Anh Duy Hạ đang ngồi bên cạnh, bà chuyển chủ đề: “Duy Hạ, những văn kiện cần ký mà con mang đến mẹ đều đã ký hết, lát nữa con mang về công ty nhé!”

Anh Duy Hạ hơi khom người. “Vâng, thưa mẹ!”

“Đúng rồi, tạo sao dạo này con không đưa San San đi cùng?”

“Gần đây, tự nhiên San San đòi làm người phụ nữ mạnh mẽ, độc lập nên đến công ty của bố cô ấy làm việc rồi, còn làm bộ làm tịch ngồi trước bàn làm việc, phê duyệt công văn nữa chứ! Con nào dám cản trở đại tiểu thư ấy!”

“San San muốn làm một cô gái mạnh mẽ, độc lập ư? Tại sao tự dung nó lại có suy nghĩ này nhỉ?”

Anh Duy Hạ nhún vai, về bất lực: “Cũng dễ hiểu thôi mà, cô ấy vô vàn ước muốn, mỗi ngày một ý tưởng nhưng lần này cô ấy có vẻ kiên trì, đi làm được gần một tháng rồi!”

“Duy Hạ, con và San San đính hôn cũng hơn một năm, cũng đến lúc tính chuyện kết hôn rồi nhỉ?”

“Mẹ, con muốn đợi Hạo Đông khỏe lên rồi mới tính. Bây giờ cử hành hôn lễ, thiếu em ấy là thiếu mất phù rể rồi.”

Anh phu nhân ngẩng đầu nói: “Tâm ý của con rất tốt nhưng không thể vì Hạo Đông mà con lỡ dở được. Nếu như con và San San muốn kết hôn thì chuẩn bị kết hôn đi, không cần đợi Hạo Đông.”

“Mẹ, không vội, San San chưa muốn kết hôn ngay. Con cũng vừa mới quản lý Anh thị chưa lâu, còn rất nhiều điều phải học hỏi, để sang năm hẳn bàn tiếp chuyện này.”

Hai mẹ con bọn họ nói chuyện riêng, Lam Tố Hình cảm thấy mình không tiện ở lại nghe tiếp, liền xin phép lên phòng. Khi rời đi, cô cảm thấy hơi kỳ quái, dường như lúc Anh phu nhân và Anh Duy Hạ nói chuyện, giữa họ rất khách khí và xa cách. Thêm vào đó, Anh Duy Hạ không sống ở Anh gia, cô đoán tình cảm giữa Anh phu nhân và con trai lớn của bà ấy không được tốt cho lắm, rõ ràng bà ấy yêu chiều cậu con út của mình hơn.

Bây giờ, cuộc sống hằng ngày của Lam Tố Hình rất quy củ, nề nếp, sáng đi học, tan học là về Anh gia ngay. Ở trường thì chuyên tâm học hành, về Anh gia thì tận tâm phục vụ Anh Hạo Đông.

Học ở Học viện Kinh doanh chưa được bao lâu, Lam Tố Hình đã được không ít người theo đuổi. Một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, lại có vẻ con nhà giàu, ngày ngày có xe hơi đắt tiền đưa đón, sao đám nam sinh không tập theo đuổi kia chứ? Nhưng cô hết lần này đến lần khác từ chối khéo léo đến kiên quyết từ chối, chỉ cô độc một mình, học xong liền về nhà, không giao du với ai.

Lần dần, mọi người đều cho rằng cô rất khó tiếp cận, có người “không ăn được nho liền chê nho xanh” nói bóng nói gió: “Quả nhiên thiên kim tiểu thư đây cao không với tới.”

Dần dần không ai bám theo Lam Tố Hình như trước nữa, đây chính là kết quả mà cô mong muốn. Trong khoảng thời gian đi học này, cô sẽ không và cũng không thể có quan hệ yêu đương với ai được. Trong mấy năm tới, cô đã trở thành vật thể chấp cho Anh gia rồi.

Nhưng Tôn Chí Cao vẫn thỉnh thoảng đến tìm cô nói chuyện, vì là bạn học cũ nên họ có nhiều thứ để nói hơn những người khác. Hơn nữa, dù gì thì Lam Tố Hình vẫn luôn cảm kích cậu bạn đã từng chìa tay giúp đỡ cô lúc khó khăn này. Chỉ bởi bố mẹ cậu ta đã nói như vậy nên cô vẫn luôn tỏ ra lạnh nhạt, giữ thái độ lịch sự và khách sáo đối với cậu ta.

Một tháng sau khai giảng, trường cô tổ chức giải bóng đá giao hữu giữa các trường đại học. Đội bóng của Đại học A đầu giao lưu với trường cô, là đội tinh nhất nhất trong số các đội bóng sinh viên toàn thành phố, hơn nữa lại tập trung rất nhiều anh chàng đẹp trai, thu hút vô số nữ sinh đến xem.

Tôn Chí Cao là thành viên mới của đội bóng, tuy chỉ là cầu thủ dự bị nhưng cũng đến tìm Lam Tố Hình, mời cô đến cổ vũ cho cậu ta.

“Biết đâu mình có cơ hội ra sân, nếu có cậu đến cổ vũ cho mình, nhất định mình sẽ là tiểu hành tinh tỏa sáng nhất.”

Người thật thà như cậu ta hiếm khi hài hước thế này, Lam Tố Hình cũng không nỡ từ chối. Cô xem lại thời khóa biểu rồi đồng ý sẽ đến xem hiệp hai của trận đấu.

Nhưng cuối cùng, khi trận đấu kết thúc, Lam Tố Hình mới vội vàng chạy đến sân bóng. Cô học trong thư viện, quên cả giờ giấc, lúc chạy đến thì các vận động viên đều đã rời sân.

Về mặt Lam Tố Hình thể hiện cô vô cùng biết lỗi, “Xin lỗi, sau khi tan học, mình đến thư viện tìm tài liệu nên quên mất.”

Tôn Chí Cao gượng cười. “Không sao, dù sao mình cũng không được ra sân.”

Khó khăn lắm mới được đồng ý một lần, vậy mà cô vẫn quên, lúc này Tôn Chí Cao mới biết mình không có bất cứ vị trí nào trong lòng Lam Tố Hình, cô ấy hoàn toàn không để tâm đến mình. Cuối cùng, cậu ta quyết định bỏ cuộc.

Tôn Chí Cao không hề hay biết, lần nỗ lực cuối cùng này của cậu đã khiến Lam Tố Hình gặp một người khác.

Từ sân bóng đi ra, Lam Tố Hình lang thang trên con đường rợp bóng cây. Chiếc xe ô tô chở các cầu thủ của trường Đại học A đi ngang qua cô, vào thời khắc chiếc xe ấy lướt qua, hình như cô nghe thấy có tiếng nam sinh khẽ ồ lên.

Chiếc xe đó khẽ dừng lại, cách cô không xa, sau khi có một người bước xuống mới tiếp tục chuyển bánh. Nam sinh vừa xuống xe đó trông rất cao to, làn da màu nâu đồng sáng bóng khoác chiếc áo đồng phục in logo Đại học A màu đỏ, xem ra anh ta là một trong số những thành viên của đội bóng trường Đại học A. Mà kỳ lạ là tại sao anh ta lại xuống xe? Hơn nữa, cô phát hiện, từ lúc xuống xe, anh ta cứ nhìn cô chăm chú, biểu cảm trên khuôn mặt vừa kích động vừa thương cảm.

Lam Tố Hình bị anh ta nhìn đến mức mất tự nhiên, liền quay người, bước nhanh về hướng khác. Bỗng thấy sau lưng có tiếng bước chân đuổi theo, một giọng nói kích động kéo theo tiếng thở gấp vang lên bên tai: “Bạn gì ơi, xin chào! Tôi tên là Quảng Viễn, là sinh viên của Đại học A, tôi có thể làm quen với bạn một chút không?”

Lam Tố Hình vốn phản cảm với bọn con trai lần đầu gặp mặt đã bám dai như đĩa thế này, cô lạnh lùng nói: “Xin lỗi, tôi không muốn làm quen với những người có ý muốn bắt chuyện.”

Quảng Viễn thành khẩn giải thích: “Bạn đừng hiểu lầm, tôi không phải người hề thấy con gái xinh đẹp là mặt dày bám theo. Chỉ vì tôi thấy ngoại hình của bạn... rất giống một người bạn đã qua đời của tôi nên vừa nhìn thấy bạn tôi liền nhảy xuống xe gặp bạn.”

Ngoại hình rất giống một người bạn đã mất của cậu ta? Lam Tổ Hinh dừng chân, suy nghĩ giây lát rồi buột miệng hỏi: “Bạn của anh... có phải họ Diệp?”

2.

Quảng Viễn kinh ngạc: “Sao bạn biết, bạn quen U Đàm à?”

Quả nhiên là Diệp U Đàm. Lam Tổ Hinh bỗng cảm thấy thế giới này thật sự quá nhỏ. Định thần lại, cô bình tĩnh đáp: “Trước anh, đã từng có người nói với tôi như vậy.”

“Thật không? Ai đã từng nói vậy?”

“Đương nhiên cũng là người quen của cô ấy, người ta nói ngoại hình của tôi rất giống cô ấy.” Lam Tổ Hinh cố ý trả lời thật đơn giản.

“Vậy à? Đúng là ngoại hình của bạn rất giống cô ấy. Hơn nữa, kiểu tóc của bạn cũng giống, cách ăn mặc, trang điểm cũng nữ tính như vậy. Tôi cảm thấy hai người như chị em sinh đôi ấy. Vừa rồi, mới thoáng nhìn... tôi còn tưởng mình nhìn thấy cô ấy cơ.”

Quảng Viễn vừa nói vừa chăm chú nhìn Lam Tổ Hinh, ánh mắt chất chứa sự quan tâm dịu dàng và nỗi đau buồn sâu sắc. Chẳng cần quá thông minh cũng có thể nhìn ra ngay tình cảm của anh ta đối với Diệp U Đàm như thế nào.

Lúc này, Lam Tổ Hinh lại thấy ngưỡng mộ Diệp U Đàm nhiều hơn. Tuy cô ấy đã rời xa thế giới này nhưng Anh Hạo Đông và Quảng Viễn vẫn luôn nhớ về cô ấy với tình cảm sâu sắc nhất.

“Đáng tiếc, tôi không phải là cô ấy, anh nhận nhầm người rồi.”

“Đúng, bạn không phải là cô ấy, nhưng bạn giống cô ấy như vậy, tôi... rất muốn làm quen với bạn. Hy vọng bạn không trách tôi mạo muội, tôi có thể biết tên của bạn không?”

Cân nhắc giây lát, Lam Tổ Hinh nói: “Tôi tên là Lam Tổ Hinh.”

“Lam Tổ Hinh.” Quảng Viễn nhắc lại tên cô rồi đột nhiên nở nụ cười thương cảm. “Bạn còn có một điểm rất giống U Đàm. Tên của bạn và cô ấy đều là tên của các loài hoa. Đáng tiếc sinh mệnh của U Đàm giống hết tên của cô ấy, hoa quỳnh chỉ nở trong giây lát rồi tàn lụi.”

Lam Tổ Hinh nhìn anh ta, hỏi: “Tại sao Diệp U Đàm lại qua đời?”

Từ đầu chí cuối, Anh gia chỉ nói cô ấy và Hạo Đông gặp chuyện không may, còn là chuyện gì thì chẳng ai chịu nói, điều này khiến Lam Tổ Hinh cảm thấy cái chết của U Đàm tuyệt đối không đơn giản như vậy. Lúc này, bỗng nhiên gặp được người quen của Diệp U Đàm, cô liền dò hỏi những thắc mắc bấy lâu.

Khuôn mặt Quảng Viễn thoáng hiện vẻ đau đớn, anh ta mím chặt môi, im lặng không nói. Rõ ràng đó chẳng phải hồi ức vui vẻ gì, anh ta không muốn chia sẻ với một người bạn mới quen.

Lam Tổ Hinh liền nói: “Xin lỗi, tôi không nên hỏi nhiều như vậy.”

Quảng Viễn miễn cưỡng mỉm cười rồi chuyển chủ đề: “Bạn tan học rồi chứ? Tôi mời bạn đi uống trà, được không?”

Lam Tổ Hinh lắc đầu, đáp: “Thật ngại quá, sau khi tan học tôi phải về nhà ngay.”

“Ồ, nhà bạn gần trường vậy sao?”

Lam Tổ Hinh không muốn nói nhiều, chỉ khẽ mỉm cười. Quảng Viễn kinh ngạc thốt lên: “Thật không ngờ thời đại này vẫn còn nữ sinh ngoan hiền, nghe lời bố mẹ như bạn. Thôi vậy, dù sao hôm nay tôi cũng rất vui vì được làm quen với bạn, Lam Tổ Hinh”

Quảng Viễn đi cùng cô ra khỏi trường học, sau khi nhìn thấy chiếc xe Mercedes sang trọng đỗ trước cổng trường đợi cô, anh ta ngạc nhiên, thảng thốt nói: “Lại thêm một bất ngờ nữa, không ngờ gia cảnh của bạn lại tốt như vậy. Bạn không giống các đại tiểu thư kiêu căng, ngạo mạn chút nào.”

Lam Tổ Hinh không giải thích, cô nghĩ không cần thiết phải nói về mình với một người lạ chỉ có duyên gặp một lần, khẽ mỉm cười rồi vẫy tay chào anh ta, lên xe. Nhìn qua kính chiếu hậu, cô thấy Quảng Viễn vẫn đứng đó, nhìn theo chiếc xe đang rời đi, không chớp mắt.

Về đến Anh gia, bà Chu chạy ra đón cô. “Tổ Hinh, Hạo Đông ngủ trưa dậy cứ hỏi cô suốt. Cảm xúc của cậu ấy hôm nay có chút khác thường, dường như cậu ấy đang buồn phiền việc gì đó.”

“Vậy sao bà không gọi cho tôi?”

Thông thường, công việc chăm sóc Anh Hạo Đông của Lam Tổ Hinh đều được sắp xếp vào thời gian ngoài giờ học để không làm ảnh hưởng đến việc lên lớp của cô. Anh phu nhân sắm cho cô một chiếc điện thoại, nói nếu có gì đột xuất, sẽ gọi cô lập tức quay về.

“Phu nhân nói nếu bà ấy vẫn có thể an ủi được cậu chủ thì không cần gọi cô quay về.”

Trong lòng Lam Tổ Hình đột nhiên cảm thấy ấm áp. Thật đáng mừng, Anh phu nhân không giống những bà chủ giàu có, kiêu nhả khác, thuê người giúp việc là không ngừng sai bảo, khiến người ta xoay như chong chóng, nếu không như vậy thì bà ta luôn cảm thấy không xứng với số tiền mà mình bỏ ra.

Lúc Lam Tổ Hình xuất hiện trong phòng Anh Hạo Đông, Anh phu nhân liền thờ phào, thấy ánh mắt cô nhìn bà có phần cảm kích, bà bất giác khẽ mỉm cười.

Từ trước đến nay, Anh phu nhân chỉ thuê những người thực sự tận tâm làm việc. Nhưng Lam Tổ Hình thì khác, lúc đầu vì rơi vào cảnh đường cùng, không còn cách nào khác nên mới ở lại, bà cũng vì con trai mình nên mới chịu lựa chọn một người miễn cưỡng, không cam tâm tình nguyện như cô. Nhưng một khi đã giữ cô rồi, bà sẽ phải nghĩ cách để cô toàn tâm toàn ý phục tùng, vậy nên, biện pháp “lạt mềm buộc chặt”, tấn công vào tâm lý luôn là sự lựa chọn tốt nhất. Lúc này, nhìn thấy ánh mắt cảm kích của cô, bà biết cô đã có thiện cảm hơn với Anh gia rồi.

Anh phu nhân kéo tay Lam Tổ Hình, đến trước mặt Anh Hạo Đông: “Hạo Đông, con xem, U Đàm đến rồi!”

Anh Hạo Đông ngơ ngác nhìn cô. “U Đàm, là em phải không?”

Câu hỏi này không biết anh đã lặp lại bao nhiêu lần nhưng không hiểu sao mỗi lần Lam Tổ Hình trả lời đều thấy chột dạ: “Là...em.”

Anh Hạo Đông giơ tay về phía cô, cô cố gắng tỏ ra thân mật, đặt tay mình lên bàn tay anh. Anh kéo cô đến trước mặt, đôi mắt đen láy không ngừng nhìn cô chăm chú. Trong ánh nhìn của anh, khuôn mặt cô bất giác ửng hồng. Anh có chút nghi hoặc, đưa tay khẽ vuốt má cô, giây phút những ngón tay thon dài, lạnh ngắt lướt qua gò má, toàn thân cô run lên, gò má càng hồng như màu hoa đào. Nếu lúc này, Anh phu nhân không ở bên cạnh thì cô cũng không chắc mình có vùng thoát khỏi tay anh mà chạy mất không. Lớn thế này rồi nhưng từ trước tới giờ, cô chưa từng thân mật với đàn ông như vậy, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Anh Hạo Đông vẫn nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô, giọng nói vô cùng hoang mang: “U Đàm, có những lúc anh luôn cảm thấy mình đã mất em rồi...”

Xem ra, Anh Hạo Đông vẫn có ấn tượng mơ hồ về cái chết của Diệp U Đàm. Lam Tổ Hình cố gắng trấn tĩnh, dịu giọng an ủi: “Anh đừng nghĩ linh tinh, anh xem, chẳng phải em đang đứng trước mặt anh đây sao?”

Anh Hạo Đông lại chăm chú nhìn cô rất lâu, Anh phu nhân cũng lặng lẽ rời khỏi phòng. Lam Tổ Hình cúi đầu, mặc cho anh nhìn mình chăm chăm. Hồi lâu sau, khi cô ngẩng đầu lên, ánh mắt cô liền chạm phải ánh mắt anh, ánh mắt sâu thẳm như biển cả, cô bỗng hoảng hốt, vội vàng cúi gằm.

Trong phòng rất yên tĩnh, tựa một vùng biển hoang vắng, chỉ nghe thấy nhịp thở của cô và anh, âm thầm, lặng lẽ như sóng ngầm, quấn quanh trong không khí.

Bác sĩ Uông, bác sĩ riêng của Anh Hạo Đông, cứ cách hai tuần lại đến kiểm tra một lần. Hơn một tháng nay, ông ấy tỏ ra rất hài lòng với tình trạng sức khỏe của anh, ông nói bệnh của anh đã có những chuyển biến tốt.

Anh phu nhân cũng rất vui mừng. “Đều là công lao của Lam Tổ Hình. Từ khi có cô ấy, cảm xúc của Hạo Đông ổn định hơn nhiều, không còn thường xuyên phát cuồng nữa, đã chịu ăn uống trở lại rồi. Bây giờ chỉ cần Lam Tổ Hình bón thì bao nhiêu nó cũng ăn, cơ thể nó bắt đầu có da có thịt, tinh thần cũng dần tốt hơn. Coi như tôi có thể yên tâm phần nào. Nhưng tôi vẫn thấy luôn lo lắng, nếu có ngày Hạo Đông hoàn toàn khỏe lại, phát hiện Diệp U Đàm thực ra là Lam Tổ Hình đóng giả, còn Diệp U Đàm thật đã chết, chẳng phải nói sẽ lại phải chịu sự dă kích sao? Bác sĩ Uông, lúc đó phải làm thế nào đây?”

Bác sĩ Uông liền an ủi: “Anh phu nhân, bây giờ cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó được thôi. Việc cần nhất lúc này là nhờ sự giúp đỡ của Lam tiểu thư đây, Hạo Đông có thể dần trở về trạng thái sinh hoạt bình thường, không phải sao?”

“Đúng, việc cấp bách nhất lúc này là Hạo Đông phải khỏe lên. Những chuyện khác, tôi cũng không đủ sức để lo nghĩ nữa.”

Lúc Anh phu nhân và bác sĩ Uông nói chuyện, Lam Tổ Hình đang ở trong phòng Anh Hạo Đông. Trong phòng ánh đèn sáng trưng, không còn là thế giới tăm tối như trước kia nữa. Đó là nhờ cô đã nhẹ nhàng thuyết phục anh bật đèn thay vì thấp nến.

“Vì sao? Chẳng phải em nói em thích ánh nến nhất sao? Trước đây, mỗi lần chúng ta ra ngoài ăn cơm, em đều muốn đến những nhà hàng lung linh ánh nến.”

Lam Tổ Hình hơi sững sờ, hóa ra là vì Diệp U Đàm thích ánh nến nên Anh Hạo Đông mới làm vậy. Đôi tình nhân tựa vai nhau trong ánh nến lung linh, quả và vô cùng lãng mạn và đáng yêu. Lúc này cô chỉ có thể tùy cơ ứng biến. “Trước đây, em thích ánh nến nhưng bây giờ, em không thích nữa.”

Dường như Anh Hạo Đông suy nghĩ gì đó rồi quay sang nhìn cô: “Vậy bây giờ em thích gì?”

“Em thích ánh sáng của bóng đèn. Cho dù mặt trời có xuống núi, trong phòng vẫn sáng rõ như ban ngày. Hạo Đông, em bật đèn có được không?”

Anh Hạo Đông không do dự liền gạt đầu: “Em thích thì bật đi.”

Lam Tổ Hình đã khiến căn phòng tối đen như hang động trở nên sáng sủa, Anh phu nhân vô cùng vui mừng. Trước đây, Anh Hạo Đông không chịu bật đèn, khẳng khái đòi đốt nến, thực sự khiến bà vô cùng sầu não. Không ai có thể hiểu rõ Anh Hạo Đông đã bị hoảng loạn tinh thần như thế nào hơn bà,

thấp nên trong phòng thực sự rất nguy hiểm, chỉ cần anh lên con, xô đổ cây nền là sẽ xảy ra hỏa hoạn. Vì thế khoảng thời gian đó, hầu như luôn có người ở bên cạnh anh suốt hai mươi tư giờ.

Đã giải quyết xong vấn đề ánh sáng, việc tiếp theo Lam Tổ Hình muốn làm là mở rèm. Không biết căn phòng này đã bị lớp rèm nhưng dày cộp đó che kín bao lâu rồi, trong phòng đã bắt đầu có mùi ẩm mốc. Không thông gió, không có ánh sáng mặt trời, có thể không ẩm mốc được sao?

Lam Tổ Hình lại thử thăm dò Anh Hạo Đông, “Hạo Đông, em muốn mở hết cửa sổ, có được không?”

Cơ thể Anh Hạo Đông hơi chấn động, anh không lập tức đồng ý như lần trước, mà tròn mắt, bờ môi khẽ run. “Đừng... đừng đi...”

Sau đó, anh ôm siết lấy cô như sợ rằng chỉ cần buông tay thì người ở trong lòng sẽ biến mất không còn dấu vết.

Không chỉ ôm, anh còn hôn cô. Bờ môi hơi lạnh không ngừng lướt qua trán, lông mày và đôi mắt cô... Cơ thể Lam Tổ Hình cứng đờ như hóa đá, cô nhắm mắt, không động đậy, để mặc anh hôn. Trước đó, Anh phu nhân đã nói rất rõ ràng, bất cứ yêu cầu nào của anh, cô đều không được cự tuyệt. Bởi lúc này, cô đang đóng vai Diệp U Đàm, người yêu của anh.

Nụ hôn quyến luyến phủ xuống, ti mi mà dịu dàng. Môi của anh giống như con dấu, đóng lên khắp khuôn mặt cô, cuối cùng phủ lên bờ môi cô.

Cơ thể Lam Tổ Hình bất giác hơi run rẩy, đây là nụ hôn đầu đời của cô. Cô hé mắt nhìn Anh Hạo Đông, đúng lúc anh cũng đang nhìn cô, ánh mắt thuần khiết, không nhuốm chút dục vọng. Nụ hôn nhẹ nhàng, dịu dàng như vậy, anh chỉ đang thể hiện anh yêu thương cô nhiều như thế nào mà thôi.

Nụ hôn đầu của thiếu nữ mười tám tuổi được trao cho người đàn ông thấu hiểu thế nào là tôn trọng và yêu thương, không thể coi là chuyện đáng tiếc. Nhưng đáng tiếc, không phải anh đang hôn cô, mà anh đang hôn một người con gái khác.

Hôm nay ở trường, Lam Tổ Hình bất ngờ nhìn thấy Quảng Viễn. Lần đầu tiên gặp anh ta đã là một tháng trước. Nếu không phải anh ta chủ động đến trước mặt cô, mỉm cười thì cô cũng không nhận ra anh ta.

“Anh lại đến đá bóng sao?”

“Không phải, tôi đến để tìm bạn.”

“Có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm bạn à? Thiên kim tiểu thư như bạn đây, có phải đều coi các nam sinh tiếp cận mình là có mục đích? Nói thật lòng, tôi muốn đến tìm bạn sớm hơn nhưng hôm đó, nhìn thấy chiếc xe sang trọng của nhà bạn, sợ bị người ta hiểu lầm là muốn trèo cao nên tôi vẫn luôn nhắc nhở mình không được đến. Nhưng cuối cùng tôi vẫn không kìm được, đành mặt dày đến đây. Bạn muốn nghĩ sao cũng được, tôi chỉ muốn gặp bạn thôi.”

Xem ra, Quảng Viễn là một người vô cùng thẳng thắn, Lam Tổ Hình cũng thẳng thắn đáp: “Tôi là Lam Tổ Hình, không phải Diệp U Đàm. Anh đừng hy vọng dựa vào tôi để chữa trị vết thương lòng.”

Cô đã chịu trách nhiệm chữa trị vết thương lòng cho Anh Hạo Đông rồi, thực sự không thể tiếp nhận cả Quảng Viễn nữa. Chẳng có lý do gì để cô phải gánh chịu mọi vết thương tình cảm mà Diệp U Đàm để lại cho hai người họ.

“Tôi không muốn xem bạn là người thế thân U Đàm. Chỉ là... bạn đã từng mất đi người mà mình yêu thương nhất chưa? Biết cô ấy vĩnh viễn không xuất hiện nữa nhưng lại bất ngờ nhìn thấy một khuôn mặt giống cô ấy. Nếu là bạn, bạn không muốn thường xuyên đến gặp để được nhìn thấy cô ấy sao?”

Lam Tổ Hình im lặng, đột nhiên nhớ đến người mẹ đã qua đời. Nếu lúc này, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt giống bà trên phố, e rằng cô cũng sẽ vừa kinh ngạc vừa vui mừng mà đuổi theo, tham lam muốn nhìn thêm hết lần này đến lần khác?

“Được, anh muốn nhìn thì nhìn đi. Dù gì lúc tôi đi đường, không bị anh nhìn cũng sẽ bị người khác nhìn.”

Quảng Viễn đi theo cô: “Thực ra tôi đến tìm bạn là có việc.”

“Việc gì?”

“Hôm trước, tôi đi thăm bố mẹ của U Đàm, nói với họ rằng tôi đã nhìn thấy một cô gái có ngoại hình rất giống U Đàm. Họ cũng muốn được gặp bạn. Bạn có thể...”

Lam Tổ Hình dừng bước: “Anh muốn bảo tôi đi gặp bố mẹ của Diệp U Đàm?”

“Đúng vậy. Có được không?” Ánh mắt Quảng Viễn tràn đầy hy vọng.

Diệp U Đàm đột nhiên cảm thấy thật nực cười. Lắc đầu, chỉ vì sự sắp xếp của Anh gia mà cô được tạo hình trở thành Diệp U Đàm, lấy mạng thay đào để an ủi Anh Hạo Đông đang bị bệnh trầm cảm. Không ngờ còn gặp Quảng Viễn, một người đàn ông cũng đem lòng say mê Diệp U Đàm. Anh ta không những có ý làm quen với cô, mà còn muốn giới thiệu cô với bố mẹ của cô gái đã mất kia nữa.

Không, cô không phải là Diệp U Đàm, cô là Lam Tổ Hình. Cô không muốn quẩn quanh với những người thân thiết của Diệp U Đàm thêm nữa, cô không phải là linh đơn diệu dược, có thể chữa lành hết các vết thương tình thần của bọn họ.

“Xin lỗi!” Lam Tổ Hình không chút đắn đo, liền từ chối. “Quảng Viễn, tôi nói với anh một lần nữa, tôi là Lam Tổ Hình. Người nhà, bạn bè của Diệp U Đàm chẳng có quan hệ gì với tôi, tôi hy vọng sau này, anh đừng đến tìm tôi nữa.”

Quảng Viễn vẫn không chịu bỏ cuộc: “Lam Tổ Hình, xin bạn đi gặp họ một lần thôi. Hai bác thật sự rất đáng thương, họ chỉ có một người con gái...”

“Tôi thương họ thì ai thương tôi? Hai tháng trước, mẹ tôi cũng qua đời, trong lòng tôi đang vô cùng buồn bã. Quảng Viễn, anh tìm mẹ cho tôi được sao?”

Quảng Viễn sững sờ, choáng váng, Lam Tổ Hình quay đầu đi, không hề quay đầu lại.

3.

Sức khỏe của Anh Hạo Đông tốt lên từng ngày, khuôn mặt gầy gò với hai má hõm sâu bây giờ đã dần đầy đặn, chỉ có điều xanh xao, trắng bệch, vì cả ngày không được tiếp xúc với ánh mặt trời.

Anh kiên quyết không chịu mở cửa sổ, Lam Tổ Hình đành nghĩ cách khuyên anh đi ra khỏi phòng một lát.

“Hạo Đông, chúng ra ra vườn hoa tản bộ, được không? Ngày nào anh cũng ở trong phòng thì buồn lắm.”

Anh Hạo Đông ban đầu còn nghe lời, để cô dắt đi, nhưng cửa phòng vừa mở, anh không đi nữa, dờ dẫm đứng trước cửa như hóa đá. Lam Tổ Hình nhìn theo ánh mắt anh về phía dãy hành lang có bức tường kính dài sát mặt sàn.

Cô cố gắng dịu giọng hỏi: “Anh sao vậy?”

Anh Hạo Đông đưa mắt nhìn sang cô, dáng vẻ vô cùng hoang mang và lung túng, dường như có chuyện gì đó khiến anh lo sợ.

“Chúng ta đi thôi, anh xem, vườn hoa đẹp thế kia cơ mà.” Lam Tổ Hình dắt tay anh, đưa anh đi đến bên bức tường kính, từ chỗ này có thể thưởng thức khung cảnh của vườn hoa.

Anh Hạo Đông sợ hãi, kéo Lam Tổ Hình loạng choạng lùi về phía sau. Hai người lùi đến bên kia tường, sau đó, anh mới buông ra, đưa lên lên ôm đầu, toàn thân bắt đầu run rẩy kịch liệt.

“Hạo Đông, anh sao vậy? Có phải lại bị đau đầu không?”

Anh Hạo Đông không nói gì, cơ thể anh mềm nhũn, anh dựa vào tường, trượt dần xuống, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, hai vai co giật, phát ra tiếng thút thít. Anh đang khóc ?

Lam Tổ Hình bất giác cũng sững sờ, không biết cô đã vô ý làm điều gì mà khiến anh bị kích động. Cô đang dờ dẫm thì Anh Hạo Đông đột nhiên ngẩng lên, mặt đầy nước mắt, nhìn cô chăm chú, ánh mắt như tuyệt vọng lại như hy vọng, “U Đàm, em là U Đàm phải không?”

Giọng nói của anh tràn đầy vẻ nghi hoặc, trong lúc bối rối, Lam Tổ Hình không kịp nghĩ nhiều, chỉ kiên định gật đầu. “Đúng vậy, là em đây.”

Cô biết, bất luận thế nào cũng không thể để anh chịu kích động thêm nữa.

Hai tay của Anh Hạo Đông run rẩy, anh giữ chặt khuôn mặt cô, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng hôn cô ngấu ngiến. Nụ hôn này của anh có cả mùi vị của nước mắt, mặn chát.

Người Lam Tổ Hình cứng đờ, để mặt anh hôn, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân của ai đó đang gấp gấp lên lầu. Sóng mắt vừa lay chuyển, cô đã thấy Anh Duy Hạ xuất hiện ở đầu cầu thang, đang ngạc nhiên nhìn họ. Nhất thời cô vừa xấu hổ vừa thẹn thùng, đẩy Anh Hạo Đông ra theo phản xạ rồi bật dậy, lùi lại, mặt đỏ ửng.

Anh Hạo Đông bị cô đẩy ra, nhất thời ngẩn người. Anh nhìn cô bằng ánh mắt vừa băn khoăn vừa không hiểu, biểu hiện đó rất đáng thương, rõ ràng anh không hiểu vì sao “Diệp U Đàm” lại đẩy anh ra. Nhưng dường như anh lại nghĩ đến điều gì đó, cơ thể run lên, sắc mặt xanh xao như tàu lá, dáng vẻ lúc run rẩy của anh càng giống một tờ giấy mỏng manh, dễ chạm vào là rách.

Anh Duy Hạ bước nhanh về phía anh, sắc mặt tái mét, lườm Lam Tổ Hình một cái, sự trách cứ sắc bén trong đôi mắt khiến cô bất giác co rúm lại. Cô cúi đầu, biết mình đã sai khi không tuân thủ điều kiện mà Anh phu nhân đã giao hẹn trước với cô.

Cô chưa kịp lên tiếng giải thích, Anh Duy Hạ đã ngồi xuống, ngọt nhạt an ủi em trai: “Hạo Đông, có phải em lại bị đau đầu không? Nào, anh đưa em quay về phòng nghỉ ngơi.”

Anh Hạo Đông làm như không nghe thấy, chỉ chăm chú nhìn Lam Tổ Hình, cơ thể càng lúc càng run rẩy dữ dội. Ánh mắt anh đau đớn, bất an khác thường: “U Đàm, tha thứ cho anh, hãy tha thứ cho anh!”

Anh Duy Hạ quay đầu, nhìn Lam Tổ Hình, dùng khẩu hình nói với cô hai từ: “Đến đây!”

Cô không dám do dự, liền đi đến. Cô ngồi xuống trước mặt Anh Hạo Đông, cố gắng để mình có thể diễn tốt vai của Diệp U Đàm: “Hạo Đông, em tha thứ cho anh mà.”

Anh Hạo Đông rên rỉ, ôm siết cô, cô không động đậy, để mặt anh ôm. Tuy bên cạnh có Anh Duy Hạ đang đứng nhìn khiến cô vô cùng mất tự nhiên nhưng cô đã sai một lần, bất luận thế nào cũng không dám sai lần thứ hai.

Sau đó, cô cùng Anh Duy Hạ đưa Anh Hạo Đông về phòng, có thể là do sự kích động vừa rồi mà cơ thể suy nhược của anh kiệt sức, vừa nằm xuống giường, anh đã thiếp đi.

Đắp chăn cho anh xong, Lam Tổ Hình rón rén đi ra khỏi phòng ngủ, bỗng thấy Anh Duy Hạ vẫn đang ngồi ở phòng khách phía bên ngoài. Sau khi ngơ ngác, cô cũng hiểu ra một trận trách mắng đang đợi mình.

Anh Duy Hạ khách khí lên tiếng: “Lam tiểu thư, chắc cô hiểu rõ mẹ tôi mời cô đến đây để làm gì rồi nhỉ?”

Lam Tổ Hình cúi đầu, không biết phải nói gì.

“Thận phận của cô bây giờ là Diệp U Đàm, cô bạn gái mà Hạo Đông yêu thương, nó có bất cứ cử chỉ hành động thân mật nào với cô cũng là điều hiển nhiên, nếu cô có biểu hiện chống đối, thì sẽ lại kích động nó. Hy vọng cô không tái diễn hành động ban nãy thêm lần nào nữa, cô hiểu ý tôi chứ?”

Lam Tổ Hình cúi đầu hồi lâu mới khẽ trả lời: “Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ không như vậy nữa.”

“Vây thì tốt.”

Anh Duy Hạ không nói nữa, đứng lên, mở cửa, rời đi. Ngoài chuyện của Anh Hạo Đông, anh ta không có gì khác để nói với cô. Rõ ràng anh ta là một người anh rất quan tâm đến em trai, yêu thương, bảo vệ Anh Hạo Đông như Anh phu nhân vậy. Một mình Lam Tổ Hình đờ đẫn đứng đó, lòng đầy chua xót. Bởi cô chỉ có một thân một mình trên thế giới này, cô phải tự yêu mình, không còn bất cứ ai yêu thương bảo vệ cô nữa.

Rất lâu sau, Lam Tổ Hình mới rời khỏi phòng. Cô thả bộ một vòng quanh vườn hoa, lòng rối như tơ vò. Nhìn mặt biển màu xanh phía xa xa, cô bắt giắc đi về phía đó.

Nước biển xanh ngắt một màu, từng đợt sóng nhấp nhô vội vã xô bờ. Những làn gió mát lành thổi tới, làm căng phồng chiếc váy cô đang mặc và thổi tung mái tóc của cô. Lam Tổ Hình nhắm mắt, mặc cho gió phả vào mặt, mọi nỗi muộn phiền đã vơi đi, nhưng hận nỗi cơn gió này không thể thổi sạch tất cả cảm giác đau khổ trong lòng cô.

Trên bãi cát có tiếng cười trong trẻo như chuông bạc vang lên trong gió, một nhóm thiếu niên chừng mười ba, mười bốn tuổi đang chơi bóng chuyền. Mất chúng trong sáng, môi hồng căng mọng, làn da mịn màng như tơ lụa phản chiếu dưới ánh mặt trời. Lam Tổ Hình rất ngưỡng mộ sự tự do tự tại, vô lo vô nghĩ của chúng, cô đứng xem chúng chơi bóng hồi lâu. Có hai lần quả bóng bay đến trước mặt cô, cô chỉ mỉm cười, ném trả lại. Khi quả bóng bay đến trước mặt cô lần thứ ba, một đứa con gái có mái đầu hý nhĩ chạy đến, cười hi hi, hỏi: “Chị có muốn chơi cùng bọn em không?”

Lam Tổ Hình khẽ cười rồi lắc đầu. “Chị không biết chơi, xem bọn em chơi là được rồi.”

Sau khi ném quả bóng về cho các bạn, đứa bé đó liền hỏi: “Chị ơi, chị cũng sống ở gần đây sao?”

Lam Tổ Hình khẽ gật đầu, đứa bé đó chỉ tay vào một ngôi biệt thự ở lưng chừng núi, nói: “Nhà em ở đó, chị sống ở đâu ạ?”

Lam Tổ Hình miễn cưỡng chỉ cho đứa trẻ. “Chị sống trong tòa biệt thự màu trắng kia.”

Đứa bé đó nhìn theo hướng ngón tay cô, vẻ mặt có chút khác thường. “Chị sống ở đó à?”

“Đúng vậy, sao thế?”

“Em nghe nói...” Đứa bé thoáng do dự. “Nhà chị có một người điên, thật vậy không?”

Lam Tổ Hình sững lại, rất nhanh sau đó cô đã hiểu “người điên” mà đứa bé này nói chính là Anh Hạo Đông. Ngẫm nghĩ một lát, cô trả lời một cách nghiêm túc: “Không, anh ấy không phải là người điên. Anh ấy chỉ bị bệnh về tâm lý vì phải chịu một sự kích động quá lớn mà thôi.”

Đứa bé chớp chớp mắt, nửa tin nửa ngờ: “Nhưng ai cũng nói anh ta bị điên, còn nói anh ta...”

Nó chưa kịp nói xong, bọn bạn đã lớn tiếng gọi nó mau quay lại chơi bóng. Hình như nó cũng không muốn nói tiếp, nhún vai, thè lưỡi nói: “Chị ơi, thật ngại quá, mong chị đừng để ý những gì em vừa nói. Em đi chơi bóng tiếp đây!”

Lam Tổ Hình thấy mình phải quay về Anh gia, cô đã ra ngoài khá lâu rồi. Vừa đi cô vừa không ngừng suy nghĩ về câu nói bỏ lửng của đứa bé kia. “Ai cũng nói anh ta bị điên, còn nói anh ta...”

Còn nói anh ấy sao nữa? Lam Tổ Hình thực sự chẳng biết hỏi ai.

Bước ra từ tòa nhà giảng đường, Lam Tổ Hình vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp Quảng Viễn, con người này giống như âm hồn bất tán vậy. Cô giả vờ như không nhìn thấy, đang định đi về hướng thư viện thì từ sau lưng Quảng Viễn lại xuất hiện một người phụ nữ trung niên. Vừa nhìn thấy khuôn mặt của người đó, mắt cô như hoa đi, nhất thời đờ đẫn. Khuôn mặt kia, tại sao lại giống người mẹ đã khuất của cô đến vậy?

Quảng Viễn nói với vẻ hối lỗi: “Lam Tổ Hinh, xin lỗi bạn. Vì bác Diệp rất nhớ cô con gái đã mất nên khi nghe tôi nói bạn rất giống cô ấy, bác đã bảo tôi đưa đến gặp bạn dù chỉ một lần.”

Hóa ra đây là mẹ của Diệp U Đàm, Lam Tổ Hinh sững sốt đến đờ đẫn. Tại sao có thể như vậy được? Cô rất giống con gái của bà Diệp, còn bà Diệp lại giống mẹ cô đến vậy, trên đời này lại có chuyện trùng hợp như thế sao?

Bà Diệp vẫn nhìn Lam Tổ Hinh không rời, mắt rung rung, nghẹn ngào nói: “Rất giống, cháu trông rất giống U Đàm!”

Lam Tổ Hinh cũng nhìn bà Diệp chăm chăm, bà ấy thật sự rất giống mẹ cô. Chỉ là trông bà trẻ hơn một chút, làn da trắng trẻo, cơ thể đầy đặn, có thể thấy cuộc sống của bà tương đối thoải mái, không phải chịu khổ vì kẻ sinh nhai.

“Cháu tên là Lam Tổ Hinh phải không? Quảng Viễn nói mẹ cháu đã qua đời hai tháng trước. Ta mất con gái, cháu thì mất mẹ, nếu cháu đồng ý, để ta thay mẹ cháu chăm sóc cháu, được không?” Bà Diệp nói rất chân thành, rõ ràng bà đang rất mong muốn tìm được một người để gửi gắm trọn tình mẫu tử.

Lam Tổ Hinh sực tỉnh, nhất thời cảm khái vô hạn. Tại sao lúc cô lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, không nơi nương tựa lại không gặp được người muốn nhận cô về làm con gái để yêu thương, để đến khi đã ký hợp đồng như một kẻ ước bán thân với Anh gia rồi cô mới gặp được bà? Cô đành cười khổ. “Bác Diệp, cháu rất cảm ơn ý tốt của bác. Nhưng dù sao cháu cũng không phải là con gái bác, xét cho cùng, bác cũng không phải là mẹ cháu.”

“Nhưng cháu và con gái bác có ngoại hình rất giống nhau, hơn nữa, ông trời đã an bài cho bác gặp được cháu, giữa chúng ta nhất định là có duyên!”

Đâu chỉ có một chút duyên này, dáng vẻ của Lam Tổ Hinh giống Diệp U Đàm, trong bà Diệp cũng nhang nhác bà Lam, Lam Tổ Hinh cảm thấy sự trùng hợp này hơi thái quá, bất giác cảm thấy nghi hoặc: “Bác Diệp, bác có chị em sinh đôi không?”

Bà Diệp ngơ ngác. “Không có, sao cháu lại hỏi vậy?”

Lam Tổ Hinh hơi đắn đo, không biết có nên nói cho Diệp phu nhân biết chuyện bà trông rất giống mẹ cô không. Nhưng Quảng Viễn vô cùng nhạy bén, anh ta nhớ lại biểu cảm kinh ngạc, đờ đẫn của Lam Tổ Hinh lúc vừa nhìn thấy bà Diệp, lập tức hỏi: “Có phải bác Diệp rất giống người mẹ đã qua đời của bạn không?”

Lam Tổ Hinh không ngờ Quảng Viễn lại đoán được ra điểm này, nhất thời ngơ ngác, không thốt nên lời.

“Thật sao? Trùng hợp như vậy sao?” Bà Diệp cũng rất ngạc nhiên. “Trông bác rất giống mẹ cháu sao?”

Lam Tổ Hinh đành gật đầu, lấy bức ảnh chụp chung của cô và mẹ ở trong ví ra, đưa cho bà Diệp xem. Quảng Viễn cũng sán đến nhìn, sau đó anh ta bỗng ngộ ra điều gì đó, vỗ tay một cái, nói: “Chẳng trách nhìn Lam Tổ Hinh lại động U Đàm đến vậy, hóa ra là vì bác Lam với bác Diệp trông giống nhau như hai giọt nước. Mà hai người con gái lại rất giống mẹ, cho nên dung mạo của hai bạn giống nhau đến sáu, bảy phần. Bác Diệp, bác và bác Lam nhất định là có họ hàng, nếu không thì không có lý nào hai người lại giống nhau đến vậy.”

Bà Diệp nhìn bức ảnh, sững sờ hồi lâu rồi lẩm bẩm: “Lẽ nào bác có chị em sinh đôi thật? Nhưng bố mẹ bác chưa từng nhắc đến điều này.”

“Bác Diệp, có lẽ bác nên đi hỏi hai vị trưởng bối xem sao.”

Lời của Quảng Viễn rất có lý, bà Diệp quyết định đi tìm bố mẹ đến giải đáp thắc mắc này. Lúc tạm biệt, bà nói đi nói lại với Lam Tổ Hinh: “Bác sẽ đến tìm cháu, bất luận là mẹ cháu và bác có họ hàng với nhau hay không. Nhưng bác vẫn có cảm giác giữa bác và mẹ cháu có một mối lương duyên nào đó. Nếu không thì chẳng có lý nào chúng ta lại giống nhau đến vậy.”

Lam Tổ Hinh cũng có quan điểm này, không thể trùng hợp một cách ngẫu nhiên như thế chứ? Rất có thể cô và Diệp gia có mối quan hệ mật thiết nào đó mà từ trước đến nay cô chưa hề biết đến.

Sau khi về đến Anh gia, Lam Tổ Hinh đi thẳng lên phòng của Anh Hạo Đông như mọi ngày. Phát hiện Anh Duy Hạ cũng đang ở trong phòng, đúng là anh ta rất quan tâm đến người em trai duy nhất này.

Đứng cạnh Anh Duy Hạ còn có một cô gái xinh đẹp, sành điệu, chừng hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, thân hình cao ráo, mặc bộ đồ Chanel đắt tiền, mái tóc búi cao trang nhã, khuôn mặt xinh đẹp có chút cao ngạo, vừa nhìn là biết gia cảnh của cô ta rất khá giả, Anh Duy Hạ liền giới thiệu: “Đây là vợ sắp cưới của tôi, Mộ Dung San.”

Lam Tổ Hinh hơi khom lưng. “Chào cô!”

Mộ Dung San hiếu kỳ nhìn Lam Tổ Hinh một lượt, sau đó hồ hững gật đầu. “Chào cô!” Khi quay lại nhìn Anh Hạo Đông, vẻ mặt cô ta mới nhiệt tình hơn. “Hạo Đông, bạn gái cậu rất xinh đẹp!”

Anh Hạo Đông vẫn giữ bộ dạng vừa hoang mang vừa mơ màng nhìn Lam Tổ Hinh, hồi lâu sau mới vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh, ý bảo cô ngồi xuống. Sau đó, anh nắm tay cô, không nói tiếng nào, chỉ nhìn cô chăm chú. Nếu chỉ có hai người với nhau thì cô cũng kệ anh nhìn thế nào cũng được, nhưng có Anh Duy Hạ và Mộ Dung San ở đây, khuôn mặt cô bất giác ửng hồng.

“Duy Hạ, chúng ta đi thôi, không làm kỳ đà cản mũi họ nữa.”

May mà Mộ Dung San suy nghĩ thấu đáo, mỉm cười rồi kéo Anh Duy Hạ đi ra ngoài, để lại Lam Tổ Hình và Anh Hạo Đông ngồi đối diện nhau. Anh chăm chú nhìn cô, cái nhìn sâu thẳm như màn mây mờ bao phủ khiến người ta nhìn không rõ.

Lam Tổ Hình bất giác nhớ đến câu nói “nhà chị có một người điên” của đứa bé kia, hít một hơi thật sâu, cô nhìn thẳng vào Anh Hạo Đông. Không, cô không muốn coi anh như người điên. Tuy lần đầu tiên đến Anh gia, chỉ nghe thấy tiếng anh gào thét trong phòng mà không nhìn thấy bóng dáng anh, đã từng khiến cô xem anh như người bệnh thần kinh. Nhưng sau khi tiếp xúc với anh một thời gian, cô không còn nhìn anh như vậy nữa. Dáng vẻ mơ màng hoảng hốt của anh giống hệt một đứa trẻ, một đứa trẻ đã phải chịu cảnh mất mát và lạc lối.

“U Đàm...” Cuối cùng Anh Hạo Đông lên tiếng, vẻ do dự.

Lam Tổ Hình dịu giọng nói: “Gi vậy anh?”

“Con... chúng ta đâu?”

Câu hỏi này của Anh Hạo Đông đã khiến Lam Tổ Hình đột nhiên ngây ngốc. Con ư? Diệp U Đàm và anh còn có con sao? Tại sao Anh phu nhân chưa từng nhắc đến? Cô không biết phải trả lời anh thế nào, chỉ biết ngơ ngác, đờ đẫn.

“Có phải em... giận anh... ă... ă... đi bệnh viện phá thai rồi không?” Anh Hạo Đông do dự hỏi.

Dựa vào thông tin trong lời nói của anh, Lam Tổ Hình nhanh chóng nghĩ ra đối sách, cuối cùng cô ngập ngừng nói: “Không phải, thực ra em vốn không mang thai, lần đó em nói với anh, chỉ là nhầm lẫn thôi.”

Anh Hạo Đông trợn mắt, nghi ngờ nói: “Nhầm lẫn, em không có thai ư? Nhưng hôm đó em đã khóc, nói với anh...”

Anh đột nhiên dừng lại, cắn chặt môi, không nói tiếp, vẻ mặt trở nên mơ màng, tựa như đột nhiên không biết mình muốn nói gì. Sau khi ngơ ngác hồi lâu, anh ôm đầu rên rỉ, xem ra anh đã chạm đến một số ký ức đau buồn nào đó nên lại đau đầu rồi.

Lam Tổ Hình đỡ anh nằm xuống giường ngủ, anh giống như một đứa trẻ, giữa chặt lấy tay cô, không để cô đi. Cô ở bên cạnh đến lúc anh đã ngủ say rồi mới rón rén rời khỏi phòng.

Lam Tổ Hình đến tìm Anh phu nhân, nói sự việc vừa rồi. Bà ấy nghe xong liền sững sờ: “Hạo Đông nhớ lại chuyện Diệp U Đàm từng mang thai rồi sao?”

“Anh phu nhân, tại sao bà biết chuyện này mà không nói với tôi? Vừa rồi tôi đã rất bối rối, không biết phải ứng phó thế nào. Bà bảo tôi diễn đạt vai Diệp U Đàm nhưng bà không nói cho tôi biết mọi chuyện củ họ trước đây, như thế rất khó cho tôi.”

Anh phu nhân muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng thở dài, nói với vẻ hối lỗi: “Không phải tôi không muốn nói cho cô biết mà thực sự tôi cũng biết rất ít về chuyện của chúng nó. Chuyện Diệp U Đàm mang thai mại sau này tôi mới biết, sau khi tỉnh lại, Hạo Đông chưa từng nhắc đến chuyện này, tôi còn tưởng nó quên rồi. Cô ứng phó rất tốt, cứ tạm thời như thế đã.”

Những lời thoái thác của bà khiến Lam Tổ Hình cảm thấy cô như bị nhét trong một chiếc hồ lô vậy.

4.

Trưa hôm sau, lúc tan học, Lam Tổ Hình vừa ra khỏi giảng đường liền bắt gặp Quảng Viễn và bà Diệp ở bên ngoài.

“Tổ Hình!” Bà Diệp gọi tên cô vô cùng thân thiết. “Hóa ra mẹ cháu là chị gái song sinh của ta, ta là dì của cháu.”

Tuy đã dự cảm mình có quan hệ gì đó với Diệp gia nhưng khi sự thực bày ra trước mắt, Lam Tổ Hình vẫn cảm thấy sốc. Cô luôn cho rằng mình không còn người thân nào trên cõi đời này, ai ngờ lúc này mình lại có một người dì.

Hôm đó, sau khi rời khỏi trường, bà Diệp đã tức tốc chạy về nhà bố mẹ đẻ, hỏi han thân thể. Lúc đó, bà mới biết bà chỉ là con nuôi của họ, còn việc có phải bà còn một người chị em song sinh nữa không thì bố mẹ nuôi cũng không biết, vì lúc họ đón bà ở cô nhi viện, không thấy ai nhắc đến chuyện này. Nhưng mẹ Lam Tổ Hình và bà lại giống nhau như hai giọt nước, bà luôn có dự cảm bà và bà Lam chắc chắn có quan hệ huyết thống.

Dựa vào suy luận đó, cộng với việc bà luôn muốn giành cho Lam Tổ Hình tấm lòng yêu thương của một người mẹ đang đau đớn khi mất đi đứa con duy nhất, mặc dù chuyện chị em song sinh chưa có chứng thực, nhưng bà Diệp vẫn mặc kệ tất cả, nhận mẹ cô làm chị gái để được làm dì của cô.

Bà Diệp thân thiết kéo tay Lam Tổ Hình, dịu dàng hỏi han cuộc sống của cô.

“Những năm qua, cháu và mẹ sống như thế nào? Đúng rồi, Quảng Viễn từng nói, gia cảnh nhà cháu rất khá giả, chắc mẹ con cháu sống rất tốt. Nhưng tại sao mẹ cháu lại qua đời? Dì còn chưa được gặp bà ấy. Cháu còn anh chị em không? Bố cháu có khỏe không? Nhà cháu ở đâu? Dì tới thăm họ được không?”

Bà Diệp hỏi hết câu này đến câu khác khiến Lam Tổ Hình không biết phải trả lời thế nào. Ngẫm nghĩ một hồi, cô thành thật trả lời: “Thực ra thì gia cảnh nhà cháu không tốt, cháu và mẹ luôn sống trong vất vả và khổ cực. Cháu không có anh chị em, bố cháu đã qua đời từ khi cháu còn rất nhỏ. Bây giờ cháu đang ở nhờ nhà người khác nên không tiện đón bác đến thăm.”

Bà Diệp nghe thấy vậy thì sững sờ, Quảng Viễn ở bên cạnh cũng ngẩn người. Vẫn cho rằng cô là tiểu thư con nhà đài các, hóa ra chỉ là ở nhờ nhà người

khác. Quảng Viễn cô thật đáng thương.

Sau giây phút sững sờ, bà Diệp sốt ruột hỏi: “Sống ở nhà người khác ư? Là họ hàng bên nhà bố cháu phải không? Bọn họ đối xử với cháu có tốt không? Nếu không được thoải mái thì cháu dọn đến nhà đi đi. Di và chủ sẽ đối xử với cháu như con gái ruột.”

Lam Tổ Hình cười khỏ. Khi lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, sao cô không gặp được người di này sớm hơn? Đến khi đã ký hợp đồng với Anh gia rồi, kể cả là nhà mẹ ruột cô cũng không thể ở được nữa. Trong hợp đồng đã quy định rõ, trong thời gian bốn năm, cô bắt buộc phải sống ở Anh gia, làm hộ lý đặc biệt cho Anh Hạo Đông. Nếu vi phạm hợp đồng, cái giá bồi thường trên trời đó, cô không thể trả được.

Nhưng Lam Tổ Hình cũng không muốn đến sống ở Diệp gia, vì dù sao người di này vẫn rất xa cách đối với cô, cô hiểu sự quan tâm, yêu thương của bà đối với cô hoàn toàn là vì đứa con gái đã mất, cô lịch sự từ chối: “Cảm ơn bác, không cần đâu ạ.”

Về mặt của bà Diệp rất thất vọng, đang ngập ngừng muốn nói gì đó thì Lam Tổ Hình chợt nhìn thấy xe của Anh gia đang từ từ tiến đến. Cô phải về rồi, không thể kéo dài cuộc nói chuyện thêm nữa, gần đây, Anh Hạo Đông luôn làm loạn đòi gặp cô, cô đã rất cảm kích khi Anh phu nhân không yêu cầu cô nghỉ học rồi. Lam Tổ Hình quay sang bà Diệp, nói: “Xin lỗi bác, cháu phải về rồi, gặp lại bác sau!”

Lúc Lam Tổ Hình mở cửa xe, bỗng thấy sắc mặt khác thường của tài xế A Thái, ngay lúc đó lại nghe bà Diệp ở phía sau hét lên: “Trời ơi! Đây... đây là xe của Anh gia. Tổ Hình, lẽ nào cháu sống ở Anh gia sao?”

Lam Tổ Hình quay đầu nhìn qua cửa kính xe, thấy sắc mặt của bà Diệp tái xanh, người lão đảo chực ngã. Quảng Viễn vội vàng đỡ lấy bà, ánh mắt vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ nhìn theo chiếc xe. Khi cô đang do dự có nên xuống xe xem bà Diệp thế nào không thì A Thái đã nhanh chóng khởi động xe rồi tăng tốc, đi ra khỏi trường học.

Trong lòng Lam Tổ Hình có vô số hoài nghi nhưng cô chỉ ngồi đó, không nói tiếng nào. Cô biết, hoi A Thái cũng không có tác dụng gì, là một người đã phục vụ ở Anh gia hàng chục năm, ông ấy tuyệt đối sẽ không hé răng nói với cô bất cứ điều gì. Nhưng cô vẫn tin tưởng, buổi tối hôm nay, Anh phu nhân nhất định sẽ đến tìm cô nói chuyện.

Khi Lam Tổ Hình lên đến phòng của Anh Hạo Đông, thấy anh đang cầm một chiếc búa nhỏ, tập trung tinh thần đập vào một vật đặt trên chiếc bàn gỗ. Nhìn thấy cô đến, anh hoảng hốt một hồi rồi nở nụ cười. “U Đàm, em đến rồi, anh đã bóc rất nhiều hạt hồ đào cho em, mau đến ăn đi.”

Hóa ra anh đang đập hồ đào cho cô...Không, là cho Diệp U Đàm. Chiếc đĩa sứ trắng tinh xảo đựng đầy hồ đào, đủ để thấy anh đã rất tận tâm với công việc này. Cô luôn nghĩ anh yêu Diệp U Đàm vô cùng nhưng không biết rốt cuộc giữa họ đã xảy ra chuyện gì. Vì sao Anh phu nhân không chịu nói hết với cô? Vì sao ban nãy, phát hiện ra chiếc xe của Anh gia, bà Diệp lại có phản ứng kinh hãi quá độ như vậy?

Lam Tổ Hình vừa suy nghĩ vừa nhón lấy một hạt hồ đào, bỏ vào miệng, sau đó mỉm cười, nói với anh: “Ngon thật đấy!”

Anh nhìn cô ăn hồ đào, có chút sững sờ, lát sau thấp giọng hỏi: “Em không bón cho anh ăn sao?”

Bón cho anh ăn? Lam Tổ Hình ngờ ngác, ngay sau đó hiểu ra, nhất định là trước đây, lúc ở bên nhau, họ vẫn bón cho nhau ăn, cô cũng thường thấy cảnh đó trên phim ảnh, Lam Tổ Hình liền lấy một hạt hồ đào, mỉm cười ngọt ngào, đưa đến bên miệng anh, cố gắng để điệu bộ của mình thân mật hết sức có thể. Nhưng anh không hề há miệng mà chỉ ngờ ngác nhìn cô, đôi mắt thất thần.

Đột nhiên, mặt anh trắng bệch, anh nhảy dựng lên: “Cô không phải U Đàm, cô là ai?”

Lam Tổ Hình kinh hãi, anh nhận ra cô không phải là Diệp U Đàm rồi sao? Nhất thời cô không biết phải trả lời thế nào. Anh Hạo Đông bị kích động, tóm chặt lấy vai cô, vừa ra sức lắc vừa không ngừng truy vấn: “Cô là ai, cô là ai, cô là ai?”

“Anh buông em ra.”

Cô bị anh lắc đến mức choáng váng, đáng vẻ kích động đến mức mất kiểm soát của anh khiến cô vô cùng sợ hãi, gắng sức muốn vùng thoát khỏi anh. Trong lúc co kéo, hai người đã đánh đổ chiếc bàn trong góc tường, đĩa hồ đào cũng rơi xuống đất, vỡ choang, hạt hồ đào vương vãi khắp sàn. Anh Hạo Đông đột nhiên buông tay ra, ôm đầu, loạng choạng ngã xuống, như con thú nhỏ bị thương đang cuộn mình, anh bắt đầu run rẩy, rên ri.

Xem ra con đầu đầu lần này dữ dội hơn bất cứ lần nào trước đây, Lam Tổ Hình vô cùng sợ hãi, lập tức ấn chuông gọi người. Chẳng mấy chốc, bà Chu và Anh phu nhân chạy lên. Lúc họ vào phòng, Anh Hạo Đông đã rơi vào hôn mê.

Lần này, Anh Hạo Đông đổ bệnh nghiêm trọng khiến Anh gia loạn cả lên. Anh Duy Hạ đích thân chở bác sĩ Uông từ nội thành đến, bác sĩ Uông vội vàng vào phòng kiểm tra tình hình của Anh Hạo Đông. Anh Duy Hạ đi đến trước mặt Lam Tổ Hình, nhìn xoáy vào cô. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng điệu gay gắt của anh ta khiến cô vô thức cắn chặt môi, không dám lên tiếng. Lúc này, Anh phu nhân cũng từ trong phòng Anh Hạo Đông bước ra, sắc mặt lo lắng, bước chân loạng choạng. Anh Duy Hạ vội vàng quay người, đỡ bà ngồi xuống sofa, an ủi: “Mẹ đừng lo lắng quá, Hạo Đông sẽ không sao đâu!”

Anh phu nhân lắc đầu, thở dài, nhìn Lam Tổ Hình đang đứng ngờ ngác trước mặt, liền hỏi: “Tại sao lại như thế? Trước đó, Hạo Đông vẫn rất ổn, tại sao cô vừa quay về thì xảy ra chuyện?”

Lời nói của bà cũng có ý trách cứ cô, trong lòng Lam Tổ Hình đầy ảm ức, cô tỉ mỉ kể những gì đã xảy ra ban nãy cho họ nghe, cuối cùng nói: “Tôi cũng muốn biết vì sao anh ấy lại kích động như vậy, anh ấy gào thét nói tôi không phải Diệp U Đàm. Tôi đã rất nỗ lực để diễn vai này rồi nhưng tôi chẳng hiểu

chút gì về cô ấy, mọi người cũng không ai nói rõ ràng với tôi. Giờ bị anh ấy phát hiện ra, cũng không phải hoàn toàn là lỗi của tôi.”

Anh phu nhân nhất thời không thể phản bác nhưng Anh Duy Hạ lại nói: “Có một số chuyện cô có thể tự ứng phó được nhưng cô lại không làm, việc này thì có thể trách cô được chứ?”

Lam Tổ Hình nghẹn lời, cô biết câu “có thể tự ứng phó được nhưng lại không làm” của Anh Duy Hạ ám chỉ điều gì. Anh phu nhân nghi hoặc nhìn Anh Duy Hạ. Anh ta cúi người, thì thầm vào tai mẹ mình nói gì đó, sắc mặt của bà bỗng trở nên khó coi: “Lam tiểu thư, có một số chuyện từ lúc bắt đầu tôi đã nói rất rõ ràng với cô và cô cũng đồng ý rồi. Chuyện đã đồng ý lại không làm được, rõ ràng là cô không trọng chữ tín.”

Trong chuyện này, Lam Tổ Hình biết mình đã sai. Cô ký hợp đồng với Anh gia, cũng đã nhận một phần thù lao của Anh gia nhưng lại không thực hiện tốt nghĩa vụ của mình. Cô cúi đầu nhận lỗi: “Xin lỗi phu nhân, tôi...sau này tôi sẽ cố gắng làm tốt.”

“Cô nhất định phải làm được, nếu Hạo Đông muốn gần gũi cô, cô không được cự tuyệt, cô cự tuyệt nó thì khác nào đang chứng minh cô không phải là Diệp U Đàm? Như vậy chẳng phải là đã kích động đến nó sao?”

Anh phu nhân đang muốn nói tiếp thì bà Chu gõ cửa đi vào, bà ấy nhìn Lam Tổ Hình rồi cúi xuống, khẽ thì thầm với Anh phu nhân. Sắc mặt Anh phu nhân càng khó coi, bà chăm chú nhìn Lam Tổ Hình giây lát rồi đột nhiên hỏi: “A Thái nói hôm nay cô đã gặp mẹ của Diệp U Đàm. Tại sao cô lại quen biết bà ấy?”

Anh Duy Hạ nghe thấy vậy thì kinh ngạc: “Cái gì, cô đã gặp bà Diệp? Chẳng trách...”

Chẳng trách cái gì? Anh ta không nói tiếp, chỉ nhú mày, nhìn Lam Tổ Hình không chớp mắt, còn khuôn mặt của Anh phu nhân thì xám xịt.

Lam Tổ Hình biết chắc A Thái sẽ báo cáo chuyện này với Anh gia nhưng không ngờ, phản ứng của mẹ con Anh thị lại kinh ngạc thế này, khiến cô đầy nghi hoặc. Tập trung nghĩ một lát, cô thành thật đáp: “Là bà ấy đến tìm tôi, vì bà ấy cũng thấy tôi trông giống con gái của bà ấy.”

Còn chuyện bà Diệp vốn là dì của cô thì cô không nói ra, đây là bí mật riêng của cô. Hơn nữa, cô biết việc này không để Anh gia biết thì tốt hơn.

Anh phu nhân nhìn cô, thăm dò: “Bà ấy đã nói với cô những gì?”

“Không gì cả, chỉ nói tôi giống con gái của bà ấy, bà ấy muốn quan tâm đến tôi như quan tâm đến con gái.”

Anh Duy Hạ nhìn cô chăm chăm: “Chỉ thế thôi sao?”

Lam Tổ Hình ngẫm nghĩ một lát, cẩn trọng nói: “Bà ấy còn hỏi tình hình của tôi, sau khi nghe nói tôi sống nhờ ở nhà người khác, bà ấy tỏ ý muốn đón tôi về đó.”

Ánh mắt vốn dịu dàng của Anh phu nhân đột nhiên trở nên sắc lẹm. “Nhưng Lam tiểu thư, cô nên biết chuyện này là không thể. Cô đã có hợp đồng ràng buộc với Anh gia chúng tôi rồi!”

“Điều này tôi biết, tôi đã từ chối thành ý của bà ấy rồi!”

“Rất tốt, nhưng tôi hy vọng không chỉ có thể xác mà cả trái tim cô cũng sẽ ở đây với chúng tôi. Nếu người ở đây mà lòng lại hướng về người khác thì tôi giữ cô lại cũng chẳng ích gì. Tôi hy vọng chuyện xảy ra với Hạo Đông hôm nay sẽ không bao giờ tiếp diễn nữa.”

Lam Tổ Hình hiểu Anh phu nhân đang muốn quy hết trách nhiệm về việc Anh Hạo Đông đổ bệnh cho cô, vì cô đã không chăm sóc anh ta tận tình. Khuôn mặt cô bỗng chốc đỏ bừng. Là do anh tự nhớ lại chuyện trước kia, cô không biết gì mà ứng phó, sao có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu cô được chứ? Lời trách nặng này có phần nặng nề quá mức rồi. Anh phu nhân vốn không phải người hà khắc, câu toàn, tại sao hôm nay lại như vậy? Lẽ nào là vì biết cô đã gặp bà Diệp, nghi ngờ bà ấy đã nói gì đó nên mới gay gắt với cô như vậy?

Quả nhiên, Anh phu nhân nói tiếp: “Lam tiểu thư, tôi nghĩ cô vẫn nên coi trọng Anh gia chúng tôi hơn. Nếu nghe thấy bất cứ lời đồn thổi nào ở bên ngoài, hy vọng cô cũng đừng tin. Cô giúp tôi chăm sóc cho Hạo Đông thật tốt, tôi sẽ không bạc đãi cô đâu.”

Lam Tổ Hình nhìn xuống, không nói. Nhận của người ta hết thứ này đến thứ khác, sao có thể không cúi đầu được đây? Anh phu nhân ngừng lại giây lát rồi dứt khoát hạ lệnh: “Buổi chiều cô không cần đến Học Viện Kinh Doanh nữa, tôi sẽ bảo bà Chu chuyển cô sang một trường đại học khác, mấy ngày nữa cô sẽ đi học ở trường mới. Còn mấy ngày này, cô cứ ở nhà, chăm sóc Hạo Đông.”

Lam Tổ Hình sửng sốt, chuyển trường ư? Anh phu nhân làm thế rõ ràng là không muốn để cô gặp lại bà Diệp. Cô càng thấy nghi hoặc, giữa Anh Hạo Đông và Diệp U Đàm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Thái độ của hai nhà Anh – Diệp quả thật rất kỳ quái.

“Nhưng anh ấy đã nhận ra tôi không phải Diệp U Đàm rồi. Tôi còn có thể tiếp tục giả mạo cô ấy được nữa không?” Không phải Lam Tổ Hình đang muốn kiếm cớ, mà thực sự lúc này cô không còn chắc chắn nữa.

“Có thể hay không, đợi Hạo Đông tỉnh lại rồi hãy nói.”

Trong thời gian bà Chu giải quyết việc chuyển trường cho Lam Tổ Hình, ngày nào cô cũng ở bên cạnh Anh Hạo Đông.

Cô vẫn luôn cho rằng anh đã nhận ra cô không phải Diệp U Đàm, sợ rằng sẽ không vô về được anh nữa. Ai ngờ tỉnh lại sau cơn hôn mê sâu, dường như

anh còn hồ đồ hơn trước. Trước đây, khi nhìn thấy cô, anh vẫn luôn hoang mang xác nhận: “Em là U Đàm sao?” Còn bây giờ, anh nhận ra ngay cô là Diệp U Đàm, nắm chặt bàn tay thon nhỏ, miệng không ngừng gọi cô là “U Đàm”.

Mấy ngày liên tiếp, bác sĩ Uông đến khám cho Anh Hạo Đông rất đúng giờ. Hôm nay, lúc ông ra về, Lam Tổ Hình cố ý tiễn ông ra tận cửa, hỏi một số chuyện vẫn khiến cô thắc mắc: “Hôm đó rõ ràng anh ấy đã nhận ra tôi không phải là Diệp U Đàm rồi, tại sao sau khi tỉnh dậy lại không nhớ nữa?”

Bác sĩ Uông giải thích thắc mắc của cô một cách tận tình: “Tình trạng của Hạo Đông rất đặc biệt, đại não của cậu ấy không đơn thuần chỉ là những mảng ký ức hỗn loạn do vết thương bên ngoài tác động, mà còn có sự đứt gãy ký ức do bị kích động mãnh liệt gây ra. Có vài việc là tiềm thức của cậu ấy cố ý muốn quên đi nên khi chạm vào, bản năng sẽ mách bảo cậu ấy lựa chọn cách quên đi. “Quên” là một trong số những phương thức bảo vệ của cậu ấy.”

Suy cho cùng, Lam Tổ Hình vẫn chỉ là một cô gái trẻ, nghe thấy vậy thì buột miệng hỏi: “Rốt cuộc Hạo Đông đã gặp chuyện gì?”

Bác sĩ Uông rất kín tiếng, ông hòa nhã trả lời: “Là một chuyện bất hạnh ngoài ý muốn, đối với những chuyện bất hạnh đã qua, mọi người đều không muốn nhắc đến mà đang cố gắng quên đi. Cho nên, Lam tiểu thư, lượng thứ cho tôi không thể nói rõ với cô được.”

Lam Tổ Hình không thể hỏi thêm nữa.

5.

Tạm thời không đi học, hằng ngày từ sáng đến tối, Lam Tổ Hình ở lại trong phòng cùng Anh Hạo Đông. Hai hôm nay, tinh thần của anh vẫn bất ổn, phần lớn thời gian đều nằm trên giường, nửa tỉnh nửa mê nhưng luôn kéo tay cô đến ngồi bên, không chịu để cô đi, như một đứa trẻ quyến luyến hơi mẹ. Anh phu nhân liền hỏi: “Tổ Hình, buổi tối cô hãy ngủ lại trong phòng Hạo Đông đi, tôi nghĩ nó cần cô.”

Lam Tổ Hình đỏ mặt nhưng không thể cự tuyệt, may mà Anh Hạo Đông không có hành động nào khiến cô đỏ mặt hơn. Đêm xuống, anh chìm vào giấc ngủ say trước cô. Cô nhẹ nhàng rút bàn tay ra khỏi tay anh, nhìn một lượt khắp căn phòng, cuối cùng, ôm chăn, cuộn mình trên chiếc ghế mây đối diện giường, thầm nghĩ đêm nay mình sẽ ngủ ngời ở đây. Dù sao thì cô vẫn cảm thấy xấu hổ khi ngủ chung giường với một người đàn ông. Hơn nữa, anh cũng không yêu cầu, cô làm như thế này, không thể coi là vi phạm hợp đồng nhỉ?

Ngủ trên ghế rất khó chịu, Lam Tổ Hình không thể yên giấc, luôn trong trạng thái mơ mơ màng màng. Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy trong phòng có tiếng động rất khẽ, ý thức của cô như quay về đêm hè ở Thẩm gia kia. Giật mình tỉnh giấc, cô vừa mở mắt liền bắt gặp ngay ánh nhìn của Hạo Đông.

Không biết anh đã tỉnh lúc nào, đang ôm chăn ngồi trên giường, cách vài bước chân gần gũi nên có thể thấy đôi mắt sáng như sao đó đang sừng sờ nhìn cô, có lẽ anh không biết tại sao cô lại ngủ trên ghế.

Giống như một học sinh gian lận bị bắt quả tang, Lam Tổ Hình cảm thấy vô cùng lúng túng. Khẽ ho một tiếng, cô vụng về lên tiếng: “Hạo Đông, anh tỉnh rồi à, anh có muốn uống nước không?”

Anh không trả lời, vẫn nhìn cô bằng ánh mắt mờ mịt như vậy. Hết nhìn cô lại nhìn chiếc giường, về móng lung trên khuôn mặt càng lúc càng rõ. Hồi lâu sau, anh đột nhiên hỏi khẽ: “Em là U Đàm sao?”

Trái tim Lam Tổ Hình suýt bật ra khỏi lồng ngực, câu hỏi mấy hôm nay anh không nhắc đến, lúc này lại thốt ra. Rõ ràng cô lại khiến anh hoài nghi rồi. Cô chỉ có thể trả lời một cách máy móc: “Là em!”

Anh Hạo Đông chăm chú nhìn cô, dưới ánh trăng, ánh mắt của anh vô cùng trong trẻo mà thấu suốt, đột nhiên cô không dám nhìn thẳng vào anh, bởi cảm giác lừa dối mãnh liệt trong lòng. Rất lâu sau, anh đưa cánh tay về phía cô. Cô biết anh đang ra hiệu cho cô đến gần. Đến gần ư? Đến giường của anh sao?

Hít một hơi thật sâu, giống như sắp dâng mình cho hổ ăn thịt. Lam Tổ Hình nhắm tịt mắt, đặt tay mình lên lòng bàn tay anh. Tránh không được thì đành phải chấp nhận đối mặt thôi.

Tay cô lạnh lẽo, run rẩy, trong lòng vô cùng căng thẳng và sợ hãi. Còn bàn tay anh lại ấm áp như mùa xuân. Nắm chặt lấy tay cô, anh nhẹ nhàng kéo cô đến gần. Khi Lam Tổ Hình vô thức ngồi xuống chiếc giường mềm mại, trái tim đột nhiên đập dồn dập như người ta gõ trống. Anh... định làm gì tiếp nữa?

Nhưng Anh Hạo Đông lại chẳng làm gì, chỉ nhìn cô chăm chú, “U Đàm, hình như em đã thay đổi rất nhiều.”

Lam Tổ Hình miễn cưỡng nở nụ cười, không biết phải trả lời anh thế nào cho phải. Nhưng anh cũng không cần cô đáp lời, nói tiếp: “Muộn quá rồi, em đừng ngủ trên ghế nữa, mau về nhà đi.”

Câu nói này vượt ra khỏi dự liệu của Lam Tổ Hình, cô nhất thời mờ to mắt ngạc nhiên, quên mất cả phản ứng lại. Anh Hạo Đông nhanh chóng thả tay cô ra, ấn vào chiếc chuông phía đầu giường. Chẳng mấy chốc, bà Chu xuất hiện ở cửa, sắc mặt có chút căng thẳng, chắc bà ấy tưởng lại xảy ra chuyện gì. Nhìn thấy hai người trong phòng đều bình thường, bà ngạc nhiên hỏi: “Hạo Đông, cậu ấn chuông có việc gì vậy?”

Dường như Anh Hạo Đông suy nghĩ giây lát mới nhớ ra mình định làm gì, “Bảo người đưa U Đàm về nhà đi, đã muộn quá rồi, cô ấy cần về nhà rồi.”

Lời của anh khiến bà Chu khá sốc, hồi lâu sau mới luống cuống gật đầu đồng ý: “Ồ, được!”

Lam Tổ Hình cùng bà Chu rời khỏi phòng của Anh Hạo Đông. Khi sắp ra khỏi cửa, cô quay đầu lại nhìn, ánh mắt thể hiện sự cảm kích vô hạn. Sau khi quay về phòng mình, Lam Tổ Hình nằm rất lâu mà không sao ngủ được, đôi mắt trong sáng, bình yên của Anh Hạo Đông vẫn chập chờn hiện lên trước

mất...

Anh Hạo Đông không muốn Lam Tố Hinh qua đêm trong phòng mình, mà muốn cô “về nhà”, nhưng sáng sớm vừa tỉnh giấc, anh đã lập tức đòi tìm “Diệp U Đàm”, nhất định phải nhìn thấy cô mới yên tâm, không còn nhớ chuyện anh đã bảo cô “về nhà” đêm hôm qua. Tâm trí của anh vẫn còn rất mơ hồ. Anh phu nhân không yêu cầu Lam Tố Hinh qua đêm trong phòng anh nữa, sau khi anh ngủ, cô có thể rời đi. Bà chỉ dặn dò cô, nhất định phải tùy cơ ứng biến mà dỗ dành, an ủi anh cho tốt. Cô cũng tận tâm làm theo lời dặn dò của Anh phu nhân, bởi cô thấy cảm kích anh, trong sự cảm kích đó còn có tình cảm không thể nói rõ ràng. Mỗi lần ở bên anh, trái tim cô bất giác trở nên mềm yếu.

Mấy ngày sau, tinh thần của Anh Hạo Đông dần tốt lên. Ngày ngày họ sớm tối bên nhau, anh càng lúc càng quyến luyến Lam Tố Hinh. Ở bên cô, anh đã bắt đầu có một số cử chỉ thân mật. Có lần đang ăn hoa quả, anh chọn một miếng đào ngọt, ngậm một nửa giữa vành môi rồi ghé sát vào môi cô, muốn cô cắn một miếng. Lam Tố Hinh đột nhiên ngộ ra, hóa ra đây mới là cách “bón” cho nhau ăn của anh và Diệp U Đàm. Chẳng trách hôm đó, cô lại khiến anh bất ngờ, kinh ngạc phát hiện cô không phải là Diệp U Đàm.

Miếng đào ngọt đó khiến mặt cô đỏ ửng như ánh trời chiều. Đây là lần đầu tiên cô thân mật như vậy với một người đàn ông. Anh Hạo Đông nhìn cô thẹn đỏ mặt, đột nhiên ôm siết lấy cô, nhỏ giọng nói: “U Đàm, đáng vẻ gương mặt của em... giống hệt một bông hồng vậy?” Rồi anh vươn tay, lấy một bông hồng tươi đẹp nhất từ bó hoa cắm trong lọ thủy tinh đặt giữa bàn, đưa cho cô.

Hai gò má của Lam Tố Hinh càng đỏ hơn, khuôn mặt toát lên vẻ kiều diễm của một đóa hồng. Anh Hạo Đông đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nói: “Đừng rồi, U Đàm, chẳng phải em luôn muốn xem hoa quỳnh không tước mẹ anh trông sao? Anh đưa em đi xem nhé!”

Ngay lập tức, Anh Hạo Đông dắt tay cô, mở cửa phòng, bước ra ngoài. Mới đi được hai bước, vừa nhìn thấy dãy hành lang có một mặt là cửa kính sát sàn, anh bỗng do dự dừng bước, vẻ mặt trở nên vô cùng hoảng hốt.

Lúc Anh Hạo Đông đang ngập ngừng, trong lòng Lam Tố Hinh hơi lay động, không để cho anh có thời gian nghĩ lung tung, cô bước đến trước mặt, cô ý chắn đường nhìn của anh, mỉm cười, nói: “Hạo Đông, không phải anh muốn đưa em đi xem hoa quỳnh không tước sao? Đi thôi!”

Cô kéo anh chậm chậm bước qua dãy hành lang dài, hai phút ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến cô vô cùng căng thẳng, chỉ sợ bất cứ lúc nào Anh Hạo Đông cũng sẽ giằng thoát khỏi tay cô, không muốn đi tiếp. May mà cô đã thành công, anh ngoan ngoãn nghe lời như chú tuần lộc nhỏ được cô dắt tay đi hết cả dãy hành lang dài.

Đến đầu cầu thang, cô bảo anh vịn vào tay vịn cầu thang ngoằn nghèo hình vòng cung kéo dài xuống tận phòng khách lớn ở tầng một. Bà Chu đang nói chuyện với Anh phu nhân trong phòng khách, nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ trên lầu, họ cùng ngẩng lên nhìn. Khi thấy Anh Hạo Đông và Lam Tố Hinh đang đứng ở đầu cầu thang, họ cô cùng ngạc nhiên, sau đó vui mừng đứng dậy.

Giọng nói của Anh phu nhân khẽ run rẩy: “Hạo Đông...”

Bà không thể không kích động, từ lúc xảy ra chuyện, đây là lần đầu tiên Anh Hạo Đông rời khỏi phòng, anh vẫn luôn tự nhốt mình trong căn phòng ngủ tăm tối đó.

Tay của Anh Hạo Đông vịn lên tay vịn cầu thang bằng gỗ sáng bóng, thần thái giống như xúc động, lại giống như nhớ ra điều gì, anh khẽ kiễ chân, nhanh chóng ngồi lên tay vịn, trượt xuống phòng khách dưới lầu, dường như anh vẫn chỉ là một đứa trẻ nghịch ngợm năm nào.

Anh phu nhân bất giác khẽ khụt khịt. Trước khi Anh Hạo Đông xảy ra chuyện, anh vẫn là một thằng nhóc to xác, khỏe mạnh thích nghịch ngợm. Từ trước đến nay, chưa bao giờ anh chịu đi xuống cầu thang một cách từ tốn, luôn ngồi lên tay vịn cầu thang, miệng kêu “tu tu” như một chiếc tàu hỏa rồi trượt xuống. Lúc đó, bà còn quát yêu anh đã lớn như vậy rồi mà vẫn chẳng chín chắn hơn chút nào, nhưng từ lúc anh xảy ra chuyện, ngày ngày chỉ nằm lì trong phòng, không biết bà đã cầu khẩn đất trời cho anh khỏe lại, lấy lại sự hoạt bát, nghịch ngợm của ngày trước biết bao lần. Cuối cùng, ngày ấy cũng đã đến, bà lại được nhìn thấy bộ dạng trượt cầu thang tinh nghịch của anh.

Khi Anh Hạo Đông trượt hết đoạn cầu thang, còn vô cùng táo nhả nhảy một cái, ổn định thân mình đứng vững. Đây là động tác anh đã quen làm từ nhỏ, vừa tuyệt đẹp lại vừa dứt khoát. Lam Tố Hinh nhìn đến ngẩn ngơ, chỉ bằng hành động này, cô đã đoán ra được trước đây, anh chắc chắn là một chàng trai tràn trề sức sống, chỉ là sau khi xảy ra chuyện, anh chỉ thích nhốt mình trong căn phòng tối tăm đến gần nửa năm rồi mà chẳng chịu đi đâu.

Anh Hạo Đông nhìn Anh phu nhân, gọi một tiếng “Mẹ!”, sau đó quay lại, vẫy tay gọi Lam Tố Hinh đi xuống giới thiệu: “Đây là bạn gái con, Diệp U Đàm. Cô ấy vẫn luôn muốn xem hoa quỳnh không tước mẹ trông.”

Cơ thể anh tuy khỏe lên từng ngày nhưng đầu óc vẫn hồ đồ như vậy. Rõ ràng Lam Tố Hinh cùng anh từ trong phòng bước ra, chứng tỏ mọi người đều đã biết cô từ đâu rồi nhưng anh vẫn trịnh trọng giới thiệu với mẹ, tựa như họ mới gặp nhau lần đầu vậy.

Sắc mặt Anh phu nhân có chút khó xử: “Hạo Đông, chậu hoa quỳnh không tước đó mẹ bận quá không chăm sóc được, để nó héo, vứt đi rồi.”

Thực ra mùa xuân vừa rồi, khi Anh Hạo Đông xảy ra chuyện, chậu hoa đó đã bị Anh phu nhân vì quá buồn bực mà đập nát vụn, nhưng đương nhiên bà không dám nói với anh điều đó.

Anh Hạo Đông rất thất vọng: “Nhưng U Đàm muốn xem.”

“Không cần đâu Hạo Đông, em không muốn xem nữa. Trong vườn nhà anh còn rất nhiều loài hoa xinh đẹp, chúng ta đi xem nhưng loài hoa đó là được rồi.”

“Đúng vậy, Hạo Đông, hai cây hải đường tây phủ trong vườn đã nở hoa rồi! Hoa nở nhiều đến mức trông giống tấm thảm đỏ vậy. Con và Diệp tiểu thư đi xem đi!”

“Hải đường tây phủ sao?” Lam Tổ Hình tỏ vẻ hung phấn. “Em nghe nói nó là cực phẩm của loài hoa hải đường. Bởi hoa hải đường thường không có hương thơm, nhưng chỉ duy nhất hải đường tây phủ vừa thơm vừa đẹp. Hạo Đông, anh mau đưa em đi xem đi.”

Lam Tổ Hình phối hợp với bà Chu, khiến Anh Hạo Đông hướng sang chuyện khác. Anh liền gật đầu, nói: “Vậy được, anh đưa em đi xem hoa hải đường tây phủ.”

Cuối cùng Lam Tổ Hình cũng khiến Anh Hạo Đông ra khỏi căn phòng đã đóng cửa nửa năm nay. Anh phu nhân tỏ ra rất cảm kích trước việc này. Đêm nay, bà kéo cô đến nói chuyện rất lâu, đến mức cảm động rơi nước mắt. “Tổ Hình, nếu cô giúp được tôi, khiến Hạo Đông khá lên, sau này tôi nhất định sẽ không đối xử tệ với cô. Tôi chỉ có duy nhất đứa con trai này, nếu nó không khỏe lại, tôi sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.”

Lam Tổ Hình nghe mà ngỡ ngàng, Anh phu nhân nói bà ấy chỉ có một người con trai là Anh Hạo Đông, lẽ nào Anh Duy Hạ không phải là con trai bà ấy?

Trong lúc xúc động, Anh phu nhân không ý thức được mình vừa lỡ lời, luôn miệng kể lại chuyện thuở bé của Anh Hạo Đông. Hồi đó, anh là một cậu bé vô cùng hoạt bát, vui vẻ và khỏe mạnh. Vậy nên, khi anh đột nhiên trở thành một con người khác, bà nhất thời không thể tiếp nhận được, vì chuyện này mà bà đã buồn phiền đến nỗi đổ bệnh.

Tình mẫu tử đã khiến một người mồ côi như Lam Tổ Hình phải cảm động, cô quyết tâm cố gắng hết mình để giúp Anh Hạo Đông khỏi bệnh.

Lam Tổ Hình bắt đầu thử mở tất cả cửa sổ trong phòng của Anh Hạo Đông. Bệnh nhân ở trong căn phòng tối đen, không có ánh nắng mặt trời lâu ngày sẽ không tốt cho sức khỏe, nhất định phải mở cửa sổ để không khí và ánh nắng bên ngoài có thể chiếu vào. Cô cố ý gọi anh xuống vườn hoa đi tản bộ để bà Chu sai người lên phòng tháo tất cả chỗ rèm bị ghim trên tường rồi mở cửa sổ đã đóng chặt lâu ngày. bà Chu còn đang e dè thì Anh phu nhân sau khi suy nghĩ một hồi, đã khẽ gật đầu: “Đi đi, thử xem sao.”

Sau khi tản bộ từ vườn hoa lên phòng, lúc Lam Tổ Hình cùng Anh Hạo Đông mở cửa, căn phòng tràn ngập ánh nắng rạng rỡ. Nhìn hai cánh cửa sổ thủy tinh bày màu mỡ toang, anh đột nhiên hơi chấn động, biểu cảm trên gương mặt nhanh chóng biến đổi.

Lam Tổ Hình vẫn luôn chú ý đến phản ứng của Anh Hạo Đông, cô lập tức xoay người anh về phía mình, cười rạng rỡ: “Hạo Đông, vừa rồi chúng ta quên không hái một bó hoa hải đường về cắm rồi. Chúng ta lại ra vườn nhé?”

Anh Hạo Đông không trả lời, ánh mắt mơ màng, hết nhìn cô lại nhìn sang cánh cửa sổ, về mặt vô cùng bối rối, do dự.

Đột nhiên anh giơ tay, nhẹ nhàng xoa gò má cô, động tác khẽ đến mức giống như anh đang xoa một món đồ sứ đắt tiền nổi tiếng, sợ hơi dùng lực một chút, cô sẽ vỡ tan thành trăm mảnh vậy. Đầu ngón tay anh chỉ khẽ chạm hờ rồi lập tức rút lại. Sau ba lần như vậy, xác định cô thực sự tồn tại, anh mới ôm lấy khuôn mặt cô như đang cảm một viên ngọc, chăm chú ngắm nhìn: “U Đàm, là em thật à? Em thực sự đang ở bên cạnh anh?”

“Là em, em đang ở bên cạnh anh đây mà!”

Anh nhìn ngắm rất lâu, sau đó ôm siết lấy cô, rất chặt, giống như lo sợ hễ lỏng tay thì cô sẽ biến mất vậy. Anh cúi đầu, bờ môi ấm nóng, mềm mại phủ lên môi cô.

Đây không phải là lần đầu tiên Lam Tổ Hình bị anh hôn nhưng cô vẫn nhận ra lần này, nụ hôn của anh dịu dàng và quyến luyến vô cùng, đến mức hai gò má của cô càng lúc càng ửng hồng, trái tim cũng càng lúc càng mềm yếu, tựa như sắp tan chảy... Đột nhiên Anh Hạo Đông ngừng lại, mơ hồ hỏi: “Tại sao em lại khóc?”

Khóc rồi sao? Lam Tổ Hình đưa tay quệt khẽ, một giọt nước mắt long lanh ánh lên dưới ánh mặt trời. Hóa ra trong lúc vô thức, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi, tại sao vậy? Chính cô cũng không hiểu được. Hoảng loạn cúi đầu, cô xoay người vội vàng chạy khỏi phòng của Anh Hạo Đông.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Ấm Hoa Sẻ Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Em Có Biết Hắn Ta Là Người Như Thế Nào Không?

Lam Tổ Hình nghe mà ngạc nhiên, mở to mắt, vài câu nói của A Thái đã phác họa cả một bức tranh đẫm máu. Giữa Diệp U Đàm và Anh Hạo Đông rốt cuộc đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì? Cô vẫn luôn nghĩ rằng họ rất yêu nhau, chẳng lẽ suy đoán với hiện thực lại khác nhau đến vậy?

1.

Bà Chu đã làm xong thủ tục chuyển trường cho Lam Tổ Hình, đây là tuần đầu tiên cô học ở trường mới.

Lúc ăn sáng, Anh Hạo Đông nhìn chiếc ba lô mà Lam Tổ Hình đeo, đột nhiên nhớ ra: “Mẹ, con cũng phải đi học lại, con còn chưa tốt nghiệp đại học mà.”

Anh phu nhân dịu giọng nói: “Hạo Đông, con quên rồi sao? Vì con không được khỏe nên phải tạm thời nghỉ học. Sang năm khỏe con hãy nói tiếp nhé!”

“Con nghỉ học rồi ư?”

“Đúng vậy, con bị bệnh nên tạm thời không thể đi học được.”

Anh Hạo Đông bối rối, mày nhú chặt, ngẫm nghĩ hồi lâu, không nói tiếp nữa.

Vài ngày sau khi Lam Tổ Hình đi học ở trường mới, bà Chu quan tâm hỏi han xem cô có thích ứng được không. Cô gật đầu, nói không có vấn đề gì. Sau khi trải qua những tháng ngày lang thang ngoài đường, giờ không còn phải lo lắng tới chuyện ăn ở, đi lại, cô còn gì không thể thích ứng được đây? Chuyện vốn khó thích ứng nhất thì Anh Hạo Đông cũng không đòi hỏi, cô cảm thấy mình quả thực rất may mắn.

Hôm nay, sau khi tan học về, Lam Tổ Hình lại bắt gặp Anh Duy Hạ ở trong phòng của Anh Hạo Đông trên tầng hai. Tuy anh ta không sống ở vịnh Ngân Sa nhưng vẫn thường xuyên đến đây. Bởi Anh phu nhân là người phê duyệt những quyết sách cao nhất của công ty Anh thị, vì bệnh tình của Hạo Đông nên bà hiếm khi đích thân đến công ty xử lý công việc, nhưng vẫn có một số văn kiện quan trọng cần đến chữ ký của bà, do đó cứ cách vài ba ngày, anh ta lại đến đưa văn kiện cho mẹ mình ký. Mỗi lần đến, anh ta đều lên thăm Anh Hạo Đông, có vẻ anh ta rất quan tâm đến người em trai này.

Vì câu lỡ lời kia của Anh phu nhân mà Lam Tổ Hình luôn cảm thấy tò mò, ngẫm so sánh tướng mạo của hai anh em họ. Đường nét khuôn mặt của họ vẫn có điểm giống nhau, ví dụ sống mũi cao thẳng, cặp mắt sâu thẳm, nhưng ngũ quan của Anh Hạo Đông thanh tú hơn một chút, rõ ràng những nét đó là được thừa kế từ Anh phu nhân. Còn khuôn mặt của Anh Duy Hạ lại không có nét nào giống Anh phu nhân, xem chừng họ quả nhiên không phải là anh em cùng một mẹ sinh ra.

Thấy Lam Tổ Hình đã về, Anh Duy Hạ đứng dậy cáo từ, cô khách khí mở cửa, tiễn anh ta. Lúc đi qua, anh ta vô cùng lịch sự nói: “Hạo Đông có vẻ đã khá hơn rất nhiều. Nghe mẹ tôi nói đó đều là nhờ công của cô, cảm ơn cô, Lam tiểu thư.”

Lam Tổ Hình hơi cúi người. “Không cần khách khí, đây là việc mà tôi nên làm.”

Những ngày này, Anh Hạo Đông thực sự đã khá hơn rất nhiều. Sức khỏe của anh đã phục hồi được phần nào, khuôn mặt vốn xanh xao, gầy gò đã có vẻ đầy đặn hơn, làn da trắng hồng. Anh không còn ngày ngày buồn rầu, ở lì trong phòng nữa mà thường xuyên ra ngoài vận động. Tuy ký ức vẫn rất hỗn loạn, ánh mắt thỉnh thoảng hoang mang mơ màng, nhưng chỉ cần nhìn thì bất cứ ai không biết chuyện cũng không thể nhận ra anh là một người bệnh, sẽ chỉ nhìn anh là một đứa trẻ lớn xác, thích yên tĩnh và không thích nói chuyện.

Anh Duy Hạ cứ cách mấy ngày lại đến thăm anh một lần nên anh ta luôn cảm thấy anh “khá lên rất nhanh”. Anh phu nhân mỉm cười, nói: “Đúng vậy, gần đây Hạo Đông khá lên từng ngày, nhờ cả vào Lam Tổ Hình đấy!”

“Mẹ, sức khỏe của Hạo Đông đã khá lên rất nhiều rồi, còn ký ức có chuyển biến gì không?”

“Ký ức của nó vẫn rất hỗn loạn nhưng không sao cả, chỉ cần sức khỏe khá lên là được.”

Sức khỏe của con trai dần khá lên, Anh phu nhân rất vui mừng. Anh có thể nhớ lại chuyện của quá khứ hay không, bà cũng chẳng để ý. Trái lại, bà còn hy vọng anh sẽ vĩnh viễn quên đi một số chuyện, như vậy sẽ tốt hơn.

Anh Duy Hạ không nhắc đến chuyện này nữa, quay đầu nhìn bà Chu đang ở bên cạnh, cười nói: “Lần này đều nhờ vào công của bà Chu, bà đã tìm thấy Lam Tổ Hình.”

bà Chu mỉm cười: “Cũng là trùng hợp thôi ạ! Chiếc nhẫn đó của phu nhân vốn đã phải lấy đi từ lâu rồi nhưng vì bận việc nên lùi lại hai ngày. Chính hôm đó, tôi đã gặp được Lam Tổ Hình ở cửa tiệm trang sức. Nếu đúng hẹn thì đã không gặp được cô ấy!”

Anh Duy Hạ suy nghĩ gì đó: “Thật là khéo trùng hợp!”

Bà Chu nhớ ra. “Đúng rồi, Duy Hạ, tối cậu có ở lại đây ăn cơm không? Tôi bảo đầu bếp làm mấy món mà cậu thích.”

“Không cần đâu bà Chu, tôi hẹn San San rồi, lát nữa tôi sẽ đi đón cô ấy.” Đưa tay lên nhìn đồng hồ, Anh Duy Hạ đứng dậy cáo từ. “Mẹ, vậy con đi trước đây!”

“Đi đi, lái xe cẩn thận!”

“Con biết rồi, cảm ơn mẹ!”

Lúc Anh Duy Hạ rời khỏi biệt thự ở vịnh Ngân Sa, điện thoại của anh ta đổ chuông. Nhìn màn hình điện thoại nhấp nháy, lông mày anh ta bắt đầu nhíu chặt. Anh ta không nghe, để mặc nó reo vang đến lúc tự động ngắt máy. Lát sau, điện thoại lại đổ chuông, anh ta cầm lên xem, lần này thì nhận máy. “San San, anh sắp đến rồi... Em đặt xong chỗ chưa? Được, anh sẽ đến đó ngay... Hôm nay chúng ta sẽ ăn thử ở nhà hàng mới xem sao...”

Dường như vô cùng mệt mỏi, Anh Duy Hạ đưa tay lên day ấn đường, khuôn mặt đầy vẻ chán nản, mệt mỏi, nhưng giọng nói vẫn hết sức nhiệt tình:

“Được, em nói đi đâu thì đi đó, anh nghe theo em”

Kể từ sau hôm bật khóc trước mặt Anh Hạo Đông, mỗi lần gặp anh, Lam Tổ Hình đều cảm thấy có chút mất tự nhiên. Anh cũng luôn chăm chú ngắm nhìn cô, giống như đang nghiên cứu khiến cô càng lúng túng. Ở bên cạnh anh, cô cũng không biết nên nói gì, liền vơ tạm một cuốn tạp chí ảnh, lật xem.

Hai người ngồi đối diện nhau trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng soàn soạt khẽ vang lên mỗi khi cô lật giờ cuốn tạp chí. Hồi lâu sau, Anh Hạo Đông khẽ nói: “U Đàm, có phải vì chuyện của Mỹ Kỳ mà em vẫn giận anh không? Anh bảo đảm, sau này anh sẽ không qua lại với cô ấy nữa, em đừng giận anh, được không?”

Lam Tổ Hình đỡ đầu, Mỹ Kỳ là ai? Cô không biết nhưng qua câu nói của anh, cô đoán ra được một số việc, có lẽ trước đây, Diệp U Đàm đã từng vì cô gái có tên Mỹ Kỳ này mà làm loạn, gây khó dễ với Anh Hạo Đông. Cô ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Đúng vậy, em vẫn đang tức giận, đợi em hết giận rồi sẽ tha thứ cho anh.”

Đôi mắt lập tức sáng lên khiến khuôn mặt anh rạng rỡ, tươi tắn hẳn lên, trông anh vô cùng hấp dẫn. Sức khỏe càng ngày càng tốt lên khiến anh cũng càng lúc càng đẹp trai hơn. Không còn nghi ngờ gì nữa, anh đúng là một người đàn ông vô cùng tuấn tú. Nhưng thứ hấp dẫn người khác nhất vẫn là cặp mắt trong sáng, có thần đó. Lúc bệnh nặng, linh hồn của anh hoàn toàn thoát khỏi thế giới trần tục mà ngày đêm sống trong thế giới tưởng tượng của riêng mình nên ánh mắt của anh trong sáng, tinh khiết như thủy tinh, bản chất chân thật, suy nghĩ không vướng tà niệm.

Vừa nhìn thấy ánh mắt đó, trái tim cô bất giác rung động như giây đàn, nhẹ nhàng nhưng âm vang.

Sáng nay, trên giảng đường của ngôi trường mới, một bạn học chạy vào nói với Lam Tổ Hình bên ngoài giảng đường có người đến tìm cô, cô thấy hơi bất ngờ.

Ai đến tìm cô? Quảng Viễn hay bà Diệp? Hình như chỉ có thể là hai người họ. Không ngờ họ lại tìm đến nhanh như vậy, cô vốn vẫn đang suy nghĩ, muốn tranh thủ chút thời gian đến trường Đại học A, tìm Quảng Viễn, nhờ cậu ta đưa cô đến Diệp gia nhận người nhà. Dù gì bà Diệp cũng là di của cô, tuy tình cảm không sâu đậm nhưng cô không muốn dễ dàng cắt đứt sợi dây máu mủ cuối cùng của mình trên thế giới này. Hơn nữa, cô cũng thực sự muốn biết giữa Anh Hạo Đông và Diệp U Đàm rốt cuộc đã từng xảy ra chuyện gì.

Rời khỏi giảng đường, Lam Tổ Hình thấy ngoài cửa là một cô gái lạ mặt đang đứng đó. Cô ta cao ráo, xinh đẹp, làn da bánh mật, mái tóc xoăn dài ôm lấy khuôn mặt mỹ lệ. Vừa nhìn thấy Lam Tổ Hình bước ra, cô ta đã nhìn cô chăm chăm, lát sau mới lẩm bẩm, thốt ra hai từ: “Giống thật!”

Chỉ với hai từ này, Lam Tổ Hình liền đoán ra cô gái này cũng có quan hệ gì đó với Diệp U Đàm. Nếu không, cô ta đâu có nói như vậy? Lẽ nào cô ta cũng là bạn cũ của Diệp U Đàm? Lam Tổ Hình cảm thấy cuộc đời thật trớ trêu, rốt cuộc còn bao nhiêu người sẽ đến tìm cô vì nguyên nhân này nữa đây?

Cô gái đó mở miệng nhưng không hỏi Diệp U Đàm mà hỏi về một người với giọng hết sức tình cảm: “Gần đây Hạo Đông vẫn tốt chứ?”

Lam Tổ Hình hơi ngần ra, không ngờ cô ta đến tìm cô là muốn hỏi về Anh Hạo Đông. Kỳ quái thật, tại sao cô ta lại hỏi như vậy? Rõ ràng cô ta biết cô sống ở Anh gia, còn biết lý do cô ở Anh gia là để chăm sóc cho Anh Hạo Đông, tại sao cô ta lại biết chứ?

Quá kỳ lạ, Lam Tổ Hình ngây ngốc nhìn cô gái xa lạ này, không thốt nên lời.

Cô gái đó nhận ra sự nghi hoặc của cô, tử tế giải thích: “Tôi phụ trách quản lý hồ sơ sinh viên của trường đại học này, vô tình nhìn thấy hồ sơ của cô. Giấy tờ nhập học của cô đều được Anh phu nhân ký tên, địa chỉ liên lạc của cô cũng là địa chỉ của ngôi biệt thự cao cấp tại vịnh Ngân Sa nên tôi biết nhất định cô đang ở Anh gia, mà ảnh thẻ của cô càng khiến tôi chắc chắn một điều, Anh phu nhân bảo cô đóng giả Diệp U Đàm để ở bên cạnh Anh Hạo Đông. Đúng không?”

Lam Tổ Hình quá kinh ngạc, lát sau mới hoảng hốt hỏi: “Cô là ai? Vì sao cô lại biết nhiều như vậy?”

Cô gái đó do dự một hồi mới trả lời: “Tôi là Thẩm Mỹ Kỳ, từng là bạn gái của Anh Hạo Đông.”

Thẩm Mỹ Kỳ? Lam Tổ Hình đột nhiên nhớ ra Anh Hạo Đông từng nhắc đến cái tên này. “U Đàm, có phải vì chuyện của Mỹ Kỳ mà em vẫn giận anh không?”

Hóa ra, cô gái xinh đẹp này chính là Mỹ Kỳ mà anh nhắc đến. Cô ta tự giới thiệu là bạn gái của anh nhưng bạn gái của anh chẳng phải là Diệp U Đàm sao? Vì sao Thẩm Mỹ Kỳ lại nói cô ta là bạn gái của anh?

Thẩm Mỹ Kỳ nhìn rõ những thay đổi trên nét mặt Lam Tổ Hình, cô ta đột nhiên hỏi: “Cô từng nghe thấy tên của tôi?”

Lam Tổ Hình không phủ nhận, khi chưa hiểu rõ, cô không muốn nói nhiều, bởi nói dai thành nói đại. Thẩm Mỹ Kỳ nhìn ra vẻ cẩn trọng của cô, mỉm cười, nói: “Tôi biết tôi đến thế này là rất mạo muội nhưng tôi thực sự muốn biết Hạo Đông đã tốt lên chút nào chưa. Cô không cần phải nhiều lời, chỉ cần nói tốt hoặc không tốt là được rồi.”

Lam Tổ Hình ngẫm nghĩ, khẽ gật đầu: “Anh ấy tốt hơn nhiều rồi!”

Thẩm Mỹ Kỳ nhìn cô chăm chú. “Là nhờ công của cô sao?”

Lam Tổ Hình không trả lời, Thẩm Mỹ Kỳ cười khổ, “Lúc đầu, khi Hạo Đông xảy ra chuyện, Anh phu nhân cũng từng đến tìm tôi, nhờ tôi thử an ủi anh ấy nhưng không ích gì, anh ấy luôn miệng đòi gặp Diệp U Đàm. Tôi thực sự không hiểu mọi chuyện đã đến mức đó rồi mà tại sao anh ấy vẫn làm loạn,

đòi gặp cô ấy?”

Hóa ra Anh gia đã từng tìm Thẩm Mỹ Kỳ đến để an ủi Anh Hạo Đông nhưng không có kết quả, Anh Hạo Đông chỉ đòi gặp Diệp U Đàm. “Mọi chuyện đã đến mức đó rồi” là thế nào? Lam Tổ Hình không hiểu. “Rốt cuộc giữa Hạo Đông và Diệp U Đàm đã xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Mỹ Kỳ ngơ ngác, “Cô không biết à?”

Lam Tổ Hình bối rối lắc đầu, Thẩm Mỹ Kỳ bỗng nhiên hiểu ra điều gì đó, nói, “Xem ra Anh gia không muốn cô biết quá nhiều, vậy tôi cũng không tiện nhiều lời. Làm phiền cô rồi, tạm biệt!”

Nhìn theo bóng Thẩm Mỹ Kỳ đi xa dần, nỗi nghi hoặc trong lòng Lam Tổ Hình càng lúc càng lớn. Anh Hạo Đông, Diệp U Đàm, Thẩm Mỹ Kỳ, giữa họ từng có một mối tình tay ba rắc rối, phức tạp sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tan học, lúc Lam Tổ Hình mở cửa xe của A Thái theo thường lệ thì bỗng kinh ngạc, Anh Hạo Đông đang ngồi trên xe, cười nói: “U Đàm, anh đến đón em.”

Nụ cười của anh giống như trẻ con, cặp mắt vô cùng trong sáng. Sau khi hôn hờ kéo Lam Tổ Hình vào trong xe, anh liền thúc giục A Thái xuất phát. “U Đàm, anh muốn đưa em đến một nơi.”

Lam Tổ Hình không kìm được, hỏi: “Đi đâu?”

“Đến nơi rồi em sẽ biết!”

Anh Hạo Đông đưa cô đến một cửa hàng chuyên bán các loại hoa đất tiền, hóa ra anh đã đặt mua cho cô một chậu hoa quỳnh khổng tước, hôm nay hàng về. Trong đám lá màu xanh thẫm của chậu hoa quỳnh lura thưa vài nụ hoa trắng, chắc mấy hôm nữa sẽ nở. Anh cẩn thận chạm tay vào những nụ hoa nói: “U Đàm, em luôn muốn xem hoa quỳnh khổng tước nở, mấy hôm nữa là có thể xem được rồi, em có thích không?”

Thấy anh vẫn luôn ghi nhớ những lời Diệp U Đàm từng nói, Lam Tổ Hình đủ biết tình yêu anh dành cho Diệp U Đàm sâu sắc đến thế nào, từ chậu hoa này cũng đủ để cô nhận ra rõ ràng. Có lẽ Thẩm Mỹ Kỳ chỉ là một đoạn nhạc nhỏ chen vào giữa hai người họ mà thôi.

Vừa suy nghĩ cô vừa ngược lên nhìn Anh Hạo Đông. Anh đang nhìn cô, cười rạng rỡ như ngọn lửa sắp thiêu cháy cô. Hoảng loạn, cô cúi xuống nhìn chậu hoa quỳnh khổng tước kia rồi trả lời: “Vui lắm!”

Một tối vài ngày sau đó, Lam Tổ Hình và Anh Hạo Đông cùng nhìn ngắm những bông hoa quỳnh khổng tước nở rộ. Vẻ đẹp trong chốc lát của hoa quỳnh thật rực rỡ.

Khi hoa quỳnh nở rộ, trong buổi đêm yên tĩnh, có thể mơ hồ nghe thấy âm thanh của những cánh hoa xòe ra. Những tiếng “tách tách tách” khe khẽ như tiếng vỗ cánh của những chú bướm. Từng lớp cánh mỏng, trắng tinh khiết dần xòe ra, rực rỡ đến chói mắt. Những đóa hoa mỹ lệ, xinh đẹp mọc giữa cành lá, như những mỹ nhân đang nhìn ngắm thế gian dưới ánh trăng, đẹp đến mê hồn.

Đáng tiếc, vẻ đẹp này chỉ ngắn ngủi như mây khói. Những đóa quỳnh nở trong đêm chẳng khác nào thời thanh xuân của cuộc đời mỗi con người, lúc nở rộ nhất cũng chính là lúc bắt đầu của sự lụi tàn. Lúc bông hoa tàn phai, Lam Tổ Hình không thể không liên tưởng đến Diệp U Đàm, cô ấy giống đóa hoa quỳnh dưới ánh trăng này, vào thời khắc đẹp đẽ nhất, hồng nhan đã tàn úa.

Lúc Lam Tổ Hình đang thút thít cảm khái cùng hoa, Anh Hạo Đông do dự kéo tay cô. Cô hơi chấn động, ngược mắt nhìn anh, trong đôi mắt anh tràn ngập vẻ cầu xin mềm yếu: “U Đàm, đừng giận anh, được không?”

Trái tim của cô bất giác mềm nhũn, tựa như thanh kẹo cam, mang vị ngọt và cả vị chua.

Dưới ánh trăng mờ ảo, hoa quỳnh nở rồi tàn, cô và anh kề sát bên nhau, vô cùng thân mật. Khung cảnh đó thực sự xứng với bốn chữ “trước hoa dưới trăng”, nhưng Lam Tổ Hình thấu hiểu một cách sâu sắc rằng khung cảnh đẹp đẽ ấy chỉ thuộc về khoảnh khắc cô mang tên “Diệp U Đàm” mà thôi. Nó thực sự không thuộc về Lam Tổ Hình.

2.

Anh Hạo Đông thường cùng A Thái đến đón Lam Tổ Hình, sau đó, đưa cô đi khắp nơi, ngắm chỗ này, chơi ở chỗ kia, còn không ngừng hỏi: “Em có thích không? Em có thích không?”

Niềm vui cứ trôi qua như vậy. Đến tuổi này rồi, nhưng ngoài mẹ ra, chưa có ai nâng niu, đối xử với cô như vậy. Anh hoàn toàn coi cô là trung tâm của thế giới, mọi cảm xúc luôn biến đổi theo cảm xúc của cô. Cô khẽ chau mày anh cũng nhíu mày, cô khẽ cười, anh liền vui mừng. Anh thường dịu dàng nhìn cô chăm chú, cô thường bị anh nhìn đến mức đỏ mặt, trái tim vừa vui sướng vừa căng thẳng. Cô biết sự dịu dàng của anh chỉ vì cô là “Diệp U Đàm”, nhưng cô vẫn nguyện vì anh mà chìm đắm.

Nếu có ngày, anh biết cô thực ra không phải là Diệp U Đàm mà là Lam Tổ Hình, e rằng anh sẽ không nhìn cô thêm một lần nào nữa... Bất luận dung mạo của cô giống Diệp U Đàm thế nào thì cô mãi mãi không thể thay thế được hình ảnh cô ấy trong trái tim anh. Lúc này cô đang đóng giả làm Diệp U Đàm để có được tình yêu thuộc về cô ấy, tựa như những hạt bong bóng xà phòng đặt trong lòng bàn tay, có thể phát ra thứ ánh sáng bảy màu đẹp đẽ nhưng... chỉ cần chớp mắt nó sẽ tan biến.

Nghĩ vậy, Lam Tổ Hình bắt giắc buồn rầu. Buồn rầu là thế nhưng cô vẫn trân trọng những tháng ngày được Anh Hạo Đông yêu thương. Dù sao đi chăng nữa thì thời khắc này, cô vẫn đang được đón nhận tình yêu sâu sắc của anh.

Sức khỏe của Anh Hạo Đông hồi phục rất nhanh, ngoài việc ký ức vẫn hỗn loạn, đầu óc vẫn mù mờ thì mọi biểu hiện bên ngoài của anh vẫn được coi là bình thường. Anh cũng dần hoạt bát hơn, không ở lì trong phòng nữa mà thích đưa Lam Tổ Hình ra ngoài dạo chơi. Việc này khiến Anh phu nhân vừa mừng vừa lo, bởi dù sao thì bệnh của anh vẫn chưa khỏi hẳn, việc anh thường xuyên đi ra ngoài khiến bà không yên tâm nhưng lại không thể nhốt anh ở nhà mãi được. Bà đành dặn dò A Thái, nhất định phải theo sát anh từng bước.

“Không được, đến những chỗ náo nhiệt và đông người, miệng lưỡi người đời rất phức tạp, nhất quyết không được để xảy ra chuyện.”

A Thái hiểu rõ sự lo lắng của Anh phu nhân, liền gật đầu, “Phu nhân yên tâm, tôi sẽ cẩn thận canh chừng nhị thiếu gia.”

May mà canh chừng Anh Hạo Đông cũng không phải việc quá khó, anh rất nghe lời Lam Tổ Hình, cô nói gì anh cũng làm theo. Một số nơi, A Thái thấy không nên đi, ông chỉ cần ra hiệu bằng ánh mắt, cô sẽ hiểu ý mà nói với anh rằng cô không muốn đi, anh liền ngoan ngoãn nghe lời, không đi nữa.

Nhưng cũng có lúc anh khiến cô và A Thái lúng túng, vì như có lần, anh đến đón cô tan học rồi cùng đi xem phim. Xem phim xong, không hiểu vì sao anh lại muốn đưa cô về nhà, bảo A Thái lái xe đến Diệp gia. A Thái miệng thì đồng ý nhưng trán toát mồ hôi. Lam Tổ Hình nhất thời không biết nên làm thế nào, cũng không thể nói cô không muốn về Diệp gia mà muốn về nhà cùng anh được.

Anh Hạo Đông lại không hiểu sự lúng túng của họ, luôn miệng giục A Thái lái xe đưa “Diệp tiểu thư” về nhà trước, A Thái bất đắc dĩ phải khởi động xe, cố ý đi thật chậm. Lam Tổ Hình đột nhiên nghĩ ra một cái cớ, “Hạo Đông, em muốn đến nhà anh xem hoa quỳnh không tước. Chẳng phải anh nói tối nay hoa sẽ nở sao?”

Lam Tổ Hình cố ý đánh và nhược điểm trí nhớ mơ hồ của Anh Hạo Đông, để anh quên chuyện muốn đưa cô về nhà. “Đúng rồi, ông chủ cửa hàng hoa nói chậu hoa quỳnh không tước đó mấy ngày tới sẽ nở hoa. A Thái, mau đưa chúng tôi về nhà.”

A Thái thở phào một hơi, Lam Tổ Hình cũng thở phào nhưng lại thấy hơi đáng tiếc, cô cũng muốn biết Diệp gia ở đâu nhưng lần này không được rồi. Sau này đành tìm cơ hội đến Đại học A gặp Quảng Viễn hỏi thăm vậy.

Xế chiều, Anh Hạo Đông đến đón Lam Tổ Hình như mọi ngày. Hôm nay, anh đưa cô lên núi xem mặt trời lặn. Nhìn từ trên cao, vàng mặt trời phía xa xa to tròn, sáng rực như một cái mâm vàng êm dịu. Ánh tà dương chưa tắt hẳn, mảnh trăng lưỡi liềm cong cong đã e ấp nhô lên trên bầu trời xanh xám. Mặt trời và mặt trăng cũng vẽ lên một bức tranh hoàng hôn ngày hạ tuyệt đẹp. Lam Tổ Hình nhìn ngắm đến mức say đắm, khẽ thốt lên một tiếng cảm thán: “Đẹp quá!”

“Em có thích không?” Anh Hạo Đông lại hỏi câu đó. Cô gật đầu, thật lòng đáp: “Thích!”

“Em thích là được rồi, sau này anh sẽ làm tất cả những việc mà em thấy thích!”

Anh Hạo Đông nói xong, cúi người thật thấp, đặt một nụ hôn lên má cô. Nụ hôn cẩn trọng, e dè, nhẹ nhàng mà dịu dàng. Từ lần anh hôn khiến cô khóc, sau này mỗi khi muốn gần gũi cô, mỗi cái nắm tay, mỗi cái ôm, mỗi nụ hôn anh đều rất cẩn thận, dè dặt, chỉ sợ làm cô tức giận.

Lam Tổ Hình nhắm mắt, đón nhận nụ hôn của anh, trái tim đập dồn dập, tâm hồn phiêu lãng. Thật kỳ lạ, không hiểu sao cô lại muốn khóc.

Lúc hai người đang kề vai, ngắm ánh tà dương, trên con đường núi yên tĩnh bỗng vọng lại tiếng xe phóng rất nhanh. Lam Tổ Hình bất giác quay lại nhìn, thấy một nhóm thanh niên mặc đồ thể thao đang đua xe. Những chiếc xe phi nhanh như bay, chẳng mấy chốc đã mất hút ở đoạn rẽ trước mặt. Bỗng một chiếc xe lúc đi lướt qua họ, đột nhiên phanh gấp, người thanh niên lái chiếc xe tháo mũ bảo hiểm, nhảy xuống, chiếc xe đổ kèn ra đất. Sắc mặt anh ta tái xanh, ánh mắt đỏ rực, sải bước đi đến. “Lam Tổ Hình, tại sao em lại ở cùng Anh Hạo Đông?”

Người thanh niên cao cao, rắn rỏi có làn da màu nâu đồng khỏe khoắn đó... chính là Quảng Viễn.

Nhìn thấy Quảng Viễn, Lam Tổ Hình bất giác đỡ dãn, không ngờ lại có thể gặp anh ta ở nơi này. Anh ta vừa nhìn thấy Anh Hạo Đông thì nghiêng rặng nghiêng lợi như nhìn thấy kẻ thù. Đã thế, anh ta còn lớn tiếng gọi tên cô là Lam Tổ Hình. Việc này... Cô bất giác quay lại nhìn Anh Hạo Đông. Anh đỡ dãn, ánh mắt mơ hồ, hết nhìn Quảng Viễn lại nhìn sang cô. “Anh ta là ai? Anh ta gọi em là gì?”

Nhất thời Lam Tổ Hình không biết nên trả lời thế nào. Quảng Viễn xông đến, kéo cô lại, biểu cảm vô cùng phẫn nộ và kích động, “Hôm đó nhìn thấy em lên xe của Anh gia, bác Diệp gần như đã ngất đi. Tại sao em còn muốn sống ở Anh gia nữa?”

“Quảng Viễn, anh bình tĩnh đi! Bây giờ anh đừng nói gì vội, được không?”

Lam Tổ Hình nhìn Anh Hạo Đông sững sờ đứng bên cạnh, vẻ mặt đầy hoang mang, anh hoàn toàn không lý giải được chuyện gì đang xảy ra. Cô muốn ngăn cản Quảng Viễn nói ra chuyện Diệp U Đàm đã chết, nếu không, để Anh Hạo Đông nghe được thì lớn chuyện rồi.

Quảng Viễn lại bất chấp tất cả, chỉ tay vào mặt Anh Hạo Đông, gào lên: “Em ngày ngày sống ở Anh gia cùng hắn ta sao? Em có biết hắn ta là loại người như thế nào không? Hắn ta là hung thủ giết người, U Đàm chết thế nào em biết không? Chính hắn ta đã đẩy cô ấy ngã từ tầng mười tám xuống!”

Lời nói của Quảng Viễn giống như một chiếc búa lớn, không ngừng đập xuống khiến đầu cô ong ong, toàn thân chấn động, không dám tin vào tai mình, giọng nói trở nên khô đắng: “Anh... anh nói gì?”

Quảng Viễn chỉ thẳng vào mặt Anh Hạo Đông, nói: “Chính hấn ta đã hại chết U Đàm, vì U Đàm không chịu chia tay với hấn nên hấn đẩy cô ấy rơi từ tầng mười tám xuống.”

Lam Tổ Hinh vô cùng kinh hãi nhìn sang Anh Hạo Đông, hàm răng va vào nhau lập cập. Chuyện này là thật sao? Anh... đã đẩy Diệp U Đàm ngã từ trên lầu xuống?

Từng lời nói của Quảng Viễn khiến khuôn mặt Anh Hạo Đông xanh như tàu lá, cả người lão đảo, không còn chút sinh khí. Đôi mắt đen láy thoáng chốc cũng trở nên mờ đục, tựa hạt minh châu thoát biết thành ngói vỡ.

Anh nhìn Quảng Viễn, bờ môi run rẩy, mãi mà chẳng nói được một từ, thần sắc vô cùng hỗn loạn và đau đớn. Run rẩy gơ hai tay lên, anh nhắm chặt mắt, ôm lấy đầu, gào thét đau đớn rồi người anh trở nên mềm nhũn, đổ bịch xuống đất. Đại não đã từng thương tổn của anh không thể chịu được cảm xúc biến động kịch liệt thế này.

“Hạo Đông!” Lam Tổ Hinh đỡ lấy anh nhưng cô không đỡ nổi, bất giác nhìn sang Quảng Viễn, ánh mắt anh ta vẫn lạnh lùng như vậy, lời nói ra cũng lạnh như băng: “Mặc kệ hấn, hấn chết cũng đáng đời!”

A Thái ở phía xa nhìn thấy tình hình bất thường, lập tức lái xe đến. Vừa xuống xe, ông gấp gáp hỏi: “Lam tiểu thư, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lam Tổ Hinh chưa kịp trả lời, Quảng Viễn ở bên cạnh đã “hừ” một tiếng, “Nghe nói nhị thiếu gia nhà ông trí nhớ suy giảm, không còn nhớ gì cả nên tôi nhắc lại một chút chuyện hấn đã từng giết người. Hấn vừa nghe đã không chịu đựng được sự chỉ trích của lương tâm nên ngất rồi.”

A Thái trừng mắt nhìn Quảng Viễn, tức tối nói: “Ai nói nhị thiếu gia nhà tôi giết người?”

Quảng Viễn oán hận đáp trả: “Hấn đẩy U Đàm từ trên lầu xuống, không gọi là giết người thì gọi là gì?”

“Bên cảnh sát đã nói đó chỉ là phòng vệ chính đáng. Cậu không thể chỉ nhìn vào chuyện nhị thiếu gia lỡ tay đẩy Diệp tiểu thư mà kết tội cậu ấy được. Diệp tiểu thư đã đâm cậu chủ tôi một dao cơ mà. Nếu không được cấp cứu kịp thời, nhị thiếu gia cũng đã mất mạng rồi!”

Lam Tổ Hinh nghe mà ngạc nhiên, mở to mắt, vài câu nói của A Thái đã phác họa cả một bức tranh đẫm máu. Giữa Diệp U Đàm và Anh Hạo Đông rốt cuộc đã xảy ra chuyện khủng khiếp gì? Cô vẫn luôn nghĩ rằng họ rất yêu nhau, chẳng lẽ suy đoán với hiện thực lại khác nhau đến vậy?

Quảng Viễn không phục: “Mọi việc luôn có nguyên nhân của nó. Tại sao U Đàm phải đâm hấn? Là do hấn có lỗi với cô ấy, cô ấy mang thai đứa con của hấn, vậy mà hấn lại muốn ruồng bỏ cô ấy. Hấn đáng bị một dao đó!”

A Thái không còn tâm trạng để tiếp tục đấu khẩu với anh ta, sau khi đưa Anh Hạo Đông hôn mê bất tỉnh vào trong xe, ông vội vàng thúc giục Lam Tổ Hinh: “Lam tiểu thư, mau lên xe!”

Đầu óc Lam Tổ Hinh lúc này hỗn loạn vô cùng, đôi chân đi chuyển một cách máy móc. Quảng Viễn vội xông đến, tóm lấy cổ tay cô: “Em không thể đi theo bọn họ. Nếu em ở bên Anh Hạo Đông, em sẽ là U Đàm thứ hai. Em có biết con người này tôi tệ thế nào không?”

A Thái tức giận quát: “Cậu kia! Cậu nói năng cẩn thận một chút!”

Trong lòng Lam Tổ Hinh rối như tơ vò, những lời nói ban nãy thực sự khiến cô quá kinh hãi. Cố gắng trấn tĩnh, cô ngăn đầu, nhìn Quảng Viễn, thấy giọng nói: “Anh bỏ tay ra, chúng tôi phải đi rồi!”

Sao cô có thể không về Anh gia được chứ? Cô phải quay về đó, bởi sự ràng buộc của một hợp đồng, hơn thế nữa, cảm xúc trong lòng cô không thể nói rõ ràng... Trước đây Anh Hạo Đông là người như thế nào, cô không biết rõ. Nhưng cô thấu hiểu Anh Hạo Đông của hiện tại, anh luôn đối xử với cô hết mực chân thành, tử tế, cô không thể nhẫn tâm bỏ mặc anh.

Đêm đó, Anh Hạo Đông sốt cao, không ngừng lẩm bẩm. Anh phu nhân lo lắng không yên, túc trực ở bên cạnh, bà đã rơi nước mắt suốt đêm.

Trong phòng Lam Tổ Hinh, bà Chu can trọng kể mọi chuyện với cô, có một số việc, họ không thể giấu cô nữa rồi, chỉ có thể nói hết ngọn ngành mà thôi.

Nhưng những điều bà Chu biết vẫn rất ít, bà chỉ biết một số chuyện đại khái, chung chung. Diệp U Đàm và Anh Hạo Đông có khoảng thời gian yêu nhau nhưng sau này, Anh Hạo Đông muốn chia tay. Diệp U Đàm rất đau lòng, cuối cùng không hiểu họ đã cãi vã như thế nào mà gây ra chuyện khủng khiếp đó.

“Sau khi Hạo Đông đỗ đại học, cậu ấy nói sống ở nhà quá bó buộc, liền dọn ra căn hộ chung cư đứng tên phu nhân ở thành bắc. Thanh niên luôn thích tự do tự tại, không muốn bị quản thúc, phu nhân hiểu con trai trưởng thành ai cũng như vậy nên đành chiều theo cậu ấy. Ai ngờ Hạo Đông và Diệp U Đàm lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy trong căn hộ chung cư đó, một người chết một người trọng thương. Lúc phu nhân nhận được điện thoại của cảnh sát, và choáng váng suýt ngất đi.

Một người qua đường nhìn thấy sự việc đã báo cảnh sát, việc Diệp U Đàm rơi từ tầng cao xuống đã làm kinh động những người có mặt ở con phố đó, Cô ấy va vào kính cửa sổ rồi rơi xuống, trên ô cửa kính đó còn mất một phần vảy của cô ấy, điều này khiến người ta nhanh chóng xác định được căn hộ chung cư xảy ra chuyện. Bảo vệ của tòa chung cư chạy lên đầu tiên, vừa vào cửa liền nhìn thấy Hạo Đông toàn thân đẫm máu nằm trên sàn. Phần bụng của cậu ấy còn có một vết dao đâm sâu, tổn thương đến nội tạng, máu tuôn xối xả. Nếu không phát hiện kịp thời, đưa đến bệnh viện cấp cứu thì cậu ấy đã không sống nổi rồi. Mà con dao đâm cậu ấy lại nằm trong tay Diệp U Đàm.

Hạo Đông được đưa vào viện cấp cứu, bác sĩ phát hiện não bộ cậu ấy cũng bị thương tổn, vì có lẽ lúc bị đâm, cậu ấy đã gãy gập, đập đầu vào bàn trà. Vết thương ở phần bụng được xử lý rất nhanh chóng, không có trở ngại gì lớn nhưng vết thương trên đầu lại khiến cậu ấy hôn mê hơn một tháng mới tỉnh lại. Bên cạnh sát vẫn đợi cậu ấy tỉnh để lấy lời khai, nhưng khi tỉnh lại, cậu ấy không nhớ gì cả. Cứ nhìn thấy cửa sổ bằng kính là cậu ấy không kiểm soát được cảm xúc, luôn miệng gào toáng lên, cuối cùng phu nhân đành đóng kín toàn bộ rèm cửa trong phòng cậu ấy lại. Sau đó, cậu ấy thường xuyên bị đau đầu, ký ức hỗn loạn, không ngừng đòi gặp Diệp U Đàm. Trong ký ức của cậu ấy, cô ấy vẫn còn sống nên cậu ấy luôn làm loạn, đòi tìm cô ấy bằng được.

Khoảng thời gian đó, bố mẹ của Diệp U Đàm thường xuyên đến Anh gia gây rối, gào thét đòi Hạo Đông phải đền mạng cho con gái họ. Nhưng trong xã hội pháp trị này, mọi việc đều phải tuân thủ theo luật pháp. Sau khi cảnh sát xem xét hiện trường, tìm hiểu mối quan hệ giữa Hạo Đông và Diệp U Đàm, đoán cô ấy do không muốn chia tay nên sinh hận, mang dao đến tìm Hạo Đông, trong lúc giằng co đã mất tự chủ đâm cậu ấy một nhát, còn cậu ấy trong quá trình tự vệ đã lỡ tay đẩy ngã cô ấy xuống lầu. Hành động của Hạo Đông chỉ là tự vệ, hưởng hỗ trợ trong việc này, cậu ấy cũng suýt mất mạng. Cuối cùng cảnh sát quyết định cậu ấy không phải chịu bất cứ trách nhiệm hình sự nào.

Diệp gia vì vậy mà hận Hạo Đông đến tận xương tủy. Đứng trên lập trường đó, tôi có thể hiểu được tâm trạng của họ. Nhưng khách quan mà nói thì tôi thấy bị kịch này thực sự bắt nguồn từ Diệp U Đàm. Diệp gia liên tục nói nếu Hạo Đông không chia tay cô ấy thì cô ấy sẽ không kích động mà đâm cậu ấy như vậy. Nhưng hai người họ đều đã trưởng thành, trong chuyện yêu đương, hợp thì ở cùng nhau, không hợp thì chia tay, nếu cứ chia tay lại đâm người ta trọng thương thì quả thật là quá thiếu lý trí rồi. Cô nói có đúng không?”

Lời của bà Chu rất thấu tình đạt lý, Lam Tổ Hình im lặng gật đầu. Anh Hạo Đông muốn chia tay, Diệp U Đàm liền kích động đâm anh một dao, cô ấy làm thế thực sự không thỏa đáng chút nào. Nhưng cô ấy mang thai đứa con của anh, anh lại muốn chia tay, anh cũng hơi hốt, vô tình đẩy chứ? Chỉ là cô vẫn không hiểu, thời gian qua, khi cô đóng giả Diệp U Đàm để ở bên anh, cô luôn có cảm giác anh rất yêu thương cô ấy, vậy tại sao trước đây, anh lại muốn chia tay chứ?

“Tại sao Hạo Đông lại muốn chia tay Diệp U Đàm?”

3.

Câu hỏi của Lam Tổ Hình khiến bà Chu chỉ biết cười khổ.

“Tôi cũng đứng trên lập trường khách quan mà nói nhé, Hạo Đông cũng có chỗ không đúng. Cậu ấy quá ham chơi, thích kết giao bạn bè, mà lại toàn kết giao với các cô gái. Cậu ấy trẻ tuổi lại đẹp trai, khiến biết bao cô ấy say mê nên cậu ấy thay bạn gái như thay áo. Hết người này đến người kia, không có mối tình nào lâu dài, cũng không nghiêm túc với một ai. Lúc tốt đẹp thì ở bên nhau, lúc chán rồi thì chia tay. Nhưng không ngờ cậu ấy lại gặp được Diệp U Đàm, cô ấy không chịu chia tay dễ dàng như vậy, làm ấm lên rồi cuối cùng gây ra kết cục đẫm máu.”

Lam Tổ Hình nghe mà sửng sốt, tình yêu của Anh Hạo Đông dành cho Diệp U Đàm cũng chỉ như sương khói thế thôi sao? Đúng là câu chuyện về cô gái si tình gặp phải một playboy thú vị, thế mà cô vẫn luôn coi tình yêu của họ thật cảm động đất trời.

“Bà Chu, bà nói tình cảm trước đây giữa Hạo Đông và Diệp U Đàm chỉ là bình thường thôi sao?”

“Đúng vậy, trước đây, Hạo Đông chưa từng đưa cô ấy về Anh gia. Cậu ấy có hàng tá bạn gái nhưng chưa đưa ai về nhà cả. Có lần phu nhân hỏi cậu ấy, tại sao không thấy đưa bạn ấy về nhà mà thì cậu ấy không để tâm, chỉ cười, nói những cô bạn gái đó chỉ là qua đường, không cần thiết phải đưa về nhà giới thiệu. Cho nên, sau khi cậu ấy xảy ra chuyện, chúng tôi mới biết cậu ấy có quen một người tên là Diệp U Đàm.”

Lam Tổ Hình càng nghe càng thấy kỳ quái: “Vậy sau khi xảy ra chuyện, tại sao anh ấy luôn đòi gặp Diệp U Đàm?”

Bà Chu thở dài. “Chúng tôi cũng không thể hiểu được. Theo như bác sĩ suy đoán, chắc hôm đó bọn họ đã có chuyện gì đó rất sâu sắc khiến cậu ấy ghi nhớ, lúc lỡ tay đẩy cô ấy xuống lầu, trong lòng Hạo Đông cũng vô cùng chấn động và áy náy. Trong tiềm thức, cậu ấy biết mình đã lỡ tay giết chết cô ấy rồi nhưng không muốn tiếp nhận sự thật này nên vẫn làm ấm lên, đòi gặp cô ấy để chuộc lỗi. Chẳng phải bây giờ cậu ấy đối xử với cô rất tốt sao?”

Lam Tổ Hình khẽ gật đầu, Anh Hạo Đông đối xử với cô... thực ra là với Diệp U Đàm, đúng là không thể chê trách được. Hóa ra tiềm thức luôn luôn thôi thúc anh phải đối xử tốt với Diệp U Đàm để bù đắp việc anh đã lỡ tay giết chết cô ấy. Rõ ràng Diệp U Đàm cũng đâm anh một dao nhưng anh lại không hề hận cô ấy, chỉ nhớ duy nhất chuyện mình đã đẩy cô ấy xuống. Xem ra, tình cảm của anh tuy không sâu sắc nhưng tâm địa vẫn rất lương thiện nên mới bị ảnh hưởng tâm lý trầm trọng đến vậy.

“Sở dĩ trước đây chúng tôi giấu cô những chuyện này là vì sợ cô biết sẽ không chịu ở lại nữa. Ngay từ đầu, nghe thấy tiếng hét của Hạo Đông mà trong lòng cô đã sợ hãi như thế, nếu còn nói cậu ấy từng lỡ tay giết người thì chắc chắn cô càng không chịu ở lại. Vậy nên chúng tôi mới cố ý giấu cô, để cô có thể vô tư ở bên cạnh cậu ấy. Bây giờ, cô cũng ở bên Hạo Đông một thời gian rồi, cô nói xem, cậu ấy có đáng sợ hay không?”

Lam Tổ Hình thành thực lắc đầu. Dù trước đó anh đã từng làm chuyện động trời gì thì Anh Hạo Đông của bây giờ tuyệt đối không phải là một người đáng sợ.

Bà Chu yên tâm, buông tiếng thở dài. “Hy vọng sau khi Hạo Đông tỉnh lại, cô vẫn còn có thể an ủi cậu ấy. Nếu không phu nhân sẽ lại đau buồn đến chết mất.”

Anh Hạo Đông hôn mê tròn ba ngày mới tỉnh. Anh đã hạ sốt nhưng người vẫn mềm nhũn, suy nhược đến mức gần như không còn sức để thờ. Ánh mắt anh đục ngầu, không còn vẻ rạng rỡ như lúc trước.

Lam Tổ Hình phủ phục bên giường, cố dịu giọng gọi tên anh: “Hạo Đông!”

Anh vờ như không nghe thấy, ngo ngác nhìn lên trần nhà, ánh mắt thất thần, chẳng biết đang suy nghĩ những gì. Anh phu nhân đứng bên cạnh, nắm chặt hai tay, vẻ mặt hết sức buồn bã, mắt đỏ mọng.

“Hạo Đông!” Lam Tổ Hình khẽ gọi tên anh lần nữa, rốt cuộc anh cũng khẽ động đậy đôi mắt trống rỗng, vô hồn ấy dừng lại trên khuôn mặt cô. Hồi lâu sau, một giọng nói khàn đặc cất lên: “Cô là ai?”

Lam Tổ Hình nhất thời không biết phải trả lời thế nào, ngẫm nghĩ một lát, cô hỏi ngược lại: “Anh không nhận ra em sao?”

Anh Hạo Đông nhìn xoáy vào cô hồi lâu rồi nhìn khắp căn phòng, giống như đang tìm kiếm gì đó, sau khi nhìn thấy Anh phu nhân đứng bên cạnh, anh yếu ớt gọi một tiếng “Mẹ.”

Anh phu nhân hoang mang, cúi người nhìn anh, “Hạo Đông, mẹ đây, có chuyện gì vậy?”

“Mẹ, cô ta là ai?”

“Hạo Đông..” Anh phu nhân ngừng lại một lát, thử thăm dò, “Cô ấy chẳng phải là bạn gái của con, Diệp U Đàm sao?”

“Không, cô ta không phải U Đàm. Mẹ đừng lừa con nữa, U Đàm đã chết rồi phải không? Con đã đẩy cô ấy rơi từ trên cao xuống phải không? Con giết cô ấy rồi phải không?”

Anh hỏi hết câu này đến câu khác, đến lúc giọng nói trở nên run rẩy, không rõ tiếng. Anh phu nhân cố gắng an ủi: “Chẳng phải như vậy đâu, Hạo Đông, con không nhớ sao? Hôm đó, cô ấy dùng dao đâm con bị thương trước mắt! Con chỉ tự vệ thôi, đó không phải lỗi của con.”

Anh Hạo Đông trầm tư suy nghĩ, vẻ mặt đau đớn, tái mét, trán lấm tấm mồ hôi, cố gắng suy nghĩ khiến đại não từng thương tổn của anh không chịu đựng được. Cuối cùng anh rên rỉ nhắm mắt lại, biểu cảm đau đớn, khổ sở đến cực độ. “Con không nhớ, con hoàn toàn không nhớ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao con chẳng nhớ được gì cả?”

Anh vẫn chưa nhớ được gì nhưng lại tin tưởng sâu sắc những lời Quảng Viễn nói, chính anh đã giết Diệp U Đàm. Anh nhắm chặt mắt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, miệng không ngừng lầm bầm: “Cô ấy chết rồi, cô ấy chết rồi, là con hại chết cô ấy...”

Anh khóc đến khàn cả tiếng. Lam Tổ Hình thấy vậy thì bất giác sùng sờ. Anh Hạo Đông và Diệp U Đàm, rốt cuộc hai người họ đã yêu nhau như thế nào? Những mảnh vỡ vụn vặt mà cô được nghe không thể giúp cô hiểu rõ được.

Anh Duy Hạ đi Nhật Bản công tác, vừa về liền nhận được tin Anh Hạo Đông xảy ra chuyện, vội vàng lái xe đến Anh gia. Từ chỗ của bà Chu, Anh Duy Hạ mới biết, Quảng Viễn đã nói cho Anh Hạo Đông biết chuyện anh đã giết chết Diệp U Đàm, Hạo Đông không chịu được cú sốc này mà ngã bệnh. Đôi mắt của Anh Duy Hạ bỗng trở nên sắc lẹm. “Tên Quảng Viễn này...Sao lại đen đủi gặp phải cậu ta thế chứ!”

Bà Chu buồn tiếng thở dài. “A Thái đã gắng hết sức không để Hạo Đông đi đến những chỗ đông người, tránh gặp phải những người biết rõ việc xảy ra trước đây. Nhưng rốt cuộc tránh trăm đường không thoát được ý trời, giấy không thể bọc được lửa.”

Nhưng lời của bà Chu khiến Anh Duy Hạ tức giận, anh ta tháo lỏng cà vạt, lúc đi lên phòng Anh Hạo Đông, điện thoại của anh ta reo vang, nhìn xuống màn hình hiển thị, anh ta nhú chặt lông mày rồi nhấn vào nút từ chối.

Anh Hạo Đông lại quay về trạng thái ủ dột, đóng kín cửa, không chịu ra ngoài. Anh thường ngồi thẩn thờ rất lâu trong phòng, vẻ mặt vô cảm như đang nhập tâm, cố gắng suy nghĩ điều gì đó mà mình đã quên mất nhưng mỗi lần như thế, đầu anh lại đau đến mức muốn nứt ra. Việc này đã làm ảnh hưởng đến sức khỏe của anh, khuôn mặt mới đầy đặn hơn một chút lại trở nên hốc hác, tái mét, anh lại trở về với bộ dạng giống hình nhân giấy xanh xao, mỏng manh, hệt như lần đầu tiên Lam Tổ Hình nhìn thấy.

Bác sĩ Ưông đến khám cho anh hai lần, lần nào ông cũng lắc đầu. Ông là người hiểu rõ việc thường xuyên đau đầu ảnh hưởng đến sức khỏe của Anh Hạo Đông lớn đến mức nào, không thể sử dụng thuốc giảm đau mãi được, nếu không sẽ chẳng khác nào việc uống rượu giải khát, nhưng nếu cứ để mặc anh đau đầu mãi thế này cũng không được. Nhất thời chưa tìm được biện pháp, tâm bệnh không có thuốc nào chữa được.

Anh phu nhân đành gửi gắm hy vọng vào Lam Tổ Hình. “Tuy nó đã biết cô không phải là Diệp U Đàm nhưng dù sao cô cũng rất giống cô ấy. Cô xem có cách nào giúp được Hạo Đông không?”

Anh Hạo Đông biết chuyện Diệp U Đàm thực sự đã chết, Lam Tổ Hình không thể đóng giả cô ấy để tìm anh được nữa. Cô đành làm đúng bổn phận nữ hộ lý đặc biệt lặng lẽ ở bên cạnh anh, bưng trà, đưa nước, đến giờ thì cho anh uống thuốc. Sau khi cô từ bỏ thân phận “Diệp U Đàm”, quay về là Lam Tổ Hình. Anh Hạo Đông chưa từng nhìn cô lấy một lần, bất luận cô có đi qua đi lại trước mặt anh như thế nào, anh cũng chỉ làm ngơ, hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của riêng mình.

Trước hy vọng của Anh phu nhân, trong lòng Lam Tổ Hình đầy phiền muộn. Cô biết rõ mình không còn là phương thuốc hiệu nghiệm đối với Anh Hạo Đông nữa, nhưng vì Anh phu nhân, cô đánh cược gắng hết sức vậy.

Hôm nay, cô lại ở trong phòng Anh Hạo Đông cả buổi tối, từ đầu đến cuối, anh vẫn không nhìn cô lấy một lần. Cô thử nói chuyện với anh, anh cũng không trả lời, giống hệt một người mù, câm, điếc, không có chút phản ứng đối với thế giới bên ngoài. Cuối cùng, cô đành bước ra khỏi phòng, khẽ lắc đầu, nói với Anh phu nhân: “Xin lỗi bà, tôi thực sự lực bất tòng tâm rồi!”

Sắc mặt của Anh phu nhân xám xịt, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà trông bà đã già đi rất nhiều. Lam Tổ Hình bất giác nhớ đến người mẹ đã qua đời. Có lần nửa đêm, cô đột nhiên bị viêm phổi cấp tính, mẹ đã đưa cô đến bệnh viện, trông cô cả đêm. Ngày hôm sau, cô qua con nguy kịch, vừa mở mắt ra liền thấy ngay khuôn mặt mệt mỏi, mái tóc hoa râm của mẹ đã bạc thêm rất nhiều. Than ôi! Tấm lòng yêu thương con cái của người làm mẹ trong thiên hạ thực sự quá lớn lao!

Lam Tổ Hình nói trong vô thức, “Hay tôi thử thêm một lần nữa nhé!”

Vào phòng Anh Hạo Đông thêm lần nữa, cô đi đến, ngồi trước mặt anh, nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh đang nghĩ gì vậy? Nhớ Diệp U Đàm phải không?”

Cho dù bốn mắt nhìn nhau nhưng dường như ánh mắt của Anh Hạo Đông không phải đang nhìn cô mà đang nhìn sang một thế giới khác. Trong mắt anh là một màn sương mờ hồ, những lời cô nói, anh căn bản không nghe thấy, cũng không có bất cứ phản ứng nào.

Lam Tổ Hình ngẫm nghĩ một hồi rồi đột nhiên nói: “Nếu anh cứ nhớ cô ấy thế này thì chi bằng đi thăm cô ấy một lần. Ngày mai đi thăm mộ cô ấy nhé, chắc anh chưa từng tới đó?”

Anh Hạo Đông đột nhiên hơi chấn động, ánh mắt lơ đãng dần tập trung, nhìn xoáy vào Lam Tổ Hình. “Cô nói cái gì?”

Cuối cùng anh cũng chịu nói chuyện rồi, trong lòng Lam Tổ Hình thoáng vui mừng. Có phản ứng là tốt rồi, chi sợ anh giống người gỗ, dù bị công kích vẫn không phản ứng thôi.

“Tôi nói là đi thăm mộ Diệp U Đàm, chắc anh cũng muốn đi chứ?”

Anh Hạo Đông chậm chạp gật đầu. “Đúng, tôi muốn đi thăm mộ cô ấy, tôi phải đi!”

Sáng sớm, mưa nhỏ giọt như nước mắt rơi. A Thái lái xe, chở Anh phu nhân, Anh Hạo Đông và Lam Tổ Hình đến khu nghĩa trang Tùng Sơn ở ngoại thành.

Phần mộ của Diệp U Đàm ở đầu phía nam của khi nghĩa trang, trên tấm bia đá rộng chừng một mét vuông có một tấm ảnh đen trắng hình khuôn mặt Anh Duy Hạ cười và một cô gái xinh đẹp, đáng yêu. Đây là lần đầu tiên Lam Tổ Hình nhìn thấy khuôn mặt của Diệp U Đàm, nếu chỉ nhìn thoáng thì quả thật cô ấy rất giống cô. Nếu hai người đứng cùng nhau chắc hẳn người ta sẽ nhìn nhầm là chị em sinh đôi.

Vừa nhìn thấy tấm bia mộ đó, toàn thân Anh Hạo Đông đã run lẩy bẩy, không gì có thể chứng thực cái chết khủng khiếp hơn điều này. Sắc mặt anh tái xanh như sắp ngất lịm, nhưng anh vẫn kiên trì bước từng bước đến trước ngôi mộ. Có vài bước chân ngắn ngủi nhưng nhìn anh đi có vẻ rất khó khăn, tựa như đang bước trong con lũ vậy, phải cố gắng hết sức anh mới nhấc được chân. Anh phu nhân căng thẳng đi theo anh, hai tay hơi đang ra, sẵn sàng đỡ lấy anh, A Thái trung thành cũng bám theo sau hai người như hình với bóng.

Anh Hạo Đông vẫn chưa đến được trước mộ của Diệp U Đàm, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng quát đầy phẫn nộ: “Anh Hạo Đông, tại sao mày lại đến đây? Mày không xứng để đến nơi này!”

Ngay sau đó là tiếng bước chân chạy vội đến, Quảng Viễn nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người. Khuôn mặt đầy vẻ căm hận, anh ta đẩy Anh Hạo Đông một cái khiến anh loạng choạng lùi về sau, nếu Anh phu nhân không nhanh tay đỡ thì cơ thể suy nhược của anh đã ngã nhào rồi.

Lam Tổ Hình không ngờ lại gặp Quảng Viễn ở đây, một lần nữa đối mặt với hành động lỗ mãng của anh ta, cho dù biết rõ nguyên nhân nhưng vẫn cảm thấy thật phản cảm. Anh phu nhân tức giận nói: “Đây là mộ của Diệp U Đàm, cậu là gì của cô ấy? Cậu có quyền gì mà không cho người khác đến?”

Quảng Viễn chỉ tay về phía sau họ, nói: “Đúng, tôi chẳng là gì của U Đàm nhưng tôi đi cùng bố mẹ U Đàm tới đây, họ không muốn nhìn thấy các người xuất hiện ở nơi này, mời các người lập tức đi cho!”

Lam Tổ Hình quay lại nhìn, phát hiện bà Diệp ở phía sau, bên cạnh bà còn có một người đàn ông trung niên đeo kính, dáng người thấp bé, cô đoán đây chắc là ông Diệp. Họ không đi nhanh bằng Quảng Viễn, vẫn đang bước từng bước lên trên bậc thang đá dài. Vừa nhìn thấy mẹ con Anh gia, vợ chồng Diệp gia hết sức kinh ngạc và phẫn nộ. Ngay sau đó, bà Diệp nhìn thấy Lam Tổ Hình, sự phẫn nộ trong mắt càng mãnh liệt.

4.

Bước về phía trước, bà Diệp kéo cánh tay Lam Tổ Hình, nói: “Tổ Hình, cháu không thể ở lại Anh gia thêm nữa. Anh Hạo Đông đã giết chết U Đàm, ta không thể để nó lại làm hại cháu.”

Sắc mặt của Anh phu nhân trắng bệch. “Bà Diệp, xin bà đừng nói những lời như thế. Cái gì mà Hạo Đông đã hại chết U Đàm? Con trai tôi chưa từng muốn hại người, người có ý muốn hại người đầu tiên phải là con gái bà, chính con bé đã đâm Hạo Đông trước.”

“Vi sao con gái tôi đâm nó, vì trong bụng con bé đã mang đứa con của nó nhưng nó lại muốn chia tay, còn yêu đương lãng nhãng với một đứa con gái khác. Là nó phản bội nên mới khiến con bé nhất thời kích động.”

“Bà Diệp, có thể con trai tôi đã sai nhưng con gái bà cũng đã quá kích động. Dùng dao hành hung người khác có thể giải quyết được vấn đề không? Cuối cùng chỉ khiến hai gia đình chúng ta đều đau khổ thế này. Nếu con bé bình tĩnh hơn thì bi kịch đã không xảy ra.”

“Bà nói vậy là có ý trách cứ con gái tôi ư? Sao bà không thử nghĩ xem, nếu con trai bà có trách nhiệm hơn thì mọi chuyện đã không xảy ra.”

Lam Tổ Hình thấy họ càng nói càng gay gắt, vội khuyên nhủ: “Bà Diệp, Anh phu nhân, hai người đừng cãi nhau nữa.”

Tranh cãi thế này thực sự chẳng giải quyết được gì.

Anh phu nhân hít một hơi thật sâu. “Đúng, tôi không nói nữa, tranh cãi cũng chỉ uống công vô ích thôi. Tôi có thể hiểu được tâm trạng mất con của hai người, vì tôi cũng suýt mất đi con trai mình.”

Bà Diệp nước mắt giàn giụa: “Không, bà không thể hiểu được đâu, vì con trai bà chưa chết, còn con gái tôi đã chết rồi. Tôi mang thai chín tháng mười ngày, tay chăm tay bầm vát và lăm mõi nuôi dưỡng được một mụn con, thế mà con trai bà lại đẩy nó ngã từ trên lầu xuống, thịt nát xương tan.”

Bà Diệp vừa nói vừa chỉ tay về phía Anh Hạo Đông, ánh mắt đầy lửa căm hận. Anh Hạo Đông lão đảo, như bị ai đó dùng sức đập một cái. A Thái vội đỡ lấy cơ thể lắc lư muốn ngã quỵ của anh. Anh không bị ngã, Lam Tổ Hình nhất thời kinh ngạc, thầm cảm khái mũi tiêm thần kỳ của bác sĩ Ưông.

Anh phu nhân biết không thể ở lại đây lâu hơn nữa, bèn xoay người, đỡ con trai, nói với Lam Tổ Hình và A Thái: “Chúng ta đi thôi!”

Bà Diệp tóm chặt lấy Lam Tổ Hình: “Tổ Hình, cháu không thể đi cùng bọn họ. Cháu về nhà với dì, dì là dì ruột của cháu kia mà!”

Anh phu nhân nghe thấy vậy thì chấn động, quay lại nhìn bà Diệp vẻ kinh ngạc. “Bà nói gì? Bà là dì của Lam Tổ Hình?”

“Đúng, người mẹ đã mất của Tổ Hình chính là chị gái song sinh thất lạc bao năm qua của tôi. Nó là cháu gái tôi, tôi không thể để nó qua lại với Anh gia các người nữa.”

Anh phu nhân ngạc nhiên nhìn Lam Tổ Hình, cô đành phải giải thích: “Lần đó, khi bà Diệp đến tìm tôi, tôi mới biết hóa ra trên thế giới này, tôi vẫn còn người thân, bà ấy và người mẹ đã mất của tôi giống nhau như hai giọt nước.”

Anh phu nhân thật sự bất ngờ, không ngờ cô gái trông giống hệt Diệp U Đàm mà bà đã tốn bao công sức tìm kiếm lại có quan hệ huyết thống với cô ấy. Bà sững sờ, không thốt nổi một lời. Anh Hạo Đông vẫn luôn im lặng bỗng nhìn Lam Tổ Hình chăm chăm, run rẩy nói: “Cô... cô và U Đàm là chị em họ?”

Lam Tổ Hình còn chưa kịp gạt đầu, bà Diệp đã giận dữ quát: “Phải hay không chẳng liên quan gì đến mày!”

Sắc mặt của Anh Hạo Đông càng lúc càng tái đi, anh không nói một lời, đầu cúi gằm. Anh phu nhân cau mày, sự bức bối trong lòng đã lên đến cực điểm. Cố gắng giữ dáng vẻ hòa nhã, bà khách khí nói: “Bà Diệp, cứ coi như bà là cô của Lam Tổ Hình thì cô ấy cũng đã là người trưởng thành, cô ấy không cần bà lấy tư cách là người giám hộ đến quân thúc việc làm của cô ấy. Vì thế, cô ấy muốn quay về Anh gia với chúng tôi cũng chẳng liên quan gì đến bà. Tổ Hình, chúng ta đi thôi!”

Bà Diệp giữa Lam Tổ Hình thật chặt. “Tổ Hình, cháu đừng đi, đừng để ý đến bọn họ!”

Lam Tổ Hình khó xử nhìn bà, “Xin lỗi, bác Diệp, cháu cần phải quay về Anh gia.”

“Vì sao? Dì là dì của cháu, lẽ nào dì không thân thiết bằng bọn họ sao? Vì sao cháu nhất định phải đi cùng bọn họ?”

Quảng Viễn đứng bên cạnh không kiềm chế nổi nữa, nói: “Lam Tổ Hình, lần trước anh đã nói em đừng quay về Anh gia nữa, em không chịu nghe lời anh. Bây giờ bác Diệp đích thân yêu cầu em, em cũng không chịu nghe sao? Lẽ nào Anh gia đã cho em uống bùa mê thuốc lú?”

Ông Diệp cũng lên tiếng: “Tổ Hình, chắc là cháu vẫn còn e ngại chú sẽ không chào đón cháu. Nhưng cháu hãy tin tưởng ở chú, chú cũng giống dì cháu, rất hy vọng cháu có thể đến nhà chú sống.”

Những lời mời đón của họ rất khẩn thiết, Lam Tổ Hình đành nuốt nghẹn, từ chối. “Cảm ơn hai bác, cháu biết hai người thực sự quý mến cháu, nhưng cháu thực sự cần phải quay về Anh gia.”

Bà Diệp vừa thất vọng vừa đau lòng, “Tại sao chứ? Có phải Anh gia bắt ép cháu không?”

Sắc mặt của Anh phu nhân hết sức nghiêm túc, “Bà Diệp, xin bà chú ý tới lời lẽ. Anh gia chúng tôi chưa từng ép buộc bất cứ ai làm bất cứ việc gì, là Lam tiểu thư tự nguyện lựa chọn ở lại.”

Lam Tổ Hình không thể phủ nhận điều này, lúc đầu đúng là cô đã tự nguyện lựa chọn việc ký hợp đồng với Anh gia. Lúc túng quẫn cùng đường, Anh phu nhân tốt hơn nhiều so với những người mà cô gặp trước đây. Trong thỏa thuận tuy có một điều khiến cô vô cùng khó xử nhưng Anh Hạo Đông lại chưa từng đòi hỏi, điều này đã khiến cô vô cùng cảm kích anh. Cho nên, sự ràng buộc của bản hợp đồng đó chỉ là cái cớ, chỉ cần Anh gia vẫn cần cô thì cô sẽ không đi đâu cả.

Lam Tổ Hình rút rề, rút tay mình ra khỏi lòng bàn tay của bà Diệp: “Xin lỗi, bác Diệp.”

Bà Diệp nhìn cô, khóe mắt đỏ hoe: “Cháu cảm thấy dì rất xa lạ nên không chịu đến ở cùng dì có phải không? Cháu thậm chí không muốn gọi ta một tiếng dì...” Bản quyền thuộc về n-g-h-i-e-p-d-u-n-e-t

Lam Tổ Hình nhìn thẳng vào khuôn mặt giống mẹ mình kia, trái tim bỗng nhiên mềm nhũn, cô luôn cảm thấy không thân thiết nên không thể xưng hô như thế được, nhưng hôm nay cô bất giác muốn gọi một tiếng: “Dì”

Bà Diệp nước mắt giàn giụa, gật đầu: “Tổ Hinh, cháu nhận ta là di thi đi cùng ta nhé? Đừng đến Anh gia nữa?”

“Xin lỗi di, sau này cháu sẽ đến thăm di!”

Từ nãy đến giờ, Anh Hạo Đông vẫn đứng bên cạnh lắng nghe cuộc đối thoại giữa Lam Tổ Hinh và bà Diệp. Dường như anh đang suy nghĩ gì đó, bờ môi mấp máy muốn nói nhưng bà Diệp lại ngược cặp mắt đầy phần nộ nhìn anh, những lời muốn nói như gió thoảng, bay đi mất.

Uể oải cúi đầu, anh cần môi nhìn phien lá khô dưới chân. Đã là cuối thu, tiết trời se se lạnh. Vẻ có ven đường được phủ một lớp sương trắng mỏng. Từng giọt sương như đang thấm vào trái tim anh, trong lòng chỉ còn lại cảm giác lạnh lẽo.

Sau khi quay về, Anh Hạo Đông vô cùng mệt mỏi. Phải đi cả một chặng đường dài, cơ thể suy nhược của anh sắp không chống đỡ nổi. Rõ ràng anh rất mệt nhưng không chịu nghỉ ngơi, khẳng khái đòi Lam Tổ Hinh vào phòng hỏi chuyện.

“Cô tên là gì?”

“Lam Tổ Hinh, Lam trong màu xanh lam, Tổ Hinh trong hoa tổ hinh.”

“Cô ra đời vào lúc hoa tổ hinh nở đúng không?”

Lam Tổ Hinh khẽ gật đầu, anh có thể đoán ra được điều này cũng chẳng có gì lạ. Rất nhiều người sau khi nghe thấy tên của cô đều hỏi như vậy. Anh Hạo Đông chau mày, như đang nghĩ ngợi gì đó, lát sau, anh thấp giọng nói: “U Đàm nói, đêm cô ấy được sinh ra, cây hoa quỳnh mà bố cô ấy tận tâm chăm bón đã nở hoa. Mẹ cô ấy sau khi ngắm hoa quỳnh nở thì sinh cô ấy nên bố mẹ đặt tên cô ấy là U Đàm.”

Lam Tổ Hinh hơi sững sờ, hóa ra nguồn gốc tên của Diệp U Đàm cũng giống tên cô, đều liên quan đến loài hoa nở rộ lúc họ chào đời. Lam Tổ Hinh cũng sinh vào đêm, lúc đó, bố mẹ cô sống trong một căn nhà nhỏ ở ngoại ô, trong sân trồng đầy hoa tổ hinh. Hoa nở rộ giữa đêm mùa hạ, dưới ánh trăng bàng bạc, những đóa hoa thơm nồng, trắng như tuyết bao trùm khu vườn. Đêm cô chào đời, hoa tổ hinh tỏa hương thơm ngát, bố liền đặt tên cô là Tổ Hinh.

Anh Hạo Đông buồn bã, thất thần hồi lâu rồi tiếp tục hỏi: “Tại sao cô lại đến nhà tôi?”

Vấn đề này nói ra rất dài, Lam Tổ Hinh do dự một lát rồi trả lời qua loa: “Tôi tìm việc nên đến đây.”

Đáp án này khiến sự nghi hoặc trong ánh mắt Anh Hạo Đông càng rõ. “Cô mới từng này tuổi mà đã phải làm việc?”

Lam Tổ Hinh cúi đầu. “Vì tôi cần tiền đóng học.”

“Người nhà cô đâu?”

Lam Tổ Hinh hít một hơi thật sâu. “Bố mẹ tôi đều qua đời rồi!”

Anh Hạo Đông sững sờ nhìn cô hồi lâu. “Tôi xin lỗi!”

Giọng nói của anh vô cùng thành khẩn, Lam Tổ Hinh miễn cưỡng nở nụ cười. “Không sao!”

Ngẫm nghĩ giây lát, anh lại ngập ngừng hỏi: “Vừa rồi cô... vì sao không đi cùng di cô?”

Lam Tổ Hinh thành thật trả lời: “Tôi đã ký hợp đồng lao động với Anh gia, trong thời hạn bốn năm, tôi phải ở đây làm hộ lý đặc biệt cho anh.”

Sắc mặt của Anh Hạo Đông lập tức biến đổi, lông mày nhíu chặt, vừa nhìn là biết anh đang bất mãn. Nhìn anh có vẻ muốn nổi khùng như thực sự anh đã quá mệt mỏi, không còn sức đề nổi cáu nữa. Cuối cùng, anh chỉ đành nói một câu: “Cô ra ngoài trước đi, tôi sẽ nói chuyện này với mẹ tôi sau.”

Giọng nói của anh yếu dần, gần như chỉ là tiếng thì thầm. Lam Tổ Hinh nghe không hiểu, mơ hồ rời khỏi phòng.

Vừa ra khỏi phòng, cô đột nhiên nhớ ra đã đến giờ cho Anh Hạo Đông uống thuốc. Anh vẫn đang phải uống một số loại thuốc bổ theo giờ. Cô khẽ gõ cửa, đi vào phòng nhưng thấy anh nằm nghiêng trên sofa, đã chìm vào giấc ngủ say. Một lọn tóc đen mềm mại rủ xuống trước trán, lông mày anh vẫn nhíu chặt. Trông anh có vẻ rất tiêu tụy, rất buồn khổ nhưng cũng làm rung động lòng người.

Lam Tổ Hinh đứng trơ ra hồi lâu rồi không kim được, khẽ đến gần, ngồi xổm trước sofa, quan sát anh. Anh ngủ rất say, hai hàng mi dày khép chặt, dưới ánh đèn phản chiếu, như hai cánh bướm đen đậu trên khuôn mặt trắng xanh, thỉnh thoảng lại khẽ run rẩy. Cô bất giác duỗi tay nhẹ nhàng gạt lọn tóc mai của anh về phía sau. Bỗng thấy cử chỉ này quá thân mật, cô đỏ mặt, đứng bật dậy, trái tim đập thình thịch.

Sau khi đắp chăn cho Anh Hạo Đông, cô rời khỏi phòng anh giống như chạy trốn. Vừa khéo Anh phu nhân đang đứng trước cửa, nhìn thấy cô, liền hỏi: “Nó nói gì với cô?”

Lam Tổ Hinh cố gắng trấn tĩnh, tỉ mỉ thuật lại mẩu đối thoại của hai người cho Anh phu nhân nghe, cô nói: “Tôi cảm thấy anh ấy tình tảo nhiều rồi, nói năng cũng rất mạch lạc.”

Anh phu nhân thờ phào: “Xem ra nó đã chấp nhận cái chết của Diệp U Đàm rồi. Như thế tôi cũng thấy yên tâm hơn nhiều.”

Anh Hạo Đông ngủ cả một buổi chiều, tối mới mới tỉnh giấc. Lúc ăn tối, anh nhìn Lam Tố Hinh rồi nói với Anh phu nhân: “Mẹ, mẹ trả hợp đồng lao động cho Lam Tố Hinh, để cô ấy đi đi.”

Anh phu nhân hơi sững sờ, Lam Tố Hinh càng sững sờ hơn. Hồi lâu sau, Anh phu nhân nhẹ nhàng hỏi: “Hạo Đông, con nói gì vậy? Để Lam Tố Hinh đi? Con muốn để cô ấy đi đâu?”

“Đến nhà U Đàm, mẹ U Đàm là di của cô ấy, bà ấy luôn mong muốn cô ấy sống ở nhà họ. Mẹ ràng buộc cô ấy bằng một hợp đồng là không thỏa đáng để cô ấy đi đi!”

Lời nói của anh giống như đang cho rằng bà ép uống Lam Tố Hinh ở lại. Anh phu nhân khóc dở mếu dở, quay sang nhìn Lam Tố Hinh. “Được, nếu cô muốn đến Diệp gia, lát nữa tôi sẽ hủy bản hợp đồng trước mặt cô, tùy cô muốn đi lúc nào cũng được, tôi sẽ báo A Thái đưa cô đi.”

Anh Hạo Đông đã tiếp nhận cái chết của Diệp U Đàm, vai diễn của Lam Tố Hinh đã kết thúc, cô ở lại đây cũng không có tác dụng gì. Nếu cô thực sự muốn rời khỏi Anh gia, Anh phu nhân cũng không gây khó dễ.

Lam Tố Hinh sững sờ, không nói được tiếng nào, sự việc quá đột ngột, cô nhất thời không biết phải giải quyết ra sao.

Anh Hạo Đông lại thay cô đưa ra quyết định: “Mẹ tôi đã đồng ý rồi, cô thu dọn đồ đạc đi, vừa khéo mai là Chủ nhật, A Thái sẽ đưa cô đến nhà U Đàm.”

Lam Tố Hinh không trả lời, cô có thể nói gì được nữa đây? Lúc đầu cô đến Anh gia là vì muốn kiếm việc, bây giờ công việc này đã không còn ý nghĩa nữa, chủ nhà cũng không muốn giữ, cô chẳng còn cách nào khác, huấn hồ nơi mà họ muốn đưa cô đến lại chính là nhà của di cô.

Lam Tố Hinh mỉm cười lịch sự, nói: “Cảm ơn Anh phu nhân, cảm ơn... Anh thiếu gia.”

Anh Hạo Đông, kể từ giây phút này, đó không còn là cái tên để cô có thể gọi một cách thân mật nữa rồi.

5.

Màn đêm buồn xuống, Lam Tố Hinh ở trong phòng lặng lẽ thu dọn đồ đạc. Tất cả váy vóc, giày dép Anh gia chuẩn bị cho cô lúc đầu, cô đều bỏ lại, chỉ mang theo chiếc túi hành lý lúc mới đến và mặc chiếc áo sơ mi cũ của mình.

Phải rời khỏi nơi này rồi, cho dù cố ý bỏ lại tất cả những thứ có liên quan nhưng trong lòng Lam Tố Hinh vẫn xuất hiện từng sợi tơ nhỏ, dệt hết vòng này đến vòng khác, không ngừng cuốn chặt lấy trái tim cô.

Lúc lựa chọn ở lại, cô không hề cam tâm tình nguyện, nhưng đến khi phải rời đi, cô lại thấy không nỡ. Có những lúc còn người giống hệt một cái cây, chỉ cần cắm rễ ở một chỗ, trải qua bao năm tháng thích nghi với chỗ mới, đến một ngày phải nhổ rễ đi thì rất khó có thể ra đi một cách nhẹ nhàng thanh thản.

Lúc đầu cô đến Anh gia là một sự ngẫu nhiên đầy bất ngờ. Nếu hôm đó, cô vào tiệm trang sức chậm hơn hai phút thì bà Chu đã rời đi rồi. Nhưng không sớm cũng chẳng muộn, cô vào tiệm trang sức đó trước lúc bà ấy muốn rời đi. Trong sự ngẫu nhiên có phải luôn hàm chứa sự tất nhiên không? Thế nên, cô đã rời khỏi nhà họ Anh một lần nhưng số phận lại xếp đặt cho cô gặp bà Chu thêm lần nữa, rồi cuối cùng là đồng ý với Anh phu nhân, trở thành hộ lý đặc biệt của Anh Hạo Đông.

Thời gian cô ở Anh gia chỉ vùn vùn có hơn ba tháng, nhưng lúc sắp rời đi, Lam Tố Hinh phát hiện ra cô rất lưu luyến nơi này. Dù có lưu luyến cũng muộn rồi, đối với cô, Anh gia chỉ là trạm dừng chân tạm thời, xét cho cùng, cô cũng chỉ là một vị khách qua đường mà thôi.

Bên ngoài cửa sổ là màn đêm đen kịt, tĩnh lặng, bao trùm lên vạn vật, xóa mờ mọi biên giới. Ánh trăng bạc chiếu xuống cây phượng già cạnh cửa sổ, đổ bóng lên mặt sàn trước giường Lam Tố Hinh. Cô nhìn đắm đắm vào chiếc bóng mập mờ đó, cảm thấy trái tim mình cũng khó nắm bắt như vậy.

Sáng sớm hôm sau, A Thái lái xe đưa Lam Tố Hinh đến Diệp gia. Anh phu nhân lịch sự nói từ biệt cô, bà Chu tiễn cô ra cổng, chân thành nói: “Vốn nên nói vài lời khách sáo như sau này có thời gian, hoan nghênh cô đến thăm, nhưng giờ cô đến Diệp gia, e là họ cũng không mong muốn cô có bất cứ quan hệ gì với chúng tôi nữa. Tố Hinh à, sau này không còn nhiều cơ hội gặp lại nhau nữa, cô bảo trọng nhé!”

Lam Tố Hinh khẽ mỉm cười, cô cũng biết vậy, sau này, chắc chắn không còn cơ hội qua lại với Anh gia được nữa rồi. Cuộc sống ở Anh gia lặng lẽ chấm dứt, nếu cuộc đời con người cũng có chương hồi như một vở kịch thì hồi này đã đến lúc hạ màn.

Lúc Lam Tố Hinh xách hành lý lên xe, Anh Hạo Đông bất ngờ đi xuống. Đôi mắt anh chất chứa nỗi niềm mà không ai hiểu được.

“Tôi tiễn cô một đoạn.”

Lam Tố Hinh thẹn thùng cúi đầu, khách khí nói: “Cảm ơn Anh thiếu gia, không cần phiền anh đâu!”

Anh Hạo Đông làm như không nghe thấy, bước vào trong xe.

Cùng ngồi ở hàng ghế sau, trong không gian chật hẹp cô ngửi thấy mùi thuốc tay thoang thoang trên cơ thể anh. Vì phải uống thuốc trong khoảng thời gian khá dài, trên người anh luôn mang mùi thuốc, đó là mùi đặc trưng của anh, Lam Tố Hinh đã quen với nó rồi. Nhưng lần này chắc sẽ là lần cuối cùng cô được ở gần anh đến vậy. Vừa nghĩ đến đây, không hiểu sao cô lại thấy ầu ầu.

Lam Tổ Hình hạ cửa kính xe, để làn gió sớm mai mát lành thổi vào. Mùi thuốc trong xe bỗng chốc nhạt hơn, mái tóc của cô cũng bị gió thổi, bay lòa xòa, cô vuốt thẳng lọn tóc bị gió làm rối, gài ra sau tai. Đột nhiên, tay cô bị Anh Hạo Đông nắm chặt lấy. Ngạc nhiên quay đầu lại, cô nhìn vào mắt anh, đôi mắt đen láy, sâu thẳm, tịch mịch đang nhìn xoáy vào cô.

Rất nhanh sau đó, anh thả tay cô ra. Cụp hàng mi cong dài che giấu cặp mắt sâu thẳm, tịch mịch đó, anh lẩn tránh ánh mắt dò hỏi của cô, thấp giọng nói: “Xin lỗi!”

Lam Tổ Hình không hiểu chuyện gì đã xảy ra, Anh Hạo Đông không giải thích, cô cũng không tiện hỏi. Cô không biết động tác vô thức của cô vừa rồi rất giống với thói quen trước đây của Diệp U Đàm. Diệp U Đàm thích để tóc dài, đen thẳng, thỉnh thoảng dùng tay vuốt cái sợi tóc ra sau tai, một cử chỉ vô cùng duyên dáng và nữ tính.

Im lặng hạ cánh tay xuống, Lam Tổ Hình cảm thấy chỗ cổ tay vừa bị Anh Hạo Đông nắm nóng bừng. Hai má cô bỗng ửng hồng. Trước đây, bị anh ôm hôn, cô cũng từng thẹn thùng như vậy, nhưng lúc đó, cảm giác bất an và căng thẳng nhiều hơn, còn lúc này, cô chỉ cảm thấy thẹn thùng mà thôi.

Chiếc xe đỗ trước khu nhà của họ Diệp, họ sống ở tầng bảy của khu chung cư này. Anh Hạo Đông xuống xe, ngược lên nhìn, chỉ tay vào ô cửa sổ màu trắng của căn phòng cuối dãy hành lang bên phải, đó chính là Diệp gia.

Lam Tổ Hình bất giác nói: “Anh nhớ rõ như vậy sao? Lúc trước, anh thường xuyên đến đây à?”

Anh Hạo Đông lắc đầu: “Không, tôi chỉ nhớ có một tối, tôi đưa U Đàm về. Có ấy nói ô cửa đó chính là nhà cô ấy. Lúc ấy, trên trời có một vầng trăng lưỡi liềm, từ chỗ này nhìn lên, vừa khéo mảnh trăng treo ngay trên cửa sổ nhà cô ấy. Sau khi lên lầu, cô ấy còn đứng trên ô cửa sổ đó, vẫy tay chào tôi. Ánh trăng ánh lên khuôn mặt cô ấy, rất đẹp!”

Trong lời kể của anh mang theo sự nhớ nhung, rầu rĩ và thương cảm sâu sắc, biểu cảm trên khuôn mặt cũng rất nghiêm túc. Lam Tổ Hình đột nhiên hiểu ra tại sao anh lại kiên quyết muốn đi tiễn cô đến vậy, thực ra anh muốn đến thăm nơi Diệp U Đàm từng sống. Chuyện đêm đó anh vẫn nhớ rõ như vậy, cô có chút kinh ngạc, nói trong vô thức: “Vậy anh còn nhớ tối xảy ra chuyện kia chứ?”

Đột nhiên cơ thể Anh Hạo Đông khẽ chấn động, Lam Tổ Hình biết mình lỡ lời, nhất thời hối hận, chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình. Anh trầm mặc rất lâu mới chậm rãi nói: “Có rất nhiều việc tôi đều đã nhớ lại nhưng riêng chuyện xảy ra tối hôm đó, tôi không thể nhớ ra.”

“Không nhớ được thì đừng nhớ nữa, dù sao mọi việc cũng đã qua rồi, có nhớ lại cũng chẳng ích gì.”

Ánh mắt Anh Hạo Đông ngập tràn vẻ đau khổ: “Nhưng...tôi nhất định phải nhớ lại, tôi luôn cảm thấy...tôi đã quên một chi tiết nào đó rất quan trọng.”

Anh vừa nói vừa ra sức day trán, Lam Tổ Hình biết triệu chứng đau đầu của anh lại tái phát, cô vội chuyển chủ đề câu chuyện: “Anh tiễn đến đây rồi, lên trên cùng thôi nhé!”

Anh Hạo Đông hơi ngáp ngừng, cuối cùng vẫn gật đầu, dẫn cô lên nhà họ Diệp. Đây là lần đầu tiên anh đến Diệp gia, trước đây anh mới chỉ đứng ở dưới lầu. Anh nói: “Tôi chỉ tiễn cô đến đây thôi, họ không muốn nhìn thấy tôi đâu!”

Tuy nói như vậy nhưng anh vẫn lưu luyến nhìn cánh cửa nhà họ Diệp, cô biết anh rất muốn vào trong nhưng cũng hiểu vợ chồng Diệp thị nhất định sẽ không chào đón anh. Cô gật đầu, nói: “Cảm ơn anh đã tiễn tôi, tạm biệt!”

Anh Hạo Đông quay người rời đi, bước chân chậm chạp, mà ngáp ngừng. Nhưng cho dù có đi chậm đến mức nào thì chẳng mấy bước đã tới trước cửa cầu thang máy.

Đúng lúc thang máy dừng lại ở tầng bảy, có người từ bên trong bước ra, nhìn thấy anh, sắc mặt người ấy trắng bệch, đó chỉ là bà Diệp vừa đi chợ về. Nhìn thấy Anh Hạo Đông, chiếc làn trong tay bà bỗng rơi xuống đất. Sững sốt một lúc rồi bà giận dữ, nghiêng rằng nghiêng lợi nhào về phía anh, giáng cho anh một cái bạt tai: “Hung thủ giết người, mày lại còn dám xuất hiện trước cửa nhà tao à?”

Bà Diệp tuy là một người phụ nữ trung niên với vóc dáng không cao, thân hình gầy yếu nhưng cái tát đó lại rất vô cùng. Anh Hạo Đông loạn choạng lùi về phía sau, dựa lưng vào tường thì mới đứng được vững. Mặt anh trắng bệch, bên má in hằn năm dấu ngón tay tấy đỏ.

Bà Diệp vẫn còn muốn lao đến đánh anh, Lam Tổ Hình kinh hãi, ném túi hành lý xuống, vội chạy đến kéo bà lại, “Bà à, đi đừng như vậy!”

Nhìn thấy Lam Tổ Hình, bà Diệp kinh ngạc. “Tổ Hình, cháu cũng ở đây à?”

“Vâng, Anh thiếu gia đưa cháu đến, đi đừng nổi giận với anh ấy nữa.”

Lam Tổ Hình ngẩng đầu, nhìn Anh Hạo Đông, trong ánh mắt chất chứa sự quan tâm: “Anh không sao chứ?”

Anh Hạo Đông không nói, chỉ khẽ lắc đầu, quay người, loạn choạng bước về phía cầu thang bộ, anh không đợi thang máy nữa. Lam Tổ Hình không yên tâm, định đuổi theo nhưng bị bà Diệp kéo lại. Bà nhìn túi hành lý vút chông chơ, vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. “Tổ Hình, cháu chịu đến nhà đi sống rồi sao?”

“Vâng, đi à, sau này cháu làm phiền đi rồi!”

Lam Tố Hinh trịnh trọng khom người, bắt đầu từ hôm nay, Diệp gia chính là nơi cô trú chân. Tuy cũng là sống nhờ nhưng cô biết, họ nhất định sẽ đối xử tốt với cô.

“Đừng nói những lời khách sáo như vậy, di rất vui khi cháu chịu đến đây. Đi nào, chúng ta về nhà thôi!”

Lúc bị bà Diệp kéo đi, Lam Tố Hinh bất giác quay đầu nhìn về phía cầu thang bộ, không còn thấy bóng dáng Anh Hạo Đông đâu nữa. Anh đi rồi, cô đột nhiên cảm thấy mất mát. Sau này, cô có còn cơ hội gặp lại anh nữa không?

Lam Tố Hinh nhận được sự chào đón vô cùng chân thành của Diệp gia, ông bà Diệp rất vui mừng về việc cô quyết định đến đây sống. Ông Diệp lập tức xách làm đi siêu thị mua đồ ăn, bởi những đồ ăn trước đó bà Diệp mua về quá đơn giản, ông cảm thấy không đủ để chiêu đãi Lam Tố Hinh. Bà Diệp bận rộn thu dọn phòng cho cô, cô ở phòng của Diệp U Đàm trước đây, đó là một căn phòng nhỏ vuông vắn, bài trí đơn giản, trang nhã.

Bà Diệp thay cho cô một bộ chăn ga, gối đệm mới, còn sắp xếp gọn gàng đồng quần áo trong tủ hành lý của cô vào trong tủ, luôn miệng nói quần áo của cô quá ít, phải đưa cô đi mua thêm mấy bộ đồ mới.

Lam Tố Hinh liên tục từ chối: “Không cần đâu, quần áo của cháu đủ mặc rồi!”

“Tố Hinh, cháu không phải khách sáo với di.” Bà Diệp dừng lại một lát rồi nói: “Cháu yên tâm, di không phải muốn cháu thay thế U Đàm, cháu là cháu, con bé là con bé, di hiểu rất rõ điều này. Nhưng di nhất định sẽ chăm sóc cháu như chăm sóc con gái ruột, cháu cũng coi di như bố mẹ đẻ của cháu, được không?”

Lam Tố Hinh nhìn bà Diệp, bà có khuôn mặt giống hệt mẹ cô, dung mạo của cô lại giống con gái bà như vậy. Cô mất mẹ, bà Diệp mất con, họ thật giống như hai nửa của hình tròn, cả hai sẽ bổ khuyết cho những mất mát của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Ấm Hoa Sẻ Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Giây Phút Đó Anh Cho Rằng Mình Đã Nhìn Thấy Diệp U Đàm Phải Không?

Mưa mịt mùng dày đặc giăng khắp đất trời, họ bị mưa ngăn cách ở hai đầu đường. Dòng xe qua lại, khuôn mặt đối diện thoát ẩn thoát hiện trong màn mưa và khói xe, tựa như ảo ảnh, Lam Tố Hinh vừa nhìn đã nhận ran gay đó là Anh Hạo Đông, khoác trên mình chiếc áo màu nâu sẫm, anh yên lặng đứng đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú.

1.

Bà Diệp thực sự yêu thương, che chở cho Lam Tố Hinh như con gái ruột. Ngày nào bà cũng dậy thật sớm để chuẩn bị bữa sáng cho cô, áo quần cô thay ra, bà đều giặt sạch, là phẳng phiu rồi xếp gọn trong tủ quần áo. Ông Diệp là dân kết toán, tính vốn ít nói nhưng đối xử với cô rất mực dịu dàng, thân thiết. Họ dồn hết tình yêu thương đối với cô con gái đã mất vào cô.

Bà Diệp thường xuyên ân cần dặn dò Lam Tố Hinh. “Trong thời gian đi học, phải học hành chăm chỉ, đừng để ý đến những bạn nam đến bắt chuyện. Cháu hiểu không?”

Lam Tố Hinh biết vì sao bà lại nói câu này, liền ngoan ngoãn gật đầu. Thực ra, cô không quá để tâm đến những bạn nam có ý đến bắt chuyện với cô, chỉ ngồi một mình một góc, chuyên tâm học hành, cô là nữ sinh chăm chỉ nhất và ít nói nhất lớp.

Bà Diệp không muốn Lam Tố Hinh gần gũi với các nam sinh khác, nhưng có một người là ngoại lệ, đó chính là Quảng Viễn.

Sau khi Lam Tố Hinh đến sinh sống tại Diệp gia, liền phát hiện dường như Quảng Viễn là khách quen ở đây, anh ta tùy ý ra vào Diệp gia như nhà mình vậy. Sau đó, cô được biết là bà Quảng và bà Diệp vốn là bạn bè thân thiết từ thời còn đi học, kết hôn rồi vẫn thường xuyên qua lại, có thể coi Diệp U Đàm và Quảng Viễn là thanh mai trúc mã. Sau khi trưởng thành, Quảng Viễn thăm cảm mến, Diệp U Đàm, bố mẹ hai nhà cũng hy vọng có thể đến được với nhau, nhưng sau đó, Diệp U Đàm vào đại học, quen biết rồi yêu Anh Hạo Đông. Quảng Viễn đành chôn chặt mối tình đơn phương.

Cái chết của Diệp U Đàm đã khiến Quảng Viễn rất đau lòng. Anh ta cũng gắng sức giúp ông bà Diệp lo hậu sự cho U Đàm một cách chu đáo. Đối với Diệp gia, anh ta chẳng khác nào một đứa con trai.

Lam Tố Hinh đến Diệp gia sinh sống, Quảng Viễn cũng hết sức vui mừng. “Em rời khỏi Anh gia thật là tốt quá rồi! Nghe bác Diệp nói, lúc đầu em không đồng ý đến đây sống là vì đã trót ký hợp đồng làm việc bốn năm với Anh gia. Anh biết chắc chắn Anh gia đã dùng cách gì đó để ràng buộc em, nếu không chẳng có lý do gì khiến em ở lại bên cạnh Anh Hạo Đông khi đã biết hẳn chính là hung thủ giết người.”

Sau khi đến Diệp gia, Lam Tổ Hình từng nói sơ qua với vợ chồng nhà họ Diệp chuyện mình đã sống trong nhà họ Anh như thế nào, còn nhấn mạnh việc nếu không phải Anh Hạo Đông bảo Anh phu nhân hủy bỏ hợp đồng thì có lẽ cô đã không đến được Diệp gia. Cô thực sự muốn hóa giải mọi thù hận giữa vợ chồng nhà họ Diệp với Anh Hạo Đông, nhưng vô ích. Bà Diệp “hừ” lạnh một tiếng. “Nó là thế rõ ràng là muốn chuộc tội. Cháu thoát được khỏi Anh gia, đi rất mừng nhưng đi sẽ không bao giờ tha thứ cho nó.”

Lam Tổ Hình không nói gì nữa, mọi lời cô nói đều vô dụng. Nỗi đau mất con của bà Diệp không thể vài ba câu nói là dễ dàng xóa bỏ được.

Quảng Viễn cũng giống bà Diệp, hận Anh Hạo Đông đến tận xương tủy. Anh ta luôn miệng nói anh là hung thủ giết người. Nhưng Lam Tổ Hình lại không thể liên tưởng giữa Anh Hạo Đông và “hung thủ” máu lạnh có gì liên quan. Bởi Anh Hạo Đông mà cô quen biết... rất khác, cô mãi ghi nhớ ánh mắt của anh, ánh mắt trong sáng, không nhuốm bụi trần, long lanh như ánh nắng trẻ thơ. Phải, Anh Hạo Đông lỡ tay giết chết Diệp U Đàm nhưng cô vẫn luôn đồng ý với 7, khách quan mà nhìn nhận thì trong bi kịch này, Diệp U Đàm cũng phải chịu trách nhiệm rất lớn, đổ hết tội lên đầu Anh Hạo Đông có phần không công bằng.

Nhưng Diệp gia mất con, sẽ không bao giờ nhìn nhận mọi việc theo chiều hướng khách quan, Quảng Viễn thì luôn đứng về phía Diệp U Đàm, cũng không thể có cái nhìn khách quan được. Cho nên, Lam Tổ Hình không phản bác lời của Quảng Viễn, bất đồng quan điểm thì chỉ nên duy trì sự im lặng, không cần thiết phải tranh cãi.

Hằng ngày, Lam Tổ Hình đi xe buýt đi học. Quảng Viễn liền nói: “Đi xe buýt bất tiện lắm, sao em không đi xe đạp, chẳng phải U Đàm có chiếc xe đạp ở trong phòng để đồ dưới nhà sao?”

Bà Diệp nói: “Bác đã nói rồi nhưng Tổ Hình không biết đi xe đạp.”

Lam Tổ Hình không biết đi xe đạp vì chưa có ai dạy. Bố mất từ nhỏ, mẹ tái giá, cô cùng mẹ đến Thân gia. Thân Đông Lương chẳng phải ông bố dượng tốt, chẳng bao giờ có chuyện ông ta nhẫn nại dạy con gái tập xe đạp. Hằng ngày, ông ta lái chiếc xe taxi cũ nát, đi khắp nơi đón khách. Hôm nào làm ăn không tốt, ông ta lại mang bản mặt khó chịu về nhà, mà kể cả hôm kiếm được tiền, ông ta cũng cau có mặt mày, trách móc: “Tiền ông đây vất vả kiếm được lại phải nuôi vợ, nuôi con thay kẻ khác.”

Ông ta không thể có con nên mới lấy một người phụ nữ góa chồng, có đứa con gái làm vợ, nhưng không thể sống hòa thuận với họ, thường xuyên nói những lời lẽ oán hận. Từ nhỏ đến lớn Lam Tổ Hình sống chịu đựng như vậy, cô luôn hy vọng mình mau trưởng thành để có thể thoát khỏi nhà ông ta, không cần tiêu thêm một đồng nào của ông ta nữa. Cuối cùng, giờ cô cũng đã thực hiện được rồi, tuy nhiên hiện thực lại vô cùng chua xót.

“Em không biết đi xe đạp ư? Tổ Hình, có cần anh dạy em không?”

Bà Diệp nhiệt tình tán thành: “Tốt quá! Tổ Hình, để Quảng Viễn dạy cháu tập xe nhé, thằng bé lái xe rất giỏi, trước đây thằng bé cũng dạy U Đàm đi xe đạp đấy, có mấy ngày mà đã biết đi rồi. Nhưng Quảng Viễn này, chẳng phải cháu nói công việc gần đây rất bận sao? Cháu có thời gian không vậy?”

Lam Tổ Hình hơi ngơ ngác: “Quảng Viễn đi làm rồi sao? Anh không phải là sinh viên của trường Đại học A à?”

Quảng Viễn bật cười: “Thực ra anh đã tốt nghiệp Đại học A hồi đầu năm, lúc còn ở trường, anh từng là thành viên của đội bóng. Hôm thi đấu cùng học viện Kinh doanh Anh Tài, gần đến giờ thi đấu thì trường anh thiếu mất hai thành viên chủ lực nên thầy giáo liền gọi anh đến. Khi đó, anh ngại không muốn đi đâu nhưng nể mặt bạn bè ở trường cũ, ngại từ chối. May mà anh đi, nếu không đã chẳng gặp được em rồi. Cũng coi như chúng ta có duyên đây nhì!”

Hóa ra là vậy, Lam Tổ Hình đột nhiên cảm thấy mọi việc trên thế giới này thật kỳ diệu. Trận bóng hôm đó vốn là một chuyện chẳng liên quan gì đến cô nhưng cuối cùng lại gián tiếp ảnh hưởng đến vận mệnh của cô. Cô quen biết Quảng Viễn rồi đến bà Diệp. Diệp U Đàm không còn là tên cô vô tình được nghe từ miệng của Anh phu nhân nữa, mà đã trở thành người có quan hệ huyết thống với cô. Bây giờ, cô đang sống ở nhà cô ấy, hưởng thụ sự quan tâm, yêu thương của bố mẹ cô ấy, lấp đầy những khoảng trống mà sau khi cô ấy qua đời để lại cho gia đình.

“Tổ Hình, chiều thứ Sáu chắc em được nghỉ nhì? Anh đến đón em, sau đó dạy em tập xe nhé! Học buổi chiều thứ Sáu và hai ngày thứ Bảy, Chủ Nhật nữa. Nếu chân tay em đủ linh hoạt, chẳng mấy chốc sẽ học được thôi!”

Lam Tổ Hình còn chưa kịp mở miệng trả lời, bà Diệp đã nói: “Được đấy, được đấy! Chiều thứ Sáu Tổ Hình chỉ học một môn thôi, Quảng Viễn, cháu đi đón con bé nhé!”

Lam Tổ Hình khẽ mỉm cười, không nói.

Chiều thứ Sáu, tiết trời rất xấu, mưa lất phất rơi, Lam Tổ Hình nghĩ chắc Quảng Viễn sẽ không đến đón cô, cô định đợi mưa ra bến xe buýt, đợi xe về nhà.

Cô gặp Thẩm Mỹ Kỳ ở sân trường, cô ta đang cầm một chiếc ô màu xanh da trời xinh xắn. Lúc nhìn thấy Lam Tổ Hình, cô ta bước vội đến bên, che ô cho cô rồi thân thiện hỏi: “Về nhà phải không?”

Lam Tổ Hình mỉm cười, “Vâng, cô cũng tan làm rồi à?”

“Ừ, sao cô lại đợi mưa thế này, người của Anh gia không đến đón cô sao?”

Lam Tổ Hình ngập ngừng giây lát rồi thành thực nói: “Thẩm tiểu thư, tôi không sống ở Anh gia nữa rồi!”

Thẩm Mỹ Kỳ hơi sững sờ rồi rất nhanh đã phản ứng lại được, “Anh Hạo Đông không cần cô nữa ư?”

“Đúng, anh ấy đã chấp nhận sự thực rằng Diệp U Đàm đã mất, không cần tôi đóng giả Diệp U Đàm ở bên cạnh anh ấy nữa.”

Thẩm Mỹ Kỳ hít một hơi thật sâu. “Cũng coi như tâm bệnh của anh ấy đã được chữa lành rồi. Vậy...anh ấy nhớ ra hôm đó đã xảy ra chuyện gì chưa?”

Lam Tổ Hình lắc đầu, Thẩm Mỹ Kỳ định hỏi tiếp thì bỗng nghe thấy phía trước có người gọi: “Tổ Hình!”

Lam Tổ Hình ngẩng đầu nhìn, thấy Quảng Viễn đang đi đến, tay trái cầm một chiếc ô đen thẫm, tay phải cầm một chiếc ô màu xanh hoa trắng. Cô nhận ra chiếc ô này, nó được treo ngay ngắn trên tường phòng cô, đó là di vật của Diệp U Đàm. Xem ra anh ta vừa từ Diệp gia đến đây, còn mang chiếc ô này đến cho cô.

Lam Tổ Hình gật đầu, mỉm cười, đang định cất tiếng chào hỏi thì Thẩm Mỹ Kỳ đã kinh ngạc thốt lên: “Quảng Viễn, sao anh cũng quen biết Lam Tổ Hình?”

Cô ta không thể không kinh ngạc, một cô gái giống hệt Diệp U Đàm, lại cùng lúc quen biết hai người đàn ông có quan hệ mật thiết với Diệp U Đàm lúc còn sống, trên đời này có sự trùng hợp như vậy ư?

Lam Tổ Hình cũng rất kinh ngạc vì cô không ngờ Thẩm Mỹ Kỳ cũng quen Quảng Viễn. Cô ta từng là bạn gái mới nhất của Anh Hạo Đông, tại sao cũng quen biết người yêu thầm bạn gái trước của anh chứ?

Quảng Viễn ngơ ngác: “Thẩm Mỹ Kỳ...Sao cô lại ở đây?”

“Sau khi tốt nghiệp, tôi xin vào trường này làm việc.” Thẩm Mỹ Kỳ trả lời qua loa, sau đó nhìn anh ta chăm chú, hỏi: “Sao anh lại quen Lam Tổ Hình?”

Biểu cảm của Quảng Viễn không mấy tự nhiên, “Ừm, vì Tổ Hình là em họ của U Đàm.”

Thẩm Mỹ Kỳ nhướn mày, kinh ngạc nhìn Lam Tổ Hình, “Thật sao?”

Lam Tổ Hình khẽ gật đầu.

“Thật khiến người ta quá bất ngờ. Nhưng tôi vẫn không hiểu, cô là em họ của Diệp U Đàm, vậy tại sao trước đây người nhà cô lại chịu để cô đến Anh gia an ủi Anh Hạo Đông chứ?”

Quảng Viễn không ngờ Thẩm Mỹ Kỳ lại biết nhiều như vậy, anh ta vô cùng kinh ngạc. “Tại sao cô biết?”

“Tôi vô tình nhìn thấy hồ sơ sinh viên của Lam Tổ Hình, trên giấy tờ nhập học của cô ấy đều có chữ ký của Anh phu nhân, lại thấy khuôn mặt cô ấy rất giống Diệp U Đàm, nên không khó để đoán ra điều này.”

“Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ, Tổ Hình không còn quan hệ gì với Anh gia nữa rồi, giờ cô ấy đang sống ở Diệp gia.” Quảng Viễn không muốn giải thích nhiều với Thẩm Mỹ Kỳ, nói xong, anh ta liền quay sang Lam Tổ Hình. “Tổ Hình, chúng ta mau đi thôi, anh đi taxi đến, người ta vẫn đang đợi bên ngoài, không được lâu đâu.”

Lam Tổ Hình mở chiếc ô hoa rồi tạm biệt Thẩm Mỹ Kỳ. Dường như Thẩm Mỹ Kỳ đang suy nghĩ gì đó, đôi mắt sắc lẹm liếc nhìn họ rồi đi.

Trên taxi, Lam Tổ Hình không kìm được, hỏi Quảng Viễn: “Sao anh lại quen Thẩm Mỹ Kỳ?”

“À, cô ấy là bạn thời đại học, bọn anh học cùng khóa nhưng không cùng khoa, bình thường ở trường cũng chỉ là quen biết, sau khi tốt nghiệp thì không gặp nhau nữa. Hôm nay gặp lại cô ấy thật là bất ngờ, không ngờ cô ấy lại làm việc ở trường em.”

Do dự một lát, cuối cùng Lam Tổ Hình vẫn hỏi: “Vậy anh có biết chuyện vì cô ấy mà Anh Hạo Đông mới muốn chia tay với Diệp U Đàm không?”

Mặt Quảng Viễn cứng đờ, trong đáy mắt chợt hiện lên nét đau khổ, dường như anh ta không muốn trả lời câu hỏi này. Trầm mặc hồi lâu, anh ta mới thấp giọng nói: “Anh biết, U Đàm từng nói với anh, vì thế vừa rồi, anh không muốn nói nhiều với Mỹ Kỳ.”

Lam Tổ Hình không nói nữa, hai người đều trầm mặc, nhìn ra khung cảnh đường phố đang lướt nhanh bên ngoài cửa sổ, vội vàng như đời người cùng khổ.

2.

Cuối thu, mưa triền miên không dứt. Quảng Viễn vẫn chưa có cơ hội dạy Lam Tổ Hình tập xe, mà với thời tiết này, cô cũng không muốn đi xe đạp đi học, ngày ngày cô vẫn cầm chiếc ô hoa xanh nhỏ ra bến chờ xe buýt. Tuy chiếc ô là di vật của Diệp U Đàm nhưng cô lại không thấy sợ hãi hay mâu thuẫn đối với chuyện này, có thể là bởi cô đã từng diễn vai Diệp U Đàm. Trái lại, cô còn rất thích chiếc ô này, sau khi đến trường, nhất định phải tìm chỗ thoáng gió để hong khô rồi mới cẩn thận gấp lại.

Một hôm, một bạn nữ hỏi mượn chiếc ô của cô, nói là chỉ đi đến bưu điện ở đường bên cạnh, gửi bức thư rồi sẽ quay lại ngay, nhưng lúc quay về, khuôn mặt cô bạn đó đầy vẻ xin lỗi: “Thật ngại quá, Tổ Hình, mình không cẩn thận làm mất chiếc ô rồi, mình sẽ mua chiếc khác đền cho bạn, thật sự rất xin lỗi!”

“Cái gì? Sao cậu lại làm mất?”

Cô bạn đó nói lúc vào bưu điện đã dựng chiếc ô vào thùng đựng ô ngoài cửa, đến lúc ra ngoài thì phát hiện chiếc ô đã không cánh mà bay, chắc người nào đó tiện tay cầm đi rồi.

Lam Tổ Hình chau mày hồi lâu, không đòi cô bạn phải đền một chiếc ô mới mà chạy ngay ra bưu điện đó, trong lòng ôm một tia hy vọng, không ngừng hỏi nhân viên ở đó có nhìn thấy ai cầm chiếc ô hoa màu xanh không? Đương là là chẳng có ai để mắt đến chuyện vụn vặt này.

Từ bưu điện đi ra, Lam Tổ Hình không quay về trường, cô đột nhiên chạy quanh gần nửa thành phố, tìm mua bằng được một chiếc ô giống như vậy. Cô sợ nếu biết chuyện cô làm mất chiếc ô của Diệp U Đàm thì chắc chắn bà Diệp sẽ rất buồn, nhưng cô đi đến đâu như cả bàn chân mà chẳng nơi nào bán. Sắc trời dần tối, cuối cùng cô đành buồn bã ngồi xe buýt quay về Diệp gia.

Ở dưới lầu nhà họ Diệp, Lam Tổ Hình bất ngờ nhìn thấy chiếc xe màu đen quen thuộc. Đó là xe của Anh gia, vừa nhìn cô đã nhận ran ngay.

Từ khi rời khỏi Anh gia, Lam Tổ Hình không gặp bất cứ ai nhà họ Anh nữa. Giờ đột nhiên nhìn thấy xe của Anh gia đỗ ở đây, cô vừa vui mừng vừa kinh ngạc. Là ai đến nhỉ? Anh Hạo Đông sao? Sao anh lại đến chỗ này? Anh lại nhớ Diệp U Đàm chăng? Nhưng nếu ông bà Diệp nhìn thấy thì anh sẽ gặp họa lớn mất.

Cô đang do dự xem có nên đi đến chào hỏi không thì chợt thấy cửa sổ xe hạ xuống. A Thái thò đầu ra, lịch sự chào: “Lam tiểu thư!”

Lam Tổ Hình đi qua đó, liếc nhìn vào trong xe. Kỳ thật, A Thái tự lái xe đến đây sao? Cô liền hỏi: “A Thái, sao ông lại ở đây?”

“Nhị thiếu gia vừa mới lên trên rồi!”

Lam Tổ Hình nghe thấy vậy thì sững sờ, đúng là Anh Hạo Đông đến, còn lên lầu rồi sao? Anh đến Diệp gia làm gì nhỉ? Ông bà Diệp nhất định sẽ lại đuổi đánh anh. Nhớ lại cái tát lần trước của bà Diệp, trái tim cô bất giác đập rộn lên. Không nói chuyện với A Thái nữa, cô vội vàng chạy lên nhà. Đứng chờ thang máy, nhìn đến hiển thị đang chậm chậm giảm xuống tầng tầng, trái tim cô nóng như có lửa đốt.

Cuối cùng cũng lên đến tầng này, hành lang vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có tiếng quát tháo của bà Diệp như Lam Tổ Hình dự đoán. Cánh cửa nhà họ Diệp đang mở, lẽ nào Anh Hạo Đông được phép vào nhà rồi? Không phải vậy chứ? Cô lo lắng chạy như bay vào trong nhà, nhìn thấy bà Diệp đang dựng một chiếc ô ở góc phòng khách.

Lam Tổ Hình sững người, đây chẳng phải là chiếc ô hoa mà bạn cô làm mất sao? Sao nó lại ở trong tay bà Diệp?

Cô chưa kịp hỏi thì bà Diệp đã quay lại, nhìn thấy cô đang đứng ở cửa, liền cười, nói: “Tổ Hình à, cháu chơi trò trốn tìm với dì phải không? Án chuông rồi đến lúc đi ra mở cửa thì chỉ nhìn thấy chiếc ô này treo trên tay nắm cửa, không thấy người đâu. Cháu định hù dì chứ gì, nghịch ngợm quá đấy!”

Những lời bà Diệp nói khiến Lam Tổ Hình nhất thời không hiểu. Ngớ người hồi lâu mới phản ứng lại được, cô chạy vội ra ngoài, được mấy bước lại quay vào nhà, phi đến bên cửa sổ, nhìn xuống chiếc xe màu đen dưới lầu đang chậm chậm rời đi, chẳng mấy chốc đã hòa vào dòng xe qua lại như mắc cửi trên đường rồi biến mất sau ngã rẽ.

“Cháu sao vậy? Cứ chạy qua chạy lại nhìn gì thế?” Bà Diệp tò mò hỏi.

Lam Tổ Hình ậm ừ đáp: “Không có gì ạ!...Dì ơi, cháu đi tắm trước đây!”

Trong phòng tắm, cô chờ đợi hồi lâu, rõ ràng là Anh Hạo Đông đã đem trả lại chiếc ô nhưng cô vẫn không hiểu, tại sao chiếc ô này lại ở trong tay anh? Cô vội vàng chạy đến lầu nhưng không gặp được anh, chắc anh đã đi thang máy khác hoặc đi cầu thang bộ xuống dưới.

Lỡ mất một điệp tốt, Lam Tổ Hình buông tiếng thở dài, chẳng hiểu sao trong lòng cô lại dấy lên cảm giác đáng tiếc vô hạn.

Anh Hạo Đông vô tình nhìn thấy chiếc ô quen thuộc lướt qua bên ngoài cửa xe. Chiếc ô màu xanh da trời nhàn nhạt, điểm xuyết những cánh hoa li ti màu trắng sữa. Cơ thể anh bỗng chấn động, anh vội nói: “A Thái, dừng xe!”

A Thái không hiểu, vội đạp chân phanh. Chiếc xe vẫn chưa dừng hẳn, Anh Hạo Đông đã vội vàng mở cửa, lao ra ngoài, gấp gáp đuổi theo người đang cầm chiếc ô kia.

Đó là một người đàn ông trung niên thấp bé, miệng phì phèo điếu thuốc, nhìn thấy Anh Hạo Đông vội về mặt kỳ quặt đứng chắn trước mặt, liền gắt: “Làm gì vậy?”

“Tiên sinh, ô của ông...” Anh Hạo Đông không biết phải nói thế nào, anh nhớ Diệp U Đàm từng có một chiếc ô hoa giống thế này nên vừa nhìn thấy, liền vô thức đuổi theo. Nhưng khi nhìn rõ người che ô, anh bỗng hoàn hồn, nói được nửa câu, không nói tiếp được nữa.

Người đàn ông kia nghe thấy câu nói lấp lửng của anh, mặt đành lại, nói: “Ô của tôi thì sao?”

“Không có gì!” Anh Hạo Đông buồn bã, đứng tránh sang một bên nhường đường. “Xin lỗi, làm phiền ông rồi!”

Người đàn ông đó bước thật nhanh, Anh Hạo Đông nhìn chiếc ô dần khuất xa, đột nhiên lại đuổi theo: “Tiên sinh...”

Người đàn ông kia lại bị anh đứng chặn trước mặt, mặt mũi đỏ gay, ông ta quát: “Này, rốt cuộc cậu muốn gì?”

“Tiên sinh, tôi...muốn mua chiếc ô này của ông, được không?”

“Anh muốn mua ô của tôi?”

Người đàn ông đó ngơ ngác, không tin vào tai mình, nhìn Anh Hạo Đông với ánh mắt kỳ lạ. Anh vội rút ra tờ một trăm tệ, khẩn thiết nói: “Xin ông bán cho tôi, cảm ơn ông!”

Người đàn ông đó nhìn Anh Hạo Đông rồi lại nhìn tờ một trăm tệ trong tay anh, sau khi ngơ ngác một hồi, liền giật lấy tờ tiền, nhét chiếc ô vào tay anh: “Bán, bán, bán, bán cho cậu đây!”

Sau đó, ông ta liền chạy biến đi như một làn khói, như sợ nếu đi chậm quá, Anh Hạo Đông sẽ hối hận mà đòi lại tiền.

Anh Hạo Đông cầm chiếc ô, chầm chậm đi về phía chiếc ô tô dừng bên vệ đường, chưa được mấy bước, anh đột nhiên dừng lại, trên cán ô có khắc ba chữ tiếng Anh nho nhỏ: YYT. Đó là chữ viết tắt phiên âm họ tên của Diệp U Đàm Lam Tổ Hinh. Chiếc ô này không phải chỉ là một chiếc ô bình thường giống hết chiếc ô hoa của Diệp U Đàm mà nó chính là chiếc ô của cô ấy. Kỳ lạ thật, tạo sao nó lại nằm trong tay người đàn ông kia?

Anh Hạo Đông nhớ lại bộ dáng mắt tự nhiên của ông ta khi anh hỏi về chiếc ô và hành động ông ta giật lấy tờ tiền khi anh ngỡ ý muốn mua chiếc ô, bỗng nhiên hiểu ra chắc ông ta đã tiện tay cầm chiếc ô này ở đâu đó.

A Thái lái xe đến bên anh, mở cửa xe cho anh, nói: “Nhị thiếu gia, mau lên xe đi, đã hẹn với bác sĩ Trần đúng ba giờ có mặt rồi!”

Gần đây, Anh Hạo Đông đang được một vị bác sĩ họ Trần điều trị tâm lý, đó là người mà bác sĩ Uông giới thiệu. Sức khỏe của anh dần hồi phục, trí óc cũng không còn hỗn loạn như trước, chỉ cần điều trị tâm lý nữa là ổn. Do vậy, Anh phu nhân lập tức liên hệ với vị bác sĩ tâm lý nổi tiếng đó.

Nhưng Anh Hạo Đông mới đến gặp bác sĩ đó một lần đã không chịu đến nữa. Lần đó, anh cảm thấy vô cùng tồi tệ, bác sĩ bảo anh nằm xuống sofa, thả lỏng tinh thần, nằm chưa được bao lâu, đầu anh đã đau dữ dội, như bị người ta dùng búa đập vậy. Chẳng mấy chốc, anh rơi vào trạng thái hôn mê, lúc tỉnh lại, thấy đang nằm trong phòng mình, đầu óc vẫn choáng váng. Anh không biết tại sao lại như vậy nhưng phản xạ mách bảo anh không nên đến chỗ bác sĩ đó nữa.

Anh Hạo Đông không biết sự đau đớn đó bắt nguồn từ việc tiến hành thôi miên trị liệu. Ông ta muốn thông qua phương pháp này để tìm lại ký ức đã mất của anh, sau đó sẽ dần gỡ bỏ nút thắt trong lòng anh. Nhưng việc trị liệu đã thất bại, vừa chạm vào ký ức là Anh Hạo Đông liền cảm thấy đau đầu dữ dội, cuối cùng chưa nói được gì đã hôn mê.

Bác sĩ Uông liền giới thiệu cho Anh gia một vị bác sĩ tâm lý khác, họ Trần. Phương pháp trị liệu của ông ấy rất thích hợp với Anh Hạo Đông. Mỗi tuần trị liệu ba lần. Anh Hạo Đông đã tới hai tuần rồi. Thật may mắn là phương pháp này cũng có chút hiệu quả, giờ anh không còn khép mình như trước nữa. Anh phu nhân cảm thấy rất vui mừng.

Sau khi trị liệu xong, anh cầm chiếc ô, vuốt ve rất lâu, sau đó bảo A Thái lái xe đến nhà họ Diệp. Anh nghĩ chắc lúc bà Diệp cầm chiếc ô này ra ngoài đã không cẩn thận để mất, nhất định bà ấy đang rất buồn, dù gì đó cũng là di vật của Diệp U Đàm. Tuy Anh Hạo Đông rất muốn giữ lại chiếc ô này nhưng cuối cùng, anh vẫn quyết định trả nó về.

Lặng lẽ treo chiếc ô lên tay nắm cửa, sau khi ấn chuông nhà Diệp gia, Anh Hạo Đông quay người, bước nhanh về phía cầu thang bộ, anh biết bà Diệp không muốn nhìn thấy anh.

Tìm lại được chiếc ô, Lam Tổ Hinh càng yêu quý nó, không tùy tiện cho người khác mượn nữa.

Tiết trời vào cuối thu đầu đông, không khí càng lúc càng lạnh. Lúc Lam Tổ Hinh chạy trốn khỏi nhà bố dượng, trong túi hành lý chẳng nhét được mấy bộ quần áo ấm. Chủ nhật, bà Diệp đưa cô đi trung tâm thương mại mua sắm quần áo. Bà bất chấp sự can ngăn của Lam Tổ Hinh, bà Diệp mua cho cô đủ các loại quần áo ấm thời thượng.

Lúc từ trung tâm thương mại đi ra, ngoài trời mưa lớn, Lam Tổ Hinh bảo bà Diệp đứng đợi trước cửa, còn cô che ô, ra đường đón taxi.

Trời mưa nên rất khó gọi taxi, hầu như chiếc nào đi qua cũng có người. Lam Tổ Hinh cẩn thận nhìn vào từng chiếc taxi, đột nhiên như có giác quan thứ sáu, vừa quay lại liền nhìn thấy Anh Hạo Đông đang đứng trước cửa kính lớn của toà nhà bên kia đường, nhìn cô chăm chú.

Mưa mịt mùng dày đặc giăng khắp đất trời, họ bị mưa ngăn cách ở hai đầu đường. Dòng xe qua lại, khuôn mặt đối diện thoát ẩn thoát hiện trong màn mưa và khói xe, tựa như ảo ảnh, Lam Tổ Hinh vừa nhìn đã nhận ran gay đó là Anh Hạo Đông, khoác trên mình chiếc áo màu nâu sẫm, anh yên lặng đứng đó, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chăm chú.

Mưa vẫn rơi lộp bộp trên chiếc ô, giống tiếng trống gỗ dồn, trái tim của Lam Tổ Hinh cũng đập thành nhịp. Cô trấn tĩnh, cô gật đầu chào anh, khẽ nở nụ cười. Cô từng làm giúp việc trong nhà Anh gia, anh là chủ nhân cũ của cô, lúc gặp nhau, chào hỏi là phép lịch sự tối thiểu. Không đúng sao?

Từ phía xa, Anh Hạo Đông cũng khẽ gật đầu chào cô. Sau đó, Lam Tổ Hinh thấy từ chiếc ô tô đen láng đổ trước cửa toà nhà không xa, A Thái cầm một chiếc ô lớn, ra ngoài đón anh. Sau khi nhìn cô thêm lần nữa, anh lên xe, rồi đi.

Lam Tổ Hinh hoàn toàn quên mất chuyện gọi taxi, ngơ ngác đứng nhìn theo bóng chiếc xe đi xa dần rồi mất hút nơi cuối con đường. Cảm giác buồn bã như vừa mất đi thứ gì đó chầm chậm dâng lên tự đáy lòng. Đột nhiên chiếc xe quen thuộc ấy quay lại, đi gần về phía cô. Giữa con đường có một hàng

rào phân cách hai làn đường nên xe của anh phải vòng lại. Chắc thấy cô khổ sở đứng đón xe trong mưa gió nên anh muốn tiễn cô một đoạn chẳng?

Nhưng còn bà Diệp? Nhìn chiếc xe sắp tiến đến gần, Lam Tổ Hình ra sức xua tay rồi chỉ về phía sau, ra hiệu cho họ dừng dừng xe. Có lẽ họ cũng đã nhìn thấy bà Diệp đang đứng trước cửa trung tâm thương mại, chiếc xe chạy chậm hẳn nhưng không dừng lại, từ từ đi lướt qua cô. Cửa sổ xe hạ xuống một nửa, khuôn mặt trắng xanh của Anh Hạo Đông hiện ra. Ánh mắt anh nhìn cô mơ hồ, cảm xúc vô cùng hoang mang.

Bốn mắt nhìn nhau, chỉ trong một khắc, chiếc xe đi lướt qua cô rồi rời đi. Lam Tổ Hình nhìn chiếc xe đi xa, vẻ buồn bã, mắt mát trong lòng càng nặng nề hơn.

Lam Tổ Hình tiếp tục đợi mưa, đứng bên đường gọi xe, chẳng mấy chốc có một chiếc xe dừng ngay bên cạnh cô, một người đàn ông trung niên thò đầu ra hỏi: “Xin hỏi, cô là Lam tiểu thư phải không?”

“Vâng, ông là...” Lam Tổ Hình không quen người này.

“Tôi là nhân viên phục vụ cho Anh thị, nhị thiếu gia bảo tôi đến đưa cô về, trời mưa ở chỗ này rất khó gọi được xe. Cô mời bà Diệp lên xe đi, cô cứ bảo bà ấy tôi là bố của bạn cô, thuận đường đưa cô về một đoạn.”

Anh Hạo Đông đã sắp xếp cẩn thận như vậy, Lam Tổ Hình không muốn từ chối, cô gọi bà Diệp cùng lên xe. Bà ấy tin người đàn ông trung niên này là bố của bạn cô, cả đoạn đường không ngớt nói lời cảm ơn, còn muốn mời ông lên nhà ngồi uống nước, nhưng ông khách sáo từ chối rồi rời đi.

Lúc lên lầu, bà Diệp hỏi: “Bố của bạn cháu thật tốt, nhưng bạn ấy là nam hay nữ vậy?”

Lam Tổ Hình đành nói dối: “Dì yên tâm, là bạn nữ.”

Bà Diệp hài lòng gật đầu, không nói thêm nữa. Lam Tổ Hình quay về phòng, đặt các túi lớn nhỏ xuống giường rồi nhìn chiếc ô hoa đến thất thần. Cô đoán ở một khoảng cách như vậy, trong màn mưa dày đặc, Anh Hạo Đông nhìn thấy cô, nhất định là vì chiếc ô này. Giây phút đó, anh cho rằng mình đã nhìn thấy Diệp U Đàm phải không?

3.

Mưa liên miên nhiều ngày, đường phố giống như thế giới của những chiếc ô. Anh Hạo Đông bước ra từ tòa nhà đối diện, ngẩng lên nhìn, cả con phố dày đặc các loại ô sắc sỡ sắc màu, trong thế giới đó, có chiếc ô hoa xanh quen thuộc, vừa nhìn anh đã nhận ra ngay.

Màu xanh mát lạnh xen lẫn màu trắng tinh khiết, hai gam màu vô cùng đơn giản và thanh nhã như vậy. Cô cầm ô đứng giữa dòng xe qua lại, giống như đóa phù dung tươi đẹp.

Anh Hạo Đông sững sờ, bờ môi run rẩy, một cái tên đang muốn bật ra khỏi miệng nhưng anh bỗng tỉnh ngộ. Đó không phải là cô ấy, chỉ là người giống cô ấy mà thôi. Nhưng anh vẫn không thể tự chủ, lặng yên đứng nhìn cô cách cả con đường. Hình như cô cũng đã phát hiện ra, quay đầu nhìn anh, lịch sự gật đầu, mỉm cười.

Nhìn cô cười càng giống cô ấy. Anh Hạo Đông bỗng thấy không thể nào nhìn tiếp được nữa, vội vàng lên xe, nghĩ sao lại bảo A Thái quay lại. Cô không bắt được xe, anh muốn đưa cô đi một đoạn đường nhưng không ngờ bà Diệp cũng ở đây, anh lại phải rời đi.

Khi đi lướt qua Lam Tổ Hình, Anh Hạo Đông không kìm được, hạ kính cửa xe, nhìn cô thêm lần nữa. Giây phút đó, anh đột nhiên không xác định được người mà mình nhìn thấy kia rốt cuộc là ai? Là Lam Tổ Hình hay Diệp U Đàm? Trong màn mưa mờ lung, dường như Lam Tổ Hình chính là Diệp U Đàm. . .Đầu anh đột nhiên đau dữ dội, anh cắn môi, kìm nén cơn đau đến bữa vậy.

Về đến nhà, Anh Hạo Đông lên thẳng phòng. Cuối thu, mưa âm u, ánh mặt trời cũng vô cùng u ám, trong phòng không bật đèn, mọi đồ vật chỉ hiện lên lơ mờ. Anh bước vào phòng ngủ, kéo rèm cửa, cả căn phòng chìm trong bóng tối. Anh cuộn người ngồi ở đầu giường, nhắm chặt mắt, ép bản thân mình hồi tưởng lại những sự việc anh đã lãng quên.

Nhưng rốt cuộc anh vẫn không nhớ nổi, bất luận thế nào, anh cũng không thể nhớ ra. Nỗi đau đón tựa những chiếc răng cưa không ngừng cứa vào não bộ, khiến toàn thân anh toát đầy mồ hôi lạnh. Cuối cùng, anh mệt mỏi thiếp đi. Tron giấc mơ, khuôn mặt đau đớn của Diệp U Đàm hiện lên, yếu ớt gọi khẽ: “Hạo Đông...”

Anh Hạo Đông ngủ được khoảng nửa tiếng, có người khẽ gõ cửa phòng, sau đó, A Thái nhẹ nhàng bước vào. Thấy anh nằm cuộn tròn ở đầu giường, bước chân của anh ta càng khẽ khàng.

Anh Hạo Đông thâm mệt mà ngủ thiếp đi, chân cũng không đắp. Tuy trong phòng có bật điều hòa nhưng cũng không thể chủ quan, ngủ không đắp chăn vẫn có thể bị cảm, huỷ hoại sức khỏe của anh chưa bình phục hẳn. Anh Duy Hạ vội bước đến bên giường, khẽ chỉnh cho người anh duỗi thẳng rồi cẩn thận đắp chăn cho anh.

Anh Hạo Đông chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, khi ngủ say, lăn qua lăn lại, chiếc áo sơ mi bất giác bị cuốn lên hơn nửa, để lộ mảng da xanh xao nơi thắt lưng. Khi Anh Duy Hạ chỉnh cho người anh duỗi thẳng, chiếc áo sơ mi bị cuốn lên cao hơn, trên bụng xuất hiện một vết sẹo đỏ, nhẵn nhúm, rất chói mắt, đó là vết sẹo do vết thương trí mạng kia để lại.

Giống như bị lửa nung, cánh tay Anh Duy Hạ run rẩy. Sau khi đắp chăn cho Anh Hạo Đông xong, anh ta xoay người, đi ra khỏi phòng. Lặng lẽ đứng trước cửa sổ kính sát sàn trong phòng khách, anh ta châm thuốc, rít một hơi. Khói thuốc nhàn nhạt lơ lửng quanh phòng, mùi vị đắng chát mà cay sè hòa

quyền.

Những tia nắng cuối ngày bên ngoài cửa sổ càng lúc càng nhạt, màn đêm như nước thủy triều dần bao trùm vạn vật, che khuất ánh sáng của bầu trời, xóa mờ tất cả.

Quần áo mới mua rất vừa vặn nhưng sau đó một tuần, Lam Tố Hình mới phát hiện có một chiếc quần dài bị người bán hàng đưa nhầm kích cỡ. Chiếc quần rất rộng, không thể mặc được, may mà cô vẫn chưa cắt mác. Lam Tố Hình quyết định cuối tuần sẽ đem nó đến trung tâm thương mại để đổi.

Hôm đó, đổi quần xong, bước ra ngoài, cô vô thức nhìn sang tòa nhà đối diện bên kia đường. Lần trước, cô đã gặp Anh Hạo Đông ở đó.

Tất nhiên là chẳng thấy bóng dáng anh, làm gì có chuyện trùng hợp như thế một lần nữa kia chứ! Cô thu lại ánh nhìn, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên phát hiện chiếc xe màu đen quen thuộc đang đỗ trước cửa tòa nhà đối diện. Trái tim cô khẽ rung lên, là xe của Anh gia ư? Trong thành phố, kiểu xe này không hẳn là độc nhất vô nhị, cách quá xa nên cô không nhìn rõ biển số xe, có đúng hay không, nhất thời không biết rõ được. Do dự một lát, cô quyết định sang bên kia đường.

Giữa đường có hàng rào phân cách, cô buộc phải đi bộ hơn một trăm mét, đến làn đường dành cho người đi bộ, mới có thể băng qua đường. Lát nữa muốn quay về Diệp gia, cô phải vòng lại trạm xe buýt bên đường để đợi xe. Mưa cứ rơi rồi tạnh, tạnh rồi lại rơi suốt bao ngày qua, đường đọng nước, rất bẩn, nhưng cô lại không hề cảm thấy phiền, chỉ vì cô rất muốn biết chiếc xe kia có phải là xe của Anh gia không.

Khi Lam Tố Hình đến được tòa nhà đó, gấu quần và tất của cô đã ướt nước mưa, nhưng bù lại cô cũng biết được chiếc xe đó chính là xe của Anh gia, biển số xe quen thuộc sao cô có thể quên được chứ!

Anh Hạo Đông có trong xe không? Chắc là không đâu nhỉ? Nhìn dáng vẻ của A Thái thì chắc ông ấy đang đợi anh. Vậy anh đang ở trong tòa nhà này? Lam Tố Hình không kìm được, ngẩng đầu nhìn tòa nhà, đây là một tòa nhà văn phòng cao hơn mười tầng, mỗi tầng đều treo một biển hiệu với đủ kiểu dáng và sắc màu khác nhau. Cô tỉ mỉ đọc từng tấm biển, đến tấm biển của một phòng khám bác sĩ tâm lý thì dừng lại, cô nghĩ cô biết Anh Hạo Đông đang ở đâu rồi.

Gập ô lại, đi vào trong tòa nhà, Lam Tố Hình cẩn thận xem xét tấm bản đồ ở tầng trệt, phòng khám của bác sĩ tâm lý Trần Diệc Tri ở tầng mười. Cùng một nhóm người đi vào trong thang máy, cô ấn nút chỉ tầng mười.

Thang máy chậm chậm đi lên từng tầng, trái tim của Lam Tố Hình cũng như mất đi trọng lượng, từ từ bay lên. Thang máy dừng lại ở tầng mười, cửa vừa mở, cô liền trông thấy quầy lễ tân của phòng khám tâm lý Trần Diệc Tri, nhưng lại do dự chưa bước ra. Chưa thang máy kêu “Ting” một tiếng, dần khép lại, cô hoang mang không để mặc thang máy đi lên. Thẳng đến tầng trên cùng, cô như người mộng dụ, rời khỏi thang máy. Tầng trên cùng là phòng ăn, chủ yếu phục vụ nhân viên làm việc của tòa nhà này, đương nhiên thỉnh thoảng cũng có khách vắng lai. Tìm một ghế trống, cô gọi một cốc trà chanh nóng. Cầm chiếc cốc, nhấp từng ngụm nhỏ, lúc này, Lam Tố Hình mới dần bình tĩnh trở lại.

Sau khi uống hết cốc nước chanh, Lam Tố Hình quyết định đi thang máy xuống tầng trệt, rời đi. Cô vốn không nên vào đây, cô làm làm gì chứ? Anh Hạo Đông có ở đây hay không thì liên quan gì đến cô? Cô chẳng qua chỉ từng là người giúp việc ở Anh gia mà thôi, bây giờ cũng đã kết thúc nhiệm vụ rồi. Anh ở đâu, làm gì đã chẳng còn là chuyện cô cần quan tâm nữa, vì sao cô vẫn còn nhớ nhung anh kia chứ?

Lam Tố Hình bước vào thang máy, dứt khoát ấn vào nút xuống tầng trệt. Thang máy chậm chậm đi xuống, hết dừng lại di chuyển, từ các tầng lần lượt có người đi vào rồi đi ra. Khi đến tầng mười, “ting” một tiếng, thang máy dừng lại, cửa vừa mở, cô ngược mắt nhìn, nhất thời sững sờ, Anh Hạo Đông đang đứng trước mặt cô. Sắc mặt anh tái xanh, ánh mắt mông lung, mơ màng như có một lớp sương dày bao phủ, nhìn dáng vẻ anh tiêu tụy nhưng cũng rất cảm động lòng người. Nhìn thấy cô, anh cũng sững sờ.

Sau khi rời khỏi Anh gia, nếu không tính đến cuộc gặp thoáng qua hôm mưa gió mặt trời thì lần này là lần đầu họ gặp lại nhau từ sau khi từ biệt. Anh đứng cách cô chỉ trong gang tấc, lông mày đen, đôi mắt sâu thẳm và mái tóc màu nâu nhạt của anh hắt bóng dưới ánh sáng đèn vàng vọt, rực rỡ đến chói mắt, giây phút đó, cô ngỡ mình đã nhìn lầm.

Sững sờ hồi lâu, cả hai đều không lên tiếng. Lam Tố Hình có chút hoảng hốt, cúi xuống. Anh Hạo Đông đứng đó một lát rồi mới bước vào trong. Họ không nói với nhau câu nào, tựa những người không quen biết. Nhưng cô vẫn cảm nhận một cách rõ ràng rằng anh đang nhìn cô như suy nghĩ gì đó, đôi mắt sâu thẳm như biển khơi. Cô còn ngửi thấy cả mùi thuốc thoảng thoảng trên người anh.

Lúc thang máy xuống đến tầng tám, những người khác đều ra ngoài hết, trong không gian nhỏ bé của thang máy chỉ còn lại hai người họ. Lam Tố Hình cảm thấy lúc này cô không lên tiếng thì không lịch sự chút nào, cô cố gắng trấn tĩnh, mỉm cười chào anh: “Anh thiếu gia, chào anh!”

Anh Hạo Đông không lập tức trả lời, anh cúi đầu, như đang suy nghĩ, một lọn tóc đen nhánh rủ xuống chiếc trán cáo. Lam Tố Hình thấy vậy, đột nhiên nhớ lại cảnh cô đã từng vén những lọn tóc mái mềm mại đó lúc anh ngủ say. Đột nhiên khuôn mặt cô đỏ bừng, cô vội quay đầu, sợ anh sẽ phát hiện ra.

Hồi lâu sau, Anh Hạo Đông mới chậm rãi nói: “Ồ, chào cô! Cô... ở nhà của dì cô vẫn tốt chứ?”

“Rất tốt! Cảm ơn anh!” Ngừng một lát, Lam Tố Hình nhớ ra, “Chủ nhật tuần trước... cảm ơn anh rất nhiều vì đã bảo người đến đưa tôi và dì tôi về nhà.”

Hôm đó, sau khi về nhà, cô đã từng nghĩ đến việc gọi điện cảm ơn anh, số điện thoại của Anh gia vẫn luôn nằm trong trí nhớ của cô. Ngẫm nghĩ một hồi, cô vẫn quyết định không gọi, vì biết quá rõ, tốt nhất cô không nên có bất cứ quan hệ gì với anh nữa.

“Không cần khách sáo!”

Họ nói mấy câu xã giao đơn giản, thang máy dừng lại ở tầng số sáu. Có hai người đàn ông mặc âu phục vừa nói chuyện vừa bước vào, người phía trước vốn đang tươi cười rạng rỡ, nhưng khi nhìn thấy Lam Tổ Hinh và Anh Hạo Đông, sắc mặt đột nhiên biến đổi. Người đó là Quảng Viễn.

Sắc mặt của Lam Tổ Hinh nhất thời cũng thay đổi, cô không ngờ lại gặp Quảng Viễn ở đây, lẽ nào anh ta cũng làm việc ở tòa nhà này? Cô bất giác bước về phía Anh Hạo Đông, đứng chắn trước mặt anh. Cô sợ Quảng Viễn sẽ kích động đến mức không hỏi rõ trắng đen đã động chân động tay với anh.

Anh Hạo Đông nhìn dáng người nhỏ bé đứng chắn trước mặt mình, ánh mắt bỗng chốc hoảng hốt, sau đó anh lặng lẽ đứng sang bên cạnh.

Tuy sắc mặt Quảng Viễn biến đổi nhưng anh ta không lập tức nổi xung lên như Lam Tổ Hinh nghĩ, mà vẫn duy trì nụ cười, nói chuyện vui vẻ với người đàn ông đi cùng. Nghe câu chuyện của họ, Lam Tổ Hinh biết anh ta đại diện cho công ty đến một công ty khác trong tòa nhà này để bàn kế hoạch, giờ vị giám đốc bộ phận của công ty đó đang tiễn anh ta. Chẳng trách, anh ta lại giữ được bình tĩnh đến vậy, cô thầm thở phào.

Thang máy xuống đến tầng trệt, cửa vừa mở, vị giám đốc kia nhiệt tình đưa thẳng Quảng Viễn ra cửa tòa nhà. Lam Tổ Hinh và Anh Hạo Đông đi sau, cô nói nhanh với anh: “Anh mau lên xe đi, tính khí nóng nảy của Quảng Viễn, anh cũng biết rồi đó, nhất định anh ấy sẽ gây sự với anh.”

Nghe thấy cô nói vậy, Anh Hạo Đông dừng bước: “Nếu anh ta muốn đánh tôi thì cứ để anh ta đánh, thực ra thì tôi cũng đáng đánh mà.”

“Anh đừng nói như vậy!” Lam Tổ Hinh sốt ruột, “Không thể đổ hết trách nhiệm về cái chết của Diệp U Đàm lên đầu anh, cả hai người đều có lỗi, anh không cần nhận hết trách nhiệm về mình.”

Anh Hạo Đông nhìn cô vẻ hơi bất ngờ: “Cô thực sự cho rằng như thế ư? Cô ấy là chị họ của cô đấy!”

“Cho dù chị ấy là chị ruột của tôi thì tôi cũng vẫn nghĩ như vậy. Xét một cách khách quan, nhìn toàn bộ sự việc thì hai người đều sai, sự thật là như vậy!”

Anh Hạo Đông chậm rãi lắc đầu. “Không phải như vậy, cô không hiểu đâu, là tôi có lỗi với cô ấy.”

Lam Tổ Hinh hơi sững sờ, “Vì sao? Anh nhớ ra chuyện gì rồi sao?”

Ánh mắt của Anh Hạo Đông thể hiện sự đau khổ đến cực độ: “Tôi không thể nhớ nổi nhưng tôi cảm thấy thế, là tôi có lỗi với cô ấy.”

“Được rồi, chuyện này tạm thời không nhắc đến nữa. Anh mau về nhà đi!”

Lam Tổ Hinh sốt ruột, muốn anh mau rời đi, vì cô không muốn nhìn thấy Quảng Viễn lại được dịp xô xát với anh. Liếc mắt nhìn, Lam Tổ Hinh thấy Quảng Viễn đã được vị giám đốc kia tiễn lên một chiếc xe hơi màu xanh đỗ trước cửa, liền thở phào một hơi. May quá, anh ta đi trước rồi!

Anh Hạo Đông thấy Quảng Viễn đã rời đi, quay sang Lam Tổ Hinh, nói: “Cô đi một mình phải không? Thuận đường, tôi đưa cô về nhà nhé?”

Lam Tổ Hinh do dự một lát: “Không cần đâu, tôi đi xe buýt được rồi!”

Anh Hạo Đông nhận ra cô có ý từ chối, cũng biết vì sao cô lại muốn từ chối, anh thở dài, rời đi. Mới đi được hai bước, anh bỗng quay lại, nói: “Để tôi tiễn cô một đoạn nhé! Trời mưa đi xe buýt không tiện.”

Giọng nói của anh rất mực dịu dàng, Lam Tổ Hinh muốn từ chối lần nữa, nhưng lời đã ra đến miệng lại không sao thốt lên được. Cuối cùng, cô bất giác đi theo anh, lầm bầm: “Tiện đường ngồi một đoạn thôi mà, không sao đâu.”

Ra khỏi tòa nhà, mưa phùn dày đặc. Lam Tổ Hinh mở chiếc ô trong tay, che cho cô và Anh Hạo Đông, họ cùng đi trong màn mưa. Chiếc ô xòe ra không rộng nên học đứng rất gần nhau. Cô lại ngửi thấy mùi thuốc thoảng thoảng trên người anh hòa lẫn với vị thanh mát của mưa. Cô lẳng lặng hít một hơi thật sâu.

Đột nhiên ở phía sau, tiếng phanh xe gấp chói tai vang lên. Quay lại nhìn, cô thấy xe của Quảng Viễn đang quay lại. Anh ta nhảy xuống xe, nghiêng rằng nghiêng lợi rống lên: “Anh Hạo Đông, mày lại muốn làm gì?”

Lam Tổ Hinh thấy không ổn, ra sức chặn anh ta lại. Nhưng sức lực của đàn ông mãi là thứ phụ nữ không thể nào chống chọi được, anh ta chỉ cần khẽ gạt tay, cô đã bị đẩy sang một bên. Sau đó, anh ta giơ nắm đấm thô lỗ, hướng về phía Anh Hạo Đông.

“Quảng Viễn...”

4.

Hơn một tháng sau khi từ biệt, Lam Tổ Hinh không ngờ cô lại đến Anh gia thêm lần nữa. Cô vốn cho rằng mình sẽ rời xa tòa biệt thự màu trắng này mãi mãi.

Anh phu nhân đón tiếp cô trong phòng khách, vừa nhìn thấy cô, bà đã nói: “Tổ Hinh, cô đến đây chắc là vì cậu Quảng Viễn kia?”

“Đúng vậy, phu nhân, bà thực sự muốn kiện Quảng Viễn sao?”

“Đương nhiên, cậu ta đánh Hạo Đông bị thương, tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!”

Hôm đó, Quảng Viễn đánh Anh Hạo Đông khiến anh ngã dúi xuống đường, nòn ọe. Lam Tổ Hình kinh hãi, vội ném chiếc ô trong tay, ra sức kéo anh ta lại. A Thái cũng chạy ra can, nếu không, không biết anh ta còn đánh anh thảm hại đến mức nào. Anh ta hùng hổ như con trâu đực đang phần nộ, ánh mắt đỏ ngầu, giận dữ quát: “Anh Hạo Đông, mày hại chết một người còn chưa đủ sao? Mày còn muốn hại chết nhiều người nữa hả?”

Vì chuyện này mà Anh phu nhân rất tức giận, bà đã báo cảnh sát, muốn kiện Quảng Viễn vì tội cố ý gây thương tích. Quảng Viễn bị đưa đến đồn cảnh sát lấy lời khai, kinh động đến hai nhà Quảng – Diệp. Sau khi biết được nguyên nhân sự việc, bà Diệp vừa kinh ngạc vừa buồn bã. “Tổ Hình, sao lúc ấy cháu lại đi cùng với Anh Hạo Đông? Có phải cháu vẫn thường xuyên gặp nó không?”

Lam Tổ Hình giải thích: “Dì à, cháu chỉ tình cờ gặp Anh Hạo Đông trong thang máy thôi. Hoàn toàn chỉ là trùng hợp, thật đấy ạ!”

“Không phải cháu đến trung tâm thương mại để đòi quần sao? Sao lại chạy đến tòa nhà đó?”

Lam Tổ Hình ngăn người rồi đột nhiên nhớ lại, khi thang máy dừng ở một tầng nào đó, cô từng nhìn thấy một lớp học múa ba lê, liền nói: “Ồ cửa trung tâm thương mại, cháu thấy có người phát tờ rơi, quảng cáo lớp học múa ba lê, cháu vốn rất thích bộ môn này nhưng lúc còn nhỏ không có điều kiện theo học. Thấy địa chỉ của lớp học ở ngay bên kia đường mà vẫn còn sớm nên cháu tò mò, qua đó xem thử.”

Bà Diệp vẫn hoài nghi: “Nếu chỉ là tình cờ gặp vì sao cháu lại đi cùng nó? Quảng Viễn nói thẳng bé thấy cháu còn muốn lên xe của Hạo Đông.”

Lam Tổ Hình im lặng một lát rồi nói: “Cháu thực sự chỉ tình cờ gặp anh ấy, anh ấy thấy trời mưa nên muốn đưa cháu về, cháu không thể từ chối ý tốt của anh ấy.”

“Ý tốt? Tổ Hình, Anh Hạo Đông không phải là người tốt, nó làm gì có ý tốt chứ! Vì cháu rất giống U Đàm nên nó mới cố tìm cách tiếp cận cháu. Cháu còn nhỏ, không hiểu chuyện, đừng để nó hại đời giống như U Đàm”

“Dì à...” Lam Tổ Hình nói đỡ cho Anh Hạo Đông. “Nếu anh ấy không phải là người tốt, có ý muốn hại cháu thì ngay từ đầu, anh ấy đã không cho cháu rời khỏi Anh gia rồi, sao phải đợi cháu đến Diệp gia mới nghĩ cách tiếp cận cháu? Dì nói xem, có phải không?”

Bà Diệp nhất thời không thể nói được gì, Lam Tổ Hình liền nói ra hết suy nghĩ của mình. “Dì à, cháu biết dì rất hận Anh Hạo Đông vì anh ấy đã gây ra cái chết của chị U Đàm, nhưng lúc cháu rơi vào bước đường cùng, chính Anh gia đã dang tay đón cháu. Có thể nói, họ cũng có ơn với cháu nên cháu không thể hận Anh Hạo Đông như mọi người được, cháu không thể.”

Sắc mặt của bà Diệp trắng bệch, bà nói, giọng nói run run: “Tổ Hình, cháu... Không phải cháu cũng thích Anh Hạo Đông đấy chứ?”

Lam Tổ Hình hơi chần chột, nhưng rất nhanh sau đó đã lắc đầu phủ nhận: “Dì à, sao dì lại nói vậy? Cháu không hận anh ấy không có nghĩa là cháu thích anh ấy!”

Bà Diệp nói một tràng dài: “Vậy thì tốt! Dì không yêu cầu cháu phải thù hận nó giống dì. Dì biết, nếu không có Anh gia cứu mạng thì bây giờ cháu vẫn đang lưu lạc nơi đầu đường và dĩ nhiên sẽ không gặp được cháu. Cháu mang ơn Anh gia cũng là lẽ đương nhiên, nhưng cháu tuyệt đối không thể thích Anh Hạo Đông. Cháu nhìn đấy, U Đàm đã chết tức tưởi khi đem lòng yêu nó. Bây giờ dì coi cháu như con gái ruột, nếu cháu cũng đi theo vết xe đổ của con bé thì dì không thể chịu được sự đả kích thêm một lần nữa đâu.”

“Cháu biết rồi, thưa dì!”

Lam Tổ Hình mơ hồ đáp lại. Cô thực sự nhận thấy giữa cô và Anh Hạo Đông có một mối quan tâm, gắn bó vô cùng chặt chẽ. Tuy đã rời khỏi Anh gia nhưng trước giờ cô vẫn luôn quan tâm đến anh. Sự quan tâm này... Có phải là tình yêu không? Cô đột nhiên không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này.

Chuyện Anh gia tố cáo Quảng Viễn tội cố ý gây thương tích, Quảng gia mời luật sư đi tòa hiệp, hy vọng có thể giải quyết bằng cách hòa giải. Bởi chứng cứ anh ta động thủ đánh người vô cùng xác thực, nếu nhất quyết đề phía cảnh sát xử lý vụ án theo đúng pháp luật thì phiền phức to. Bên Anh gia nhất quyết không chịu bỏ qua, bà Quảng lo lắng khốc lốc, trách mắng Quảng Viễn: “Sao con lại kích động như vậy chứ? Đánh người có thể giải quyết được việc không? U Đàm chẳng thể sống lại mà chính con cũng bị kiện cáo.”

Lam Tổ Hình thấy sự việc nghiêm trọng hơn cô tưởng. Chiều hôm đó, cô xin nghỉ sớm rồi lặn lội đến Anh gia, cầu xin Anh phu nhân giờ cao đánh khẽ, đừng truy cứu Quảng Viễn nữa. Anh ta vẫn còn trẻ, dính vào pháp luật, tiền đồ sau này rất đáng lo ngại.

Anh phu nhân lại khăng khăng nói: “Cái cậu Quảng Viễn đó không phải lần một lần hai muốn gây hấn với Hạo Đông. Mấy lần trước, tôi đã nhẫn nhịn cho qua nhưng lần này, cậu ta quá đáng quá. Cô có biết hai cú đấm đó đã khiến Hạo Đông hai ngày nay không ăn được bất cứ thứ gì không? Cứ ăn vào một chút là nôn ra hết.”

Quảng Viễn đã đấm hai nhát vào bụng của Anh Hạo Đông. Phần bụng là nơi tập trung nội tạng, không có xương bảo vệ, khi phải chịu sự tác động của ngoại lực, người ta sẽ cảm thấy vô cùng đau đớn. Hôm đó, Anh Hạo Đông về nhà, nằm cuộn tròn người, ăn gì cũng nôn ra sạch, mặt mũi thì trắng bệch, mồ hôi lạnh không ngừng tỏa ra. Anh phu nhân vừa đau lòng vừa tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói, nhất định Quảng Viễn phải trả giá đắt cho việc này.

“Phu nhân, Quảng Viễn chỉ nhất thời kích động thôi. Bà có thể rút lại đơn tố cáo không...”

“Tổ Hình...” Anh phu nhân khách khí ngắt lời cô, “Tôi rất xin lỗi, việc này không thể đồng ý với cô được. Tôi còn có việc, cô về đi. Để tôi bảo A Thái đưa cô về.”

Anh phu nhân khéo léo buông lời tiễn khách. Lam Tổ Hình đành biết ý mà cáo từ, lúc đang chuẩn bị ra ngoài, thì đột nhiên nghe thấy trên tầng hai vang

lên một giọng nói khàn đặc: “Mẹ, mẹ đã tố cáo Quảng Viễn?”

Bất ngờ quay đầu, Lam Tổ Hình nhìn thấy ở cuối cầu thang, Anh Hạo Đông đã lặng lẽ đứng đó từ khi nào. Anh đứng ngược sáng, thân hình gầy gò, xanh xao, rất đáng thương.

Anh Hạo Đông không biết việc Anh phu nhân muốn kiện Quảng Viễn. Gần hai ngày nay, anh không thoải mái, không ăn được thứ gì, bị sốt nhẹ, nằm mê man trên giường. Chiều nay, đang mơ màng, đột nhiên anh nghe thấy giọng nói của Diệp U Đàm vang lên bên tai: “Hạo Đông, Hạo Đông...”

Mơ hồ mở mắt, anh cảm thấy rất kỳ lạ, Diệp U Đàm đang ở gần anh trong gang tấc. Bước xuống giường như người mộng du, anh khẽ khàng đi ra khỏi phòng, lúc đi đến đầu cầu thang, anh trừng mắt nhìn người thiếu nữ trong phòng khách, hoàn toàn sững sốt. Là cô ấy ư? Cô ấy đến thật rồi? Cô ấy đang nói chuyện với mẹ anh, khuôn mặt đầy vẻ thành khẩn: “Phu nhân, Quảng Viễn chỉ nhất thời kích động thôi. Bà có thể rút lại đơn tố cáo không...”

Những lời cô nói đột nhiên khiến Anh Hạo Đông hoàn hồn. Nhầm rồi, nhầm rồi, cô ấy không phải là Diệp U Đàm mà là Lam Tổ Hình. Im lặng đứng nghe hết cuộc đối thoại giữa hai người, anh hiểu lý do khiến cô đến đây, lên tiếng: “Mẹ, mẹ đã tố cáo Quảng Viễn?”

Lúc này, Anh phu nhân mới phát hiện Anh Hạo Đông đã tỉnh và không biết ra ngoài từ lúc nào, nghe thấy hết cuộc nói chuyện giữa bà và Lam Tổ Hình. Bà vội đứng dậy, khuôn mặt đầy vẻ quan tâm, bước lên cầu thang nói: “Hạo Đông, sao con lại ra ngoài này? Con cảm thấy khá hơn chút nào chưa?”

Anh Hạo Đông phớt lờ, chỉ nhìn xoáy vào mẹ mình, nhắc lại: “Mẹ đã tố cáo Quảng Viễn?”

“Hạo Đông, Quảng Viễn cố ý gây thương tích cho con, xã hội pháp trị có nhiệm vụ quản thúc tất cả những hành vi lỗi mẫn, cậu ta phải trả giá cho những hành động của mình.”

“Mẹ...” Anh Hạo Đông nói một cách khó khăn, giọng khàn đặc: “Xã hội pháp trị, giết người càng cần phải trả giá, đúng không?”

Mặt Anh phu nhân thoát trắng xanh: “Hạo Đông... Con chỉ tự vệ thôi mà.”

Giọng nói của Anh Hạo Đông nhỏ đến mức gần như không thể nghe được: “Mẹ, con vẫn luôn cảm thấy mình có lỗi với cô ấy, vô cùng, vô cùng có lỗi với cô ấy.”

“Được rồi, Hạo Đông.” Anh phu nhân đột nhiên hoảng loạn, ngắt lời anh. “Đừng nói nữa! Tinh thần con không tốt, đừng nghĩ nhiều nữa, mau quay về phòng nghỉ ngơi đi!”

Anh Hạo Đông vẫn đứng yên ở đó. “Là con cam tâm tình nguyện đến Quảng Viễn đánh. Cho nên, mẹ à, xin mẹ đến cục cảnh sát rút đơn tố cáo có được không? Trong việc này con mới là đương sự, con không truy cứu, mẹ cũng không thể làm quá bốn phận của mình.”

Anh phu nhân không nói lại được, đành thở dài đánh cuộc, gật đầu đồng ý với anh.

Lam Tổ Hình im lặng đứng ở phòng khách dưới lầu, ngẩng đầu theo dõi cuộc nói chuyện của hai mẹ con họ. Cô không nghe rõ lắm cuộc đối thoại của họ, chỉ thấy họ tranh cãi gì đó, cuối cùng, cô nhìn thấy Anh phu nhân khẽ gật đầu, bà bị con trai thuyết phục rồi.

Lát sau, Anh Hạo Đông quay đầu, nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, “Cô yên tâm về đi, ngày mai chúng tôi sẽ đến cục cảnh sát rút đơn tố cáo.”

Lam Tổ Hình cúi người, “Cảm ơn Anh thiếu gia, cảm ơn Anh phu nhân.”

Lúc A Thái lái xe đưa Lam Tổ Hình rời đi, cô không kịp được, quay đầu lại nhìn. Bên cửa sổ kính sát sàn ở tầng hai, sau tấm rèm sa lanh mỏng thấp thoáng một bóng dáng gầy gò đang đứng yên lặng.

Anh gầy quá! Đây là cảm giác xuất phát từ đáy lòng của Lam Tổ Hình. Tính ra đây là lần thứ ba cô gặp lại Anh Hạo Đông từ khi rời khỏi Anh gia. Cứ lần sau lại trông anh gầy hơn lần trước, có thể là do mấy ngày nay anh không ăn được gì. Nhìn anh giống một cây trúc, nổi rõ cả khung xương. Đường như trên khuôn mặt xanh xao đó chỉ có đôi mắt vẫn còn sức sống.

Đôi mắt của Anh Hạo Đông không còn sáng trong, lấp lánh và thanh khiết như trước nữa mà đã trở nên âm u, thâm trầm, nhưng không hề vẩn đục, chỉ là tĩnh lặng, ẩn chứa vô số bí mật, những bí mật thậm chí đến bản thân anh cũng không thể biết.

Lam Tổ Hình dõi mắt nhìn bóng người đứng sừng sững bên cửa sổ tầng hai đó đến khi khuất hẳn, hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa.

5.

Mưa triền miên cả tháng không dứt, cuối cùng cũng có ngày tạnh, mặt trời rực rỡ treo trên bầu trời thành một vòng tròn. Sau cơn mưa, ánh nắng rất dễ chịu, khiến tâm trạng con người cũng thoải mái hơn. Sau khi biết tin Anh gia chủ động rút đơn tố cáo, Quảng gia càng vui mừng.

Bà Quảng luôn miệng khấn A Di Đà Phật, “Coi như chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không cả rồi. Cửa ải này xem như đã vượt qua.”

Quảng Viễn thoát nạn, vợ chồng Diệp gia cũng thở phào nhẹ nhõm. Bà Diệp nói đó là do Anh gia biết hối lỗi nên mới chủ động rút đơn tố cáo. Lam Tổ Hình chỉ im lặng lắng nghe, không nói một lời. Cô không nói với họ chuyện cô đến Anh gia cầu xin, cũng không nói cho họ biết chính Anh Hạo Đông đã xin Anh phu nhân rút đơn tố cáo. Nói ra cũng chẳng có tác dụng gì, họ sẽ không bao giờ đón nhận tình cảm của anh.

Quảng Viễn suýt vì chuyện của Diệp gia mà dính vào kiện tụng, bà Diệp liền sắp xếp Chủ nhật mời anh ta đến nhà ăn cơm, tỏ lòng cảm ơn. Quảng Viễn liền đồng ý. Sau khi ăn xong, bà Diệp thấy trời nắng đẹp, bèn nói: “Hôm nay thời tiết rất đẹp, nếu cháu rảnh thì dạy Tổ Hình tập xe đạp nhé?”

Lam Tổ Hình vội nói: “Dì à, chiều nay cháu hẹn bạn đi dạo phố rồi!”

“À...Cháu hẹn bạn rồi à?”

Quảng Viễn nhìn Lam Tổ Hình, cũng nói: “Hôm nay cháu cũng có việc, để hôm khác cháu sẽ dạy em.”

Về mặt bà Diệp thể hiện bà rất tiếc.

Thực ra, Lam Tổ Hình không hề hẹn bạn đi dạo phố, nhưng cô nhận ra đi đang cố ý gắn ghép cô và Quảng Viễn nên phải nói dối để tránh né. Sau đó, cô liền về phòng, thay quần áo, định sẽ đi loanh quanh đâu đó một lúc rồi về.

Lúc cô đi ra ngoài, Quảng Viễn cũng chào bà Diệp: “Cháu đi cùng Tổ Hình luôn, tiện đường đưa em ấy đi một đoạn.”

Bà Diệp đương nhiên không phản đối, Lam Tổ Hình cũng không tiện từ chối, đành ra ngoài cùng anh ta. Cổ nghĩ nhất định anh ta sẽ dò hỏi cô. Sau khi anh ta nhìn thấy cô và Anh Hạo Đồng đi cùng nhau, đây là lần đầu tiên anh ta gặp riêng cô, cô nghĩ nhất định anh ta sẽ hỏi cô rất nhiều.

Nhưng thật kỳ quái, Quảng Viễn chỉ im lặng, không nói gì, sao khi xuống lầu, anh ta mở cửa xe ô tô đỗ cách đó không xa, hỏi cô: “Em hẹn bạn ở đâu? Anh đưa em đến đó.”

Lam Tổ Hình không trả lời mà hỏi lại: “Anh mua xe rồi à?”

“Công việc bắt buộc nên anh mua một chiếc xe cũng dùng tạm.”

Lam Tổ Hình ngồi lên xe, nói bừa một địa chỉ ở trung tâm thành phố. “Cho tôi xuống đó được rồi.”

Quảng Viễn lái xe rất nhanh đến mức Lam Tổ Hình hơi cảm thấy bất an. Chẳng mấy chốc đã đến nơi, cô xuống xe, nói cảm ơn rồi nhắc anh ta một câu: “Anh lái xe cẩn thận một chút, anh đi quá nhanh, rất nguy hiểm.”

Anh ta nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm, gật đầu: “Cảm ơn em đã nhắc nhở.”

Lam Tổ Hình xuống xe, đi vào khu trung tâm thương mại bên đường. Cô đi dọc các cửa hàng ngắm nghía, nhìn bên nọ, ngắm bên kia, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Dáng người không cao, tóc húi cua, đó là Tôn Chí Cao. Lúc cô nhìn thấy cậu ta, vừa khéo cậu ta cũng nhìn thấy cô, vô cùng bất ngờ đi đến chào hỏi: “Lam Tổ Hình, đã lâu không gặp.”

Lam Tổ Hình không ngờ lại gặp Tôn Chí Cao ở đây, cô mỉm cười, gật đầu, “Đã lâu không gặp, cậu vẫn sống tốt chứ?”

“Vẫn tốt. À, đúng rồi, vì sao cậu đột nhiên chuyển trường vậy?”

Vấn đề này không dễ trả lời, Lam Tổ Hình liền nói sang chuyện khác. Đang nói chuyện, bà Tôn đi đến, nhìn thấy cô, bà thân thiện cười hỏi: “Chí Cao, con gặp bạn học sao?”

“Mẹ, đây là Lam Tổ Hình, cô ấy đã ở lại nhà chúng ta một đêm, mẹ không nhớ sao?”

Bà Tôn hơi sững sờ, nhìn Lam Tổ Hình từ đầu đến chân. Với nhãn lực của bà, rất dễ để phán đoán cô gái ăn mặc gọn gàng, sạch sẽ, trang nhã, xinh đẹp trước mặt này đã có một cuộc sống nhiều biến đổi, hoàn toàn khác xa cô gái nỏ côi, túng quẫn và nhem nhuốc tối hôm đó.

“Ồ, Lam Tổ Hình à! Bây giờ cháu sống ở đâu vậy?”

“Cháu sống ở nhà dì.”

Xem ra nhà dì cháu cũng khá giả, sao trước đây cháu nói không có người thân nào? Sao lại tìm được bà ấy?”

Lời nói tục tĩu của bà Tôn khiến Tôn Chí Cao ngượng ngùng, cậu ta lên tiếng về trách cứ, “Mẹ!”

Lam Tổ Hình cũng không muốn nói nhiều, chỉ mỉm cười. Tôn Chí Cao sợ mẹ cậu ta sẽ còn hỏi những câu không thích đáng, vội nói: “Mẹ, chẳng phải mẹ còn muốn lên tầng ba xem giày sao? Mẹ mau đi đi!”

“Vậy còn con?”

“Con không đi nữa, đồ thể thao con đã mua rồi, con ở đây nói chuyện với Lam Tổ Hình một lát.”

“Chí Cao, con đưa Tổ Hình đến quán trà bên kia ngồi nói chuyện đi, đừng để bạn đứng lâu.”

Lam Tổ Hình cười nhạt. Giờ không còn giống trước kia nữa rồi, bà Tôn vui vẻ để cô tiếp xúc với cậu con trai quý tử của bà ta, còn ra vẻ quan tâm, bảo cậu ta mời cô đến quán trà ngồi nói chuyện.

“Cậu có rảnh không? Đến quán trà ngồi một lát nhé?”

Lam Tổ Hình không từ chối lời mời của Tôn Chí Cao. Dù sao cậu ta cũng là một người bạn tốt, có lẽ vì vẫn còn trẻ nên chưa học được cái nhìn thực dụng khi đánh giá con người như bố mẹ cậu ta, khi cô gặp khó khăn, chỉ có cậu ta là thật lòng muốn giúp đỡ cô. Đáng tiếc, bản thân cậu ta cũng phải sống dựa vào bố mẹ, giúp cô thế nào được đây? Nếu lúc đó, cậu ta có thể giúp cô thì có lẽ cô đã gắn bó nửa đời còn lại với cậu ta rồi.

Tuy cậu ta không thể giúp đỡ được cô nhưng cô cảm kích cậu ta. Trong quãng thời gian khó khăn đó, bất kể người nào giúp đỡ cô, cho dù chỉ là một chút, cô cũng đều ghi nhớ sâu sắc.

Cùng Tôn Chí Cao đi vào quán trà, vừa ngồi xuống ghế, ánh mắt cô chợt lóe lên rồi lướt nhanh qua một bóng người. Sau giây phút sững sờ, cô đứng bật dậy, nói: “Thật ngại quá, tôi vào nhà vệ sinh một lát.”

Lam Tổ Hình không vào nhà vệ sinh, sau khi rời khỏi quán trà, cô đi đến gần một cây thông Noel dựng cách đó không xa. Sắp đến Giáng sinh, khu trung tâm thương mại có trang trí một cây thông Noel rực rỡ sắc màu. Vòng ra phía sau cái cây, cô thấy Quảng Viễn đang đứng ở đó. Sự xuất hiện đột ngột của cô khiến anh ta giật mình. Cô chẳng nói một lời, nhìn anh ta chằm chằm.

Rõ ràng là sau khi đưa cô đến đây, anh ta đã không rời đi mà lén lút theo dõi cô.

Quảng Viễn nhìn xuống trước ánh nhìn chằm chằm của cô, “Anh xin lỗi!”

“Vì sao phải lén lút theo tôi?”

“Anh muốn biết...có phải em hẹn hò với Anh Hạo Đông không?”

Lam Tổ Hình tròn tròn mắt, “Quảng Viễn, anh quá đáng quá rồi đó! Tôi hẹn ai thì liên quan gì đến anh? Anh có tư cách gì để theo dõi tôi?”

Quảng Viễn đột nhiên ngẩng đầu lên, ngoan cố nói: “Nếu em hẹn Anh Hạo Đông thì có liên quan đến anh đấy. Em là em họ của U Đàm, em giống cô ấy như vậy, anh luôn coi em là cô ấy để yêu thương, bảo vệ. Anh không thể nhìn em giẫm lên vết xe đổ của cô ấy.”

Lam Tổ Hình sững sờ nhìn anh ta, cảm thấy anh ta ngoan cố đến mức không thể hiểu được, “Quảng Viễn, tôi không phải là trẻ con, tôi biết rất rõ mình nên và không nên làm gì, không cần anh ở bên cạnh giám sát. Vì thế, sau này xin anh đừng làm vậy nữa.”

“Tổ Hình, có lẽ anh có phần quá đáng nhưng xin em tin tưởng anh, vì muốn tốt cho em nên anh mới làm vậy.”

Lam Tổ Hình cảm thấy lời nói của anh ta quá hoang đường, bức bối nói: “Vì anh muốn tốt cho tôi ư? Chẳng qua anh chỉ muốn áp đặt tôi mà thôi. Anh nhìn Anh Hạo Đông thế nào thì đó là chuyện của anh, xin anh đừng can thiệp vào cuộc sống của tôi nữa!”

“Tổ Hình, em không biết Anh Hạo Đông xấu xa thế nào đâu, U Đàm đã bị anh ta hại...”

“Quảng Viễn!” Lam Tổ Hình không muốn nghe anh ta nói nữa. “Mọi chuyện của họ không đến lượt người ngoài như anh phán xét. Anh hiểu rõ sự việc đến đâu? Anh có tư cách gì để nhận xét Anh Hạo Đông tốt hay không tốt?”

Sắc mặt của Quảng Viễn bỗng trắng bệch. “Em nói giúp cho Anh Hạo Đông sao?”

“Không phải tôi đang nói giúp cho anh ấy, tôi chỉ đứng trên lập trường khách quan mà nhìn nhận vấn đề. Việc chị U Đàm qua đời là sự cố ngoài ý muốn, không phải Anh Hạo Đông cố ý giết người. Anh ấy cũng suýt mất mạng vì chuyện này, không phải sao?”

Quảng Viễn cãi lại: “Hắn đáng bị như vậy!”

“Quảng Viễn, anh cãi cùn quá đấy!”

Lam Tổ Hình cảm thấy không thể tiếp tục nói chuyện với anh ta được nữa, liền quay đầu, rời đi.

Xảy ra việc này, Lam Tổ Hình ngồi uống trà sữa với Tôn Chí Cao cũng không cảm thấy vui vẻ nữa. Sau khi nói vài ba câu chuyện phiếm, cô liền cáo từ. Cậu ta vốn muốn hỏi số điện thoại của cô nhưng thấy đáng vẻ ẻo oải, một mối của cô thì lại không hỏi nữa. Cậu ta nghĩ có duyên sẽ gặp lại, không có duyên thì không thể miễn cưỡng. Sau khi cô không đến xem trận đá bóng, cậu ta đã hiểu ra, có một số người và một số việc không thể miễn cưỡng.

Xem ra, Tôn Chí Cao hiểu biết hơn Quảng Viễn nhiều.

Quảng Viễn mang bộ mặt ủ ê về nhà. Bà Quảng hỏi, “Trưa con không về nhà, ăn cơm ở đâu vậy?”

“Con ăn ở Diệp gia.”

Bà Quảng hơi ngạc nhiên, con trai lại đến Diệp gia?

Sau sự việc Quảng Viễn đánh Anh Hạo Đông bị thương, bà Quảng tuy ngoài mặt không biểu hiện gì nhưng ngầm cố gắng để con trai ít đến Diệp gia. Sự việc lần này bắt nguồn từ Lam Tổ Hình. Nếu không phải nhìn thấy cô và Anh Hạo Đông ở cùng nhau, Quảng Viễn sẽ không kích động mà đánh Anh

Hạo Đông như vậy.

Bà Quảng biết rõ sự vướng mắc giữa Diệp U Đàm, Anh Hạo Đông và con trai mình trước đây. Rắc rối đó chỉ nên xảy ra một lần, bà không hy vọng nhìn thấy con trai mình vướng vào thêm lần nào nữa. Lam Tổ Hình từng sống ở Anh gia một thời gian, lại nghe Quảng Viễn kể lại sự việc xảy ra hôm đó, tuy lời lẽ rời rạc nhưng bà Quảng có đủ kinh nghiệm để đoán ra mối quan hệ giữa Lam Tổ Hình và Anh Hạo Đông. Cứ coi như giữa hai người họ thực sự không có gì thì ít nhất bà cũng có thể nhận định cô có thiện cảm với cậu ta, nếu không đã chẳng đồng ý để cậu ta đưa về nhà. Vì thế, bà Quảng không muốn con trai thường xuyên đến Diệp gia, đặc biệt là tiếp xúc với Lam Tổ Hình. Bà lo lắng sớm muộn gì cũng có ngày sinh chuyện phiền phức. Nhưng Quảng Viễn lại không chịu nghe, mà Diệp gia cũng là chỗ bạn bè lâu năm, không thể tuyệt giao được. Bà ngầm tính toán, xem ra phải nghĩ cách giới thiệu cho Quảng Viễn một cô bạn gái thích hợp, để Quảng Viễn không còn thời gian qua lại với Diệp gia nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Âm Hoa Sẽ Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Hai Người Họ Rốt Cuộc Ai Bất Hạnh Hơn?

Lúc còn sống, Diệp U Đàm đã không thể khiến Anh Hạo Đông yêu cô, nhưng khi cô chết lại khiến anh nhưng nhớ đến vậy. Hơn nữa, có lẽ cả cuộc đời này, anh cũng không thể gạt bỏ nỗi đau tinh thần mà cô để lại cho anh.

1.

Sắp đến Giáng sinh, khắp nơi tràn ngập không khí náo nhiệt, vui tươi.

Diệp gia cũng chuẩn bị đón Giáng Sinh nhưng Lam Tổ Hình luôn cảm thấy khuôn mặt của hai vợ chồng họ Diệp đều toát ra vẻ vô cùng bi ai. Hỏi ra mới biết, hóa ra sinh nhật của Diệp U Đàm trùng vào đêm Giáng sinh. Ngày này mọi năm, Diệp gia vui vẻ bao nhiêu thì năm nay lại bi thương bấy nhiêu.

Chiều nay, Lam Tổ Hình cùng vợ chồng Diệp gia đến thăm mộ Diệp U Đàm. Lúc họ đến, thấy bên mộ của cô ấy có rất nhiều hoa hồng trắng. Sau giây phút sững sờ, bà Diệp liền đoán được ai đã mang đến chỗ hoa này. Sắc mặt bà tái xanh, bà quăng hết chỗ hoa hồng đó đi, ông Diệp cũng xấn tay áo vào giúp. Lam Tổ Hình khuyên giải không được, đành trầm mặc nhìn họ ném hết những bông hồng trắng trước mộ đi.

Lúc từ nghĩa trang trở về, họ tình cờ gặp bà Quảng ở bên đường. Bà ấy tay xách túi lớn túi nhỏ trong chợ đi ra, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp, dịu dàng. Bà ta giới thiệu cô ấy là bạn gái của Quảng Viễn, hôm nay Giáng sinh nên đến giúp bà chuẩn bị com tói.

Sắc mặt của bà Diệp càng cứng đờ, đến tận lúc về nhà. Ông Diệp vỗ vai bà, an ủi: “Tổ Hình không phải là U Đàm, con bé và Quảng Viễn chưa chắc đã hợp nhau. Chuyện của bọn trẻ, em không nên lo lắng quá, ai có duyên của người đó.”

Bà Diệp buông tiếng thở dài, chấp nhận sự thật.

Lam Tổ Hình lại cảm thấy nhe nhỡm, nếu Quảng Viễn có bạn gái, chắc chắn anh ta sẽ không rồi hơi đi theo dõi cô nữa.

Đêm Giáng Sinh, Lam Tổ Hình hẹn bạn học đến nhà thờ. Trước đây, cô chưa từng đến đây nên khi các bạn hẹn nhau đến nhà thờ đón Giáng sinh, tuy rất ít khi tham gia các hoạt động tập thể nhưng lần này cô cũng đồng ý.

Lúc Lam Tổ Hình sắp đi, bà Diệp dặn dò: “Về nhà sớm chút nhé, muộn quá không an toàn đâu.”

“Cháu biết rồi ạ, cháu sẽ về sớm.”

Lam Tổ Hình và các bạn đến nhà thờ lớn nhất trong thành phố. Đêm Giáng sinh an lành, nhà thờ cao lớn, nguy nga, trang trí đủ các loại đèn neon rực rỡ. Giữa quảng trường nhà thờ tụ tập rất đông người, họ đang xếp hàng để vào trong nhà thờ. Nhóm của Lam Tổ Hình xếp hàng một tiếng đồng hồ mới vào được bên trong, trước tượng Đức mẹ Đồng trinh, cô bắt chước người bên cạnh, mua một ngọn nến trắng thắp lên, thành khẩn cầu nguyện.

Cô chỉ có một nguyên vọng đơn giản là tất cả những người quan tâm đến cô và những người mà cô quan tâm đều được bình an, khỏe mạnh, vui vẻ và hạnh phúc.

Sau khi từ trong nhà thờ bước ra, họ không rời đi ngay mà tiếp tục ở lại quảng trường, chờ nghe người bên ca đoàn giáo hội hát thánh ca. Một lát sau, tiếng pipe organ lạnh lút từ trong nhà thờ truyền ra, dưới nền nhạc đệm, đội ca đoàn giáo hội hát vang ca khúc ‘Đêm giáng sinh’, tiếng ca thần thánh lay động lòng người. Nhóm người tập trung trên quảng trường cũng cất vang tiếng hát, phần lớn đều là con chiên, ai cũng rất mực trang nghiêm và thành kính.

Lam Tổ Hình không phải con chiên, cô không biết hát ca khúc này, cô chỉ đứng bên cạnh, yên lặng lắng nghe. Tiếng ca vang vọng khiến trái tim cô bất giác tràn ngập cảm giác an lành, bình yên.

Gần đến nửa đêm, Lam Tổ Hình mới cùng nhóm bạn rời khỏi nhà thờ. Lúc này, chỉ nghe thấy loáng thoáng tiếng ca du dương phát ra từ khu nhà thờ.

Trong truyền thuyết, đêm Giáng sinh là đêm chúa Jesus ra đời, nghe nói đêm đó, có một người chăn cừu đang trông giữ bầy cừu ở nơi hoang dã, đột nhiên nghe thấy trên trời truyền đến một âm thanh, báo cho ông ta biết Chúa Jesus sắp giáng sinh. Vì vậy, theo truyền thuyết này, trong đêm Giáng sinh, mỗi giáo hội sẽ tổ chức hát một số bài thánh ca, hoặc các con chiên tự phát sẽ tổ chức đội báo tin lành, họ sẽ đến từng hộ gia đình hát bài thánh ca ở trước cửa hoặc dưới cửa sổ, nhằm tái hiện lại việc ngày đó, thiên sứ báo tin mừng Chúa Jesus giáng sinh, đây chính là tục “báo tin lành” của đạo Thiên Chúa.

Các bạn của Lam Tố Hình cũng nhảy chân sáo đi theo đoàn báo tin lành, cô đã đồng ý với bà Diệp sẽ về nhà sớm nên không gia nhập. Một bạn nam đề nghị đưa cô về nhưng cô đã khéo léo từ chối, vì đêm Giáng Sinh, đường phố rất đông người qua lại, cô không lo sợ mà hòa cùng dòng người. Dù gì chỗ này cũng cách nhà không còn xa.

Lúc về đến dưới tòa nhà, bước chân Lam Tố Hình bỗng khựng lại, có chút hoài nghi, không phải cô bị hoa mắt đấy chứ? Cẩn thận nhìn lại, bóng dáng cao gầy đang đứng đó chính xác là Anh Hạo Đông. Anh yên lặng đứng đó, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ tầng bảy của Diệp gia, về mặt u sầu, hoang mang.

Muộn thế này rồi, sao anh vẫn đứng ở đây? Ồ, hôm nay là sinh nhật của Diệp U Đàm, chắc anh đến đây để tưởng nhớ đến cô ấy.

Lam Tố Hình đứng im nhìn anh, đang không biết có nên qua đó chào hỏi không thì anh bỗng quay lại, nhìn về phía cô.

Trên bầu trời xanh thẫm lúc nửa đêm treo một vầng trăng lưỡi liềm màu vàng nhạt, dường như ánh trăng rực rỡ đó đọng đầy trong đôi mắt anh, đẹp vô cùng. Ở xa xa, tiếng thánh ca báo tin lành khẽ truyền đến. Dưới ánh trăng, trong tiếng ca, đối diện với ánh mắt dịu dàng của anh, Lam Tố Hình cảm thấy tiếng trái tim mình khẽ rung lên.

Sắc đêm trầm lắng, hàng ngó đồng trên con đường dành cho người đi bộ chỉ còn là những chiếc bóng đen nhạt. Lam Tố Hình đứng dưới bóng cây, chiếc áo trắng cô đang mặc tựa như nét bút lưu lại trên bức tranh thủy mặc thẫm màu. Anh Hạo Đông chăm chú nhìn cô, ánh mắt mơ màng, người tuy gần ngay trước mắt nhưng linh hồn như đang lơ lửng tận nghìn dặm xa.

Anh trầm mặc, Lam Tố Hình cũng im lặng, không lên tiếng. Cô biết, không phải anh đang nhìn cô mà đang tưởng nhớ đến Diệp U Đàm. Nếu cô lên tiếng lúc này thì sẽ phá vỡ giả tưởng mơ màng của anh. Vậy nên, cô cúi đầu, không nói nửa lời, mặc cho ánh mắt tựa như ánh trăng của anh bao phủ thân mình.

Một lát sau, Lam Tố Hình nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ, Anh Hạo Đông bước về phía cô, cất giọng trầm thấp: “Lam Tố Hình, muộn như thế này rồi sao cô vẫn ở đây?”

Anh gọi tên cô, anh đã tỉnh táo lại rồi. Một niềm vui nhỏ nhỏ lóe lên trong lòng Lam Tố Hình. “Đêm nay là đêm Giáng Sinh, tôi cùng bạn học đến nhà thờ chơi.”

Anh Hạo Đông khẽ gật đầu, nói một câu vô cùng thích hợp với hoàn cảnh: “Giáng sinh vui vẻ!”

“Giáng sinh vui vẻ!”

Họ chúc nhau Giáng sinh vui vẻ nhưng về mặt Anh Hạo Đông không thể hiện chút biểu cảm vui vẻ nào. Ngừng một lát, anh lại nói: “Muộn quá rồi, cô mau về nhà đi!”

Lam Tố Hình cũng nói với anh: “Muộn rồi, anh cũng mau về nhà đi!”

Vừa nói cô vừa nhìn sang hai bên theo thói quen nhưng không thấy xe của Anh gia đâu, ngơ ngác hỏi: “Không phải A Thái đưa anh đến đây à?”

“Tôi đi một mình.”

Anh Hạo Đông trả lời rất bình thản, Lam Tố Hình sốt ruột: “Sao anh lại đi một mình? Phụ nhân có biết không?”

“Tôi đâu phải trẻ con, ra ngoài nhất định phải nói với mẹ tôi sao?”

Vậy là không ai biết anh ra ngoài. Lam Tố Hình nóng ruột nói: “Không phải vậy, ...anh không được khỏe, muộn thế này rồi, trời lại lạnh như vậy, không nên ra ngoài một mình.”

Anh Hạo Đông lạnh nhạt nói: “Tôi không sao!”

“Anh mau quay về đi, nếu không, phụ nhân sẽ rất lo lắng.”

“Tôi sẽ đi ngay, cô lên nhà trước đi.”

Lam Tố Hình lo lắng bước vào tòa nhà chung cư, liên tục quay đầu lại, bóng dáng sừng sững không hề nhúc nhích của Anh Hạo Đông trong màn đêm đen nhạt tựa như một thân cây trơ trọi.

Lúc Lam Tố Hình mở cửa, bước vào nhà, vợ chồng Diệp gia đã ngủ rồi. Cô rón rén đi vào phòng vệ sinh rửa mặt, trong lòng vẫn nhớ đến Anh Hạo Đông, không biết anh đã đi chứ? Đường phố lúc nửa đêm, đêm càng khuya, gió càng lạnh, hy vọng anh đã đi rồi, nếu không, cô lo cơ thể mỏng manh,

gây yếu của anh sẽ không chịu đựng được sự tấn công của gió lạnh.

Ra khỏi phòng vệ sinh, lúc đi ngang qua phòng khách, Lam Tổ Hình không kiềm được, đi đến trước cửa sổ, ngó xuống, ánh đèn đường vàng vọt vẫn phản chiếu một bóng dáng cao gầy. Anh vẫn đang đứng đó. Khuôn mặt ngẩng lên ánh trắng xanh xao tựa sương tuyết, biểu cảm hết sức thương tâm. Khi nhìn thấy cô xuất hiện ở cửa sổ, cơ thể anh đột nhiên hơi chấn động.

Cô biết sự chấn động của anh là vì lý do gì, cô vẫn nhớ rất rõ chuyện trước kia Anh Hạo Đông từng kể cho cô. Nơi cánh cửa này, dưới ánh trăng già nua từng hiện lên dáng vẻ hào hức dựa vào cửa sổ của Diệp U Đàm. Vào thời khắc này, phong cảnh vẫn như cũ, hơn nữa, dáng vẻ của cô cũng rất giống với người trước đây, có lẽ anh cho rằng mình đã nhìn thấy Diệp U Đàm.

Đứng trước cửa sổ một lát, Lam Tổ Hình quay người, khẽ bước ra khỏi nhà, chạy vội xuống dưới. Anh Hạo Đông vẫn đứng đó, nhìn thấy cô, bờ môi anh hơi run run, muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng. Cô đi thẳng đến trước mặt anh, dịu giọng khuyên: “Anh thiếu gia, anh mau về đi!”

Anh Hạo Đông làm như không nghe thấy, ánh mắt anh mờ mịt, tinh thần hoảng hốt, như người mộng du, anh bước lên trước rồi đột nhiên duỗi một cánh tay, nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô. Đúng lúc chạm vào làn da cô thì anh đột nhiên bừng tỉnh, hoảng loạn rút tay lại: “Xin lỗi!”

Tay anh khi chạm vào gò má, Lam Tổ Hình cảm nhận được nó lạnh như băng. Cô còn chưa kịp đồ mịt vì hành động của anh, trong lòng cô đã phản ứng trước. Tay lạnh như vậy, anh đã đứng ở đây rất lâu rồi sao? Cô lo lắng nói: “Anh thiếu gia, anh phải quay về rồi!”

Vừa nói, cô vừa vẫy một chiếc xe taxi đi ngang qua, cô mở cửa xe, ra hiệu cho anh: “Anh mau lên xe về nhà đi!”

Anh Hạo Đông vẫn đứng bất động. Anh cúi đầu, không nói, biểu thị anh không muốn rời đi. Một lọn tóc đen nhánh rũ xuống trước vầng trán xanh xao của anh, bị gió đêm thổi tung. Tay cô hơi run rẩy, cô rất muốn vuốt lọn tóc đó giúp anh nhưng cô kiềm chế, nắm chặt tay. Bất giác cô hạ thấp giọng dịu dàng lặp lại: “Anh mau về nhà đi!”

Anh Hạo Đông ngược lên nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm như biển đêm. Anh chăm chú nhìn cô rất lâu, đến khi tài xế không thể kiên nhẫn được nữa, hỏi: “Tiền sinh, tiểu thư, rốt cuộc hai người có lên xe không?”

Lam Tổ Hình vội vàng nói: “Có, có, lên ngay đây!”

Cô bất chấp, tóm lấy cánh tay của Anh Hạo Đông, đẩy anh vào trong xe: “Anh mau lên xe đi!”

Anh Hạo Đông im lặng, mặc cho cô đẩy vào xe, giây phút cửa xe đóng lại, anh mới khẽ nói với cô một câu: “Vậy tôi đi đây, tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Chiếc xe rời đi rồi, Lam Tổ Hình vẫn đứng đó, nhìn theo đèn phía sau xe giống như hai ngôi sao càng lúc càng xa dần. Cô định đợi khi chiếc xe hoàn toàn biến mất thì sẽ lên nhà, nhưng cô bất ngờ nhìn thấy chiếc xe đỗ lại ở phía xa, có chuyện gì vậy? Lẽ nào Anh Hạo Đông lại muốn xuống xe?

Lam Tổ Hình đang suy đoán, chiếc taxi liền lùi lại, chẳng mấy chốc đã đứng trước mặt cô. Tài xế mở cửa xe, nhảy ra ngoài, vẻ mặt hết sức căng thẳng: “Tiểu thư, thật may cô vẫn chưa đi, có phải anh ta bị bệnh không? Anh ta vừa lên xe liền ngất xỉu. Nếu anh ta xảy ra chuyện gì thì tôi không chịu trách nhiệm nổi đâu.”

Lam Tổ Hình nghe thấy vậy thì chấn kinh, hoảng hốt nói: “Anh ấy ngất xỉu rồi?”

“Đúng vậy, tôi hỏi anh ta muốn đi đâu, hỏi mấy câu mà không nghe thấy tiếng trả lời. Quay lại nhìn mới phát hiện anh ta đã nằm nghiêng trên ghế, bất tỉnh nhân sự rồi. Nhìn qua gương chiếu hậu, tôi thấy cô vẫn chưa đi, vội vàng cho xe lùi lại. Bây giờ hoặc là cô cho anh ta xuống xe, hoặc là cô lên xe, tôi đưa hai người đến bệnh viện miễn phí.”

Lam Tổ Hình không chút do dự, vội vàng lên xe. Người Anh Hạo Đông mềm nhũn dựa vào ghế sau, hai mắt nhắm nghiền, hôn mê sâu. Cô đưa tay sờ trán anh, nóng như hòn than vậy. Cô biết cơ thể anh không chịu được gió lạnh, quả nhiên, anh phát sốt rồi. Chắc anh bị sốt lâu rồi nhưng vẫn cố gắng chịu đựng, không chịu rời đi. Sau khi cô cứng rắn đẩy anh lên xe, cơ thể anh mới đỡ sập.

Cô không đến bệnh viện mà bảo tài xế cho họ về Anh gia. Đầu Anh Hạo Đông từng bị thương, khi sốt cao phải dùng đúng thuốc. Cô không dám đưa anh đến bệnh viện vì sợ họ không hiểu rõ tiểu sử bệnh của anh mà cho anh dùng sai thuốc, cô nghĩ đưa anh về Anh gia vẫn hơn.

2.

Lam Tổ Hình đưa Anh Hạo Đông trở về lúc đêm khuya, Anh phu nhân cảm kích vạn phần.

Đêm Giáng sinh, bà đã bảo bà Chu trang trí nhà sao cho có không khí và sắc màu của ngày lễ, để con trai bà được thư giãn nhưng không ngờ, anh lại càng buồn rầu, u uất. Vừa sáng sớm, anh đã làm loạn, đòi đặt hoa hồng trắng rồi mang đến mộ Diệp U Đàm, lúc ấy bà mới biết hôm nay là sinh nhật của cô ấy.

Từ nghĩa trang quay về, Anh Hạo Đông nhốt mình trong phòng, không ăn cơm. Anh Duy Hạ đưa Mộ Dung San về nhà, hỏi han tình hình của em trai, Anh phu nhân chỉ thờ dài. Anh ta gắng sức an ủi: “Mẹ, Hạo Đông đã tốt hơn nhiều rồi. Mẹ đừng quá lo lắng, cứ từ từ rồi em sẽ khỏi hẳn.”

Mộ Dung San cũng phụ họa: “Đúng vậy, thời gian có thể chữa lành mọi vết thương. Cho Hạo Đông thêm chút thời gian, cậu ấy sẽ dần hồi phục thôi ạ.”

Anh phu nhân cũng chỉ mong như vậy, cả tối không đến làm phiền anh. Đến lúc chuẩn bị đi ngủ, bà lên thăm anh theo thói quen thì kinh ngạc phát hiện ra anh không ở trong phòng. Tìm khắp nhà cũng không thấy, không ai biết anh đã lặng lẽ bỏ đi đâu? Sức khỏe của anh vừa mới tốt lên một chút....

Anh phu nhân hoảng hốt, nôn nóng bảo người đi khắp nơi tìm. Anh Duy Hạ khi biết tin cũng lập tức lái xe quay về, bình tĩnh phái thêm người đi tìm Anh Hạo Đông rồi ra sức vỗ về Anh phu nhân: “Mẹ, mẹ đừng quá lo lắng, con đã bảo rất nhiều người đi tìm rồi. Mẹ yên tâm, Hạo Đông nhất định sẽ không sao đâu!”

Anh phu nhân lã chã hai hàng nước mắt: “Hạo Đông nhất định không thể có chuyện gì được! Mẹ chỉ có một đứa con trai, nếu nó có chuyện gì....”

Bà vội bịt chặt miệng, không nói tiếp, tâm trạng hoảng loạn, bà đã để mất sự trang nhã thường ngày, cũng không để ý đến Anh Duy Hạ nghe thấy lời của bà sẽ có phản ứng như thế nào.

Anh Duy Hạ hơi nhượng mảy, hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh rồi nói: “Mẹ, mẹ yên tâm, Hạo Đông nhất định sẽ không sao đâu!”

Lúc Lam Tố Hinh rời khỏi Anh gia, Anh Duy Hạ lái xe đưa cô về. Lam Tố Hinh đưa Anh Hạo Đông đang sốt cao về nhà, Anh phu nhân vô cùng cảm kích. Trên xe, Anh Duy Hạ lại cảm ơn cô thêm lần nữa.

“Lam tiểu thư, thực sự rất cảm ơn cô. Nếu cô không đưa Hạo Đông về chắc cả đêm nay, mẹ tôi sẽ lo đến chết mất!” Lời cảm ơn của anh ta hết sức chân thành.

“Đừng khách sáo!”

Lam Tố Hinh lại một lần nữa khẳng định Anh Duy Hạ rất yêu thương và quan tâm đến Anh Hạo Đông. Xem ra, hai anh em họ không cùng một mẹ sinh ra nhưng tình cảm vẫn rất tốt.

Anh Duy Hạ cũng là một người cẩn thận, chu đáo. Lúc đưa cô về đến khu chung cư Diệp gia ở, đã là hơn hai giờ sáng, anh ta xuống xe, đưa cô lên tầng bảy, nhìn thấy cô vào nhà rồi mới rời đi.

Lam Tố Hinh rón rén vào phòng, không làm kinh động đến ông bà Diệp nhưng bỗng thấy cánh cửa phòng ngủ chính hé mở, bà Diệp bước ra ngoài: “Tố Hinh, sao giờ cháu mới về?”

Lam Tố Hinh lập tức nói: “Dì à, cháu xin lỗi đã làm dì tỉnh ngủ.”

“Dì chưa ngủ, vẫn nằm đợi cháu về. Con gái đêm hôm về muộn, bà mẹ nào ngủ được chứ!”

Lam Tố Hinh không ngờ bà lại nghĩ cho cô nhiều như vậy, đột nhiên nhớ lại quãng thời gian cô làm thêm trong quán ăn nhanh. Tối hôm ấy, có một bàn khách uống rượu đến rất muộn mới rời đi, lại đúng là bàn cô phục vụ, cô đánh bắt lức ở lại đến tận khuya. Sau khi về nhà, vừa mở cửa, mẹ cô đi từ trong phòng ra, hỏi han, thì ra bà cũng chưa ngủ, nằm đợi cô về.

Khỏe mắt bỗng cay cay, nước mắt chực trào, cô nói: “Dì à, xin lỗi dì, để dì phải đợi cháu rồi!”

“Nhưng Tố Hinh, chẳng phải ban nãy cháu về nhà rồi sao? Còn đi đâu nữa?”

Ban nãy, Lam Tố Hinh về nhà, bà Diệp nghe thấy tiếng động, biết cô đã về thì yên tâm nhắm mắt, chuẩn bị ngủ, nhưng lát sau, lại nghe thấy tiếng mở cửa rất khẽ. Bà Diệp tưởng mình nghe nhầm, nghĩ Lam Tố Hinh mở cửa vào phòng mình, trong lúc mơ màng, bà nghe nhầm thành tiếng mở cửa lớn. Nằm một lúc lâu, vẫn không thấy yên tâm, bà khoác áo ngủ, bước xuống giường, đến phòng cô xem sao. Trong phòng không một bóng người, quá nhiên cô lại ra ngoài rồi.

Sao về rồi lại đi nữa chứ? Bà Diệp nghĩ mãi vẫn không lý giải được, đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu, lúc đó, Lam Tố Hinh đã lên xe, đưa Anh Hạo Đông về Anh gia rồi, bà không thấy ai cả.

Lam Tố Hinh đi đâu được nhỉ? Bà Diệp không biết tìm cô ở đâu, buồn bã quay về phòng. Ông Diệp đang ngủ say, bà không biết nói cùng ai, đành thức, lắng tai nghe ngóng. Đợi mãi đến sốt ruột, đang định gọi ông Diệp dậy thì bà lại nghe thấy phía cửa lớn có tiếng động, thăm thở phào, cuối cùng cô đã về rồi.

Trước nghi vấn của bà Diệp, Lam Tố Hinh đành nói dối: “Cháu định về nhà sớm nhưng...các bạn kéo cháu đi cùng đoàn báo tin lành, cháu không tiện từ chối nên đồng ý. Lúc nãy cháu về nhà...là vì tối lạnh, vừa lúc đoàn báo tin lành đi ngang qua nhà mình nên cháu lên nhà khoác thêm áo.”

Dường như để chứng tỏ những lời Lam Tố Hinh nói là đúng, xa xa bên ngoài cửa sổ truyền đến giọng hát thánh ca, bà Diệp không nghĩ ngó nữa nói: “Hóa ra là vậy, muộn quá rồi, cháu mau về tắm rửa rồi ngủ đi.”

Lam Tố Hinh thở phào, quay về phòng ngủ, nhắm mắt nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến Anh Hạo Đông.

Anh bị cảm lạnh, lúc được đưa về nhà thì đã sốt cao đến gần bốn mươi độ. Anh phu nhân vội vàng bảo A Thái lái xe đi đón bác sĩ Uông. Lam Tố Hinh không đợi được bác sĩ Uông đến, vì thực sự đã quá muộn, cô phải về. Anh phu nhân chu đáo, bảo Anh Duy Hạ đưa cô về. Lúc này, nằm trên giường, cô lại nhớ đến Anh Hạo Đông. Chắc giờ này bác sĩ Uông đã đến rồi nhỉ? Bệnh của Anh Hạo Đông có nghiêm trọng không? Hy vọng anh nhanh chóng hạ sốt. Cô từng ở Anh gia nên hiểu rất rõ tình trạng bệnh của anh. Đại não từng bị tổn thương, sốt cao sẽ khiến chứng đau đầu của anh nặng thêm, e rằng

lần này phải mất vài ngày anh mới khá hơn.

Hai ngày sau, Lam Tổ Hình vẫn lo lắng về bệnh tình của Anh Hạo Đông, mấy lần muốn gọi điện đến Anh gia nhưng còn chần chừ. Đúng lúc đó, bà Chu lại bất ngờ đến trường tìm cô.

“Tổ Hình, cô có thời gian đến thăm Hạo Đông một chút không?”

Lam Tổ Hình có dự cảm chẳng lành: “Anh ấy vẫn chưa khỏe lại sao?”

Bà Chu bắt lực thờ dài: “Đúng vậy, bác sĩ Uông đã đổi mấy loại thuốc rồi nhưng cậu ấy vẫn sốt cao. Hai ngày nay, trong con mê sáng, Hạo Đông luôn gọi tên Diệp U Đàm. Phu nhân nói, có lẽ cô có thể giúp được cậu ấy.”

Lam Tổ Hình hiểu rõ ý trong lời nói của bà, không chút do dự, cô xin nghỉ phép học nửa ngày rồi đi theo bà Chu. Thăm Mỹ Kỳ thấy cô và bà Chu đi cùng nhau, cố tình chặn đường, dò hỏi: “Bà Chu đến tìm cô vì Anh Hạo Đông sao? Có phải anh ấy xảy ra chuyện gì rồi không?”

Lam Tổ Hình trả lời qua loa: “Anh ấy bị bệnh.”

“Anh ấy bị bệnh?” Thăm Mỹ Kỳ nhắc lại lời nói của Lam Tổ Hình rồi đột nhiên cảm khác: “Trước đây, Anh Hạo Đông khỏe mạnh như hổ, tôi chưa từng thấy anh chàng nào dồi dào sức sống như anh ấy, thế mà bây giờ, anh ấy hề ốm là ốm cả tháng trời. Chắc anh ấy ốm yếu đến mức không ra hồn người nữa rồi, nhỉ?”

Lam Tổ Hình trả lời cho xong chuyện: “Vẫn ổn!”

Thấy cô kiệm lời, Thăm Mỹ Kỳ cũng không hỏi han nhiều, biết ý nhường đường cho cô. “Nếu có thể, cô chuyển lời hỏi thăm anh ấy giùm tôi nhé!” Ngừng một lát, cô ta lại tự cười giễu, “Nhưng không biết anh ấy còn nhớ tôi không...”

Lam Tổ Hình cùng bà Chu đến Anh gia thăm Anh Hạo Đông. Anh nằm bất động trên giường, khuôn mặt đỏ ửng, trong con mê sáng vẫn không ngừng ho, miệng lẩm bẩm nói gì đó, chỉ nghe được ba từ Diệp U Đàm.

Thấy Lam Tổ Hình đến, Anh phu nhân đang ngồi bên cạnh giường liền chậm chạp đứng dậy: “Tổ Hình, lại phiền cô rồi!”

“Phu nhân, không cần khách khí, nếu tôi có thể giúp được gì, bà chỉ cần liên lạc với tôi là được.”

Lam Tổ Hình nói rất thật lòng. Anh phu nhân cảm kích vỗ vỗ bàn tay cô: “Cám ơn cô, thay tôi ở bên Hạo Đông nhé!”

Anh phu nhân rời khỏi phòng, bà Chu cũng đi ra ngoài. Trong phòng chỉ còn lại một mình Lam Tổ Hình. Cô đi đến, ngồi xuống bên giường, cúi đầu, tỉ mỉ quan sát anh. Khuôn mặt trắng bệch, tiêu tụy, hai gò má đỏ ửng, trán lấm tấm mồ hôi, mấy sợi tóc đen nhánh dính bết vào trán, tựa như mấy vết mực đen in trên nền giấy trắng.

Trong phòng không còn ai khác, Lam Tổ Hình đưa tay khẽ vuốt lại tóc trên trán anh. Khi những sợi tóc mềm mại trượt qua ngón tay, trái tim cô cũng từ từ tan chảy.

Mi mắt của Anh Hạo Đông khẽ run rẩy rồi đột nhiên anh mở tròng mắt. Lam Tổ Hình giật mình, nhanh chóng thu tay lại.

Đôi mắt mở to của Anh Hạo Đông trống rỗng mà mờ mịt, sau khi mơ hồ nhìn cô hồi lâu, bờ môi anh khẽ mấp máy, giọng nhỏ đến mức không thể nghe thấy, Lam Tổ Hình lắng tai mới nghe thấy anh đang nói: “U Đàm, em đến rồi?”

Sốt cao mấy ngày liền khiến đầu đầu óc anh trở nên mơ hồ, lại coi cô như Diệp U Đàm rồi. Cô đã quá quen với vai diễn, liền nói: “Vâng, Hạo Đông, em đến thăm anh đây.”

Anh nhìn cô chăm chú, khóe môi đột nhiên hơi rung động, anh cười. Nụ cười rất mờ nhạt, như mầm xanh non mới nhú trên cành dương liễu lúc đầu xuân. Người không tinh ý thì chẳng thể nào nhìn thấy nhưng Lam Tổ Hình là người rất tinh tế, nhìn nụ cười như lộc non mới nhú của anh, cô có thể liên tưởng đến cả mùa xuân xanh tươi, đầy sức sống.

Nhưng nụ cười đó phút chốc cứng đờ bên môi anh, như bông hoa héo úa bị băng tuyết làm cho đông cứng.

“U Đàm...” Anh Hạo Đông yếu ớt giơ một cánh tay về phía cô, ánh mắt đau khổ và mê loạn. “Em đến đây.”

Lam Tổ Hình đón lấy cánh tay anh, lòng bàn tay nóng rực như lửa. Anh kéo tay cô, ra hiệu cho cô lại gần. Cô thuận theo, cúi người về phía anh, hai khuôn mặt kề sát nhau, chỉ trong gang tấc. Anh mở to mắt nhìn cô, giọng nói run rẩy: “U Đàm... anh xin lỗi... Tha thứ cho anh... Tha thứ cho anh...”

Anh vẫn luôn cảm thấy áy náy với Diệp U Đàm, dường như điều này đã trở thành tâm bệnh. Lam Tổ Hình dịu giọng an ủi: “Em tha thứ cho anh, Hạo Đông, em tha thứ cho anh mọi chuyện!”

Nước mắt như thủy triều bỗng dâng đầy nơi khóe mắt, anh nghẹn ngào nói: “U Đàm... U Đàm... U Đàm...”

Túm chặt tay của Lam Tổ Hình, anh run rẩy gọi tên Diệp U Đàm, nước mắt không ngừng tuôn rơi, thấm ướt chiếc gối. Nhìn anh đau lòng và tự trách, cô

không biết phải an ủi thế nào, đành im lặng nhìn những giọt nước mắt vẫn không ngừng lăn dài trên má anh. Bác sĩ từng nói, khóc là một trong những phương thức tốt nhất để tâm trạng bớt đau khổ. Lúc đau khổ nhất, con người khóc nghĩa là mọi việc sẽ chóng qua, nước mắt có thể giải trừ mọi sự u uất, đau thương trong lòng. Chỉ là nhìn anh khóc, từng giọt nước mắt mặn chát như xát vào trái tim cô, xót xa vô hạn.

Cuối cùng, anh mệt mỏi thiếp đi giấc ngủ bình yên hơn nhiều. Anh vẫn nắm chặt tay cô, như người sắp chết đuối cố bám vào khúc gỗ trôi nổi giữa biển khơi, nhất quyết không chịu buông. Khi ánh hoàng hôn đã bao trùm vạn vật, cô đặt tay lên trán anh, kiểm tra nhiệt độ, con sốt đã hạ.

3.

Khi Quảng Viễn xách một con ngỗng quay vàng ươm, thơm phức đến gõ cửa Diệp gia, bà Diệp nửa thật nửa đùa nói: “Ôi, Quảng Viễn, gặp cháu bây giờ thật đúng là quý hóa!”

“Bác gái, mấy ngày trước, cháu đi công tác nên không đến nhà mình được. Hôm nay đi qua Quảng Ký, nhìn thấy ngỗng quay nước vàng ươm, thơm phức mới ra lò, nhớ mọi người thích ăn món này nên cháu mua một con. Cháu cũng muốn đến xin bác bữa cơm tối, lâu lắm rồi cháu chưa được ăn món canh chân giò ngó sen bác hầm.”

Bà Diệp khách khí nói: “Quảng Viễn, hôm nay cháu lại có thời gian rồi rồi sang nhà bác ăn cơm sao? Cháu không phải ở bên bạn gái à?”

Quảng Viễn ngờ ngác, không hiểu: “Bạn gái? Cháu lấy đâu ra bạn gái?”

“Hôm đó, bác gặp mẹ cháu đi chợ về, còn có một cô gái đi cùng mẹ cháu nói đó là bạn gái cháu!”

Quảng Viễn lập tức phủ nhận: “Không có chuyện đó đâu, đó chỉ là bạn bình thường thôi.”

Quảng Viễn từng bị bà Quảng bắt đi cùng bà ấy ra ngoài ăn cơm, đi rồi mới biết đó thực chất là một bữa tiệc xem mắt. Bà bạn bà Quảng cũng đưa con gái đến, hai bà mẹ ngấm ngầm báo hai đứa con giao lưu với nhau. Khi đó, anh ta vì phép lịch sự và giữ thể diện cho mẹ nên cố gắng nói chuyện qua loa cho xong. Còn cô gái kia rõ ràng là có ấn tượng rất tốt đối với anh ta. Sau hôm đó, cô ta thường xuyên liên lạc với Quảng Viễn nhưng anh ta đều cố ý lãng tránh. Cứ nghĩ sau vài lần bị từ chối, cô ta sẽ tự biết ý mà rút lui, ai ngờ cô ta lại chuyển hướng sang bà Quảng, đường hoàng ra vào nhà anh ta. Còn mẹ anh ta thì cứ giới thiệu với người khác đây là bạn gái của anh ta, thật là...

Quảng Viễn chau mày, quyết định chút nữa về nhà sẽ nói chuyện thẳng thắn với mẹ. Bây giờ, anh ta chưa muốn có bạn gái, xin bà đừng tự quyết định hộ nữa.

“Bác gái, Tổ Hinh vẫn chưa tan học phải không? Dù sao cháu cũng đang rảnh, cháu đến trường học đón cô ấy nhé?”

Bà Diệp vui mừng gật đầu: “Được, cháu đi đi. Lái xe cẩn thận đấy!”

“Cháu biết rồi!”

Miệng tuy nói biết rồi nhưng Quảng Viễn vẫn lái xe nhanh như bay. Đến trường, anh ta hỏi tìm phòng học của Lam Tổ Hinh, một bạn cùng lớp cô nói: “Lam Tổ Hinh xin nghỉ, buổi chiều không lên lớp.”

“Buổi chiều cô ấy xin nghỉ ư? Cô có biết tại sao không?” Quảng Viễn vô cùng kinh ngạc.

“Tôi không biết.” Người bạn nhún vai về đáng tiếc.

Quảng Viễn mập mờ suy đoán, trái tim đột nhiên trầm xuống, bước chân cũng vì thế mà nặng nề hơn. Anh ta bất ngờ gặp Thẩm Mỹ Kỳ trong sân trường. Cô ta mỉm cười, dừng bước chào hỏi, biểu hiện của anh ta lại vô cùng cứng nhắc, khẽ gật đầu rồi đi lướt qua, không khó để nhận ra anh ta đang cố ý tỏ ra xa cách.

Nét cười trên khuôn mặt Thẩm Mỹ Kỳ cũng cứng lại, lúc hai người lướt qua nhau, cô ta đột nhiên nói một câu chẳng đầu chẳng đuôi: “Quảng Viễn, anh đang trách tôi sao?”

Quảng Viễn hơi khựng lại, lời nói của Thẩm Mỹ Kỳ như một chiếc ghim, giữ chặt anh ta lại, anh ta đứng đó, cắn chặt răng, không nói tiếng nào.

Thẩm Mỹ Kỳ đi vòng đến trước mặt anh ta, nhìn chằm chằm rồi mạch lạc nói: “Tôi biết anh hối hận rồi nhưng chuyện này không liên quan đến tôi. Xin đừng đổ hết sai lầm của anh lên đầu tôi, nhìn thấy tôi mà anh sợ hãi như nhìn thấy quỷ vậy!”

Từng câu từng từ của Thẩm Mỹ Kỳ đều như búa tạ, không ngừng giáng xuống trái tim của Quảng Viễn, khuôn mặt anh ta bỗng trắng bệch, chỉ biết há miệng mà không thốt ra được tiếng nào.

Thẩm Mỹ Kỳ không chút khách khí, nói tiếp: “Anh đến đây đón Lam Tổ Hinh phải không? Đáng tiếc, cô ấy không ở đây mà đến Anh gia rồi. Anh gia đặc biệt phái người đến đón cô ấy, vừa nghe thấy Anh Hạo Đông bị bệnh, cô ấy liền lo lắng, sốt ruột xin nghỉ để đi thăm anh ta. Quảng Viễn, anh muốn đối xử với Lam Tổ Hinh như với Diệp U Đàm phải không? Tôi e rằng cô ấy cũng giống Diệp U Đàm, mắt cô ấy chỉ có một mình Anh Hạo Đông mà thôi...”

“Câm miệng!” Quảng Viễn đột nhiên nổi giận, ngắt lời cô ta, “Chuyện của tôi, không cần cô xía vào!”

Thẩm Mỹ Kỳ cắn môi, giện dữ lờm anh ta rồi quay người rời đi, trước khi đi còn ném lại một câu: “Được, tôi sẽ chờ xem anh bại dưới tay Anh Hạo Đông một lần nữa.”

Câu nói này tựa như một mũi kim đầu sâu vào tim Quảng Viễn. Anh ta thở dốc, như một con mãnh thú bị thương đang đau khổ và bức tức. Nhảy lên xe, anh ta đạp chân ga, chiếc xe lao đi như gió lốc.

Quảng Viễn lái đến đường Triền Dương, con đường ven núi này khá rộng rãi và bằng phẳng, dọc đường toàn là biệt thự. Những tòa biệt thự đủ kiểu dáng tinh tế và đẹp mắt, bao quanh là hàng rào bằng hoa cỏ, khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Quảng Viễn dừng xe trước một cánh cổng lớn bằng đồng được chạm khắc vô cùng tinh xảo, nhảy xuống xe, anh ta không ngừng ấn chuông cửa. Chẳng mấy chốc, người làm vườn chạy đến, nhìn anh ta đầy nghi hoặc: “Anh... Sao anh lại đến đây? Tiên sinh, nếu anh lại đến để làm phiền, chúng tôi báo cảnh sát đó.”

“Tôi không đến để làm phiền, tôi đến đón người. Lam Tổ Hình ở trong đó phải không? Bảo cô ấy ra đây mau!”

Người làm vườn nghe thấy vậy thì nói về ngạc nhiên “Không có ai tên như vậy đâu!”

“Sao lại không có? Ông đừng lừa tôi! Không phải Anh Hạo Đông bị bệnh nên các người phái người đi đón cô ấy đến đây sao?”

“Nhị thiếu gia bị bệnh? Tôi không biết việc này. Tiên sinh, vì trước đây các người liên tục đến làm phiền nên nhị thiếu gia và phu nhân không còn sống ở đây nữa rồi!”

Quảng Viễn hơi sững sờ, “Vậy họ sống ở đâu?”

Người làm vườn lắc đầu, đáp: “Tôi không thể nói được.”

Nói xong, ông ta quay người rời đi, bỏ lại Quảng Viễn đứng ngoài cửa, không ngừng gào thét như người điên: “Này, ông nói đi, bây giờ họ sống ở đâu?”

Sau khi gào thét hồi lâu không được tích sự gì, anh ta buồn bã quay lại xe, gục đầu trên vô lăng, không nhúc nhích, cảm giác thất bại và đau khổ không ngừng giày vò tâm trí. Lẽ nào số mệnh thực sự sắp đặt như thế sao? Cả Diệp U Đàm và Lam Tổ Hình đều hướng về phía Anh Hạo Đông như bị yểm bùa vậy. Một người đã như vậy rồi, người kia cũng nổi gót, trong tim, trong mắt, chỉ có hấn ta. Hấn ta còn không biết trân trọng! Quảng Viễn cố gắng để họ không bị hấn ta mê hoặc nhưng làm đủ cách vẫn vô dụng, thậm chí còn gây ra họa lớn... Hề nghĩ đến điều này, trái tim anh ta lại như bị cứa đến đau buốt.

Cũng không biết anh ta đã gục mặt như thế bao lâu, đến lúc trời tối hấn, bà Diệp gọi điện thoại đến: “Quảng Viễn, cháu đi đâu đón Tổ Hình vậy? Con bé đã tự về nhà rồi. Cháu đang ở đâu? Mau về ăn cơm đi, đồ ăn sắp nguội cả rồi!”

Lam Tổ Hình đã về nhà rồi, Quảng Viễn đột nhiên ngồi thẳng người, “Vâng ạ, cháu sẽ về ngay.”

Lúc chuẩn bị khởi động xe, từ gương chiếu hậu, anh ta nhìn thấy một chiếc xe khác đang tiến đến gần, thấy xe của anh ta dừng trước cửa, chiếc xe đó mau chóng đỗ lại, người thanh niên mặc âu phục, đi giày da bóng lộn, phong độ ngời ngời ngồi trên ghế lái nhìn anh ta kinh ngạc, “Lại là anh, chẳng phải đã nói rõ rồi sao? Hôm nay anh lại đến đây có chuyện gì?”

Quảng Viễn nhận ra người này, đó là anh trai của Anh Hạo Đông – Anh Duy Hạ. Sau khi Diệp U Đàm mất, Quảng Viễn từng cùng hai vợ chồng nhà họ Diệp đến căn nhà này để làm loạn, đòi công bằng. Lúc đó, Anh phu nhân đã tránh không gặp, chỉ để Anh Duy Hạ ra mặt xử lý mọi việc. Sau đó, họ đến Anh gia thêm lần nữa nhưng Anh Duy Hạ không để họ vào, mà trực tiếp ra ngoài nói chuyện với họ. Tính khí của anh ta rất hòa nhã, biết nhẫn nhịn. Trong lúc đau buồn, bà Diệp đã có hành vi quá khích nhưng từ đầu đến cuối, anh ta đều không báo cảnh sát đuổi họ đi, chỉ ra sức mềm mỏng hòa giải mọi việc.

Quảng Viễn cảm thấy con người Anh Duy Hạ không tồi, trong mắt anh ta, người này tốt hơn Anh Hạo Đông nhiều.

“Anh tiên sinh, tôi đến vì một chuyện... Các người có thể đừng làm phiền Lam Tổ Hình nữa được không? Anh Hạo Đông sống hay chết không liên quan đến cô ấy. Vì sao hễ hấn ta bị bệnh là các người liền đến đón cô ấy đi? Cô ấy đâu phải là bác sĩ?”

Anh Duy Hạ hơi ngơ ngác, lát sau mới cười nhạt: “Nhưng Quảng Viễn này, Lam Tổ Hình tình nguyện đi thăm Hạo Đông, đây là tự do của cô ấy, cũng chẳng liên quan gì đến anh nhỉ?”

Lời nói của Anh Duy Hạ như những găm ẩn giấu kim bên trong, lấy chính lời nói của Quảng Viễn để công kích lại anh ta, nhất thời khiến Quảng Viễn nghẹn họng. Bực bội và bất lực, anh ta không nói một lời, khởi động xe. Trong tiếng động cơ gầm rú, lại nghe thấy Anh Duy Hạ nói thêm một câu: “Quảng Viễn, Lam Tổ Hình không phải là Diệp U Đàm, anh nên biết chừng mực, đừng ép bản thân mình đi vào ngõ cụt.”

Quảng Viễn khẽ chấn động rồi lẳng lặng lái xe rời đi, Anh Duy Hạ nhìn anh ta đi xa, nụ cười nhạt trên môi biến mất, thần sắc vô cùng phức tạp.

Đang chuẩn bị lái xe vào cửa lớn, điện thoại của Anh Duy Hạ reo vang. Anh ta nhìn màn hình, một mối nhận cuộc gọi, đầu máy bên kia vang lên một giọng nữ trong trẻo, dịu dàng khẽ trách cứ: “Duy Hạ, đã rất lâu rồi em chưa được gặp anh.”

“Em biết đó, gần đây mẹ thúc anh và San San kết hôn, ngày nào anh cùn phải cùng cô ấy đi lựa cái này, chọn cái kia, thực sự rất bận, không có thời gian rảnh rồi.”

“Duy Hạ, em biết anh phải ở bên cạnh Mộ Dung San nhưng anh có thể bỏ ra chút thời gian để ở bên em được không? Em cam tâm tình nguyện an phận làm người thứ ba, không dám tranh giành với cô ấy, chỉ cần thỉnh thoảng anh cho em được gặp anh. Tối nay em rất muốn gặp anh, anh có thể bớt chút thời gian không? Một tiếng thôi, không thì nửa tiếng cũng được.” Giọng nói nghe rất đáng thương.

Anh Duy Hạ day day ấn đường, buồn tiếng thờ dài. “Lát nữa anh còn phải đưa San San đi ăn tối. Để tối anh xem tình hình thế nào rồi gọi lại cho em sau nhé!”

“Duy Hạ, em sẽ đợi điện thoại của anh.”

Dập máy, Anh Duy Hạ gục mặt lên vô lăng, bất lực không muốn cử động. Đến khi người làm vườn phát hiện ra xe của anh đỗ ở ngoài cổng, liền chạy ra, “Đại thiếu gia, sao đến cổng rồi mà không vào?”

Anh Duy Hạ đi thẳng lên phòng, xối nước lạnh lên người để tinh thần tỉnh táo lại, sau đó thay quần áo, lái xe đi. Anh ta đi đón Mộ Dung San tại công ty Mộ Dung rồi đến một nhà hàng kiểu Pháp dùng bữa, sau bữa tối lại cùng cô ta đi kiêu vũ, chơi đến hơn mười một giờ mới đưa cô ta về.

Sau khi chia tay San San, anh ta lập tức đến bên một cô gái khác. Anh ta nhắc điện thoại gọi, chuông mới reo được một hồi đã thấy bên kia bắt máy, giọng hết sức vui mừng: “Duy Hạ, em vẫn luôn đợi anh!”

“Em đang ở ký túc xá à? Ra ngoài đi, anh vẫn đứng đợi em ở đầu đường nhé!”

Lúc lái xe đến đầu đường đó, từ xa đã nhìn thấy cô gái có mái tóc dài, mặc đồ màu tím nhạt lẻ loi đứng đó. Bóng dáng kiều diễm trong màn đêm thoát ẩn thoát hiện dưới ánh đèn khiến anh ta bất giác liên tưởng tới hồ yêu trong ‘Liêu trai chí dị’, dễ dàng khiến người ta bị mê hoặc rồi lún sâu nhưng vì không cùng một loại nên khi ở cùng nhau, phải trả một cái giá rất đắt.

Nhìn bóng dáng kiều diễm đó, Anh Duy Hạ hơi nhăn trán. Khoảng thời gian đẹp đẽ này không thể giúp anh ta bớt mọi mệt, suy nghĩ nhiều khiến anh ta thêm mệt.

4.

Sau bữa tối, Quảng Viễn nói với Lam Tổ Hình: “Cùng đi tản bộ nhé! Anh có chuyện muốn nói với em.”

Lam Tổ Hình định thoái thác nhưng thấy nét mặt anh ta rất kiên định nên do dự một lát rồi gật đầu đồng ý. Thực ra, cô có thể đoán được anh ta muốn nói gì với cô. Lúc vừa về đến nhà, bà Diệp nói Quảng Viễn đã đến trường đón cô, trong lòng cô bất giác run lên, đoán thế nào anh ta cũng biết chiều nay cô xin nghỉ. Giờ nhìn bộ dạng của anh ta, chắc chắn anh ta đã biết rồi, hơn nữa, có khi còn biết cả chuyện cô đến Anh gia.

Cô cùng Quảng Viễn tản bộ trong công viên ven đường gần đó. Lam Tổ Hình nghĩ Quảng Viễn sẽ bắt đầu như lần cô lên tiếp xúc với Anh Hạo Đông trước đây nhưng anh ta lại có thái độ trầm tĩnh, chỉ chậm rãi nói với cô chuyện trước đây của anh ta và Diệp U Đàm.

Họ quen biết nhau từ nhỏ, gần như là cùng nhau lớn lên. Rất nhiều chuyện thú vị thuở thơ ấu khiến người nghe cảm thấy vô cùng đáng yêu, ấm áp. Sau khi anh ta và Diệp U Đàm trưởng thành, tình cảm dần bước vào giai đoạn vô cùng tế nhị. Cô ấy cũng thi vào đại học A giống anh ta. Sau khi nhập học, mọi chuyện lớn nhỏ trong trường, cô ấy đều dựa cả vào anh ta. Đúng lúc anh ta cho rằng tình cảm giữa hai người sắp tiến thêm một bước thì Diệp U Đàm lại quen biết Anh Hạo Đông, quỹ đạo của vận mệnh bỗng chốc thay đổi hoàn toàn.

Quảng Viễn hít một hơi thật sâu, “Anh còn nhớ hôm đó là đêm Giáng sinh, sinh nhật lần thứ hai mươi của U Đàm.”

Lam Tổ Hình hơi sững sờ, đêm Giáng sinh, Anh Hạo Đông và Diệp U Đàm quen nhau vào ngày này sao? Cô đột nhiên hiểu ra, vì sao đêm đó Anh Hạo Đông lại đứng ngăn người dưới nhà Diệp gia lâu như vậy. Hóa ra, không chỉ bởi hôm đó là sinh nhật của cô ấy mà còn là ngày đầu tiên họ gặp nhau.

“Anh đặt xong bánh sinh nhật từ sáng sớm, buổi chiều sau khi tan học, vui mừng đi đón cô ấy. Nhưng bạn của cô ấy lại nói cô ấy đã đi cùng cậu bạn mới quen rồi.”

Khi đó, Quảng Viễn thấy rất kỳ quái, tại sao Diệp U Đàm lại dễ dàng đi cùng một người mới quen? Người đó là ai? Bạn của cô ấy cười nói đó là một cậu rất đẹp trai, học khác trường, đến đây chơi cùng bạn, họ gặp nhau ở sân bóng chuyền, cậu ta đã dạy Diệp U Đàm chơi bóng rồi cô ấy nhận lời đi chơi cùng cậu ta.

Lời nó của cô bạn kia khiến toàn thân Quảng Viễn lạnh toát, như bị dội một gáo nước lạnh. Diệp U Đàm đi cùng một cậu con trai mới gặp lần đầu, điều này tuyệt đối không phải là tác phong của cô ấy. Anh ta đột nhiên có dự cảm chẳng lành, thần thờ xách bánh sinh nhật đã chuẩn bị sẵn đến Diệp gia. Bà Diệp ra mở cửa, thấy anh ta, liền ngo ngắc, “Ấy, Quảng Viễn, sau cháu đã về rồi, U Đàm đâu?”

Anh ta ưỡn oai đáp: “Cháu không biết. Cô ấy không nói gì với cháu, cũng không gọi về nói với mọi người sao?”

“Con bé gọi về nhà nói tối nay cùng bạn ra ngoài chúc mừng sinh nhật và đi đón Giáng sinh luôn mà. Ấy, không phải nó đi với cháu sao?”

Quảng Viễn vô cùng buồn bã. Tối đó, sau khi rời khỏi Diệp gia, anh ta vẫn đứng dưới tòa nhà đợi cô. Nửa đêm giá lạnh, đúng mười hai giờ, anh ta bỗng nhìn thấy một chiếc xe hơi màu xanh tiến đến, trên xe có bốn, năm người, cả trai cả gái trẻ trung, xinh đẹp, ăn mặc hợp thời, vừa hát vừa cười, vô cùng vui vẻ. Diệp U Đàm cũng ở trong đó, cô không hát cười giống họ nhưng khuôn mặt rạng rỡ, vui mừng như đoán hoa đang nở rộ.

Chiếc xe dừng lại, Diệp U Đàm bước xuống, những người trong xe vẫy tay tạm biệt cô. Màn đêm đen sẫm, chiếc xe lại đỗ dưới tán cây, người trên xe cũng nhiều, Quảng Viễn chăm chú nhìn nhưng cũng không thể nhìn ra được ai là người đã rủ Diệp U Đàm đi. Anh ta đang chăm chú nhìn thì Diệp U Đàm đã quay người, lên trên nhà rồi, chiếc xe cũng rời đi, phóng nhanh như một ngôi sao băng màu xanh xẹt qua rồi mất tích trong màn đêm đen kịt.

Ngày hôm sau, Quảng Viễn buồn rồi đến tìm Diệp U Đàm. Anh ta chưa kịp nói gì, cô đã tươi cười nói trước: “Quảng Viễn, em đã gặp người ấy rồi.”

Quảng Viễn sững sờ: “Ai vậy?”

“Người trong vận mệnh của em ý, vừa nhìn em đã biết anh ấy chính là người đó.” Ánh mắt của Diệp U Đàm rạng rỡ hẳn lên, chỉ có những thiếu nữ đang yêu mới có ánh mắt đó.

Quảng Viễn như hóa đá, hồi lâu sau mới lắp bắp hỏi: “U Đàm, vậy...anh...anh là gì?”

Diệp U Đàm nhìn anh ta vẻ hết sức ngạc nhiên: “Quảng Viễn, anh...Em luôn coi anh là anh trai mà!”

Giây phút đó, rõ ràng đang là ban trưa nhưng Quảng Viễn lại cảm thấy bầu trời bỗng đen kịt như giữa đêm, thế giới của anh ta đột nhiên tối sầm, không nhìn thấy thứ gì cả.

“Sau đó, anh đi khắp nơi nghe ngóng xem cậu con trai mà U Đàm quen là người thế nào.”

Quảng Viễn đã tìm mọi cách để nghe ngóng về tính cách và lai lịch của người con trai mà Diệp U Đàm quen. Tên anh ta là Anh Hạo Đông, vừa tròn hai mươi một tuổi, gia thế tương đối tốt, đang học trong học việc quý tộc của thành phố. Anh ta chính là bạch mã hoàng tử trong mắt rất nhiều nữ sinh. Anh ta thích chơi bởi, đặc biệt thích đưa những cô gái xinh đẹp đi chơi, nghe nói anh ta thay bạn gái như thay áo.

Sau khi hiểu rõ tính cách của Anh Hạo Đông, Quảng Viễn liền nói hết cho Diệp U Đàm nghe, khuyên cô đừng dính líu tới hạng người này nhưng cô không thêm để ý. “Chuyện của em, em tự biết lo liệu. Quảng Viễn, xin anh sau này đừng nói những lời không tốt về Hạo Đông nữa.”

Quảng Viễn nghe nói con gái rơi vào lưới tình là mất hết lý trí nhưng câu nói của Diệp U Đàm vẫn khiến anh kinh ngạc. Cô ấy thừa biết Anh Hạo Đông là một công tử đào hoa, không thể yêu ai thật lòng nhưng vẫn muốn lao đầu vào. Vì sao chứ?

Diệp U Đàm nói: “Em thích Hạo Đông. Hôm đó, vừa gặp anh ấy ở sân bóng chày, em đã biết anh ấy chính là sự lựa chọn cuối cùng của em.”

Quảng Viễn vẫn muốn thuyết phục cô: “U Đàm, nhìn Anh Hạo Đông đẹp trai, gia cảnh tốt thế thôi nhưng nhân phẩm của anh ta...”

“Quảng Viễn!” Diệp U Đàm bức bối ngắt lời anh ta. “Ý anh là em thích tiền của anh ấy phải không? Lúc nhìn thấy anh ấy lần đầu tiên, em vốn không biết anh ấy là ai, gia cảnh thế nào mà đã thích anh ấy rồi. Anh không thể hiểu nổi cảm giác này đâu, vì anh chưa từng gặp tiếng sét ái tình.”

Tiếng sét ái tình? Quảng Viễn cảm thấy đây hoàn toàn chỉ là lời sáo rỗng trong những cuốn tiểu thuyết ngôn tình vớ vẩn, trong đời sống hiện thực làm gì có chuyện hoang đường đó? Nếu như có thì cũng chỉ ở thời cổ đại xa xôi. Nhưng Diệp U Đàm nhất quyết nói với anh ta, cô ấy và Anh Hạo Đông là tiếng sét ái tình.

Chuyện này là một sự đã kích vô cùng lớn đối với Quảng Viễn, quãng thời gian ở bên nhau mười mấy năm trời giữa anh ta và Diệp U Đàm lại không bằng tình cảm trong chớp mắt của cô với Anh Hạo Đông. Tiếng sét ái tình chết tiệt, hoàn toàn không có logic, không có lý trí. Như một người đang bước những bước vững chãi bỗng hụt chân, rơi xuống một cái hố sâu thăm thẳm, không thể leo lên nổi.

Diệp U Đàm rơi vào bẫy ái tình của Anh Hạo Đông, ngày nào cũng đến học viện quý tộc kia tìm anh ta, mọi tâm tư, tình cảm đều dành hết cho anh ta. Nhưng thái độ của anh ta lại rất mờ ám. Bất cứ khi nào cô đến, anh ta đều đưa cô đi chơi, nhưng khi cô không tới, rất ít khi anh ta chủ động hẹn cô. Diệp U Đàm luôn là người chủ động, còn Anh Hạo Đông chỉ đáp lại một cách khiên cưỡng. Anh ta vẫn cùng cô ăn cơm, khiêu vũ, xem phim nhưng từ đầu chí cuối, chỉ thể hiện một cách hời hợt, không mấy lưu tâm. Diệp U Đàm không oán than, có thể ở bên anh ta là cô đã vui rồi. Đương nhiên, cô cũng hy vọng có ngày, anh ta sẽ giành trọn tình yêu cho cô, thế nên cô vẫn luôn cố gắng nỗ lực giành lấy.

Lam Tổ Hình bất giác hỏi: “Cô ấy giành lấy tình yêu của Anh Hạo Đông như thế nào?”

Qua sự nhớ nhung của Anh Hạo Đông đối với Diệp U Đàm lúc này cũng đủ biết cô ấy đã thành công. Diệp U Đàm rất hiểu kỳ, không biết sao đó cô ấy đã làm cách nào để có được trái tim của Anh Hạo Đông, chẳng phải mọi người đều nói tình yêu đó là viễn vông sao?

Quảng Viễn im lặng hồi lâu, nói: “U Đàm thành công là vì cô ấy mang thai đứa con của Anh Hạo Đông.”

Lam Tổ Hình á khẩu, cô thực sự không đồng ý với cách làm này. Quảng Viễn thờ dài, nhớ lại hôm đó, anh ta gặp Diệp U Đàm ngồi xồm bên vệ đường, nôn thốc nôn tháo. Ban đầu, anh ta còn cho rằng cô bị bệnh, vội vàng bắt taxi, định đưa cô đến bệnh viện nhưng cô một mực lắc đầu không chịu đi, đòi anh ta đưa về nhà. Ngồi trên xe, cô vẫn nôn khan, người lái xe đã đứng tuổi, nhiều kinh nghiệm thấy thế, liền nói: “Tôi nghĩ cô cậu nên đến bệnh viện mua ít thuốc chống nôn đi, triệu chứng nôn khan của phụ nữ mang thai giai đoạn đầu kéo dài rất lâu. Cứ nôn kiểu này, vợ cậu sẽ chán ăn đấy.”

Quảng Viễn nhất thời dờ dẫm: “U Đàm, em...”

Diệp U Đàm cắn môi, nói: “Chuyện của em, không cần anh lo.”

Quảng Viễn nhìn cô, không thốt nên lời. Anh ta có thể đoán được cái thai trong bụng cô là của ai. Hai tay anh ta run lẩy bẩy, bất luận thế nào cũng không

thể ngờ rằng mới quen Anh Hạo Đông chưa đầy ba tháng, cô đã mang thai con của hắn ta. Thế mà anh ta vẫn luôn nghĩ cách làm thế nào để cô quay về bên anh ta.

Hôm đó, anh ta đưa Diệp U Đàm về rồi đến quán rượu quen, uống đến say mềm mới về nhà. Hôm sau tỉnh lại, anh ta nhận được tin Diệp U Đàm đã chết. Tội qua, cô đã ngã từ trên tòa chung cư của Anh Hạo Đông xuống, mang theo cái thai trong bụng cùng rồi khỏi thế giới này.

Diệp U Đàm chết không nhắm được mắt, mắt cô ấy mở trừng trừng, tay còn nắm chặt con dao dính đầy máu, đến mức bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi đã phải rất vất vả để gỡ ra. Trong quá trình khám nghiệm, người ta phát hiện Diệp U Đàm mang thai hơn bốn tuần, qua giám định ADN, cha qua bào thai chính là Anh Hạo Đông. Ngoài ra, phía cảnh sát còn phát hiện dưới ghế trong phòng của Anh Hạo Đông có một tờ chi phiếu vo tròn, bút tích trên đó là của Anh Hạo Đông, con số đó cũng không nhỏ chút nào, trên đó còn có dấu vân tay của Diệp U Đàm, có thể đoán ra Anh Hạo Đông đã dùng tờ chi phiếu này để cắt đứt tình cảm giữa hai người. Rõ ràng anh ta không chịu nhận đứa trẻ nên muốn dùng tiền để dẹp yên chuyện này. Diệp U Đàm đã rất đau lòng, không chịu được sự đả kích đó nên giữa họ đã xảy ra xô xát, cuối cùng trở thành một bi kịch thảm khốc.

Người đi đường vây quanh hiện trường bàn tán, ngay sau đó, hiện trường được xử lý sạch sẽ, không còn chút dấy vết của vụ tai nạn thảm khốc. Quảng Viễn hận Anh Hạo Đông đến tận xương tủy....

5.

Quảng Viễn kể hết câu chuyện, ánh trăng đã lên cao, mảnh trăng lưỡi liềm vàng vọt treo giữa màn đêm. Ánh trăng không đủ sáng tỏ, trong lòng Lam Tổ Hình cũng rất mơ hồ. Có vài chuyện cô nghĩ mãi mà không hiểu, liền cẩn thận suy xét lại câu chuyện Quảng Viễn vừa kể.

Qua lời kể của Quảng Viễn, Anh Hạo Đông thực sự không phải là một người bạn trai tốt của Diệp U Đàm, anh không tôn trọng và luôn hời hợt với cô ấy, để cô ấy mang thai rồi đoạn tuyệt, cắt đứt quan hệ, cuối cùng ép cô gái yêu anh sâu sắc trở nên hận anh đến tận xương tủy rồi đâm anh một nhát dao trí mạng.

Tuy nhiên, đây chỉ là lời kể từ một phía của Quảng Viễn. Nhưng có vài điểm Anh gia cũng đã thừa nhận. Ví như như bà Chu từng nói, Anh Hạo Đông ham chơi, thích qua lại với nhiều bạn gái, những cô bạn đó anh chưa từng đưa về nhà, bởi anh chưa muốn gò bó bản thân vào một mối quan hệ nào. Mãi sau khi xảy ra chuyện, Anh gia mới biết anh từng qua lại với Diệp U Đàm.

Về điểm này, Lam Tổ Hình công nhận Quảng Viễn không bóp méo sự thật. Tình cảm của Anh Hạo Đông đối với Diệp U Đàm thực sự không nghiêm túc. Một người quá si mê và một người quá hời hợt, không thể ở bên nhau.

Nhưng khi Diệp U Đàm chết, Anh Hạo Đông lại tỏ ra vô cùng đau đớn và luôn tự trách bản thân mình, Lam Tổ Hình vẫn nhớ, lúc anh coi cô là Diệp U Đàm, nấy lần anh đã rơi nước mắt và cầu xin cô tha thứ. Điều khiến cô không hiểu là vì sao Anh Hạo Đông lại đau đớn đến vậy? Diệp U Đàm đã đâm anh một nhát dao nhưng anh lại không oán hận, chỉ cảm thấy hối hận và áy náy vì đã lỡ tay giết chết cô ấy.

Lúc còn sống, Diệp U Đàm đã không thể khiến Anh Hạo Đông yêu cô, nhưng khi cô chết lại khiến anh nhưng nhớ đến vậy. Hơn nữa, có lẽ cả cuộc đời này, anh cũng không thể gạt bỏ nỗi đau tinh thần mà cô để lại cho anh.

Hai người họ, rốt cuộc ai bất hạnh hơn? Là Diệp U Đàm đã sớm cắt đứt sinh mệnh, như hoa úa tàn rồi bỏ thế gian? Hay là Anh Hạo Đông sau khi bi kịch xảy ra bị bệnh cả tháng trời không khỏi? Thực sự rất khó để nói rõ ràng.

“Tổ Hình, anh kể mọi chuyện cho em là muốn nhắc nhở em như đã nhắc nhở U Đàm, đừng quá gần gũi Anh Hạo Đông. Con người hắn ta chỉ được cái đẹp mã, còn lại không đáng để em gửi gắm. U Đàm không nghe lời khuyên của anh nên đã... Anh hy vọng em không giẫm lên vết xe đổ của cô ấy. Anh không muốn can thiệp hay không chế suy nghĩ của em, anh thực sự chỉ muốn tốt cho em nên mới nhiều chuyện thế này.”

Những lời này của Quảng Viễn hết sức thành khẩn, Lam Tổ Hình cũng nghiêm túc trả lời: “Quảng Viễn, tôi biết anh có ý tốt nhưng Anh Hạo Đông... Trước đây anh ấy là người thế nào tôi không biết nhưng lúc này tôi biết anh ấy hoàn toàn không giống lời miêu tả của anh. Bây giờ, anh ấy ốm yếu, tiêu tụy, hoàn toàn không có chí khí, phong độ như xưa. Trong bi kịch này, không chỉ có một mình Diệp U Đàm là người chịu thương tổn, anh ấy cũng bị tổn thương rất lớn.”

Quảng Viễn khẽ nhướn mày, giọng nói trở nên phẫn nộ: “Hắn ta bị tổn thương sao? Hắn ta tự làm tự chịu?”

Lam Tổ Hình biết cô nói sao chẳng nữa thì cũng không thể thuyết phục nổi Quảng Viễn. Quan hệ giữa anh ta và Diệp U Đàm quá khăng khít nên không dễ nhìn nhận toàn bộ sự việc bằng con mắt khách quan. Anh ta cảm thấy chính vì Anh Hạo Đông gạt bỏ trách nhiệm với đứa trẻ trong bụng Diệp U Đàm nên cô ấy mới đâm Anh Hạo Đông, rồi bị anh ta lỡ tay đẩy xuống lầu. Kỳ thực bất cứ sự việc nào cũng đều là trách nhiệm của cả hai bên, nhưng anh ta chỉ nhìn thấy trách nhiệm của Anh Hạo Đông, mà không thấy trách nhiệm của Diệp U Đàm.

Lam Tổ Hình không tranh cãi với anh ta nữa, nói: “Không còn sớm nữa, phải quay về thôi!”

Quảng Viễn biết cô không muốn vì chuyện này mà tranh cãi với anh ta. Anh ta còn muốn nói tiếp nhưng đành kìm lại, cùng cô quay về. Cả quãng đường, anh ta chỉ im lặng. Về đến cửa Diệp gia, anh ta mới khẽ nói: “Tổ Hình, anh vẫn hy vọng em sẽ nghe theo lời nhắc nhở của anh.”

“Tôi rất cảm kích sự quan tâm của anh, tôi sẽ luôn ghi nhớ buổi nói chuyện hôm nay.” Lam Tổ Hình chỉ trả lời một cách mơ hồ.

Hôm sau lên lớp, Lam Tổ Hình thấy bất an, thấp thỏm, cô kết thúc một tiết học là lập tức đi ra hành lang nhìn ngó. Cuối cùng, một cô bạn thấy lạ, liền hỏi: “Lam Tổ Hình, cậu đang đợi ai à?”

Lam Tổ Hình chỉ cười, không nói, bước vào phòng học.

Hôm qua, rời khỏi Anh gia, Anh phu nhân đã nói: “Tổ Hình, nếu Hạo Đông vẫn chưa khá lên thì ngày mai...tôi lại làm phiền cô nửa buổi học nữa vậy.”

Lam Tổ Hình không chút ngập ngừng gật đầu.

Đến trưa rồi mà vẫn chưa thấy xe của Anh gia xuất hiện, xem ra Anh Hạo Đông đã khỏe lại, vậy thì tốt rồi! Nhưng không hiểu sao Lam Tổ Hình lại cảm thấy buồn buồn.

Một tuần sau, Anh Duy Hạ thay mặt Anh gia đến trường học, tặng Lam Tổ Hình một chiếc đồng hồ đeo tay đắt tiền để tỏ lòng cảm ơn.

“Đêm Giáng sinh, may mà có cô đưa Hạo Đông về, cô còn phải nghỉ nửa buổi học để đến chăm nó nữa. Sau khi cô đến, nó hạ sốt ngay, bây giờ tương đối khỏe rồi, nó vốn muốn đến cảm ơn cô nhưng mới đỡ, cơ thể vẫn còn rất yếu nên tôi thay mặt nó đến đây. Cảm ơn cô, Lam tiểu thư, chút quà này xin cô nhận cho.”

Lam Tổ Hình liền từ chối: “Anh tiên sinh, không cần lãng phí như thế. Thực ra tôi cũng không đi đâu mà cần đến chiếc đồng hồ này, nó đắt như vậy, tôi không nhận được. Anh gia đã cho tôi rất nhiều rồi, học phí năm học này của tôi là do Anh phu nhân trả, như thế đã đủ lắm rồi.”

“Học phí là chuyện khác, đó là chi phiếu mẹ tôi ký. Còn chiếc đồng hồ này là do Hạo Đông trả tiền, thay cho tấm lòng của nó, cô cứ nhận đi!”

Chiếc đồng hồ đeo tay này là tấm lòng của Anh Hạo Đông? Lam Tổ Hình hơi do dự, cân nhắc một lát rồi vẫn chậm rãi lắc đầu: “Anh tiên sinh, giúp tôi cảm ơn Anh thiếu gia nhưng tôi không thể nhận được. Chiếc đồng hồ này quá đắt, không hợp với tôi. Hơn nữa, nếu tôi mang về nhà, đi tôi mà nhìn thấy, tra hỏi rồi bà ấy lại tức giận.”

Anh Duy Hạ kiên định nói: “Không sao, cô không đeo nhưng vẫn có thể cảm lấy. Cát cẩn thận không để đi cô phát hiện là được thôi.”

Lam Tổ Hình cười, cô ở Diệp gia, bà Diệp đối xử với cô tốt thế nào đi chăng nữa thì suy cho cùng vẫn không bằng nhà mình. Cô chưa từng khóa bất cứ ngăn kéo tủ nào ở trong phòng, vì không gian này vốn không thuộc về cô, chẳng qua cô chỉ đang mượn chủ nhân của chúng mà thôi, bất cứ lúc nào bà Diệp cũng có thể vào phòng xem xét, nếu bà ấy mà nhìn thấy chiếc đồng hồ này thì cô biết giải thích thế nào đây?

Bất luận Anh Duy Hạ nói thế nào, Lam Tổ Hình cũng không chịu nhận món quà này. Cuối cùng, cô lấy lý do sắp có tiết học để rời đi. Anh ta chỉ đành cười khổ, quay lại xe, trong xe có người đang đợi anh ta. Người đó ăn mặc nho nhã, mái tóc búi cao, khuôn mặt xinh đẹp, là Mộ Dung San. Ánh mắt cô ta nhìn Anh Duy Hạ rất đổi bất ngờ: “Sao rồi, cô ấy không nhận ư?”

“Đúng vậy, cô ấy không chịu nhận. Em còn nói chiếc đồng hồ em chọn này là kiểu mà bất cứ cô gái nào khi nhìn thấy đều sẽ mê to mắt, hưng phấn mà nhận lấy nữa không?”

Mộ Dung San đón lấy chiếc hộp nhung đựng đồng hồ, mở ra, mặt đồng hồ bằng bạch kim, dây đeo bằng da thật, nhưng hạt sáng rực rỡ chỉ giờ trên đồng hồ được nạm bằng kim cương, chiếc đồng hồ đeo tay đắt giá tinh xảo này lại bị trả lại ư? Cô ta nghi hoặc hỏi: “Vì sao cô ấy không nhận?”

Anh Duy Hạ nói lại lý do từ chối của Lam Tổ Hình, Mộ Dung San có chút tán thưởng, khẽ gật đầu: “Cô ấy không tham lam, thật hiếm có.”

“Bây giờ làm thế nào đây? Hạo Đông bảo anh thay cậu ấy mua một món quà cảm ơn Lam Tổ Hình, anh gọi em đến làm tham mưu, muốn hoàn thành nhiệm vụ cậu ấy giao thật tốt, ai ngờ quà em chọn lại bị trả lại.”

“Quà tặng đắt tiền cô ấy không nhận thì anh mua hoa quả tươi hay bánh trái gì đó, tỏ tấm lòng thành là được rồi.”

“Nhưng Hạo Đông bảo anh phải mua một món quà đắt giá để cảm ơn cô ấy, hoa quả với bánh trái sao được gọi là món quà đắt giá chứ?”

“Hay anh cứ kể lại chuyện hôm nay cho Hạo Đông nghe, để cậu ấy tự quyết định phải tặng quà gì cho cô ấy. Đúng là chúng ta không thể giúp được gì hơn rồi.”

“Nói với cậu ấy một tiếng cũng tốt, dù gì cậu ấy cũng đang đợi anh về.”

Anh Duy Hạ gọi điện, nói lại toàn bộ mọi chuyện cho Anh Hạo Đông. Anh im lặng hồi lâu rồi nói: “Thế thì bỏ đi vậy!”

Hôm đó, sau khi Anh Duy Hạ rời đi, Anh gia không còn liên lạc với Lam Tổ Hình nữa. Cô đoán bệnh tình của Anh Hạo Đông đã đỡ hơn nhiều, đây là chuyện tốt, cô thấy mừng cho anh. Chỉ là trong sự vui mừng đó, cô lại cảm thấy hơi buồn...

Trong thời gian này, Quảng Viễn rất chăm đến Diệp gia. Hằng ngày, tan ca, anh ta thường mua hoa quả hoặc thức ăn đến Diệp gia rồi ở lại ăn tối. Bà Diệp rất vui khi tiếp đãi anh ta, sau bữa tối còn khuyến khích Lam Tổ Hình ra ngoài đi dạo cùng anh ta. Cô thoái thác, nói cuối học kỳ rồi, phải ôn thi, không chịu đi. Mỗi khi ăn cơm xong, cô liền chui ngay vào phòng.

Quảng Viễn cũng không cố nài, sau bữa cơm, anh ta nói chuyện với ông bà Diệp một lát rồi rời đi.

Quảng Viễn vẫn thường xuyên đến Diệp gia. Một hôm, Lam Tổ Hình tan học về nhà, vừa ra khỏi cổng trường liền có người chặn lại, là bà Quảng. Bà ta khách khí nói: “Tổ Hình, cháu nói chuyện với bác một lát được không?”

Lam Tổ Hình lờ mờ đoán được ra nguyên nhân bà ta đến đây, thậm chí cười khờ rồi cùng bà ta vào một quán trà gần đó. Sau khi ngồi xuống, bà Quảng nói thẳng vào vấn đề. “Tổ Hình, bác là người ngay không nói lời mờ ám. Phải nói rõ trước, bác không có gì phải bắt nạt với cháu, cháu là một cô gái rất tốt, nho nhã, xinh đẹp, nhưng bác không hy vọng cháu quá gần gũi với Quảng Viễn. Hy vọng cháu hiểu được lời này của bác.”

Lam Tổ Hình bình tĩnh gạt đầu: “Bác Quảng, cháu hiểu.”

Bà Quảng tỏ ra rất vui mừng: “Cháu hiểu được là tốt, Quảng Viễn với U Đàm, còn cả Anh Hạo Đông kia nữa, chắc cháu cũng biết chuyện của bọn nó trước đây rồi, bác cũng không nói nhiều nữa. Bây giờ cháu cũng liên quan đến hai đứa chúng nó, bác thực sự không hy vọng chuyện kia sẽ lại xảy ra thêm lần nữa, bác mong cháu sẽ ít tiếp xúc với Quảng Viễn hơn.”

“Bác Quảng, cháu rất sẵn lòng làm theo ý bác, nhưng anh Quảng Viễn cứ tự tìm đến, cháu đã cố gắng hết sức để tránh mặt anh ấy rồi. Có lẽ bác có cách để khuyên anh ấy, đừng để anh ấy thường xuyên đến nhà dì cháu nữa.”

Bà Quảng khẽ thở dài: “Bác đã nghĩ hết cách rồi, giới thiệu cho nó mấy cô bạn gái tốt, nó lại lần lượt từ chối hết. Bác thấy tâm tư của nó vẫn hướng về cháu, cháu xem có thể từ chối thẳng thắn với nó được không, để nó hoàn toàn bỏ cuộc.”

Lời nói của bà Quảng khiến Lam Tổ Hình đỏ mặt. “Nhưng bác Quảng, bác hiểu lầm rồi, Quảng Viễn không hề tỏ ý theo đuổi cháu. Anh ấy chỉ coi cháu là Diệp U Đàm để yêu thương, bảo vệ thôi, vì anh ấy sợ cháu sẽ giống chị ấy... quá gần gũi với Anh Hạo Đông. Cho nên, anh ấy muốn trông chừng cháu.”

Lam Tổ Hình hiểu việc Quảng Viễn chăm đến Diệp gia như vậy là vì lý do gì, anh ta không yên tâm, muốn trông chừng cô, luôn lo lắng cô sẽ nói gót Diệp U Đàm. Cô biết rất rõ nhưng lại vô như không biết, cứ mặc anh ta làm, dù gì bây giờ cô cũng không liên hệ gì với Anh gia nữa.

Bà Quảng không được việc, lúi thủi ra về. Bà ta biết vấn đề là từ con trai mình, không thể trách Lam Tổ Hình.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Âm Hoa Sẽ Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Rốt cuộc vẫn không tránh được Lam Tổ Hình không thể lừa dối bản thân mình thêm nữa. Giữa đêm trắng sáng như gương này, cô đã nhìn thấu trái tim mình. Trong trái tim của cô, không biết từ lúc nào đã dần xuất hiện một bóng hình... Đó chính là Anh Hạo Đông.

1.

Sau khi tạm biệt bà Quảng, Lam Tổ Hình chậm rãi đi đến bến xe buýt gần đó, đợi xe để về nhà. Đứng ở bến xe buýt, cô ngẩn đầu, nhìn dòng xe cộ đi lại, bỗng nhiên nhìn thấy giữa làn xe đông như mắc cửi ấy xuất hiện một chiếc xe Mercedes màu đen, trái tim cô giật thót. Chăm chú quan sát chiếc xe tiến đến gần, sau khi nhìn rõ biển số không phải là chiếc xe của Anh gia, cô khẽ thở dài. Cô chợt nhớ đến Anh Hạo Đông. Không biết anh thế nào rồi? Cô rất muốn biết nhưng... không có ai nói cho cô biết.

Anh gia không còn liên lạc với cô nữa, cô cũng tuyệt đối không chủ động liên hệ với họ. Vì như vậy thì có vẻ hơi nịnh bợ. Thêm vào đó, nếu bà Diệp biết được cũng không hay. Nếu Anh gia cần cô, cô sẽ không khước từ. Nhưng nếu Anh gia không cần cô nữa, cô cũng sẽ không làm phiền họ. Nhưng cô lại thấy nhớ Anh Hạo Đông đến vậy.

Tối đó, Quảng Viễn lại đến Diệp gia ăn cơm. Khác với bình thường, sau bữa tối, Lam Tổ Hình chủ động nói với anh ta: “Ra ngoài đi dạo một chút đi?”

Bà Diệp rất ngạc nhiên và vui mừng, nói: “Quảng Viễn, cháu đưa Tổ Hình đi đi, tối nào con bé cũng học bài vất vả rồi.”

Quảng Viễn lại không vui mừng như bà Diệp, vừa bước ra khỏi cửa, anh ta liền nói: “Anh biết hôm nay mẹ anh đến tìm em. Nếu bà ấy nói gì không phải thì anh thay mặt bà ấy xin lỗi em.”

“Bác Quảng rất tốt, bác ấy không nói gì quá đáng cả. Quảng Viễn, tôi muốn nói về chuyện của anh.”

“Anh thì có chuyện gì?”

“Anh đừng giám sát tôi như thể đó là nhiệm vụ của anh nữa được không?” Lam Tổ Hình nhìn anh ta, nói một cách rõ ràng. “Tôi biết, anh nói chuyện với dì và chú tôi đều là vòng vo nghe ngóng xem buổi tối, tôi có đi cùng ai, có nhận cuộc gọi nào lạ hay không. Tôi còn biết anh thường đến trường tôi, xem tôi có lên lớp không, có xin nghỉ không. Quảng Viễn, anh là như thế có phải là quá đáng rồi không? Đừng nói anh muốn tốt cho tôi, nếu bố mẹ anh cũng vì muốn tốt cho anh, giám sát anh, quản thúc anh khắp nơi thì anh có chịu được không?”

Quảng Viễn á khẩu trước những lời nói của cô, hồi lâu sau mới lắp bắp: “Anh biết... anh làm như vậy... là không đúng, nhưng anh... anh không thể không chế bản thân mình.”

“Quảng Viễn, tôi xin anh hãy cố gắng không chế bản thân mình. Nếu anh còn tiếp tục như vậy nữa, tôi thực sự không muốn gặp lại anh nữa đâu. Đến lúc đó, e rằng chúng ta cũng chẳng còn là bạn bè nữa.”

Lam Tổ Hình nói rất thận trọng. Quảng Viễn đột nhiên cúi đầu, lát sau mới uể oải nói: “Xin lỗi em, Tổ Hình, sau này anh sẽ cố gắng không chế bản thân mình. Nhưng em.Tốt nhất em đừng qua lại với Anh Hạo Đông nữa, hẳn ta không có điểm nào tốt với em cả.”

Quảng Viễn và Anh Hạo Đông rất giống nhau, đều vì Diệp U Đàm mà bị tổn thương sâu sắc, trong lòng luôn day dứt, băn khoăn. Nỗi day dứt của anh ta là luôn cho rằng mình không bảo vệ được Diệp U Đàm, trơ mắt nhìn cô ấy bị mê hoặc bởi Anh Hạo Đông, dẫn đến cô ấy phải chết thê thảm. Vì thế anh ta mới bù đắp tình cảm cho Lam Tổ Hình, nghĩ cách trông chừng cô, không để cô giẫm lên vết xe đổ của Diệp U Đàm.

Nhưng anh ta không biết làm vậy chỉ tốn công vô ích. Trông chừng một người rất dễ nhưng trông chừng một trái tim lại rất khó. Trông chừng được người nhưng không trông được trái tim thì có tác dụng gì chứ?

Kỳ thi cuối kỳ kết thúc, bắt đầu bước vào kỳ nghỉ đông.

Mùa xuân sắp đến, mọi người tấp nập chuẩn bị đón năm mới. Hôm nay, Lam Tổ Hình ở nhà giúp bà Diệp dọn dẹp vệ sinh. Cô làm rất nhanh, đây đều là những công việc từ nhỏ cô đã quen làm cùng mẹ.

Dọn xong phòng khách, cô liền trèo lên bệ cửa sổ, lau cửa kính. Cửa kính hai mặt trong suốt đã bị phủ một lớp bụi nhỏ. Đang chăm chú lau, đột nhiên nghe thấy dưới lầu truyền đến một tiếng phanh chói tai. Cô liền cúi xuống xem, chỉ thấy một chiếc xe hơi màu xanh lam mất kiểm soát, lao lên vỉa hè, rồi đâm vào bụi cây hàng rào mới dừng lại, mấy người đang đi bộ hoảng sợ, mặt mũi tái mét, hét lên rồi chạy dạt ra hai bên.

Ai lại lái xe khiếp thế chứ? Lam Tổ Hình đang nghĩ ngợi liền thấy cửa xe bị đẩy mạnh, một người nhảy ra từ ghế lái, vừa xuống xe vừa ngẩng đầu nhìn về phía cô, khuôn mặt trắng bệch, cặp mắt sâu thẳm, là Anh Hạo Đông. Anh ngẩng đầu nhìn cô, bờ môi run rẩy như muốn quát lớn nhưng lại im lặng, hàm răng trắng cắn sâu xuống môi dưới. Về mặt anh vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Lam Tổ Hình hơi sững sờ, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Lúc này, bà Diệp cũng từ trong bếp đi ra, vừa nhìn thấy Lam Tổ Hình đứng trên bệ cửa sổ, sắc mặt lập tức thay đổi: “Tổ Hình, cháu mau xuống đi, nguy hiểm quá!”

Giọng nói của bà lạc đi, Lam Tổ Hình giật mình, vội vàng nhảy xuống, “Dì à, dì đừng sợ, cháu không sao, cháu chỉ đang lau cửa kính thôi!”

“Không cần lau nữa, mặt kệ nó bẩn.”

Bà Diệp kiên quyết không cho Lam Tổ Hình lau cửa kính nữa, cô ngoan ngoãn gật đầu đồng ý, sau đó cầm túi rác, mở cửa, đi ra ngoài, “Dì ơi, cháu xuống dưới vứt rác đây ạ!”

Đó thực ra chỉ là cái cớ, cô muốn xuống lầu để gặp Anh Hạo Đông. Sao anh lại đến đây? Xem ra, anh đã khỏe hơn nhiều, có thể tự lái xe ra ngoài rồi. Nhưng sao ban nãy nhìn thấy cô, anh lại hoảng sợ như vậy?

Lam Tổ Hình mới vừa rời khỏi cửa được mấy bước đã bắt gặp Anh Hạo Đông ở hàng lang tầng bảy. Anh vừa từ thang máy đi ra, liền vội vàng chạy về phía nhà họ Diệp, dáng vẻ như bất chấp tất cả, muốn xông thẳng vào nhà. Sau khi nhìn thấy cô, anh dang tay, bắt ngờ kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

Lam Tổ Hình bị anh ôm thì sững sờ, mặt bỗng đỏ lựng. Anh ôm cô rất chặt, như muốn áp chặt cô vào lòng mình. Trong vòng tay ôm siết, cô có thể cảm nhận được trái tim anh đang đập rất nhanh, nhịp tim của cô cũng theo đó mà tăng lên, cuối cùng hai trái tim hòa chung nhịp đập.

Lát sau, anh đột ngột đẩy cô ra. Lòng ngực của anh phập phồng mê hoặc, anh nhìn cô, sắc mặt trắng bệch, đồng tử đen láy, ánh mắt như đau khổ lại như mê loạn buồn ảo. Sau giây lát, anh quay đầu, không nhìn cô nữa, run rẩy lên tiếng: “Xin lỗi!”

Lam Tổ Hình có thể lý giải được lời xin lỗi này. Cái ôm ban nãy của anh chỉ vì anh lại nhìn cô thành Diệp U Đàm. Khuông mặt vẫn đồ ùng, cô cố gắng tỏ ra bình tĩnh, “Không sao.”

Anh Hạo Đông cúi đầu, không nói, lòng ngực vẫn phập phồng. Hồi lâu sau, hơi thở của anh dần ổn định, anh ngẩng đầu nhìn cô, nói: “Cô....vừa rồi làm gì vậy?”

Nhìn khuôn mặt trắng bệch vì sợ hãi của anh, Lam Tổ Hình đột nhiên cảm thấy vô cùng có lỗi: “Tôi chỉ lau cửa kính thôi.”

“Nguy hiểm lắm, sau này đừng làm như vậy nữa.”

“Tôi biết rồi, ban nãy dì tôi cũng nói như vậy!”

Vừa dứt lời, Lam Tổ Hình liền im bật, lúc này nhắc đến bà Diệp, chẳng phải lại càng khiến Anh Hạo Đông tự trách mình sao? Quả nhiên, ánh mắt anh lập tức tối sầm, trầm mặc hồi lâu, anh lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy, đưa cho cô, “Bảng thành tích học tập của cô, trường đã gửi đến nhà tôi theo địa chỉ ghi trên hồ sơ nhập học.”

Lam Tổ Hình đón lấy, nói: “Cảm ơn anh!”

“Không có gì, tôi đi đây, tạm biệt!”

Anh Hạo Đông chưa nói hết câu đã quay lưng, lao đảo bước về phía thang máy. Lam Tổ Hình khẽ mấp máy môi, muốn nói: “Tôi tiễn anh”, dù gì cô cũng phải xuống lầu vứt rác nhưng anh đi rất vội, như muốn chạy trốn, cô đành biết ý im lặng.

Sau khi Anh Hạo Đông hạ sốt, biết chuyện Lam Tổ Hình đã đưa anh về nhà, rồi sau đó Anh phu nhân còn đón cô đến chăm sóc cho anh nửa ngày, anh liền nổi giận với mẹ: “Sao mẹ lại đi tìm cô ấy?”

Anh phu nhân thấy khó hiểu, hỏi: “Hạo Đông, con sao vậy?”

Anh Hạo Đông im lặng, hồi lâu sau mới nói: “Sau này mẹ đừng đến làm phiền người ta nữa!”

Anh đã nói vậy nên từ đó, trên dưới Anh gia không ai đến tìm Lam Tổ Hình nữa. Nhưng sau đó, anh nghĩ lại, cảm thấy làm như vậy có vẻ như họ qua cầu rút ván, lúc cô bệnh thì gọi người ta đến, bệnh khỏi rồi thì ném người ta sang một bên. Nhưng anh đã nói với mẹ không được tìm cô nữa nên đành nhờ Anh Duy Hạ mua giúp anh một món quà đắt tiền tặng cho Lam Tổ Hình.

Nên mua quà gì đây? Khi Anh Duy Hạ hỏi ý kiến anh, anh bất giác nhớ lại một việc.

Đêm trước lễ Valentine năm đó, Diệp U Đàm từng kín đáo nói với anh, cô hy vọng nhận được một chiếc đồng hồ đeo tay trong ngày lễ Valentine. Cô nói đồng hồ đeo tay mà người yêu tặng, mỗi phút mỗi giây chiếc kim đều tích tắc là tình yêu cũng lưu chuyển theo, nó khiến cô cảm thấy yêu và được yêu. Anh hiểu ngầm ý của cô nhưng không muốn đáp lại. Anh sẽ không tặng cô món quà đó, bởi anh vẫn không coi cô là người để yêu thương từng giây, từng phút.

Trong cuộc sống trẻ trung, đào hoa của Anh Hạo Đông, những cô gái xinh đẹp như những bông hoa rực rỡ sắc màu lần lượt nở rộ, anh chẳng coi trọng một ai. Đối với anh, Diệp U Đàm chẳng qua cũng chỉ là một bông trong số đó, việc gì anh phải đối xử với cô khác những cô gái kia?

Valentine năm đó, Anh Hạo Đông đặt rất nhiều hoa hồng rồi vô cùng hào phóng, tặng cho tất cả những cô bạn mà anh qua lại, mỗi người một bó. Từng bó hoa đỏ sắc màu nhưng không bó nào có hoa hồng đỏ thắm. Hoa hồng đỏ đại diện cho tình yêu chân thành, nồng nhiệt, trước nay, anh chưa từng tặng cho bất cứ cô gái nào.

Diệp U Đàm nhận được một bó hồng vàng. Trong bó hoa có nhét một tấm thiệp xinh xắn, trên tấm thiệp in dòng chữ diễn đạt ý nghĩa của loài hoa hồng vàng, nó thể hiện sự trân trọng, chúc phúc; tạm biệt; tình yêu bị từ chối; xin lỗi vì yêu. ...Anh đang khéo léo cho cô biết, sự qua lại giữa họ nên chấm dứt tại đây.

Thực ra, trước nay Anh Hạo Đông chưa có bất cứ biểu hiện nồng nhiệt nào đối với Diệp U Đàm. Bởi điều kiện ưu việt của bản thân mình nên anh không bao giờ phải theo đuổi người khác giới mà các cô gái đều chủ động tiếp cận anh. Anh cũng chưa từng từ chối những cô gái xinh đẹp, ngọt ngào và kiêu diễm đó, anh thích ở bên họ, như bướm bướm thích lượn lờ bên những khóm hoa.

Anh Hạo Đông nhớ lần đầu tiên gặp Diệp U Đàm, cô đang học bóng chuyền trên sân trường. Cô có thân hình nhỏ nhắn, dung mạo xinh đẹp tựa một con búp bê bằng sứ. Anh cảm thấy cô rất đáng yêu liền nhìn cô lâu hơn. Cái nhìn đó khiến cô đỏ mặt, dảng vẻ thẹn thùng của thiếu nữ làm lay động lòng người. Anh bất giác nhường mày, cười, đi đến, nói với cô: “Em không biết chơi phải không? Để anh dạy em nhé!” Mặt cô càng đỏ, ánh mắt vui mừng nhìn anh, rồi xấu hổ gật đầu.

Giả như con người ta cứ sống mãi trong khoảnh khắc lần đầu gặp gỡ ấy... Anh Hạo Đông một mõi nhắm mắt, khung cảnh ấy như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua, nhưng Diệp U Đàm đã ngủ sâu dưới lòng đất gần một năm rồi. Anh quen cô đúng vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi của cô, rồi chính anh lại khiến sinh mạng của cô vĩnh viễn bị chôn chặt ở tuổi hai mươi.

Lại lên cơn đau đầu, sắc mặt Anh Hạo Đông trắng bệch, Anh Duy Hạ liền hỏi: “Hạo Đông, em khó chịu à?”

Anh Hạo Đông lắc đầu, nói: “Anh à, anh giúp em chọn một chiếc đồng hồ đắt tiền để tặng cho Lam Tổ Hình nhé!”

Những thứ Diệp U Đàm muốn có lúc còn sống nhưng chưa có được, anh nguyện sẽ bù đắp vào nơi Lam Tổ Hình. Cô không chỉ có dung mạo giống cô ấy mà còn là em họ của cô ấy, lại luôn tận tâm chăm sóc anh. Về tình, về lý, Anh Hạo Đông đều cảm thấy sự bù đắp này là vô cùng cần thiết.

Nhưng Anh Duy Hạ lại nói với anh rằng, Lam Tổ Hình không chịu nhận chiếc đồng hồ đắt giá đó. Anh im lặng hồi lâu, nói: “Vậy thì bỏ đi!”

Đây là sự châm chọc lớn nhất mà vận mệnh dành cho anh chăng? Quà tặng anh chối bỏ bây giờ lại không dùng được nữa. Anh Hạo Đông cầm chiếc đồng hồ, nhìn ngắm hồi lâu, cuối cùng cất sâu trong ngăn kéo, không muốn nghĩ về nó nữa.

2.

Từ đó, không ai nhắc đến Lam Tổ Hình ở Anh gia. Đến hôm nay, bà Chu kiểm tra thư trong phòng khách, thấy một bức thư gửi cho Lam Tổ Hình, trong đó chính là bảng thành tích học tập này. Bà đưa bức thư cho A Thái, bảo ông bớt chút thời gian đến đưa cho cô, “Đừng mang đến tận cửa, sắp Tết rồi, bà Diệp nhìn thấy ông lại tức giận. Ông nhét thư vào thùng thư dưới lầu là được rồi.”

Ở tầng hai, Anh Hạo Đông vừa mở cửa phòng liền nghe thấy lời bà Chu nói. Anh xuống dưới lầu, bình thản nói: “Đưa thư cho tôi.”

Đón lấy bức thư, Anh Hạo Đông nói với A Thái: “Ông lái xe của tôi đến trước cửa hộ tôi, cảm ơn!”

Sau khi sức khỏe tốt lên, Anh Hạo Đông vẫn thường tự lái xe ra ngoài một mình. Anh phu nhân lo lắng nói: “Hạo Đông, để A Thái đưa con đi thì bất tiện

gi? Với tình hình sức khỏe của con lúc này, tự lái xe sẽ rất nguy hiểm, mẹ không yên tâm chút nào.”

Nhưng Anh Hạo Đông không chịu hiểu lòng bà, bất luận thế nào vẫn kiên định, nếu không cho anh tự lái xe thì anh sẽ không đến bác sĩ tâm lý khám nữa. Cuối cùng Anh phụ nhân đành bất đắc dĩ đồng ý, để anh tự lái xe, còn bảo A Thái lặng lẽ bám theo anh.

Anh Hạo Đông lái xe rời khỏi nhà họ Anh, đi khám bác sĩ tâm lý như lịch hẹn trước, sau đó mới đến Diệp gia. Anh đã quá quen thuộc cung đường này, nhắm mắt cũng có thể đến được. Dạo này, ban đêm, anh vẫn thường lái xe đến tòa chung cư Diệp gia sống, đỗ xe dưới bóng cây ngô đồng, ngẩng đầu nhìn cánh cửa sổ sáng đèn trên tầng bảy, trong lòng tràn đầy tâm sự...

Từ xa, anh đã thấy ô cửa sổ quen thuộc đó. Lúc phát hiện một bóng hình nhỏ nhắn trên bệ cửa sổ, bàn tay nắm vô lăng của anh bỗng run rẩy dữ dội, đến mức không thể giữ chặt được nữa. Tay vừa trượt, vô lăng lập tức không thể kiểm soát, chiếc xe như ngựa đứt cương, lao thẳng lên vỉa hè. May mà lúc đó, anh vẫn đủ tỉnh táo để đạp phanh, chiếc xe rú ga đâm vào hàng rào bằng cây bên đường rồi dừng lại, may mắn, không gây ra sự cố đáng tiếc nào.

Lúc Anh Hạo Đông nhảy ra khỏi xe, chiếc áo ba lỗ thấm đẫm mồ hôi, anh ngẩng đầu nhìn bóng người trên bệ cửa sổ tầng bảy, bờ môi run rẩy, muốn hét nhưng không dám, sợ cô giật mình ngã xuống lầu. Ngã xuống lầu... Vừa nghĩ đến điều này, mặt anh cắt không còn giọt máu. Bất chấp tất cả, anh điên cuồng lao vào tòa chung cư.

Vào thời khắc này, đầu óc đột nhiên cảm thấy vô cùng hỗn loạn, anh không thể nghĩ được là Lam Tố Hình chỉ đứng trên bệ cửa sổ lau cửa kính mà thôi. Anh nghĩ cô sắp ngã nên vội vàng lên cứu. Đã từng tận mắt nhìn một người rơi xuống lầu, anh không thể trở mặt nhìn người thứ hai như vậy nữa. Lúc nhìn thấy Lam Tố Hình ở hành lang, anh đã ôm cô thật chặt. Anh sợ hễ buông tay cô ra, cô sẽ biến mất.

Nhưng ngay sau đó, anh lại đẩy cô ra. Lam Tố Hình không phải là Diệp U Đàm, anh không thể ôm cô thân mật như vậy. Tự biết mình thất lễ, sau khi nói với cô vài câu, anh liền quay gót rời đi, bước chân vội vàng, hoảng loạn.

Ra khỏi tòa chung cư, Anh Hạo Đông bất ngờ nhìn thấy A Thái, sau giây phút sững sờ, anh nhanh chóng hiểu ra. Ông ấy vẫn luôn lái xe bám theo sau anh sao? Bây giờ anh mới biết điều này.

A Thái đã lùi chiếc xe vừa đâm vào hàng rào ra bên vệ đường, đang xem xét chiếc xe. Vừa nhìn thấy anh, ông ấy sợ hãi bước về phía anh. “Nhị thiếu gia, cậu không sao chứ?”

Anh Hạo Đông lắc đầu, “Chiếc xe vẫn đi được chứ?”

“Có thể, nhưng mà...” A Thái vẫn chưa nói hết câu, Anh Hạo Đông đã chui vào xe, khởi động rồi tăng tốc, rời đi. A Thái cũng vội vàng lái xe bám theo.

Việc Anh Hạo Đông lái xe gây ra sự cố nhỏ dưới lầu Diệp gia chẳng mấy chốc đã được A Thái báo lại cho Anh phụ nhân. Sắc mặt bà trắng bệch, bà đi tìm Anh Hạo Đông trong vườn hoa, anh đang đứng đỡ đần trước chậu hoa quỳnh khổng tước, ánh mắt mông lung như có một lớp sương mờ bao phủ.

“Hạo Đông, sau này con không được tự lái xe ra ngoài nữa. Con rất dễ bị kích động, nguy hiểm lắm.”

Anh Hạo Đông chỉ trả lời bằng hai từ vô cùng đơn giản: “Con muốn!”

“Hạo Đông!” Anh phụ nhân nói với giọng năn nỉ. “Con đừng làm mẹ lo nữa, có được không? Trái tim mẹ cũng sắp vỡ nát vì con rồi, con có hiểu cho mẹ không?”

Anh Hạo Đông quay đầu nhìn bà, khóe mắt bà đã có nhiều nếp nhăn hơn trước, anh đột nhiên cảm thấy vô cùng có lỗi: “Mẹ, con xin lỗi!”

Anh phụ nhân thở dài, khẽ vuốt ve khuôn mặt anh. Đừng nói xin lỗi với mẹ, chỉ cần con biết tự yêu mình, đừng để mẹ lo lắng cho con nữa là được.”

“Mẹ, con biết rồi!”

“Biết rồi thì tốt, con là con trai duy nhất của mẹ, cứ coi như con vì mẹ, đừng tiếp tục giày vò bản thân nữa.”

Anh Hạo Đông lo lắng nhìn quanh, nói: “Mẹ, mẹ đừng nói như vậy, để anh trai nhìn thấy thì không hay đâu.”

“Đây là sự thật! Duy Hạ cũng biết rồi, khi nó mười tuổi, bố mẹ nói, cũng là bác của con, gặp tai nạn xe hơi, mẹ và bố mới nhận nuôi nó. Ở tuổi đó, nó đã có thể hiểu chuyện, nó cũng phải biết mẹ chỉ là mẹ nuôi.”

“Nhưng dù gì mẹ cũng đã nhận nuôi anh ấy, trên danh nghĩa, anh ấy chính là con trai của mẹ. Mẹ nói như thế, nhờ anh ấy nghe được thì sẽ đau buồn biết bao.”

“Con yên tâm, trước nay mẹ chưa từng nói như thế trước mặt nó.”

“Nhưng con cảm thấy mẹ đối xử với anh ấy luôn có gì đó rất xa cách.”

“Hạo Đông, Duy Hạ không phải do mẹ sinh ra, mẹ đương nhiên không có cách nào yêu thương nó như con ruột được. Nhưng mẹ vẫn đối xử tốt với nó. Ngay từ nhỏ con có thứ gì thì nó cũng có thứ đó. Mẹ đã bao giờ đối xử tệ với nó chưa?”

Anh Hạo Đông cũng thấy như vậy. Về vật chất, Anh phu nhân chưa từng đối xử tệ với Anh Duy Hạ, nhưng về mặt tình cảm, bà không mấy nhiệt tình. Điều này cũng không thể trách bà được, vì đương nhiên chẳng bà mẹ nào lại yêu thương con nuôi hơn con đẻ. Đó cũng là tâm lý chung của con người.

Trọn một ngày, Lam Tổ Hình gắng sức làm việc. Cô quét dọn ba gian phòng nhà họ Diệp sạch đến mức không còn một hạt bụi, ngoài cánh cửa kính vẫn còn lớp bụi dày như nâu xin ra thì cả căn phòng đều sáng loáng, sạch như lau như li.

Sau đó, bà Diệp một mực bảo cô đừng làm nữa, sợ cô mệt. sau bữa tối, cô mệt rũ, liền về phòng nghỉ sớm. Đầu vừa đặt xuống gối, cô đã thiếp đi.

Vì ngủ sớm nên nửa đêm, cô đã tỉnh giấc. Mở mắt ra, Lam Tổ Hình liền nhìn thấy ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên đầu giường một mảng trắng tròn, cô bất giác nhớ đến khuôn mặt xanh xao, trắng như sương của Anh Hạo Đông.

Nằm nghiêng sang một bên, cô ép bản thân mình không được nghỉ nữa, nhắm mắt ngủ tiếp nhưng trằn trọc rất lâu mà không ngủ nổi. Rốt cuộc cũng không tránh được. Giây phút Anh Hạo Đông đột nhiên ôm cô vào lòng hồi chiều luôn hiện hữu trong tâm trí. Hóa ra, cũng có lúc trái tim anh hòa chung nhịp đập với trái tim cô như vậy.

Lam Tổ Hình không thể lừa dối bản thân mình thêm nữa. Giữa đêm trăng sáng như gương này, cô đã nhìn thấu trái tim mình. Trong trái tim của cô, không biết từ lúc nào đã dần xuất hiện một bóng hình... đó chính là Anh Hạo Đông.

Tết đến, đây là năm đầu tiên Lam Tổ Hình đón Tết sau khi mẹ qua đời. Hai vợ chồng nhà họ Diệp luôn coi cô như con gái ruột. Bà Diệp không tiếc tiền mua sắm quần áo mới cho cô, đêm Giao thừa còn cho cô tiền mừng tuổi, mừng Một Tết lại cho cô tiền lấy may, giống như lúc mẹ cô còn sống. Có sự thương yêu, chăm sóc của họ, cô không còn quá đau buồn vì thiếu tình thương của mẹ nữa. Bà Diệp còn nói, sau này cô cứ gọi họ là bố mẹ, Lam Tổ Hình do dự, bà cũng không đòi hỏi cô phải chấp nhận ngay, vui vẻ nói: “Vậy chuyện này để sau hãy nói nhé!”

Quảng Viễn cùng bố mẹ đến Diệp gia chúc mừng năm mới. Anh ta tặng quà mừng năm mới cho Lam Tổ Hình, là một chiếc khăn len lông cừu màu hồng nhạt rất đẹp. Về mặt bà Diệp có chút thương cảm. “Quảng Viễn à, cháu lại mua quà rồi!”

Câu nói này khiến Lam Tổ Hình lờ mờ suy đoán, chắc những lần đón Tết trước đây, Quảng Viễn đều mua quà tặng Diệp U Đàm, nếu không, bà Diệp đã chẳng dùng từ “lại”. Cô khách sáo nói cảm ơn rồi nhận lấy, sau đó, đặt chiếc khăn ngay ngắn vào hộp, cất sâu trong tủ quần áo, không có ý sẽ dùng nó. Cô cảm thấy đó là thứ thuộc về Diệp U Đàm, cô chỉ nhận thay cô ấy mà thôi.

Mấy ngày đầu xuân, Lam Tổ Hình đến nhà mấy người bạn thân để chúc mừng năm mới, sau đó hẹn nhau đi dạo phố. Một hôm, cô tình cờ gặp bà Chu trên đường. Bà ấy mỉm cười, gọi cô: “Tổ Hình.”

Lam Tổ Hình vừa bất ngờ vừa vui mừng, “Bà Chu, chúc mừng năm mới!” Ngập ngừng một lát, cô lại nói: “Thật ngại quá, năm mới không đến chúc Tết bà và Anh phu nhân.”

“Không sao, bây giờ cô sống ở Diệp gia, không tiếp xúc với Anh gia thì tốt hơn. Hạo Đông cũng đã nói chúng tôi đừng làm phiền cô nữa.”

Nụ cười trên khuôn mặt Lam Tổ Hình nhạt dần, cô nói: “Anh thiếu gia đã khỏe lên nhiều rồi, đúng không?”

Bà Chu gật đầu, “Vâng, cậu ấy đã khỏe hơn nhiều rồi. Anh phu nhân đang cân nhắc chuyện để cậu ấy đi học lại.”

“Vậy tốt quá rồi, anh ấy sẽ dần trở lại cuộc sống bình thường thôi.”

“Đúng vậy, chúng tôi vẫn phải cảm ơn cô rất nhiều, Tổ Hình ạ. May mà hôm đó tôi gặp được cô ở cửa hàng trang sức.”

Đúng vậy, nếu không gặp được bà Chu, Lam Tổ Hình cũng không biết bây giờ cuộc đời mình sẽ thế nào. Chỉ là một sự tình cờ gặp gỡ mà cũng kỳ diệu và thiêng liêng biết bao.

Nói chuyện thêm vài câu, bà Chu rời đi trước. Lam Tổ Hình lịch sự nhờ bà giúp cô chuyển lời thăm hỏi đến Anh phu nhân, cố ý không nhắc đến tên Anh Hạo Đông. Thực sự cũng không cần thiết, trong thế giới của anh, cô đã dần mờ nhạt rồi. Ngay từ lúc bắt đầu, cô chỉ là người thay thế, bây giờ đến người thay thế cũng không phải nữa rồi. Cô nhạy cảm, nhận ra ý tứ trong lời nói của bà Chu, Anh Hạo Đông không muốn gặp lại cô.

Một chút buồn bã trào dâng trong tim cô, lẫn lẫn cơn sống rồi dần lan ra khắp cơ thể. Lam Tổ Hình hít sâu một hơi, cố gắng nở nụ cười, cùng các bạn tiếp tục đi dạo phố. Cô vừa đi vừa nhủ thầm: Không sao, Lam Tổ Hình, đừng quá để ý đến thái độ của anh ấy. Bây giờ mày đã có cơm no áo ấm, không phải lưu lạc nơi đâu đường xá chợ thì hãy thỏa mãn với tất cả những gì hiện giờ mày có đi.

Một cô gái mồ côi, xuất thân từ tầng lớp bình dân, sau khi trải qua sự khó khăn và gian nan của việc sinh tồn như Lam Tổ Hình đã hiểu được, sống trên đời này, tình cảm không phải là thứ quan trọng nhất. Tuy lòng cô cũng rung động, nhưng tuyệt đối không giống Diệp U Đàm, vì tình yêu không thành mà bất chấp tất cả để rồi cả mình và đối phương đều phải chịu tổn thương.

Lúc dạo phố về, Lam Tổ Hình lấy báo trong hòm thư dưới lầu, phát hiện trong đó có một bức thư gửi cho cô. Bức thư không dán tem, rõ ràng không phải do bưu điện chuyển đến. Cô mở ra xem, bên trong có một tấm thiệp chúc mừng, trên tấm thiệp viết một hàng chữ vô cùng phóng khoáng: Chúc mừng năm mới!

Không ký tên, không biết là ai gửi. Chỉ với câu chúc mừng đơn giản thế này cũng rất khó để đoán được người gửi là ai. Lam Tổ Hình cầm tấm thiệp, lật đi lật lại, muốn tìm ra một chút đầu mối.

Tấm thiệp chúc mừng được vẽ bằng tay vô cùng tinh tế, trên đó vẽ một rừng hoa tổ hình tựa biển tuyết dưới bầu trời đêm xanh thẫm. Bức tranh giống với tên cô? Rõ ràng tấm thiệp này được đặc biệt đặt làm cho cô nhưng lại được lặng lẽ đưa đến, ngoài một câu chúc rất bình thường ra thì không có bất cứ chữ nào khác.

Một cái tên lặng lẽ hiện ra trong lòng Lam Tổ Hình – Anh Hạo Đông. Có phải là anh không? Nhất định là anh rồi! Chỉ có anh mới không tiện để lại tên thế này.

Chỉ là một tấm thiệp nhỏ nhắn, ngoài lời chúc đơn giản, không có bất cứ nội dung nào khác. Lam Tổ Hình không phải không hiểu, có lẽ Anh Hạo Đông chỉ muốn gửi tới cô lời chúc phúc trong năm mới mà thôi, nhưng như thế cũng đủ để lòng cô nở rộ giống như đoá bách hợp.

Mang tấm thiệp về phòng, cô lồng vào một khung ảnh, bày ngay ngắn ở một góc bàn học. Cô vô cùng thích tấm thiệp này, bởi loài hoa vẽ trên tấm thiệp giống với tên cô, chắc chắn đây là tấm thiệp Anh Hạo Đông tặng cho cô – Lam Tổ Hình – chứ không phải tặng cho Diệp U Đàm.

3.

Qua Tết là khoảng thời gian bắt đầu học kỳ mới.

Lam Tổ Hình vẫn giữ ý định đi xe buýt đi học, Quảng Viễn liền nhắc lại chuyện muốn dạy cô tập xe đạp. Bà Diệp luôn miệng tán thành, cô thoái thác không được, mấy ngày cuối của kỳ nghỉ, đành cùng Quảng Viễn ra sân thể dục của một trường trung học gần đó tập xe.

Quảng Viễn quả nhiên rất giỏi trong việc dạy người khác đi xe đạp. Lam Tổ Hình học ba ngày đã biết đi rồi. Anh ta khen khả năng giữ thăng bằng của cô rất tốt, học đi xe đạp quan trọng nhất chính là điểm này. Khi kỹ thuật đạp xe của cô đã tương đối thành thục, anh ta đưa cô ra đường lớn tập đi.

Trên đường, xe cô tập nập như mắc cửi, Lam Tổ Hình mới học đạp xe nên khó tránh khỏi có chút hoảng sợ. Quảng Viễn nói: “Đừng sợ, chỉ cần đi sát vào lề đường, đạp chậm chậm là được. Lúc mới biết đi xe đạp thì đạp chậm thôi, tránh bị giật mình rồi ngã.”

Quảng Viễn đi một chiếc xe địa hình, cùng Lam Tổ Hình đi một vòng khắp các đường lớn, ngõ nhỏ. Lúc đến một công viên bên đường, họ dừng lại nghỉ ngơi. Quảng Viễn bảo cô ngồi xuống thăm cỏ rồi chạy tới một quán trà gần đó, mua đồ uống.

Đang là những ngày đầu xuân nắng ấm áp, cỏ non mới mọc tuy còn nhạt màu nhưng mang một mùi hương tươi mát, dịu thơm. Cô bất giác nhắm mắt, hít thở thật sâu, để hương cỏ xanh mát lành ngập tràn trong lồng ngực, dễ chịu và khoan khoái vô cùng.

Nhưng trước mắt bỗng tối sầm, dường như ánh mặt trời đã trốn trong các đám mây. Hương cỏ thơm đột nhiên không còn nữa, thay vào đó là mùi cơ thể hôi hám, rất khó chịu. Cô cảm thấy có điểm gì đó bất thường, mờ mắt nhìn, một khuôn mặt béo múp như chiếc bánh bao đang kề sát vào mặt cô, cặp mắt màu vàng, nở đục trên gương mặt đó đang dữ tợn lườm cô: “Lam Tổ Hình, đúng là mày rồi!”

Lam Tổ Hình thật kinh, nhanh chóng đứng phắt dậy, lùi lại. Cô cảnh giác nhìn người đàn ông trung niên thấp lùn, béo tròn trước mặt, đó chính là bố dượng của cô – Thân Đông Lương.

Thân Đông Lương nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, nheo mắt, hỏi: “Xem ra những ngày này mày sống cũng không tệ nhỉ? Quần áo đẹp đấy! Con gái xinh đẹp quả nhiên dễ sống nhỉ?”

Ngừng lại một lát, ông ta nghiêng trắng nghiêng lợi nói: “Nha đầu thối, hôm đó nhát dao của mày khiến tao phải nằm viện một tuần liền, bây giờ cánh tay này vẫn còn đau. Mày hại tao thế lắm đấy!”

Ông ta đổi trắng thay đen nhanh đến chóng mặt, rõ ràng ông ta muốn hại cô trước, còn nói cô hại ông ta thế thâm ư? Lam Tổ Hình căm hận nhìn ông ta, lạnh lùng nói: “Do ông từ mình chuốc lấy!”

Thân Đông Lương lừ mắt nhìn cô, vẻ mặt vô cùng phẫn nộ, nghiêng răng rít từng từ qua kẽ răng: “Nha đầu thối, tao sẽ không...”

Ông ta còn chưa dứt lời, Quảng Viễn đã cầm hai cốc trà sữa trân châu chạy đến. Anh ta lập tức xông tới, hỏi: “Sao vậy, Tổ Hình, xảy ra chuyện gì vậy?”

Dáng người Quảng Viễn cao lớn, khỏe mạnh đứng cạnh Thân Đông Lương cơ thể thấp lùn, béo tròn của ông ta trông giống một quả bí đao. Ông ta nhìn Quảng Viễn một lát rồi lập tức nuốt ngược những từ còn lại xuống họng.

Quảng Viễn hết nhìn người đàn ông trung niên có khuôn mặt dung tục, lại nhìn sang Lam Tổ Hình, vẻ mặt hết sức lạnh lùng, trong đầu lập tức đưa ra phán đoán: “Tổ Hình, có phải ông ta làm phiền em không?”

Anh ta vừa nói vừa nhét hai cốc trà sữa chân trâu vào tay Lam Tổ Hình, sau đó, không chút khách khí ườn ngực, chộp lấy cổ áo của Thân Đông Lương, xách ông ta lên khỏi mặt đất một cách nhẹ nhàng, sẵn sàng quăng đi.

Thân Đông Lương lớn tiếng kêu gào: “Chàng trai trẻ, cậu nói chuyện kiểu gì vậy, cậu biết tôi là gì của con bé không? Tôi là bố nó đấy!”

Quảng Viễn ngăn người, bàn tay bắt ngờ thả lỏng: “Ông nói cái gì?”

Anh ta vô cùng kinh ngạc, quay đầu nhìn Lam Tổ Hình, vẻ mặt nghi hoặc. Cô vừa giận vừa tức nói: “Quảng Viễn, anh đừng nghe ông ta nói bừa, bố tôi đã qua đời từ lâu rồi!”

“Tổ Hinh, sau khi bố mày qua đời, mẹ mày lấy tao, còn mang theo cả mày. Theo đúng pháp luật thì tao chính là bố của mày, mày là con gái của tao, không ai có thể phủ nhận được điều này.”

Lam Tổ Hinh nghiêng rặng nói: “Ông...Đồ vô lại!”

Thân Đông Lương trung bộ dạng vô tội đến cực điểm, nói: “Lam Tổ Hinh, mày có không thừa nhận thì tao cũng là bố mày. Cậu thanh niên này, có phải cậu đang theo đuổi con gái tôi không? Gặp tôi rồi cũng nên gọi một tiếng bác đi chứ nhỉ?”

Lam Tổ Hinh tức đến mức mặt đỏ bừng, cặp mắt nhìn Thân Đông Lương như tóe lửa. Quảng Viễn nhìn cô, rồi lại ưỡn ngực, một tay tóm lấy cổ áo của Thân Đông Lương, xách ông ta lên cao khiến ông ta kinh hãi, hét lên: “Này, này, này, cậu muốn làm gì?”

“Tôi muốn cảnh cáo ông! Lam Tổ Hinh đã không thừa nhận ông là bố dượng của cô ấy, chứng tỏ ông nhất định chẳng phải người tốt đẹp. Sau này, tôi không cho phép ông đến làm phiền cô ấy nữa, nghe rõ chưa?”

Thân Đông Lương là loại tiểu nhân điển hình, chỉ biết bắt nạt kẻ yếu. Trước đây, khi ông ta còn lái taxi, cũng toàn bị đồng nghiệp cướp mất miếng ăn hoặc bị khách hàng côn đồ cù nhây, không chịu trả tiền xe. Lúc đó, ông ta rất bức dọc, tức tối nhưng không dám nổi khùng mà cứ về nhà là lại nổi điên, đập phá, đánh đập, mắng mỏ, chửi bới, trút toàn bộ lửa giận lên người mẹ con Lam Tổ Hinh. Bây giờ ông ta cũng không dám so gán với Quảng Viễn nữa, lập tức xuống nước, nói: “Tôi nào dám làm phiền nó nữa chứ! Nó đủ lông đủ cánh rồi, chỉ là tôi không biết nó sống ở đâu, làm gì, hôm nay tình cờ gặp lại nên hỏi thăm một chút thôi.”

Quảng Viễn ném ông ta xuống đất: “Vây ông mau biến đi, tốt nhất sau này đừng đến gặp Tổ Hinh nữa! Tôi nghĩ cô ấy cũng không muốn gặp lại ông đâu.”

Thân Đông Lương lảo bảm câu gì đó rồi rời đi. Tuy không nghe rõ ông ta nói gì nhưng Lam Tổ Hinh cũng lờ mờ đoán được chắc không ngoài những lời lẽ chửi rủa.

Sau khi Thân Đông Lương đi rồi, Quảng Viễn không hỏi gì, chỉ ngồi cạnh cô trên bãi cỏ, yên lặng uống trà sữa. Anh ta không phải đồ ngốc, quan hệ giữa họ căng thẳng và mâu thuẫn và cả câu nói nghiêng rặng nghiêng lợi nửa chừng của Thân Đông Lương kia nữa, anh ta có thể đoán được vài phần, nói chuyện với cô, anh ta rất giữ ý và dè dặt.

Lam Tổ Hinh rất cảm kích anh ta nhưng không nói gì, cô không thể mở lời kể mọi chuyện đã xảy ra tối hôm đó nên chỉ bằng lúc này không nói gì thì hơn.

Lam Tổ Hinh nhớ lúc cô còn nhỏ, bên nhà hàng xóm có một bé gái, cô bé có một người anh trai lớn hơn năm tuổi. Mỗi lần cô bé đi chơi bị bắt nạt là liền khóc hu hu, nói: “Các cậu bắt nạt mình, mình sẽ về mách anh trai.” Còn anh trai của cô bé, mỗi lần nghe thấy tiếng khóc của em gái cũng chạy ra bảo vệ cô bé. Lúc đó, Lam Tổ Hinh rất ngưỡng mộ cô bé này, hy vọng mình cũng có một người anh trai như vậy, lúc cô bị ức hiếp, anh ấy sẽ lập tức chạy đến bảo vệ cô.

Lúc này, cô chợt nghĩ, nếu cô có một người anh trai thì hy vọng người ấy cũng giống Quảng Viễn, cao to, khỏe mạnh, và đặc biệt là không để bất cứ người nào có cơ hội ức hiếp cô.

Sau khi đưa Lam Tổ Hinh về Diệp gia, Quảng Viễn nói: “Sau này, nếu người đó...lại đến làm phiền em, em cứ đến tìm anh, đừng coi anh...như người xa lạ.”

Lam Tổ Hinh nhìn anh ta, gật đầu, “Em biết rồi, chuyện hôm nay anh đừng nói với dì em.”

“Anh biết rồi”

Lam Tổ Hinh nhìn anh ta, khẽ mỉm cười, trong nụ cười có chút cảm kích. Cô không còn khách khí và xa cách với Quảng Viễn như trước nữa, cô bắt đầu cảm thấy ở anh ta có một thứ tình cảm thân thiết giống một người anh trai.”

Ngày đầu tiên đi học, Lam Tổ Hinh tự đạp xe đến trường.

Chiếc xe này là của Diệp U Đàm, vẫn còn khá mới. Quảng Viễn đã mang nó đi rửa và bảo dưỡng, trông chẳng khác gì một chiếc xe mới.

Đạp xe vào sân trường, con đường râm mát trải dài dưới bóng cây cổ thụ, từng làn gió xuân dịu dàng thổi tới, khẽ lay động những chiếc lá, ánh mặt trời sớm mai xuyên qua tán lá xanh rì, tô điểm con đường thêm thơ mộng. Nhưng lúc này, cô không có thời gian để thưởng thức, lúc sáng đi học, đúng giờ cao điểm, người qua người lại như mắc cửi, cô lại đạp xe rất chậm. Vào khuôn viên trường, đường thông hè thoáng, cô cố gắng đạp nhanh hơn vì không muốn trễ tiết học đầu tiên của năm mới.

Cô đang đạp xe cật lực thì ở đằng xa, sau một thân cây cổ thụ đột nhiên xuất hiện một bóng người. Anh đứng dưới gốc cây, đôi mắt chăm chú nhìn về phía cô. Ánh mắt sâu thẳm, mơ hồ ấy chỉ có thể là của một người – Anh Hạo Đông.

Đột nhiên gặp anh ở đây, Lam Tổ Hinh bất giác cảm thấy bối rối. Cơ thể cô khẽ chấn động, hai tay đang nắm tay lái trượt ra, “rầm” một tiếng, cô còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì phát hiện mình đã nằm sõng soài trên mặt đất, chiếc xe đổ kềnh ngay bên cạnh.

Có tiếng bước chân chạy vội đến, một đôi tay thon dài nhanh nhẹn đỡ cô dậy. “Cô không sao chứ?”

Ngẩng lên nhìn, trước mắt cô là khuôn mặt của Anh Hạo Đông. Vẫn là khuôn mặt xanh xao, gầy gò và khiến cô rung động như vậy. Mặt cô bỗng đỏ

bừng. “Tôi không sao, cảm ơn anh!”

Cô chỉ bị ngã nhẹ, dựng xe lên kiểm tra, chiếc xe cũng không hỏng hóc gì. Anh Hạo Đông nhìn chiếc xe đạp màu xanh lam đỏ, giữa ấn đường hiện lên một màu u ám. “Đây là xe của U Đàm?”

“Vâng, dì tôi bảo tôi lấy đi.”

Anh Hạo Đông khẽ gật đầu, không nói gì nữa, giống như đang suy nghĩ, thần người nhìn chiếc xe. Diệp U Đàm mua chiếc xe này sau khi quen anh chưa lâu. Chiếc xe cũ bị mất trộm, cô muốn cùng anh đi mua xe mới. Anh không nhận lời, bởi lúc đó, anh còn bận hẹn một cô gái mới quen khác đi đánh bóng chuyền. Cô đành đi đến tiệm bán xe một mình, sau đó, cô gọi cho anh, nói có hai chiếc xe rất đẹp, một chiếc màu xanh bạc, một chiếc màu tím nhạt, cô không biết nên chọn cái nào, muốn hỏi ý kiến anh. Anh đang chuẩn bị vào sân bóng, tiện miệng đáp một câu: “Xanh bạc đi!”

Ngày hôm sau, cô liền đạp chiếc xe này đến trường tìm anh, hớn hờ nói: “Hạo Đông, màu xanh bạc thực sự rất đẹp, càng nhìn càng thấy đẹp.”

Rất cuộc Anh Hạo Đông cũng thấu hiểu một cách sâu sắc câu: “Yêu nhau yêu cả đường đi” qua con người của Diệp U Đàm. Bất luận anh làm gì, cô cũng cảm thấy tốt, thấy đang yêu. Tình yêu cô dành cho anh không lý do, không vụ lợi. Thế mà anh lại. ...

“Anh thiếu gia, sao anh lại ở đây?”

Câu hỏi của Lam Tổ Hinh khiến Anh Hạo Đông sức tỉnh khỏi hồi ức: “À, mẹ tôi xin cho tôi vào trường này học lại năm ba.” Ngừng một lát, anh nói tiếp: “Sau này là sinh viên cùng trường rồi, cô cứ gọi tên tôi cũng được.”

Lam Tổ Hinh hơi sững sờ, nhớ ra bà Chu đã từng nói chuyện này với cô. Anh Hạo Đông đã nghỉ học gần một năm, bây giờ bệnh tình đã dần hồi phục, Anh phụ nhân muốn sắp xếp cho anh tiếp tục đi học. Nhưng không ngờ anh lại học cùng trường với cô. Ngọn lửa trong sâu thẳm trái tim Lam Tổ Hinh bỗng bùng cháy, cô hạnh phúc mỉm cười.

4.

Chuyện Anh Hạo Đông tiếp tục học ở trường đại học này, còn một người cũng cảm thấy vô cùng hạnh phúc giống Lam Tổ Hinh, đó là Thẩm Mỹ Kỳ. Cô ta phát hiện tên Anh Hạo Đông trong đồng hồ sơ sinh viên mới nhập học, liền đi tìm anh, hưng phấn nói: “Hạo Đông, thật vui khi gặp lại anh!”

Anh Hạo Đông ngỡ ngàng nhìn cô ta, hồi lâu chẳng nói tiếng nào. Thẩm Mỹ Kỳ vội vàng nói tiếp: “Hạo Đông, là em mà, Mỹ Kỳ, anh còn nhớ em không?”

Anh Hạo Đông khẽ lắc đầu, mặt không chút biểu cảm, lạnh nhạt nói: “Tôi không quen cô!”

Sau đó, anh lập tức quay người rời đi. Thẩm Mỹ Kỳ nhìn theo bóng lưng anh, sững sờ hồi lâu, cuối cùng không cam tâm, liền đuổi theo, hỏi: “Hạo Đông, anh nhớ lại đi, em là Thẩm Mỹ Kỳ, chúng ta quen nhau. ...”

Anh Hạo Đông dừng bước, nói với giọng vô cùng gay gắt: “Tôi không quen cô, đừng bám lấy tôi nữa, được không?”

Thái độ của anh gay gắt đến mức gần như thô bạo. Anh nhanh chóng rời đi, không hề ngoái đầu nhìn lại.

Thẩm Mỹ Kỳ nhất thời nghẹn họng, nhìn theo bóng Anh Hạo Đông đã khuất xa, đột nhiên hiểu ra, không phải anh không nhớ cô ta mà là cô tình cờ như đã quên. Trước đây, vì cơ sự xuất hiện của cô ta mà Diệp U Đàm mới đau khổ vì anh, thế nên bây giờ, anh không muốn nhìn thấy cô ta nữa, sự xuất hiện của cô ta vô tình gọi lên những kỷ ức đau buồn trong anh.

Thẩm Mỹ Kỳ sững sờ, lòng cô ta trào dâng sự ảm ức và bức bối. Bởi cái chết của Diệp U Đàm mà Quảng Viễn không muốn nhìn mặt cô ta, giờ đến Anh Hạo Đông cũng vô như đã quên mọi chuyện. Chẳng lẽ Diệp U Đàm chết là do cô ta sao? Dựa vào đâu mà bắt cô ta phải gánh hết trách nhiệm này?

Từ khi Anh Hạo Đông vào học ở trường này, mỗi lần đi qua sân trường, Lam Tổ Hinh đều để ý tìm kiếm bóng hình anh. Chỉ cần một cái nhìn thoáng qua hay bóng lưng phía xa xa thì trong mắt cô, ánh mặt trời của ngày hôm đó sẽ rực rỡ, sáng chói hơn bình thường.

Anh Hạo Đông quay lại với giảng đường, hoàn toàn thay đổi. Trước đây, anh sôi nổi bao nhiêu thì bây giờ lại trầm lặng bấy nhiêu. Anh không giao thiệp với bạn bè, ngày nào đến lớp cũng lặng lẽ ngồi một mình một chỗ. Anh đã không còn là Anh Hạo Đông công tử, thích ham chơi, đua đòi nữa.

Dù lặng lẽ như vậy nhưng anh vẫn khiến một số nữ sinh để mắt đến, vì khuôn mặt anh tuấn và khí chất sâu muợn của anh. Một chàng trai anh tuấn và khí chất sâu muợn rất dễ thu hút sự quan tâm của phái yếu. Mà bản tính của con gái là luôn thích yêu thương, chăm sóc những chàng trai khiến mình động lòng, thế nên thường ngày vẫn có những nữ sinh đến lớp tìm anh, chỉ để được ngắm anh. Hơn nữa, họ còn phát hiện thường ngày anh được đưa đón bằng ô tô xịn, chứng tỏ gia thế của anh rất tốt, vì thế mà càng ngày càng nhiều nữ sinh muốn tiếp cận anh.

Nhưng Anh Hạo Đông một mực lạnh nhạt, tránh xa. Anh không để ý đến bất cứ ánh mắt hay cử chỉ quan tâm nào. Lâu dần, các nữ sinh đều thu trống rỗng, thậm chí không biết có phải anh là người đồng tính không, nếu không sao anh có thể hờ hững với các cô gái xinh đẹp đến vậy. Điều này thực sự không bình thường chút nào. Ít lâu sau, có người nhiều chuyện đã tìm ra được nguyên nhân.

Sáng sớm hôm đó, vừa bước vào giảng đường, Lam Tổ Hinh liền nghe thấy một nhóm nữ sinh túm tụm ba, rì rầm kể: “Thật á? Anh Hạo Đông từng lỡ tay giết người ư? Vậy sao anh ta không bị đi tù nhỉ?”

“Thông tin chính xác nghìn phần trăm đây. Anh ta lỡ tay giết chết bạn gái mình, nghe nói là đây cô ta rơi từ tầng cao xuống. Vì trước đó, cô ta đâm một

nhát dao trí mạng vào bụng anh ta khiến anh ta suýt mất mạng, vì thế hành động của anh ta chỉ mang tính chất phòng vệ chính đáng, không phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.”

“Bạn gái anh ta đâm anh ta sao? Vì chuyện gì thế nhỉ?”

“Nghe nói anh ta làm nhưng không chịu nhận, làm bụng người ta phình ra nhưng rồi bỏ trách nhiệm. Lúc khám nghiệm tử thi, bác sĩ pháp y phát hiện cô gái đó đã mang thai một tháng.”

“Làm sao cậu biết?”

“Năm ngoái, đây là vụ án giết người vì tình chấn động một thời, báo chí đưa tin ầm ầm. Tuy sự việc đã qua gần một năm nhưng cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra. Anh Hạo Đông ở ẩn thì chẳng sao, vừa ra ngoài liền trở thành chủ đề “hot” nhất còn gì!”

“Chẳng trách anh ta không thêm đề ý đến các nữ sinh, hóa ra là vì vậy. Chắc chắn bây giờ anh ta sợ con gái rồi!”

“Đúng vậy, nghe nói sau đó, Anh Hạo Đông đã bị thần kinh, ở nhà dưỡng bệnh gần một năm qua.”

“Hả, anh ta còn bị thần kinh nữa á?”

Lam Tố Hình thực sự không thể dễ yên được nữa, cô đi đến gần đám nữ sinh đó, cố gắng dụ giọng nói: “Đừng nói sau lưng người ta như thế, hơn nữa, theo mình được biết, Anh Hạo Đông chỉ bị chấn động nhẹ về mặt tâm lý. Bệnh về tâm lý và bệnh về thần kinh không giống nhau.”

Đám nữ sinh thấy lạ, hỏi: “Sao cậu biết Anh Hạo Đông chỉ bị bệnh tâm lý?”

Lam Tố Hình lảng tránh, nói: “Các cậu có thể nghe ngóng thì mình cũng có thể nghe ngóng được vậy.”

Lam Tố Hình nói đỡ cho Anh Hạo Đông nhưng chẳng mấy chốc, những lời của cô đã bị nhấn chìm trong những lời bịa đặt, suy đoán của đám nữ sinh. Ngay sau đó, việc này đã trở thành chủ đề “hot” trên diễn đàn của trường, Lam Tố Hình rất lo lắng cho anh. Không ai hiểu rõ tâm lý yếu ớt của anh hơn cô. Chắc chắn sẽ có ngày những lời đàm tiếu này truyền đến tai anh, lúc đó, anh phải chịu đựng thế nào đây?

Sau nhiều lần do dự, Lam Tố Hình quyết định đến tìm Anh Hạo Đông. Tan học, cô dắt xe đạp đến trước tòa nhà giảng đường anh học. Nhưng đợi rất lâu mà vẫn không thấy anh đâu. Chẳng lẽ anh về rồi sao? Không thể nào, cô đã quan sát kỹ từng người ra vào tòa nhà, không hề có anh. Hơn nữa, cô chắc chắn hôm nay anh có đi học.

Tin chắc Anh Hạo Đông vẫn chưa rời đi, Lam Tố Hình dựng xe ở một góc, đi lên tầng mười tìm anh, trước đó, cô đã đi nghe ngóng, biết hôm nay lớp anh học môn chuyên ngành ở giảng đường tầng mười. Lam Tố Hình khẽ khàng mở hé cánh cửa khép hờ, nhìn vào bên trong, giảng đường vắng lặng, chẳng còn ai, chỉ một người vẫn yên lặng ngồi trên cửa sổ, quay lưng về phía cô, bóng lưng rất gầy.

Là Anh Hạo Đông, anh ngồi trên cửa sổ... Anh muốn làm gì?

Lam Tố Hình chợt hoảng sợ, mặt trắng bệch. Chẳng kịp suy nghĩ, liền chạy đến, tóm lấy cánh tay anh, lôi anh xuống.

“Anh Hạo Đông... Anh... anh định làm gì thế hả?”

Anh Hạo Đông trầm mặc, bờ môi mỏng mím chặt, trầm mặc như tảng đá nghìn năm vậy. Sau đó, cơ mặt anh bắt đầu co giật, nổi đau khổ trong nội tâm như những sợi dây leo đang chằng chịt vươn dài. Cặp mắt đen láy, sâu thẳm nhìn Lam Tố Hình, rất lâu sau, anh mới khẽ nói: “Tôi là một tên điên đã từng giết người, em không sợ tôi sao?”

Lời đồn thổi cuối cùng cũng đã truyền đến tai anh. Lam Tố Hình hít một hơi thật sâu, kiên quyết lắc đầu: “Không, Anh Hạo Đông, em không sợ anh, vì sao em phải sợ anh chứ? Anh không bị điên, anh cũng không có ý giết người, sự việc đó chỉ là ngoài ý muốn.”

Lam Tố Hình cố gắng khuyên giải nhưng sắc mặt của Anh Hạo Đông vẫn xám xịt, đôi mắt mờ tối. Dựa vào tường, anh từ từ trượt người xuống, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, giọng nói đứt quãng: “Không có ý giết người... cũng vẫn là giết rồi... Vì sao... Tôi không chết luôn cùng cô ấy... tôi nên chết... nên chết đi... ”

Anh luôn miệng nhắc đến từ “Chết” khiến Lam Tố Hình cuống cuống sợ hãi. Ngay từ đầu cô đã biết anh không thể chịu đựng được những lời đồn đại đó. Những lời đồn cay nghiệt của vô số miệng lưỡi sắc ngọt như dao, từng từ như những nhát dao không ngừng đâm vào trái tim anh, ứa máu. Anh luôn tự trách mình về cái chết của Diệp U Đàm, giờ lại thêm những lời đồn thổi này, anh cảm thấy mình thật đáng chết, anh nên chết để tạ tội với cô ấy. Nếu Lam Tố Hình không kịp thời đến đây, có lẽ anh đã nhảy xuống qua cửa sổ rồi...

Lam Tố Hình đột nhiên ý thức được sự việc còn nghiêm trọng hơn tưởng tượng của cô. Cô không dám rời khỏi Anh Hạo Đông nửa bước, vừa để mắt trông chừng anh vừa nghĩ cách khuyên giải. Cô không nhắc đến cái chết của Diệp U Đàm trước mặt anh nữa mà chỉ nhẹ nhàng an ủi, đánh lạc hướng suy nghĩ của anh bằng cách kể cho anh nghe chuyện về thời thơ ấu của mình.

Bố mất sớm, là người phụ nữ chân yếu tay mềm, mẹ cô không thể chèo chống nổi gia đình, đành tái giá, lấy Thân Đông Lương. Hai mẹ con cô bị ông ta đối xử rất tệ bạc, hầu như ngày nào cũng bị ông ta đánh chửi... Thậm chí, cô còn nói cho anh biết lý do cô trốn khỏi Thân gia.

Đêm hè nóng nực đó, cô đang ngủ say thì kinh hãi tỉnh dậy, móc con dao bỏ dưới gối, gắng sức chém vào người Thân Đông Lương. Sau

đó, cô rời khỏi Thân gia, bắt đầu cuộc sống lang thang nay đây mai đó, từ quán ăn nhanh, đến nhà của Tôn Chí Cao, đến quán ăn Trung Quốc, rồi đến công ty quảng cáo, cuối cùng là đến Anh gia. Cô tí mỉ kể cho Anh Hạo Đông nghe những tháng ngày gian nan đó, cô đã trải qua thế nào, cũng không giấu anh chuyện lần đầu tiên cô đến Anh gia, đã từng bị tiếng hét của anh dọa cho bỏ chạy, nhưng riêng chuyện Anh phu nhân từng yêu cầu cô phải chăm sóc anh “cẩn thận, chu đáo” là cô không nhắc tới.

Ngoài lúc ở Diệp gia, Lam Tổ Hình đã kể sơ qua mọi chuyện với bà Diệp thì cô chưa từng nói cho ai nghe tí mĩ, kĩ càng thế này. Lúc đầu, Anh Hạo Đông vẫn ngồi cuộn tròn, bó gối tựa như không nghe thấy nhưng dần dần, anh bỗng ngẩng đầu, sững sờ nhìn cô, chăm chú lắng nghe.

Sau khi Lam Tổ Hình kể mọi chuyện đã trải qua, ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, tím đậm như hóa hoa hồng sắp tàn. Trong giảng đường không bật đèn, sắc chiều loang khắp căn phòng. Vẻ mặt của Anh Hạo Đông như đang chìm đắm trong màn sương dày đặc, chỉ có đôi mắt sáng trong như những vì sao giữa nền trời u ám.

Nhìn anh, Lam Tổ Hình biết lời nói của mình đã có tác dụng. Cô kể mọi chuyện cho anh nghe là vì muốn anh biết, một cô gái mồ côi như cô đã phải vất vả bươn chải thế nào, luôn phải nhìn sắc mặt của người khác, cơm không đủ ba bữa, chỗ ở thì tạm bợ nhưng cô chưa từng nghĩ đến cái chết nên anh càng không được nghĩ về nó.

5.

Lúc rời khỏi giảng đường cùng Lam Tổ Hình, Anh Hạo Đông đã bình tĩnh hơn nhiều. Chuỗi đèn cảm ứng trong hành lang từ từ sáng lên theo bước chân của họ, trái tim u mê đã lâu của anh dường như cũng dần bừng tỉnh.

Lam Tổ Hình nhìn ngó xung quanh công trường, nghi hoặc hỏi: “Sao không thấy xe của A Thái đâu nhỉ? Hôm nay ông ấy không đến đón anh sao?”

“Anh bảo ông ấy không cần đến.”

Anh Hạo Đông cố tình trả lời thật đơn giản. Thực ra A Thái đã đến, còn gọi hỏi anh sao vẫn chưa tan học. Lúc đó, anh đang ngồi suy nghĩ vẫn vơ trong giảng đường một mình, liền máy móc trả lời: “Tôi có chút việc, ông về trước đi, lát nữa tôi sẽ tự quay về.”

Lúc đó, trong đầu anh chỉ nghĩ đến việc “quay về” cõi vĩnh hằng, “quay về” với cát bụi. Nếu Lam Tổ Hình không đến thì có lẽ bây giờ anh đã được “quay về” rồi. Anh Hạo Đông vô thức nhìn sang Lam Tổ Hình, đứng là khuôn mặt cô rất giống Diệp U Đàm. Hai cô gái giống nhau, một người đã vì anh mà mất đi sinh mạng, còn một người lại đang nỗ lực níu giữ sinh mạng của anh.

Đây là cơ duyên gì vậy? Anh Hạo Đông nhất thời hoảng hốt, không thể hiểu nổi.

Lam Tổ Hình dắt chiếc xe đạp đang dựng ở góc tường, nói: “Muộn rồi, mau về nhà thôi!”

Sắc trời càng lúc càng tối, Anh Hạo Đông nhìn trời rồi bước đến, cầm tay lái xe đạp, nói: “Anh đưa em về nhé!”

“Không cần đâu, em tự về được mà. Với lại, từ đây về vịnh Ngân Sa phải đi mấy tuyến xe buýt cơ, anh gọi điện bảo A Thái đến đón đi.”

Anh Hạo Đông vờ như không nghe thấy, nhìn Lam Tổ Hình chằm chằm rồi lặp lại: “Anh đưa em về.”

Ráng chiều ánh lên màn sương khói, đôi mắt như hai viên kim cương đen của anh khẽ lay động. Giây phút chạm vào ánh mắt đó, nhịp tim Lam Tổ Hình bỗng ngưng lại, cô không thối lùi một lời từ chối.

Anh Hạo Đông đạp xe đeo Lam Tổ Hình đi cả một quãng đường dài. Đây là lần đầu tiên cô được một người con trai đeo trên một chiếc xe đạp, khó tránh khỏi có chút cảm giác hồi hộp và ngượng ngùng. Bởi đây là hình ảnh thường thấy của các cặp sinh viên yêu nhau trong trường. Đương nhiên quan hệ giữa cô và anh không phải như vậy, cô cần trọng bám vào sau yên xe, chứ không thân mật ôm eo anh như những cặp đôi đang yêu kia.

Cách ngồi này rất khó giữ thăng bằng mà anh đạp xe cũng hông phải quá thành thạo. Chưa đi được bao xa, anh đã nói: “Hay là em bám vào người anh đi, như thế sẽ không bị lắc qua lắc lại nữa.”

“Ừm...”

Lam Tổ Hình dè dặt bám vào eo anh nhưng nắm hờ hờ vạt áo. Lòng bàn tay cô ướt sũng mồ hôi, cơ hồ không nắm chắc được chiếc áo khoác da trơn màu xanh thẫm của anh. Từng làn gió phả vào mặt mang theo mùi thuốc thoang thoảng trên cơ thể anh, cô lặng lẽ hít thật sâu, muốn cất giấu mùi hương của anh vào sâu thẳm trái tim mình.

Đi được nửa đường, có một con dốc không cao lắm nhưng khá dài. Lam Tổ Hình định xuống xe, Anh Hạo Đông liền nói: “Em ngồi chắc vào, anh có thể đạp lên được.”

“Em nên xuống xe...”

“Em ngồi chắc vào nhé!”

Anh Hạo Đông ngắt lời cô, giọng nói vô cùng kiên định. Cô liền ngoan ngoãn làm theo.

Từ trường về Diệp gia khá xa nhưng lúc này, Lam Tổ Hình lại cảm thấy quãng đường sao ngắn thế, đến nỗi chỉ cần chớp mắt một cái đã qua rồi. Anh

Hạo Đông dừng xe cách tòa chung cư nhà họ Diệp mấy chục mét, anh chống chân, quay đầu nói với cô: “Anh chỉ đưa em đến đây thôi, nếu đưa em đến tận nơi, ngộ nhờ bị ai phát hiện thì di em sẽ rất tức giận.”

“Ồ, vâng, cảm ơn anh!”

Lam Tổ Hình nhẹ nhàng nhảy xuống xe, Anh Hạo Đông dựng chân chống, trả xe cho cô. Trên tay lái vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh, cô vô thức nắm chặt lấy, muốn giữ lại chút cảm giác ấm áp này.

“Vây... em đi trước đây, tạm biệt!”

“Tạm biệt, em đi cẩn thận nhé!”

Dù lời nói này chỉ là xã giao thì Lam Tổ Hình vẫn cảm thấy ấm áp như được thưởng thức một cốc trà nóng trong ngày đông.

Cô lên xe, đạp về hướng nhà họ Diệp. Lúc đến trước tòa nhà, cô quay lại nhìn, Anh Hạo Đông vẫn đứng đó, dõi theo cô. Thấy cô ngoái lại, anh xua xua tay, ý bảo cô hãy nhanh chóng lên nhà. Xem ra, anh muốn nhìn thấy cô vào trong rồi mới đi, cảm giác ấm áp trong lòng Lam Tổ Hình càng nồng đậm.

Nhìn thấy Lam Tổ Hình vào trong rồi, Anh Hạo Đông mới quay người rời đi. Lang thang bước trên con đường tự lúc nào đã trở nên quen thuộc, anh suy nghĩ về câu chuyện mà Lam Tổ Hình kể ban nãy. Một cô gái trẻ tuổi, mỏng manh như cỏ dại, phải vật lộn mưu sinh giữa dòng xoáy cuộc đời nơi phố hoa đô thị, phải hứng chịu biết bao gian khổ, giày xéo nhưng vẫn tích cực đối mặt với cuộc sống. Điều này khiến anh vừa bội phục lại vừa thấy xót thương. Vì thế, anh kiên quyết muốn đưa cô về. Tuy thời điểm khó khăn nhất của cô đã qua rồi nhưng lúc này, anh thực sự muốn được chăm sóc cô bằng tất cả sức mình.

Đây là lần đầu tiên Anh Hạo Đông đèo một cô gái bằng xe đạp. Thời trung học, anh thích xe đạp địa hình nên đi xe đạp, ít lâu sau chán, anh chuyển sang xe máy phân khối lớn, vài ba tháng lại chán, chuyển hẳn sang ô tô thể thao. Chiếc ô tô thể thao của anh đã từng chở biết bao cô gái xinh đẹp, chỉ cần đạp nhẹ chân ga, chiếc xe lao vút đi, chẳng tốn chút hơi sức. Có lẽ chính vì không tốn chút hơi sức nên anh mới không nghiêm túc với bất kỳ ai.

Những cô gái đó đều chỉ là những bông hoa trên gấm, có cũng được, không có cũng xong, cuộc sống của anh vẫn muôn màu muôn vẻ. Nhưng Lam Tổ Hình lại khác, cô như một ngọn lửa ấm áp, bất cứ lúc nào cũng có thể sưởi ấm trái tim băng giá của anh. Sự ấm áp của cô đã khiến những tháng ngày tăm tối nhất trong anh dần tan biến.

Đã rất lâu chưa đạp xe, lại là lần đầu chở người khác. Anh Hạo Đông khó tránh khỏi cảm giác không giữ được thăng bằng. Mà Lam Tổ Hình lại cứ lắc lư như chiếc thuyền nhỏ trôi trên mặt sóng, cô e dè không dám bám vào eo anh. Cô thực sự quá ngây thơ và trong sáng, đến mức anh không thể ngờ tới. Những cô gái mà anh từng qua lại đa số đều rất nhiệt tình và chủ động, bởi anh có sức hấp dẫn mãnh liệt đối với họ, ai cũng như những sợi dây leo bám chặt lấy người anh. Diệp U Đàm là người nho nhã, trầm tĩnh nhất trong số đó nhưng cũng... Anh Hạo Đông không nghĩ tiếp nữa, cứ nghĩ đến Diệp U Đàm là đầu anh lại đau như muốn nứt ra. Lắc lắc đầu, mắt vẫn nhìn thẳng, anh nói với người ở phía sau: “Hay là em bám vào người anh đi, như thế sẽ không bị lắc qua lắc lại nữa.” Bản quyền thuộc về n-g-h-i-e-p-d-u-n-e-t

Cô không trả lời, e dè làm theo nhưng chỉ là nhẹ nhàng túm vạt áo khoác của anh, đủ để giữ thăng bằng. Anh im lặng đạp xe, hết lên dốc lại xuống dốc, cả đoạn đường không hề dừng lại. Từng đưa nhiều cô gái khác về nhà nhưng đây là lần đầu tiên anh thành tâm muốn thế.

Anh Hạo Đông chậm rãi tản bộ. Vịnh Ngân Sa quá xa, anh quyết định đi bộ đến căn nhà ở đường Triền Dương. Đã lâu không sống ở đó, anh muốn quay về xem một chút, đó là một trong những căn hộ lâu đời nhất của Anh gia, anh đã trưởng thành trong chính căn nhà đó.

Từ khi Anh phu nhân đưa anh đến căn biệt thự ở Vịnh Ngân Sa dưỡng bệnh, tất cả những người phục vụ trong Anh gia như quản gia, lái xe, đầu bếp, người giúp việc... đều chuyển đến đó cùng họ. Chỉ có người làm vườn, người quản lý bếp núc ở lại, chăm sóc cho Anh Duy Hạ đang sống trong căn nhà này. Anh Duy Hạ đang thay mẹ quản lý Anh thị, sống trong thành phố vẫn tiện hơn nhiều.

Anh Hạo Đông ấn chuông cổng, người làm vườn vừa nhìn thấy anh liền ngạc nhiên, vẻ rất vui mừng, “Nhị thiếu gia, cậu đến đây một mình sao? Xem ra cậu đã khỏe lên nhiều rồi, tốt quá!”

“Cảm ơn bác Phúc. Anh cả tôi có nhà không?”

“Đại thiếu gia vẫn chưa về, mấy hôm nay cậu ấy đều về nhà rất muộn.”

Anh Hạo Đông khẽ gật đầu, đi vào nhà, gọi về vịnh Ngân Sa, nói đêm nay, anh sẽ ở lại căn nhà ở đường Triền Dương. Anh phu nhân hỏi han anh hỏi lâu. Vì sao lại về bên đó ở? Ở lại trường có việc gì? Vần vần và vần vần. Anh chỉ biết ứng phó lấy lệ.

Người làm vườn hỏi ra mới biết anh vẫn chưa ăn tối, vội vàng báo bà đầu bếp đi chuẩn bị. Anh bảo bà ấy nấu chút mì Ý hải sản đơn giản, ăn xong liền đi tắm rửa rồi lên giường nghỉ ngơi. Ôm hàng tháng trời, sức khỏe của anh vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, đạp xe đưa Lam Tổ Hình về, lại đi bộ một đoạn đường xa như vậy, lúc này anh cảm thấy cô cùng mệt mỏi.

Người làm vườn thấy anh đã mệt, không làm phiền anh nữa, tắt đèn, cùng bà đầu bếp quay về khu dành cho nhân viên ở phía sau nhà chính. Họ không cần chờ mở cửa cho Anh Duy Hạ vì anh ta có chùm chìa khóa riêng, hơn nữa, anh ta về nhà lúc nửa đêm cũng chưa từng gọi họ dậy hầu hạ, thế nên họ cứ thế yên tâm đi ngủ.

Anh Hạo Đông ngủ rất say, đến nửa đêm thì tỉnh dậy. Anh khát nước vì lúc tối ăn mì quá mặn, tay nghề của bà đầu bếp ở đây không thể so sánh với đầu bếp bên vịnh Ngân Sa được. Anh bật dậy, đến bên chiếc tủ ở đầu giường, tìm nước theo thói quen nhưng không thấy.

Ở vịnh Ngân Sa, trong phòng ngủ của anh, bà Chu luôn chu đáo chuẩn bị một bình nước đặt trên chiếc tủ ở đầu giường. Nhưng hôm nay, anh đột ngột quay về căn nhà ở đường Triền Dương này, chẳng có ai chăm sóc anh tí mĩ, chu đáo như thế, đương nhiên anh phải tự xuống nhà lấy nước thôi.

Khoác tạm chiếc áo ngủ, Anh Hạo Đông xuống bếp tìm nước uống. Ánh trắng trắng ngần, chiếu qua cửa sổ kính như dát bạc cả căn phòng. Vừa lơ mơ tỉnh giấc, chiếc đèn bàn khiến anh chói mắt, bước ra ngoài, vừa nhìn thấy ánh trắng sáng vằng vặc, anh không bật đèn nữa, cứ thế đi thẳng xuống lầu.

Xuống đến nửa cầu thang, anh nghe thấy tiếng cửa lớn khẽ mở, chắc Anh Duy Hạ về. Nhưng lắng tai nghe thì đó là tiếng bước chân của hai người, loáng thoáng còn có giọng nói nhỏ nhẹ của con gái, không rõ cô ta đang nói gì.

Anh Hạo Đông đoán Anh Duy Hạ đưa Mộ Dung San về đây ngủ. Đang trầm tư thì bỗng nhiên thấy hai người đi vào phòng khách, cô gái đi phía sau vốc dáng thấp bé, chắc chắn đó không phải là Mộ Dung San, anh bất giác sững sờ. Có lẽ vì ánh trắng rất sáng nên Anh Duy Hạ cũng không bật đèn, cứ thế kéo cô gái kia đi lên cầu thang. Đi được mấy bước, đột nhiên nhìn thấy Anh Hạo Đông đang đứng giữa cầu thang, anh ta bị chấn động, ngạc nhiên kêu lên: “Hạo Đông!”

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Âm Hoa Sẽ Nở* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chẳng Phải Chuyện Này Do Chính Anh Gây Nên Sao?

Từng lời của Thảm Mỹ Kỳ như lưỡi dao sắc ngọt, cứa sâu vào xương tủy Quảng Viễn. Cô ta còn chưa nói xong, toàn thân anh đã mềm nhũn, anh từ từ gục xuống, cuối cùng ngã khụy trên mặt đất, cúi đầu thật thấp, hai tay bưng mặt, những giọt nước mắt trào ra qua kẽ tay. Anh bật khóc.

1.

Tiếng kêu thất thanh của Anh Duy Hạ khiến Anh Hạo Đông thấy vô cùng có lỗi. Nửa đêm nửa hôm, anh không bật đèn, lại đứng giữa cầu thang thế này, hơn nữa, Anh Duy Hạ cũng không biết anh đến đây, cứ nghĩ trong nhà không có người, kết quả bị anh dọa cho giật thót tim rồi.

“Xin lỗi anh cả, em không nói tiếng nào đã quay về, dọa anh giật mình rồi.”

Có vẻ Anh Duy Hạ rất kinh hãi, lát sau mới nói nên lời: “Đúng là em đã dọa anh suýt ngất đấy, sau tự dung em lại về đây vậy?”

Cô gái đứng sau anh ta có vẻ còn kinh hãi hơn, dưới ánh trắng, trên khuôn mặt cô ta lộ rõ vẻ hoảng hốt. Liếc nhanh Anh Hạo Đông một cái rồi cô ta lập tức cúi thấp đầu, hai tay vô thức nắm chặt quai túi xách, vẻ rất bất an.

Nửa đêm nửa hôm, Anh Duy Hạ lặng lẽ đưa một cô gái về nhà, không khó để Anh Hạo Đông đoán ra được mối quan hệ giữa họ. Ngoài cảm giác bất ngờ, anh còn cảm thấy ái ngại khi quay về đây mà không báo trước một tiếng, đã thế, nửa đêm còn mò xuống dưới nhà, phá hỏng giây phút lãng mạn của người ta. Giờ thấy Anh Duy Hạ e ngại không muốn giới thiệu cô gái kia, anh liền biết ý, nói lảng sang chuyện khác: “Anh à, em xuống bếp uống cốc nước, hai người lên trên đi!”

Anh Hạo Đông xuống bếp, rót một cốc nước, từ từ uống hết, lúc ra ngoài phòng khách, đèn đã sáng trưng, Anh Duy Hạ đang ngồi ở sofa, vẻ mặt hết sức bất an. Không thấy cô gái kia đâu nữa, anh nghĩ Anh Duy Hạ đã bảo cô ta tự về rồi.

Thấy Anh Hạo Đông, anh ta lập tức đứng lên, nói: “Hạo Đông...”

Không đợi Anh Duy Hạ nói hết câu, Anh Hạo Đông đã hiểu anh ta muốn nói gì, vội ngắt lời: “Anh cả, anh yên tâm, em sẽ không nói với ai chuyện vừa rồi đâu, đặc biệt là mẹ và Mộ Dung San.”

Biểu cảm trên mặt Anh Duy Hạ vô cùng phức tạp: “Hạo Đông... Cảm ơn em!”

Ngập ngừng một lát, Anh Hạo Đông bước đến gần anh trai, thành khẩn nói: “Anh cả, anh đừng trách em nhiều chuyện. Anh đã đính hôn với Mộ Dung San rồi, lúc này còn đưa cô gái khác về nhà, nếu để Mộ Dung San biết được, làm ầm lên thì phiền phức lắm.”

“Hạo Đông, sau này anh sẽ không như vậy nữa.”

Anh Duy Hạ trả lời rất chân thành, Anh Hạo Đông không nói nữa, lời nói cũng như những viên thuốc, dùng nhiều quá sẽ nhờn, đạo lý này anh hiểu. Hai anh em cùng lên lầu, ai về phòng người nấy. Anh Hạo Đông nằm mãi mà không ngủ được, anh không ngờ người anh trai từ trước đến nay vẫn luôn tỏ ra chung thủy này lại biết giấu giếm vị hôn thê để qua lại thân mật với một cô gái khác, điều này thực sự vượt quá sức tưởng tượng của anh.

Sáng hôm sau, Anh Duy Hạ lái xe đưa Anh Hạo Đông đến trường. Hai anh em đã giao ước không ai được hé răng nhắc đến chuyện đêm qua, coi như chuyện đó chưa từng xảy ra.

Lúc đi ngang qua sân trường, Anh Hạo Đông cảm thấy có rất nhiều người chỉ trỏ, xì xầm bàn tán về anh. Anh biết bọn họ nói những gì, hít một hơi thật

sâu đề trấn tĩnh, anh tiếp tục đi. Lúc gần đến giảng đường, chưa kịp bước vào cửa, anh đã nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng nói chuyện: “Hóa ra Anh Hạo Đông đã giết người thật, mình vốn không tin đâu nhưng tối qua, mình đọc được một tờ báo từ năm ngoái, trên đó viết vô cùng chi tiết.”

Có người vẫn giữ thái độ phủ định: “Chỉ dựa vào báo chí thì có thể chứng tỏ được điều gì chứ? Trên báo viết thẳng tên Anh Hạo Đông ra sao? Chắc hẳn họ sẽ giấu tên nhân vật, nếu không, đã xâm phạm đến quyền riêng tư của người ta rồi!”

“Tuy đã giấu tên nhưng có người biết chuyện, nói Anh X ở trên báo kia chắc đến nghìn phần trăm chính là Anh Hạo Đông.”

“Người biết chuyện cái gì chứ, lời của người đó đáng tin như vậy sao?”

“Vô cùng đáng tin, nghe nói người biết chuyện này từng quen đương sự nên biết rất rõ.”

Anh Hạo Đông không nghe tiếp nữa, quay người rời đi. Anh chạy đến phòng Hồ sơ ở khu giáo vụ, tìm Thẩm Mỹ Kỳ, phẫn nộ nói: “Thẩm Mỹ Kỳ, là cô làm phải không? Cô cố ý lan truyền chuyện trước kia của tôi phải không?”

Trong phòng Hồ sơ chỉ có một mình Thẩm Mỹ Kỳ, so với sự phẫn nộ gần như mất kiểm soát của Anh Hạo Đông, biểu cảm trên mặt cô ta khá bình tĩnh, khẩu khí vẫn hết sức thản nhiên: “Bạn Anh Hạo Đông, bạn nói gì cơ? Chúng ta vốn không quen nhau, sao tôi biết được chuyện trước kia của bạn, đã từng xảy ra chuyện gì đáng sợ sao?”

Tuy cô ta không chịu thừa nhận nhưng trong từng từ đều toát ra ý muốn báo thù việc trước đây Anh Hạo Đông dứt khoát phủ nhận chuyện quen biết cô ta, sao anh lại không hiểu chứ? Anh Hạo Đông tức đến mức tái mặt, “Thẩm Mỹ Kỳ, tôi chỉ nói không quen biết cô thôi, thế mà cô đã kể mọi chuyện quá khứ của tôi cho mọi người trong trường rồi. Cô không cảm thấy mình làm như vậy là rất quá đáng sao?”

“Tôi quá đáng ư? Anh Hạo Đông, cứ coi như tôi quá đáng thì đó cũng là do anh ép tôi!”

Hôm đó, biết tin Anh Hạo Đông đi học lại, Thẩm Mỹ Kỳ vui mừng bao nhiêu thì lại bị anh xua đuổi thô lỗ bấy nhiêu. Trong lòng cô ta đầy căm phẫn. Được! Anh Hạo Đông, anh vờ như không quen tôi nhưng tôi lại biết anh quá rõ đấy! Anh muốn cố quên đi quá khứ nhưng tôi cứ thích đào nó lên, để anh không thể quên được, để chuyện trước kia của anh sẽ lưu truyền trong từng góc ngách của ngôi trường này, mỗi phút mỗi giây đều nhắc nhở anh không bao giờ quên được quá khứ của mình.

Con gái bị tổn thương một khi muốn báo thù thì không từ thủ đoạn nào. Thẩm Mỹ Kỳ không chút do dự, quá khứ của Anh Hạo Đông chẳng mấy chốc đã lan truyền khắp khuôn viên trường.

“Hôm đó, tôi vui mừng đi tìm anh, chẳng có ý gì khác, chỉ muốn hỏi thăm anh một tiếng. Thế mà anh đã đối xử với tôi thế nào? Thô bạo, lạnh lùng, vô tình. Bây giờ, tôi có thể hiểu được tại sao Diệp U Đàm lại mang dao tới tìm anh rồi. Lúc anh nói lời chia tay với cô ấy, nhất định cũng đã rất thô bạo, lạnh lùng và vô tình như thế, đúng không? Anh Hạo Đông, để người con gái yêu anh sâu sắc bỗng hận anh đến tận xương tủy có phải là bản lĩnh thiên bẩm của anh không? Nếu tôi có chấp hơn một chút thì chưa biết chừng cũng đã đâm cho anh một dao rồi.”

Thẩm Mỹ Kỳ nói một tràng dài không ngừng nghỉ, như khẩu súng tiểu liên đang xả đạn, từng từ ghim sâu vào tâm khảm của Anh Hạo Đông. Khuôn mặt anh trắng bệch, mắt không còn giọt máu, bờ môi cũng tái nhợt, đầu bỗng đau dữ dội, như có ai đang cầm búa gõ xuống vậy. Anh quay người, lao đảo rồi khỏi phòng Hồ sơ. Anh không thể ở đây thêm giây phút nào nữa.

Sáng nay, Lam Tổ Hình ra khỏi nhà hơi muộn, trên đường, lại không dám đạp xe quá nhanh, lúc đến trường thì sắp muộn giờ học. Trong sân chỉ còn lác đác vài sinh viên đang vội vàng băng qua khu ký túc xá để vào khu giảng đường. Cô cũng cố gắng đạp xe nhanh hết mức có thể.

Chi cần đạp qua tòa nhà khu giáo vụ trước mặt, rẽ là tới ngay khu giảng đường số bà Diệp nơi cô học. Vừa đạp lướt qua, cô bỗng quay đầu nhìn, vừa khéo thấy Anh Hạo Đông đang từ tòa nhà giáo vụ ra. Tuy chỉ nhìn lướt qua nhưng cô lập tức cảm nhận được vẻ bất thường của anh. Bước chân anh loạng choạng, vẻ mặt vô hồn, lúc bước xuống bậc tam cấp trước tòa nhà giáo vụ, anh còn bước hụt, suýt ngã.

Lam Tổ Hình giật mình, anh lại làm sao rồi? Cô lập tức quay xe, đạp ngược lại. Vội vàng dừng lại, gạt chân chống nhưng chân chống lỏng lẻo, mới quay được hai bước, “rầm” một tiếng, chiếc xe đã đổ xuống đất, cô không thèm quay lại dựng nói lên, vội chạy đến chỗ Anh Hạo Đông. Nhưng có người còn nhanh hơn cô, cuống quýt lao từ trong tòa nhà giáo vụ ra, là Thẩm Mỹ Kỳ, vẻ mặt hết sức căng thẳng, cô ta nhìn Anh Hạo Đông, ngập ngừng nói: “Anh,,không sao chứ?”

Anh Hạo Đông không để ý đến cô ta, từ từ ngồi thụp xuống bậc tam cấp, hai tay ôm lấy đầu. Lam Tổ Hình hiểu rõ biểu hiện này của anh, xem ra anh lại đau đầu rồi, hơn nữa còn khó chịu đến mức bước không nổi nữa. Cô lao nhanh về phía anh, “Anh Hạo Đông, anh sao vậy? Anh lại đau đầu à?”

Anh Hạo Đông chậm rãi ngược khuôn mặt trắng bệch lên nhìn cô, giọng nói trầm thấp, mỏng manh như sợ to: “Lam Tổ Hình, em giúp anh liên lạc với A Thái, anh muốn về nhà!”

Lam Tổ Hình nhìn bộ dạng của anh, liền biết không những phải liên lạc với A Thái mà còn phải liên lạc với bác sĩ Uông. Bệnh đau đầu của anh đã rất lâu rồi chưa phát tác kịch liệt thế này, tại sao hôm nay lại bị? Cô bất giác nhìn sang Thẩm Mỹ Kỳ, cô ta đang rất căng thẳng và bất an, còn có vẻ hối hận nữa. Chắc hẳn cô ta đã làm chuyện gì đó nên mới có biểu hiện này. Chỉ trong chớp mắt, Lam Tổ Hình liền nghĩ ngay đến chuyện Anh Hạo Đông lỡ tay giết chết bạn gái bị lan truyền khắp trường vài ngày gần đây, cô bỗng hiểu, hóa ra người tung tin đồn nhảm đó chính là cô gái trước mặt này.

Lam Tổ Hình không để ý đến Thẩm Mỹ Kỳ nữa, nhanh chóng tìm điện thoại của Anh Hạo Đông trong túi áo khoác của anh, gọi cho A Thái. Nhưng cô chợt nghĩ lại, nói: “Từ vịnh Ngân Sa đến đây phải mất ít nhất nửa tiếng, chỉ bằng em gọi cho anh cả anh nhé? Từ chỗ anh ấy đến đây sẽ nhanh hơn một chút.”

Anh Duy Hạ từng đưa Lam Tổ Hình về nhà, vì thế cô biết anh ta cũng sống trong nội thành, hơn nữa, trụ sở của Anh thị cách trường này cũng không xa lắm.

Anh Hạo Đông không phản đối, Lam Tổ Hình liền gọi cho Anh Duy Hạ, chẳng mấy chốc anh ta đã nhanh chóng lái xe đến, mặt đầy vẻ kinh ngạc và lo lắng: “Hạo Đông sao rồi? Sáng nay tôi đưa nó đến trường, nó vẫn rất khỏe kia mà.”

Lam Tổ Hình bất giác nhìn sang Thẩm Mỹ Kỳ, Anh Duy Hạ cũng nhìn theo ánh mắt cô, thấy cô ta thì hơi ngạc nhiên: “Thẩm tiểu thư, cô làm việc trong trường này à?”

Anh ta cũng quen Thẩm Mỹ Kỳ? Đúng rồi, Lam Tổ Hình nhớ lại, Thẩm Mỹ Kỳ từng nói, khi Anh Hạo Đông vừa xảy ra chuyện, cô ta là bạn gái của anh, vì cô ta mà anh mới muốn chia tay với Diệp U Đàm, thế nên, Anh phu nhân từng đón cô ta đến Anh gia để cô ta thử an ủi anh. Chắc Anh Duy Hạ đã gặp cô ta lúc đó.

Anh Duy Hạ hết nhìn Thẩm Mỹ Kỳ lại nhìn sang cậu em trai lúc sáng vẫn còn khỏe mạnh, lúc này bỗng nhiên tiểu tụy, vô hồn, rồi liếc nhìn ánh mắt sắc bén, đầy suy đoán của Lam Tổ Hình. Anh ta không nói thêm câu nào, chào cô rồi đưa Anh Duy Hạ vào ghế sau xe, nhanh chóng phóng đi.

Lam Tổ Hình và Thẩm Mỹ Kỳ cùng nhìn chiếc xe xa dần. Sau đó, cô quay sang nhìn cô ta, cất tiếng chất vấn, giọng nói vẫn hết sức ôn hòa: “Tại sao cô phải làm thế? Làm anh ấy tổn thương khiến cô vui lắm sao?”

Sắc mặt Thẩm Mỹ Kỳ trầm xuống, “Cô nói gì cơ? Tôi không hiểu.”

Cô ta không chịu thừa nhận chuyện mình đã làm trước mặt Lam Tổ Hình, quay người, nhanh chóng rời đi. Ngồi trong phòng Hồ sơ, cô ta chẳng còn tâm trí để làm việc, nhưng chẳng mấy chốc, cô ta phát hiện mình không cần phải làm việc nữa. Chiều nay, cô ta nhận được quyết định chấm dứt hợp đồng bên phía nhà trường, ban giám hiệu căn cứ theo quy định trong hợp đồng, trả thêm cho cô ta ba tháng lương rồi cho cô ta lập tức nghỉ việc.”

Đồng nghiệp của cô ta không hiểu, nói: “Đang êm đẹp, vì sao đột nhiên nhà trường lại muốn đuổi việc cô nhỉ? Cô làm sai việc gì sao? Họ phải có lý do cụ thể chứ!”

Vò tờ quyết định cho thôi việc trong tay, Thẩm Mỹ Kỳ cười khổ, không cần lý do nào hết, hơn ai hết, cô ta hiểu rất rõ quyết định này của ban giám hiệu là do bị Anh gia ép.

Cô ta đã khiến Anh Hạo Đông tổn thương, Anh phu nhân yêu con như vàng, chắc chắn sẽ truy cứu đến cùng, không khó để có thể đoán ra chính cô ta đã làm loạn, đương nhiên bà ấy không dễ dàng bỏ qua rồi. Thật đúng là gặp lửa bỏ tay người, lửa tuy làm cháy quần áo của người ta nhưng bản thân mình cũng dính đầy muội than.

Từ trước đến nay, báo thù luôn là con dao hai lưỡi, làm tổn thương người khác đồng nghĩa với việc chính mình cũng bị tổn thương.

Thẩm Mỹ Kỳ thu dọn đồ đạc, không đến gặp ban giám hiệu nhà trường để hỏi lý do mà chỉ yên lặng rời đi.

2.

Anh Hạo Đông biết chuyện mẹ mình yêu cầu nhà trường đuổi việc Thẩm Mỹ Kỳ thì không vui nói: “Mẹ, tại sao mẹ phải làm vậy?”

“Hạo Đông, sao mẹ lại không thể làm vậy? Con bé Thẩm Mỹ Kỳ này rõ ràng biết con từng vì chuyện kia mà lâm bệnh nhưng vẫn cố tình lấy nỗi đau đó ra để đã kích, báo thù con. Mẹ bảo nhà trường đuổi việc nó cũng là vì muốn nó tránh xa con, mẹ không muốn con trai mẹ bị những đứa con gái không yêu được liên quay sang oán hận rồi làm tổn thương đến con.”

Lời nó của Anh phu nhân hết sức quyết đoán, sự việc lần này khiến cho bà vô cùng tức giận. Bà muốn Anh Hạo Đông chuyển trường là vì không muốn anh bị quấy nhiễu bởi những lời đồn thổi. Ai ngờ Thẩm Mỹ Kỳ lại khiến bao công sức của bà tiêu tan. Chứng đau đầu của Anh Hạo Đông một lần nữa lại tái phát nghiêm trọng, khiến anh nằm liệt giường hai ngày mới tỉnh. Bất luận thế nào thì bà vẫn không thể bỏ qua sự việc này và phải xử lý một cách thích đáng.”

Anh Hạo Đông biết có tiếp tục nói về vấn đề này với mẹ cũng không mang lại kết quả gì, đành buông tiếng thở dài rồi im lặng.

“Hạo Đông, con nghỉ ngơi vài ngày đi. Mẹ sẽ sắp xếp cho con chuyển sang trường khác.”

“Chuyển trường? Vì sao ạ?”

“Chuyện quá khứ của con đã lan truyền khắp trường này rồi, con chịu đựng được việc bị người khác chỉ trích không?”

Anh Hạo Đông cắn môi nói: “Mẹ, không sao đâu, con có thể đối mặt.”

“Hạo Đông, con muốn tiếp tục ở lại trường này ư?”

“Vâng, con nghĩ không cần thiết phải chuyển trường, thành phố có rộng lớn đến đâu thì vẫn sẽ có lúc phải va chạm thôi. Ở trường này có Thẩm Mỹ Kỳ, chưa chắc ở trường khác sẽ không gặp người biết đến quá khứ của con. Đến lúc đó, con lại phải chuyển trường nữa sao?”

“Hạo Đông, hay con đi du học nhé? Tại mẹ không nỡ rời xa con, nếu không, lúc đầu đã cho con sang Anh du học rồi. Với lại, mẹ cũng không quen sống ở phương Tây nên không thể đi cùng con, để con đi một mình thì mẹ lo...”

Anh Hạo Đông nài nỉ: “Mẹ, con không đi đâu cả, con sẽ ở lại trường này.”

Anh Hạo Đông quyết định sẽ không lần tránh nữa, ở lại đối mặt với hiện thực.

Từ sau hôm gặp chuyện ở trường, Anh Hạo Đông nghỉ học mấy ngày liền. Lam Tổ Hinh thấy nhớ nhưng, thấp thòm lo lắng cho anh nhưng không dám gọi đến Anh gia để hỏi. Trái tim cô luôn ở trạng thái nom nớp, rối bời.

Sáng nay, đạp xe đi học, lúc gần đến cổng trường, cô rất đỗi ngạc nhiên và vui mừng khi nhìn thấy chiếc Mercedes quen thuộc kia. Người ngồi trong xe chắc cũng đã nhìn thấy cô, cửa kính xe hạ xuống, khuôn mặt xanh xao của Anh Hạo Đông hiện ra, anh gật đầu ra hiệu với cô từ xa. Cô bất giác nở nụ cười, thể hiện sự vui mừng và khích lệ. Dường như cô đang muốn cổ vũ anh: “Không sao, đừng để ý người ta nói gì, nghĩ gì về anh.”

Có lẽ anh hiểu được sự âm thầm cổ vũ của cô, khoe miệng khẽ nhếch lên, đáp lại cô bằng một nụ cười dịu dàng. Nụ cười anh nhẹ tựa cơn gió, lan thành từng vòng trên gò má anh, đôi mắt Anh Duy Hạ rồi đến chân mày anh... cuối cùng, nó còn vượt qua khoảng cách mấy chục bước chân mà tràn vào trái tim cô.

Mặt trời mới nhú, mang theo hơi ấm. Dưới ánh mặt trời, nụ cười của Anh Hạo Đông càng thêm rạng rỡ, tươi vui, Lam Tổ Hinh nhìn đến ngỡ ngàng. Đáng tiếc, anh gần như chẳng mấy khi cười.

Anh Hạo Đông tiếp tục quay lại trường học, cả ngày nay, tâm trạng của Lam Tổ Hinh vui mừng cực độ. Cho đến cuối buổi chiều, khi tan học, tâm trạng cô đột nhiên trở nên tồi tệ, vì chiếc xe đạp cô dựng ở bãi đỗ xe đã biến mất.

Sao lại như vậy? Rõ ràng cô đã dựng xe ở chỗ này mà! Vòng qua vòng lại bãi đỗ xe, cuối cùng, cô tìm thấy chiếc khóa xe của cô nằm chỏng chơ trong một góc khuất, rõ ràng là đã bị ai đó đập vỡ. Cô trừng mắt, nhặt chiếc khóa đó lên, nhìn hồi lâu rồi buồn bã thở dài. Không biết tên trộm đáng chết nào đã lấy xe của cô. Đây là chiếc xe mà Diệp U Đàm để lại, cô vẫn luôn trân trọng và giữ gìn, giống như lúc sử dụng chiếc ô kia vậy. Nhưng sao đã trân trọng, gìn giữ như vậy mà hết lần này đến lần khác, cô toàn làm mất đồ của cô ấy vậy chứ?

Buồn bã đứng ngẩn ngơ trong bãi đỗ xe hồi lâu, Lam Tổ Hinh đành cúi đầu, ủ dột rời đi. Đứng mãi ở đó cũng không có tác dụng gì, xe thì cũng đã mất rồi. Cô phải đi xe buýt về nhà. Lúc về đến nhà, ông bà Diệp đang ngồi đợi cô bên mâm cơm đã nguội, bà Diệp vừa thấy cô, liền hỏi: “Tổ Hinh, sao hôm nay cháu về muộn thế, cháu ở lại trường có việc à?”

Lam Tổ Hinh buồn bã nói cho bà biết chiếc xe của Diệp U Đàm đã bị mất, cô phải đi xe buýt nên mới về muộn như vậy.

Bà Diệp nghe nói chiếc xe đã mất thì trong mắt ánh lên vẻ âm thầm nhưng giọng nói vẫn rất mực ôn hòa: “Mất thì thôi, bây giờ trộm cướp nhiều lắm, của đi thay người. Những chiếc xe nào còn mới một chút càng dễ bị chúng nó trộm mất. Trước đây, U Đàm cũng từng bị mất đến ba, bốn chiếc xe. Thôi bỏ đi, Tổ Hinh, ăn cơm trước đã. Ăn cơm xong, cháu gọi hỏi Quảng Viễn xem khi nào thì nó rảnh để đưa cháu đi mua xe mới.”

“Dì à, không cần mua xe mới đâu, cháu nghĩ chỉ cần mua một chiếc xe cũ là được rồi ạ, cũng tránh bị bọn trộm nhòm ngó.”

Bà Diệp cũng không cố nài, chỉ thở dài, nói: “Tổ Hinh, cháu đúng là hiểu chuyện hơn U Đàm. Nếu không phải xe mới thì con bé sẽ không chịu đi, mỗi lần mất xe, con bé nằng nặt đòi mua bằng được một chiếc xe mới, tốt hơn.”

Lam Tổ Hinh khẽ cười, không nói, cô không dám so sánh với Diệp U Đàm, cô ấy là con gái ruột, được bố mẹ yêu thương, chiều chuộng, không thể hiểu được cuộc sống khó khăn, vất vả của những người nghèo khổ. Lam Tổ Hinh thì khác, cô có thể vì khó khăn mà chắt bóp, chỗ nào có thể tiết kiệm thì tuyệt đối sẽ không lãng phí. Có lẽ vì được bố mẹ chăm lo, yêu thương mọi bề nên chỉ vì chút trở ngại trong chuyện tình cảm mà Diệp U Đàm đã nghi quân, vứt bỏ thể giới sớm như vậy. Còn Lam Tổ Hinh, cô lúc nào cũng như loài cỏ dại, mưa sa bão táp càng khiến cô thêm kiên cường, cô không bao giờ nghĩ rằng có thể dễ dàng chấm dứt cuộc sống đến thế.

Sau bữa tối, bà Diệp gọi cho Quảng Viễn, hỏi anh khi nào rảnh, đến đưa Lam Tổ Hinh đi mua xe. Anh nói đang đi công tác xa nhà, phải mấy ngày nữa mới về, thế là bà Diệp quyết định đợi anh quay về sẽ đưa cô đi.

Mấy ngày này, Lam Tổ Hinh đành đi xe buýt đi học. Đi xe đạp quen rồi nên bây giờ chuyển sang đi xe buýt, cô thấy không quen lắm. Ở trong trường cũng không được thuận tiện, như thiếu mất đôi chân vậy. Trường rất rộng, các khu giảng đường, thư viện, sân thể thao... cách nhau khá xa. Có xe đạp thì muốn đi đến đâu cũng nhanh hơn nhiều.

Có thể là do trước đây, thấy cô đi đâu cũng có chiếc xe đạp bên mình nên hôm nay, khi Lam Tổ Hinh gặp Anh Hạo Đông ở sân trường, anh liền hỏi: “Hôm nay em không đi xe đạp à?”

“Mấy hôm nay em đi xe buýt, xe đạp của em bị trộm mất rồi.”

Anh Hạo Đông hơi sững sờ: “Bị mất rồi?”

“Ừm, tệ trộm đáng ghét!” Lam Tổ Hinh thở dài.

Anh Hạo Đông ngẩn ngơ hồi lâu mới hỏi tiếp: “Vậy em có định mua xe mới không?”

“Có, nhưng em không biết mua thế nào... Ý em là, em không biết ở đâu bán xe đạp tốt, em cũng không biết chọn.”

Anh Hạo Đông nhìn cô rồi nói: “Anh biết, anh đưa em đi mua nhé?”

Lam Tố Hình hơi sốc, sau đó, trái tim cô khẽ đập rộn ràng, tựa những bông hoa đang lặng lẽ bung cánh. “Như vậy... có làm phiền anh quá không?”

“Không đâu, trưa nay đi luôn nhé, em có thời gian không?”

Thỉnh thoảng Lam Tố Hình cũng không về nhà ăn cơm mà ăn qua loa chút gì đó trong căn tin của trường. Cô liền gật đầu, “Thời gian thì em có, nhưng em không mang theo tiền, hay ngày mai nhé!”

“Không sao, anh có tiền đây rồi. Trưa nay, sau khi tan học, anh đợi em ở đây!”

Anh Hạo Đông nói xong, liền quay người rời đi, không để Lam Tố Hình có thời gian từ chối. Không biết cố tình hay vô ý, ông trời lại sắp đặt một tình huống tương tự như vậy. Trước đây, anh không đưa Diệp U Đàm đi mua xe thì bây giờ, anh rất muốn đưa Lam Tố Hình đi chọn một chiếc xe đạp mới.

Buổi trưa, sau khi tan học, Lam Tố Hình rời khỏi trường cùng Anh Hạo Đông. Cô nói: “Anh muốn đưa em đi đâu mua xe? Em chỉ định mua một chiếc xe đạp cũ thôi.”

Anh Hạo Đông thấy lạ, hỏi cô: “Sao không mua xe mới?”

“Xe mới dễ mất lắm, mua sẽ cũ còn mới khoảng năm mười, sáu mươi phần trăm vẫn an toàn hơn nhiều. Anh biết chỗ nào bán xe cũ không?”

Anh Hạo Đông ngẩn người, cái này thì anh không biết rồi, anh vốn định đưa Lam Tố Hình đến tiệm xe đạp nổi tiếng, chọn một chiếc có mẫu mã và chất lượng tốt là được.

“Đừng mua xe cũ, cứ mua xe mới đi!”

“Em chỉ muốn mua một chiếc xe cũ thôi, không cần đi xe mới làm gì. Đúng rồi!” Lam Tố Hình đột nhiên nhớ có lần Quảng Viễn từng nói, trong một con ngõ có khá nhiều tiệm sửa xe bán xe đạp cũ, cô nhớ mang máng ngõ đó có tên là Cát An, liền hỏi anh: “Anh biết ngõ Cát An ở A Thái đâu không? Nghe nói chỗ đó bán rất nhiều xe cũ.”

Anh Hạo Đông cũng không biết chỗ này, anh có vẻ không thạo mấy con ngõ nhỏ này. Anh không trả lời, vẫy tay bắt taxi, sau khi hai người lên xe, anh nói với tài xế: “Đến ngõ Cát An, cảm ơn!”

Một lát sau, taxi đưa họ đến đầu ngõ Cát An, lúc xuống xe, sắc mặt Anh Hạo Đông đột nhiên có chút khác thường, anh nhìn chằm chằm về phía trước cách đó không xa, căn chặt môi dưới, trong đôi mắt sâu thẳm lóe lên một tia đau khổ và bất an. Lam Tố Hình nhận ra điều bất ổn, liền hỏi: “Anh sao vậy?”

Anh lắc đầu, nói: “Không có gì, đi thôi!” Sau đó, anh quay người, bước nhanh vào con ngõ nhỏ.

Ngõ Cát An là một đoạn đường rất hẹp và dài, hai bên đường chỉ chít những cửa tiệm nhỏ, buôn bán đủ loại mặt hàng, có khá nhiều tiệm sửa xe và bán xe cũ ở đây. Trước các cửa tiệm xe đầu dựng một hàng xe đạp cũ chờ bán. Lam Tố Hình đi xem từng tiệm, chọn được một chiếc khá hợp với ý mình. Cô đang nhìn ngắm thật kĩ thì Anh Hạo Đông đột nhiên giật mạnh tay cô. Cô quay lại, hỏi: “Gi vậy?”

Anh không nói, chỉ hất cằm, ra hiệu bảo cô nhìn sang cửa tiệm sửa xe ở chệch phía đối diện con ngõ. Trong số bảy, tám chiếc xe đạp cũ đang chờ bán có một chiếc màu xanh bạc rất bắt mắt. Vừa nhìn thấy nó, cô liền kinh ngạc thốt lên: “Hình như đó chính là chiếc xe em đã bị mất.”

Họ đến gần, cẩn thận nhìn lại một lượt, quả đúng là chiếc xe của cô, chiếc khăn mặt cũ màu xanh lam cô nhét xuống dưới yên dùng để lau xe vẫn còn nguyên đó. Xem ra, lai lịch nguồn hàng của những tiệm sửa chữa, mua bán xe cũ này vô cùng khả nghi, không biết chừng, đây chính là chỗ tiêu thụ xe ăn cắp. Khi Lam Tố Hình hỏi ông chủ nguồn gốc chiếc xe này sắc mặt ông ta lập tức trở nên khó coi. “Tiểu thư, cô mua thì mua, không mua thì đi đi, hỏi nhiều làm gì?”

Lam Tố Hình biết rõ có hỏi nữa cũng vô ích, chưa biết chừng còn rút dây động rừng, lúc đó, ông ta sẽ cắt chiếc xe đi, không bán nữa thì hỏng. Bây giờ, quan trọng nhất vẫn là mua lại chiếc xe này trước đã. Lúc cô đang định hỏi ông ta chiếc xe này bao nhiêu thì Anh Hạo Đông đã cất tiếng hỏi trước.

“Mua, đương nhiên mua, bao nhiêu tiền?”

“Ba trăm tệ.”

Anh Hạo Đông không nói thêm lời nào, móc tiền trả cho ông ta, sau khi nhận chìa khóa xe, anh dắt chiếc xe đi ngay. Lam Tố Hình đi bên anh, được vài bước, cô liền thắc mắc: “Chúng ta vào từ đầu ngõ bên kia, sao anh lại đi ra từ phía bên này?”

Anh Hạo Đông vẫn không dừng bước, trả lời: “Mọi con đường đều dẫn đến Rome, bên này cũng có thể về được.”

Bỗng một người bán hoa quả bên đường tốt bụng nhắc nhở: “Cậu thanh niên, đừng đi bên đó nữa, đang sửa đường ống nước đấy, mặt đường đều bị đào lên cả rồi, không đi được đâu.”

Anh Hạo Đông đành quay đầu xe, đi ngược lại để thoát ra ngoài. Trên khuôn mặt anh lại hiện lên vẻ bất an. Lúc ra khỏi con ngõ đó, anh hít sâu một hơi,

cứ như thế vừa phải nín thở rất lâu vậy.

Lam Tố Hình e dè hỏi: “Anh sao vậy? Có phải anh thấy khó chịu ở đâu không?”

Câu hỏi của Lam Tố Hình khiến Anh Hạo Đông cúi đầu buồn bã. Anh không trả lời, mái tóc dày, đen nhánh rủ xuống trán, anh đứng im, không nhúc nhích, như đứa trẻ mắc lỗi, bị giáo viên phạt đứng góc lớp. Rất lâu sau, anh mới nặng nề ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía cách đó không xa.

3.

Lam Tố Hình nhìn theo ánh mắt của Anh Hạo Đông, đó là một dãy tòa nhà cao tầng. Cô không biết anh đang nhìn vào tòa nhà nào, cũng không rõ vì sao anh lại có biểu hiện như vậy. Định mở miệng hỏi thì đột nhiên cô nghĩ tới một giả thiết: Có phải Diệp U Đàm đã rơi từ trên tòa nhà kia xuống? Lẽ nào một trong số những tòa nhà kia chính là nơi đã xảy ra chuyện?

Dường như đoán được suy nghĩ của cô, Anh Hạo Đông thấp giọng nói: “Phía trước là tòa nhà Từ Kinh, chính là nơi anh và Diệp U Đàm đã xảy ra chuyện.”

Giọng nói của anh khô khốc, Lam Tố Hình bỗng cảm thấy có lỗi. “Xin lỗi anh, em không nên bảo anh cùng em đến chỗ này, chúng ta mau đi thôi!”

Nào ngờ Anh Hạo Đông lại nói: “Anh... muốn qua đó xem một chút.”

Anh nói rất chậm, dường như phải rất vất vả mới nói hết được câu này. Từ khi xảy ra chuyện, anh không còn đi qua nơi này nữa. Anh phu nhân cũng khóa cửa căn hộ đó, không cho bất cứ ai ra vào. Căn hộ cao cấp kiểu kép ở tầng mười tám của cao ốc Từ Kinh từ đó cửa đóng then cài, mặc cho bụi bặm bám đầy.

Lam Tố Hình cảm thấy Anh Hạo Đông không nên qua đó, cô lên tiếng khuyên ngăn: “Hay anh đừng đi nữa...” Ngừng lại một lát, cô lại nói: “Chúng ta đi ăn trưa đi, em thấy đói rồi!”

Thấy cô kêu đói, Anh Hạo Đông không cố chấp nữa, ngồi lên xe, nói: “Em lên xe đi, anh đưa em đi ăn.”

Lần thứ hai được Anh Hạo Đông chở đi bằng xe đạp, Lam Tố Hình vẫn cẩn trọng nắm chặt vật áo khoác của anh, khẽ hít hà hương thuốc thoang thoang trên người anh.

Anh Hạo Đông đưa Lam Tố Hình đến một nhà hàng kiểu Tây, không gian vô cùng trang nhã, tìm một vị trí gần cửa sổ rồi ngồi xuống. Anh gần như không ăn chút gì, chỉ dờ dẫm ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ gì đó. Cô không biết anh đang nghĩ gì nên không dám lên tiếng làm phiền, chỉ lặng lẽ để ý sắc mặt anh, cô sợ anh nghĩ quá nhiều sẽ đau đầu.

Ánh mắt mơ màng của Anh Hạo Đông đột nhiên hoảng hốt, anh rướn người, nhìn chăm chăm ra phía ngoài cửa sổ. Cô nhìn theo ánh mắt anh, thấy một cô gái trẻ đang đi ngang qua, khuôn mặt tinh tế, vóc dáng nhanh nhẹn, tay cầm điện thoại, không biết đang nói chuyện với ai, mày nhíu chặt, dáng vẻ vô cùng khổ não. Chẳng mấy chốc, cô ta cúp máy, băng qua bên kia đường, đứng đó nhìn dòng xe tập nập qua lại. Không lâu sau, một chiếc xe dừng lại trước mặt cô ta, cô ta khom lưng, nhanh chóng chui vào xe, chiếc xe rồi đi ngay sau đó.

Anh Hạo Đông chau mày, anh nhận ra cô gái này chính là cô gái nửa đêm hôm trước Anh Duy Hạ đã đưa về Anh gia, chiếc xe vừa đến đón cô ta cũng chính là xe của Anh Duy Hạ, anh ta vẫn còn cố tình qua lại với cô ta.

Lam Tố Hình cũng nhận ra chiếc xe đón cô gái kia là xe của Anh Duy Hạ. Cô vốn cho rằng chuyện này chẳng có gì là không thỏa đáng nhưng nhìn vẻ khó chịu trên khuôn mặt của Anh Hạo Đông, cô bỗng cảm thấy trong chuyện này có gì đó bất thường. Suy đoán một chút là có thể dễ dàng đoán được nguyên do nhưng cô không muốn hỏi anh, vì dù sao đây cũng là chuyện riêng nhà họ.

Hôm sau, tan học sớm, Lam Tố Hình không về nhà mà vòng qua cao ốc Từ Kinh. Không biết vì sao, cô lại muốn đến đây xem một chút.

Thoạt nhìn, tòa nhà này có vẻ vô cùng sang trọng, giá cả của một căn hộ chung cư cao cấp này chắc cũng rất đắt đỏ, người bình thường không dám mơ tưởng. Cửa lớn tự động ở tầng trệt phải quẹt thẻ mới mở được, mỗi chủ hộ giữ một tấm thẻ, khách muốn đến thăm thì phải thông qua máy hỏi đáp thông minh lắp bên cạnh cửa lớn, đọc số phòng, số tầng của chủ hộ, máy sẽ tự động liên hệ với chủ nhà, rồi đích thân chủ hộ mở cửa lớn thì khách mới có thể vào trong.

Vì thế Lam Tố Hình không vào trong tòa nhà này được, chỉ có thể đứng bên ngoài, ngược mắt nhìn. Dù trước kia, nơi này đã xảy ra sự việc chấn động như thế nào thì đến bây giờ, có lẽ mọi người cũng đã quên chuyện cũ đó rồi, chỉ còn tòa nhà nguy nga này vẫn còn im lìm, sừng sững giữa đất trời.

Lúc Lam Tố Hình đang thất thần nhìn ngắm tòa nhà Từ Kinh, bỗng có tiếng xe phanh gấp trên con đường lớn phía sau lưng, cô không để ý nhưng chẳng mấy chốc, ở phía sau, có người lớn tiếng gọi cô: “Tố Hình, sao em lại ở đây?”

Quay đầu nhìn, lại là Quảng Viễn, anh bước xuống xe, khuôn mặt đầy vẻ kinh ngạc. Anh đi công tác về rồi sao? Quảng Viễn sai những bước dài, đi đến bên cô, hết nhìn cô lại nhìn tòa nhà kia, mặt trắng bệch: “Sao em biết tòa nhà này? Chắc không phải bác Diệp nói cho em biết đấy chứ? Chắc chắn bác ấy không bao giờ muốn nhắc đến những chuyện khiến bác ấy đau lòng này nữa.”

Lam Tố Hình trả lời một cách đối phó: “Em nghe người ta nói. Chỗ này từng xảy ra việc chấn động như vậy, đến giờ vẫn có rất nhiều lời đồn, em tò mò nên đến xem thôi.”

Quảng Viễn hít một hơi thật sâu “Đi thôi, em không nên đến đây. Anh đưa em về.”

Anh ta vừa nói vừa kéo Lam Tổ Hình đi, cô vội chỉ tay vào chiếc xe đạp, nói: “Quảng Viễn, xe đạp của em vẫn để ở bên kia.”

Quảng Viễn nhìn theo hướng cô chỉ, lúc thấy chiếc xe đạp quen thuộc đó thì sững sờ. “Không phải chiếc xe này đã mất rồi sao?”

Đúng là đã mất rồi nhưng em tìm mua lại được.”

Lam Tổ Hình kể lại chuyện mua xe cho anh, nhưng không nhắc gì đến Anh Hạo Đông, chỉ nói cô đã tự đi tìm, nhìn thấy xe của mình được bày bán trong một tiệm xe cũ nên dờ khóc dờ cười “chuyện” nó về.

“Đi bảo em lần này mua thêm một chiếc khóa nữa, khóa chặt xe lại, bọn trộm sẽ không làm gì được.”

Quảng Viễn xách chiếc xe đạp, đặt vào cốp xe ô tô của anh, nhìn lại chiếc xe đạp, lắc đầu nói: “Khóa này không an toàn, để lúc nào anh mua cho em một chiếc khóa chống trộm chắc chắn hơn.”

Lam Tổ Hình không từ chối: “Vậy thì tốt quá, em sợ nhất lại mất chiếc xe này đây!”

Mở cánh cửa bên ghế phụ, Quảng Viễn bảo Lam Tổ Hình ngồi vào trong. Sau đó, anh khởi động xe, phóng đi. Anh lái xe vẫn nhanh, cô không kịp được liên nhắc nhở: “Quảng Viễn, anh lái chậm thôi, an toàn là trên hết.”

Anh nghe cô, thả lỏng chân ga, đi chậm lại. May mà giảm tốc độ, lúc rẽ qua đầu đường, đột nhiên có một cô gái loạng choạng lao tới, cứ thế lao thẳng vào đầu xe, may mà anh ta kịp đạp phanh, nếu không đã xảy ra chuyện lớn rồi. tuy không đâm vào nhưng chân cô gái kia bỗng mềm nhũn, cô ta ngã sòng soài trên mặt đất. Lam Tổ Hình vội nhảy xuống xe, chạy qua xem, hỏi han: “Cô à, cô không sao chứ?”

Quảng Viễn cũng lập tức xuống xe, chạy tới, khi họ định đỡ cô gái kia dậy thì ngạc nhiên phát hiện, đó chính là Thẩm Mỹ Kỳ. Chắc cô ta đã uống sau, người sặc mùi rượu, khuôn mặt đỏ ửng, ánh mắt mơ màng, nhìn họ rồi làm như ngờ ngàng, nói: “Quảng Viễn, là anh à?”

Khi thấy đó là Thẩm Mỹ Kỳ, biểu cảm trên khuôn mặt Quảng Viễn đột nhiên đông cứng, anh lắp bắp nói: “Cô... không sao chứ?”

Thẩm Mỹ Kỳ nhìn anh hồi lâu, đột nhiên cười một cách khổ sở, “Tôi không sao, tôi rất tốt, anh muốn đi có phải không? Đi đi, đi đi, tôi biết anh không muốn nhìn thấy tôi, tôi cũng không muốn nhìn thấy anh thế này đâu. Mau đi đi, lập tức biến đi cho khuất mắt tôi!”

Câu cuối cùng, cô ta gầm lên, giọng khàn đặc. Quảng Viễn lùi lại phía sau hai bước, sắc mặt càng khó coi, anh ta cắn chặt răng, không nói một lời.

Lam Tổ Hình nghe những lời Thẩm Mỹ Kỳ vừa nói liền nghi hoặc, có vẻ như giữa cô ta và Quảng Viễn không đơn thuần chỉ là bạn học. Nhưng lúc này, cô không nghĩ được gì nhiều, quan tâm hỏi: “Thẩm tiểu thư, cô uống sau rồi. Một mình lang thang trên đường thế này nguy hiểm lắm, nhà cô ở đâu? Chúng tôi đưa cô về.”

Thẩm Mỹ Kỳ nhìn Lam Tổ Hình, đôi mắt ánh lên chút cảm kích: “Cảm ơn cô, không cần đâu, tôi ở ngay tòa chung cư đối diện kia, chỉ cần qua đường là về đến nhà rồi, tôi tự đi được.”

“Vậy để tôi đưa cô qua đường nhé! Quảng Viễn, anh ở đây đợi em một lát.”

Lam Tổ Hình đỡ Thẩm Mỹ Kỳ đi qua bên kia đường, vẫn thấy không yên tâm, cô còn đưa cô ta lên tận cửa nhà. Cô ta sống một mình trong căn hộ chung cư nhỏ hẹp, phòng ốc bài trí cực kỳ đơn giản, xem ra cô ta không phải là một tiểu công chúa may mắn có gia cảnh tốt, muốn thứ gì đều phải dựa vào nỗ lực của bản thân.

Thẩm Mỹ Kỳ cảm ơn Lam Tổ Hình rồi nói thêm một câu, “Nếu gặp Anh Hạo Đông ở trường, cô giúp tôi chuyển lời xin lỗi đến anh ấy.”

“Có có thể tự nói với anh ấy cũng được mà, ở trường cô muốn gặp anh ấy lúc nào chẳng được.”

“Cô chưa biết gì sao? Tôi đã bị trường cho thôi việc rồi.”

Lam Tổ Hình sững sờ, lúc này mới hiểu rõ nguyên nhân tại sao Thẩm Mỹ Kỳ lại say mềm đến vậy. Một cô gái đơn thương độc mã giữa xã hội đầy rẫy chông gai, nếu mất công việc thì biết dựa vào đâu đây? Cô đã quá hiểu cái cảm giác này rồi.

“Sao lại như vậy?”

“Là tôi tự làm tự chịu, không thể oán thán người khác.”

Khi Lam Tổ Hình quay lại, Quảng Viễn đang ngồi trong xe hút thuốc, thần thái có vẻ vô cùng bất an. Nhìn thấy cô, anh ta lập tức hỏi: “Sao em lên đó lâu vậy?”

“Hóa ra Thẩm Mỹ Kỳ bị buộc phải thôi việc nên mới chán nản, uống đến say mềm. Em đành an ủi cô ấy thêm vài câu.”

“Đang tốt đẹp, tại sao cô ấy lại thất nghiệp?”

Đương nhiên Lam Tổ Hình không thể nói cho anh ta biết nguyên nhân liên quan đến Anh Hạo Đông, cô chỉ nói không biết cho qua chuyện, may mà Quảng Viễn cũng không hỏi thêm, dường như anh cũng không muốn nói nhiều lời những việc liên quan đến Thẩm Mỹ Kỳ, “Em mau lên xe đi, trời sắp tối rồi. Nhất định bác Diệp đang đợi em về ăn cơm đấy!”

4.

Hôm sau tới trường, Lam Tổ Hình đến tìm Anh Hạo Đông, kể hết chuyện gặp Thẩm Mỹ Kỳ tới qua cho anh nghe: “Tuy Thẩm Mỹ Kỳ đã sai nhưng trường đuổi việc cô ấy thì cũng có phần hơi quá đáng. Phá hỏng bát cơm manh áo của người khác cũng giống như giết chết bố mẹ của người ta vậy.”

Anh Hạo Đông nghe thế thì không chút do dự nói: “Thẩm Mỹ Kỳ sống ở đâu? Trưa nay em đưa anh đi gặp cô ấy một lát nhé?”

Lam Tổ Hình gật đầu: “Vâng, được ạ!”

Buổi trưa, Lam Tổ Hình ra ngoài cùng Anh Hạo Đông. Họ đến chung cư nhỏ, nơi Thẩm Mỹ Kỳ sống, nhưng gõ cửa hồi lâu vẫn không thấy ai trả lời, xem ra cô ấy không có nhà. Đã đến đây rồi thì không thể cứ đi về được, họ quyết định xuống quán mì hoành thánh dưới lầu, vừa ăn vừa đợi.

Quán mì dưới lầu tuy chỉ là một tiệm ăn nhỏ, nhưng mì hoành thánh ở đây khá ngon. Hoành thánh được nhồi bằng tôm tươi, mì là mì trứng gà, nước dùng trong veo nhưng đặc biệt thơm nồng. Bát mì nóng hơi nghi ngút, tỏa hương ngào ngạt, ăn rất vừa miệng. Lam Tổ Hình thấy rất ngon nhưng chỉ sợ Anh Hạo Đông ăn không quen, cô liền đề ý nhìn anh. Thấy anh cũng có vẻ thích thú với món ăn bình dân này, Lam Tổ Hình khẽ nở nụ cười.

“Có hợp khẩu vị của anh không?”

“Rất ngon!”

Lam Tổ Hình không suy nghĩ, liền nói: “Ngon thì gọi thêm một bát nữa đi, ăn nhiều một chút, anh gầy quá đấy...”

Chưa nói hết câu, cô liền ngưng bật, hai gò má dần ửng hồng, cúi đầu xuống giả vờ tập trung ăn mì, chỉ hận không thể giấu mặt vào trong chiếc bát này.

Anh Hạo Đông nghe vậy thì bất giác sững sờ. Sự quan tâm và chăm sóc chu đáo trong câu nói đó vượt ra ngoài khả năng biểu đạt của ngôn ngữ, sao anh lại không nghe ra được chứ? Nhưng anh có xứng đáng với sự quan tâm ấy của cô không?

Hai người không ai nói gì, cầm cúi ăn mì. Ăn xong, Lam Tổ Hình hướng mắt ra phía ngoài cửa sổ, bỗng thấy Thẩm Mỹ Kỳ đang đi tới từ bên kia đường. Cô ta mặc bộ đồ công sở chỉnh tề, vẻ mặt mệt mỏi, chắc vừa đi phòng vấn ở đâu về. Hơn nữa, có thể đoán được kết quả buổi phỏng vấn của cô ta không tốt.

Lam Tổ Hình vội nói: “Thẩm Mỹ Kỳ về rồi kia, anh mau ra gặp cô ấy đi.”

Anh Hạo Đông đứng dậy, đi được hai bước, liền quay lại nhìn cô, “Sao em không đi?”

“Anh đến tìm cô ấy chứ đâu phải em, em sẽ ở đây đợi anh.” Lam Tổ Hình thấy mình không cần ra mặt, đây là chuyện giữa họ, cô đứng ở bên cạnh sẽ thành dư thừa.”

Lúc Anh Hạo Đông xuất hiện trước mặt Thẩm Mỹ Kỳ, cô ta ngạc nhiên thốt lên: “Hạo...Hạo Đông, sao anh lại ở đây?”

“Tôi có ý đến tìm cô, tôi muốn xin lỗi cô. Tôi xin lỗi.”

Giọng nói của Anh Hạo Đông rất thật lòng, khiến Thẩm Mỹ Kỳ hoàn toàn đờ đẫn. Lát sau, cô ta mới lắp bắp lên tiếng: “Anh...vì sao...phải xin lỗi em?”

“Vi hai nguyên nhân. Thứ nhất, lần đó tôi giả vờ không quen biết cô, tôi đã có thái độ không đúng đối với cô, xin cô lượng thứ.”

Thẩm Mỹ Kỳ càng kinh ngạc, cô ta chưa bao giờ nghĩ đến tình huống này. Cũng có ngày Anh Hạo Đông chạy đến xin lỗi cô ta sao? Anh đâu cần phải làm thế, cứ coi như anh từng vì chuyện này mà làm tổn thương cô ta thì cô ta cũng đã đáp trả, khiến anh bị tổn thương kia mà.

“Cái chết của U Đàm...tôi không nên trút giận lên cô. Cô không có lỗi gì trong chuyện này. Ban đầu tự tôi muốn chia tay với cô ấy, dù có sự xuất hiện của cô hay không thì tôi cũng sẽ chia tay cô ấy. Chẳng qua lúc đó, tôi chỉ lấy cô làm cái cớ tốt nhất mà thôi. Xét từ phương diện nào đó thì cô đã bị tôi lợi dụng, tôi còn quy hết trách nhiệm cho cô. Tôi thực sự xin lỗi!”

Lời nói của Anh Hạo Đông rất mực thành khẩn. Thẩm Mỹ Kỳ ngỡ ngàng nhìn anh như nhìn một người xa lạ, hồi lâu vẫn không thốt nên lời. Anh ngừng ngừng giây lát rồi nói tiếp: “Thứ hai, mẹ tôi yêu cầu nhà trường đuổi việc cô, khiến cô lâm vào tình cảnh khó khăn, tôi hết sức xin lỗi. Sáng nay, tôi đã nói chuyện với ban giám hiệu nhà trường rồi, họ đồng ý để cô quay lại làm việc ở phòng Hồ sơ. Nếu cô nhận lời xin lỗi của tôi thì ngày mai hãy quay lại trường, tiếp tục làm việc, được không?”

Anh Hạo Đông nói đồng dục từng từ, Thẩm Mỹ Kỳ sững sờ hồi lâu mới thở dài một hơi, nói: “Hạo Đông, đúng là anh đã thay đổi!”

Anh Hạo Đông mà Thẩm Mỹ Kỳ quen biết trước đây là một người lúc này cũng tự cho rằng mình đúng, không bao giờ biết suy nghĩ cho người khác. Còn anh của bây giờ lại biết nhận ra sai lầm của chính mình, cô ta thực sự không thể không kinh ngạc trước sự thay đổi lớn này của anh. Cô ta mỉm cười, chân thành nói: “Cảm ơn anh!”

Thắm Mỹ Kỳ quay lại trường tiếp tục công việc quản lý hồ sơ. Những lời đồn thổi về Anh Hạo Đông cũng dần lắng xuống. Trong thế giới không ngừng biến đổi này, không có tin tức nào mãi mãi là tâm điểm của sự chú ý, lời đồn đại dù chấn động đến đâu cũng chỉ có thể gây xôn xao trong một thời gian nhất định mà thôi. Đặc biệt, sắp tới ngày lễ Valentine, lòng nhiệt huyết của các nam sinh sôi sục, dẫn đến việc hai nam sinh đánh nhau vì tranh giành hẹn hò với một nữ sinh. Chẳng mấy chốc, chuyện này đã trở thành tin “hot” nhất trên diễn đàn của trường, chẳng còn ai để tâm tới câu chuyện về Anh Hạo Đông nữa.

Ngày Valentine, Lam Tổ Hình bỗng nhận được chín mươi chín bông hồng đỏ thắm. Hôm đó, trên lớp cũng có rất nhiều bạn nữ được nhận hoa hồng nhưng chẳng ai nói gì, riêng cô, trước nay mọi người đều biết, cô chưa có bạn trai, thế mà Valentine lại nhận được bó hồng lớn như vậy, các bạn rất tò mò, xúm lại truy vấn: “Lam Tổ Hình, chẳng phải cậu chưa có bạn trai sao? Bó hoa này ai tặng vậy? Thành khẩn khai báo đi!”

Lam Tổ Hình cũng không biết người tặng là ai, trong bó hoa không có thiệp kèm theo. Cô đoán người đó là Anh Hạo Đông nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cảm thấy không thể nào, vì từ sau lần cô cùng anh đi tìm Thắm Mỹ Kỳ về, dường như anh luôn tìm cách tránh mặt cô. Cô chủ động đi tìm anh để trả tiền mua xe đạp, sau khi do dự một hồi, anh mới nhận, không nói với cô một lời, đã bỏ đi ngay.

Cô biết trong quán mì hôm đó, câu nói không suy nghĩ kia của cô đã khiến anh biết được tâm tư của cô rồi, vì thế anh mới cố ý lẩn tránh cô như vậy. Trong lòng cô hiểu rõ, anh và cô tiếp xúc quá nhiều cũng không tốt.

Lam Tổ Hình suy đoán mãi mà không biết ai đã tặng hoa, đến chiều tan học, cô mới biết. Vừa ra khỏi khu giảng đường, Lam Tổ Hình đã nhìn thấy Quảng Viễn đứng dưới đợi cô. Thấy cô cầm bó hoa đi xuống, anh nở nụ cười thật tươi. “Em thích bó hoa này không?”

Lam Tổ Hình bất ngờ, tròn mắt nhìn, “Là anh tặng à?”

Từ trước đến nay, ngoài việc quan tâm, bảo vệ cô, Quảng Viễn chưa hề bộc lộ tình cảm đối với cô, anh vẫn luôn nhớ nhưng đến Diệp U Đàm. Về điểm này, Lam Tổ Hình có thể khẳng định.

“Đúng vậy! Ngày Valentine, cô gái nào cũng phải nhận được hoa hồng chứ! Thế nên anh đặt tiệm hoa đưa bó hoa này đến trường cho em. Chắc hôm nay em hạnh diện với bạn bè lắm nhỉ?”

Nghe câu nói của Quảng Viễn thì dường như anh tặng hoa cho cô không hề có ý khác nhưng Lam Tổ Hình lại cảm thấy không phải như vậy: “Thực sự chỉ là để em hạnh diện với bạn bè thôi sao?”

Quảng Viễn im lặng hồi lâu rồi đáp: “Trước đây, vào ngày này, anh đều tặng cho U Đàm chín mươi chín bông hoa hồng.”

Cuối cùng, Lam Tổ Hình cũng hiểu ra, bó hoa này cũng như chiếc khăn kia, Quảng Viễn đều làm theo thói quen khi Diệp U Đàm còn sống. Cô chỉ đang nhận quà thay Diệp U Đàm mà thôi.

Diệp U Đàm qua đời đã gần một năm, anh vẫn nhớ nhưng cô ấy đến vậy. Xem ra anh thực sự yêu cô ấy rất sâu sắc, đáng tiếc trong tim cô ấy không hề có anh.

Quảng Viễn nói: “Tối nay, anh mời em đi ăn cơm, em đi với anh được không?”

Lam Tổ Hình cười khỏ: “Có phải ngày này hằng năm anh đều cùng chị U Đàm đi ăn cơm không?”

Cô thực sự không muốn thay thế Diệp U Đàm trong lòng Quảng Viễn. U Đàm là U Đàm, còn cô là Lam Tổ Hình.

Ánh mắt Quảng Viễn tối sầm: “Tối Valentine năm ngoái, cô ấy không ở cùng anh.”

Lam Tổ Hình chợt nhớ ra, đúng vậy, sau khi Diệp U Đàm quen Anh Hạo Đông thì không còn đi với Quảng Viễn nữa. Cô nhất thời cảm thấy áy náy khi động chạm tới nỗi đau của anh. “Xin lỗi anh!”

“Không sao, đi thôi, anh đã đặt bàn trong nhà hàng rồi.”

Suy nghĩ một lát, Lam Tổ Hình từ chối khéo: “Xin lỗi anh, Quảng Viễn, em e là không thể đi cùng anh được. Vì hôm nay là một ngày tương đối đặc biệt, chúng ta không phải là tình nhân, ngồi ăn cùng nhau, em thấy khó xử lắm.”

Quảng Viễn thất vọng nói: “Tổ Hình, chỉ là ăn một bữa cơm thôi mà, em không cần phải quá để ý như thế...”

“Quảng Viễn, thực ra chị U Đàm không còn trên thế giới này nữa rồi, một số thói quen cũ giữa anh và chị ấy, anh cũng nên thay đổi đi thôi. Dù anh có tặng thêm hoa cho em, mời em đi ăn thì em mãi mãi không thể thay thế được chị ấy, anh hà tất phải khổ như vậy?”

Quảng Viễn sững sờ hồi lâu, sau đó thở dài, nói: “Được rồi, vậy để anh đưa em về.”

Lam Tổ Hình cùng Quảng Viễn ra đến bãi đỗ xe, bất ngờ cô phát hiện một tấm thiệp được đặt ngay ngắn trong giỏ xe của cô. Lấy ra xem, lại là một tấm thiệp được vẽ bằng tay hết sức tinh tế, trên nền tấm thiệp màu bạc có vẽ một bông hoa tổ hình màu xanh lam, nét chữ viết tay uốn lượn rất có thần: Chúc Valentine vui vẻ!

Đây mới là quà tặng của Anh Hạo Đông, một tấm thiệp với câu chúc mừng hết sức đơn giản, vừa thể hiện tâm ý vừa duy trì khoảng cách nhất định. Lam Tổ Hình cẩn thận kẹp tấm thiệp vào trong cuốn sách để tránh bị nhăn, rách. Quảng Viễn thấy thế liền hỏi: “Cái này là ai tặng vậy? Không để tên người

gửi nhưng xem ra em rất thích.”

Lam Tổ Hình không trả lời mà nói: “Anh giúp em dắt xe ra rồi chúng ta đi thôi!”

Lúc Quảng Viễn đi dắt xe, Lam Tổ Hình phát hiện trên mặt đất có một chùm chìa khóa sáng loáng, chắc ai đó vô ý đánh rơi. Cô nhặt lên nhìn, trên chùm chìa khóa đều có khắc chữ Y, cô sững sờ, nhận ra đây là chùm chìa khóa của Anh gia, trên chìa khóa của họ đều có khắc chữ cái đầu theo tên tiếng Anh. Chùm chìa khóa này...có phải lúc Anh Hạo Đông đến đặt tấm thiệp đã đánh rơi không?

Đang ngẫm nghĩ, Lam Tổ Hình liền nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp chạy vào bãi đỗ xe, ngẩng lên nhìn, chính là Anh Hạo Đông. Vừa nhìn thấy cô và Quảng Viễn, bước chân anh khựng lại.

5.

Quảng Viễn đang dắt xe, vừa nhìn thấy Anh Hạo Đông thì toàn thân chấn động, sau đó anh đứng thẳng người, liếc đôi mắt sắc như lưỡi lê về phía Anh Hạo Đông. “Anh Hạo Đông, tại sao mày lại ở đây?”

Anh Hạo Đông không trả lời, quay người sai bước ra khỏi bãi đỗ xe, Quảng Viễn nghi hoặc nhìn Lam Tổ Hình, truy vấn: “Tổ Hình, tại sao hán ta lại ở đây?”

Lam Tổ Hình nghĩ việc này không thể giấu được nữa, liền nói sự thật: “Quảng Viễn, Anh Hạo Đông cùng học ở trường này. Anh phụ nhân đã xin cho anh ấy vào đây học tiếp đại học.”

“Cái gì? Hán ta cũng học ở đây sao?” Quảng Viễn sững sờ hồi lâu, đột nhiên buồn chiếc xe, đuổi theo Anh Hạo Đông, nghiêm giọng quát: “Anh Hạo Đông, mày đứng lại cho tao!”

Lam Tổ Hình không để ý chiếc xe đang chòng chөр trên mặt đất, hoảng hốt đuổi theo anh ta, “Quảng Viễn, anh muốn làm gì? Anh không được kích động như trước đây đâu đấy!”

Quảng Viễn chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã đuổi kịp Anh Hạo Đông. Anh thở hồng hộc, chặn Anh Hạo Đông lại, liếc ánh mắt sắc lẹm, nói: “Mày lại đang có ý đồ gì phải không? Mày biết Lam Tổ Hình học ở trường này nên cố tình chuyển đến đây. Mày đang nghĩ cách để tiếp cận cô ấy phải không?”

Anh Hạo Đông thấp giọng giải thích: “Tôi không có ý đó.”

“Sự thật rõ ràng, mày còn không chịu thừa nhận. Anh Hạo Đông, nếu mày không có ý đồ gì thì hãy lập tức chuyển trường đi, đừng tiếp cận Lam Tổ Hình nữa! Nể tình cô ấy là em họ của Diệp U Đàm mà buông tha cho cô ấy đi, được không? Diệp gia đã có một cô con gái chết dưới tay mày rồi, mày đừng làm gia đình người ta tan nát thêm nữa!”

Quảng Viễn nói rất gay gắt khiến sắc mặt Anh Hạo Đông bỗng trắng bệch. Lúc này, Lam Tổ Hình mới thở hồng hộc chạy đến: “Quảng Viễn, anh bình tĩnh đi, chuyện của chị U Đàm chỉ là ngoài ý muốn thôi. Anh Hạo Đông cũng không muốn như vậy.”

Ánh mắt Quảng Viễn đầy vẻ chấn động và đau khổ, anh nhìn Lam Tổ Hình chằm chằm: “Tổ Hình, em còn nói đỡ cho hán ta sao? Uống công anh khuyên nhủ em nhiều như vậy, em không chịu nghe anh. Đúng rồi...” Anh ta đột nhiên nhớ ra, “Tấm thiệp kia có phải là hán ta tặng không?”

Lam Tổ Hình hơi sững sờ, không thể phủ nhận. Về thất vọng trong mắt Quảng Viễn càng rõ, “Anh đã bảo em đừng qua lại với tên Hạo Đông khôn khéo này nhưng em vẫn âm thầm gặp hán. Em thực sự... khiến anh quá thất vọng!”

“Quảng Viễn, em rất biết ơn anh đã nhắc nhở nhưng đó chỉ là quan điểm của riêng anh, em không thể hoàn toàn làm theo ý muốn của anh được, nếu điều đó khiến anh thất vọng thì em xin lỗi. Anh thử nghĩ xem, giờ bác Quảng cũng vì muốn tốt cho anh, bắt anh quen biết với bạn gái mới, anh đã làm được chưa? Anh cũng khiến bác ấy thất vọng như em khiến anh thất vọng vậy!”

Lam Tổ Hình khéo léo phải bác Quảng Viễn nhất thời á khẩu, sau đó nhìn về phía Anh Hạo Đông, đồng dục nói: “Anh Hạo Đông, nếu mày còn chút lòng tự trọng thì xin mày đừng tìm gặp Lam Tổ Hình nữa. Mày hại chết một mình U Đàm là đủ rồi, đừng...”

Lam Tổ Hình ngắt lời anh, quát: “Quảng Viễn, anh nói như vậy không công bằng chút nào. Cái chết của chị U Đàm không thể trách một mình Hạo Đông được, chính chị ấy đã làm thương anh ấy trước nên mới...”

Quảng Viễn ngắt lời: “Tại sao U Đàm phải đâm hán ta? Nếu không phải hán ta vô trách nhiệm, muốn vứt bỏ cô ấy...”

Quảng Viễn chưa kịp nói hết câu, một giọng nói khác đã chen vào: “Quảng Viễn, chẳng phải anh cũng góp phần vào việc giúp Anh Hạo Đông vứt bỏ Diệp U Đàm sao? Bây giờ lại đổ hết trách nhiệm lên đầu anh ấy, lương tâm của anh để cho chó gặm rồi à?”

Câu nói này khiến Quảng Viễn sững người. Lam Tổ Hình và Anh Hạo Đông cũng ngẩn ra. Họ quay đầu, nhìn về phía phát ra tiếng nói. Từ sau một thân cây, Thẩm Mỹ Kỳ chậm chậm bước ra, rõ ràng cô ta đã đứng đó, nghe hết câu chuyện giữa bọn họ.

Lam Tổ Hình hết sức ngạc nhiên, không hiểu mọi chuyện rốt cuộc ra sao, bất giác hỏi: “Thẩm tiểu thư, cô vừa nói gì vậy?”

Thẩm Mỹ Kỳ nhìn Quảng Viễn đứng như khúc gỗ, thờ dãi một tiếng, quay đầu nói với Anh Hạo Đông: “Thực ra, lúc đầu em quen biết anh là vì Quảng Viễn. Em và anh ta là bạn đại học cùng khóa nhưng không cùng khoa, quen nhau khi cùng công tác trong hội sinh viên. Anh biết biết anh thích qua lại với

những nữ sinh xinh đẹp, còn em được mệnh danh là hoa khôi khoa, thích làm quen với các bạn trai nhà giàu. Anh ta kể cho em nghe về anh rồi tìm cách giúp em làm quen với anh. Anh ta hy vọng em sẽ khiến anh rời bỏ Diệp U Đàm. Em cũng rất vui mừng và cố gắng hết sức để thu hút sự chú ý của anh. Trong việc này, em và anh ta đều có lợi. Mục đích của anh ta chính là làm sao để anh không qua lại với Diệp U Đàm nữa, như vậy cô ấy mới có thể quay về bên cạnh anh ta. Nhưng bọn em không ngờ Diệp U Đàm lại nghĩ quẩn như vậy.”

Từng lời của Thẩm Mỹ Kỳ như lưỡi dao sắc ngọt, cứa sâu vào xương tủy Quảng Viễn. Cô ta còn chưa nói xong, toàn thân anh đã mềm nhũn, anh từ từ gục đầu xuống, cuối cùng ngã khụy trên mặt đất, cúi đầu thật thấp, hai tay bưng mặt, những giọt nước mắt trào ra qua kẽ tay. Anh bật khóc.

Lúc này, Lam Tổ Hinh mới hiểu, tại sao mỗi lần Quảng Viễn nhìn thấy Thẩm Mỹ Kỳ đều có bộ dạng tránh né như vậy. Hóa ra chính anh đã sắp xếp để Thẩm Mỹ Kỳ xem vào giữa Anh Hạo Đông và Diệp U Đàm. Anh vốn chỉ muốn Anh Hạo Đông rời bỏ Diệp U Đàm, để anh có cơ hội gần gũi với cô ấy như xưa, nhưng ai ngờ cô ấy lại phản ứng kịch liệt đến vậy. Chắc chắn anh cảm thấy hối hận lắm. ...

Nhìn những giọt nước mắt không ngừng tuôn ra kẽ tay Quảng Viễn, Lam Tổ Hinh khẽ thở dài, đang muốn khuyên nhủ anh vài câu thì bỗng nghe thấy Anh Hạo Đông lên tiếng trước: “Quảng Viễn, anh đừng tự trách mình như vậy. Lúc đó, tôi đã dự định không qua lại với Diệp U Đàm nữa rồi, dù anh không sắp xếp để Thẩm Mỹ Kỳ gặp gỡ tôi thì việc tôi chia tay Diệp U Đàm cũng không thể tránh được. Cho nên, anh không làm gì sai, đừng tự trách mình nữa.”

Quảng Viễn đột nhiên ngẩng lên, anh không ngờ Anh Hạo Đông – người đáng lẽ sẽ đá kích anh nhiều nhất, lại có thể nói được những lời khiến cảm giác áy náy tích tụ trong lòng anh bấy lâu nhẹ bớt. Anh luôn day nghiêng, chỉ trích anh ta, anh ta hoàn toàn có thể nhân cơ hội này để giẫm đạp lên lòng tự trọng của anh nhưng anh ta lại không làm vậy.

Anh Hạo Đông nói hết những suy nghĩ của mình rồi quay người rời đi, xe của A Thái đang đợi anh trước cổng trường. Chỉ còn lại ba người đứng đó, nhìn theo anh lên xe rồi đi, ai cũng có suy nghĩ của riêng mình.

Tối nay, Anh Hạo Đông bất giác nhớ lại lễ Valentine năm ngoái. Hôm đó, anh đã đặt tiệm hoa, nhờ chuyển đến cho Diệp U Đàm một bó hồng vàng, ngầm ý nói rõ ý định muốn chia tay.

Quen biết Diệp U Đàm được một thời gian, Anh Hạo Đông phát hiện cô không phải đối tượng thích hợp của anh. Cô quá nghiêm túc, còn anh lại quá ham chơi. Sự nghiêm túc của cô khiến anh dần cảm thấy gò bó, anh không thích đi đâu cũng bị cô bám theo như hình với bóng. Anh nghĩ không nên tiếp tục qua lại với cô thì hơn.

Tối hôm đó, anh bao trọn quán rượu để mở tiệc Valentine, mời tất cả bạn bè cùng đến, còn cố ý không mời Diệp U Đàm, nhưng không hiểu sao cô lại biết mà tìm đến. Hôm ấy, cô trang điểm rất đẹp, trên môi luôn nở một nụ cười rạng rỡ, gặp anh cũng không nhắc gì đến bó hồng vàng kia, chỉ ở bên anh, không rời. Anh nghĩ có lẽ một bó hồng vàng không đủ để cô hiểu ra. Cô gái cứng đầu này, xem ra phải nói mọi chuyện rõ ràng mới được.

Đêm đó, Anh Hạo Đông cùng các bạn vui chơi tới tận khuya, uống đến say mềm, nôn thốc nôn tháo trong nhà vệ sinh. Diệp U Đàm không về nhà mà ở lại chăm sóc anh, trà đặc rồi nước gừng được bưng đến giúp anh tỉnh rượu. Anh mơ hồ uống mấy ngụm rồi nằm vật xuống giường, ngủ mê mết.

Sáng hôm sau tỉnh lại, anh thấy mình đang nằm trên chiếc giường cỡ lớn của mình ở căn hộ kiểu kép trên tầng mười tám, khu chung cư Từ Kinh. Nhất định người bạn tốt bụng nào đó đã đưa anh về. Anh lật người, lười nhác vươn vai, bỗng chạm phải một làn da mịn màng, ấm áp ở bên cạnh, quay đầu nhìn, anh kinh hãi nhảy dựng lên, trên giường còn một người nữa đang nằm. Dưới tấm chăn trắng như tuyết là một khuôn mặt xinh đẹp, đáng yêu đang say ngủ, nửa phần vai trắng hồng, mịn màng ẩn hiện vô cùng quyến rũ, đó chính là Diệp U Đàm.

Cô dụi mắt tỉnh giấc, khuôn mặt ửng hồng, cuốn chăn ngồi dậy: “Hạo Đông, anh tỉnh rồi à? Có cần em pha thêm bát nữa gừng nữa cho anh không?”

Bạn đang đọc truyện *Mưa Đông Ấm Hoa Sẻ Nở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Là Vật Có Ý Nghĩa Với Cô Thế Sao?

Có vài thứ vốn vô cùng bình thường và không đáng nhắc đến, nhưng vì nó đến từ một người mà ta thâm thương trọng nhớ nên bỗng trở nên trân quý. Những món đồ bình thường hề qua tay người ấy liền như được dát vàng, lập tức có ý nghĩa hoàn toàn khác. Quý báu như châu như ngọc. 1.

Anh Hạo Đông từng sờ hời lâu rồi đột nhiên nổi khùng: “Diệp U Đàm, cô có ý gì? Cô biết rõ mười mười tôi không muốn tiếp tục qua lại với cô nữa, cô còn nhân lúc tôi uống say mà qua đêm với tôi, có phải cô muốn ép tôi từ bỏ ý định đó không? Tôi nói cho cô biết, Anh Hạo Đông tôi ghét nhất là bị người khác ngấm ngấm mưu tính. Tôi chính thức tuyên bố, từ nay về sau tôi và cô chấm dứt quan hệ. Mời cô lập tức mặc quần áo và rời khỏi nhà tôi!”

Sau đó, anh chẳng thèm nhìn Diệp U Đàm lấy một lần, mặc áo ngủ rồi đi thẳng vào phòng tắm. Xả đầy bồn nước ấm để ngâm mình, anh gọi điện cho mấy người bạn có mặt trong bữa tiệc tối qua và được biết một người tên Mễ Cao đã lái xe đưa anh về cao ốc Từ Kinh.

“Tôi cùng bạn gái cậu đưa cậu về nhà. Sau đó, cậu còn nôn mửa bẩn hết người, may mà có bạn gái cậu ở đó, cô ấy nói sẽ ở lại chăm sóc cậu. Sao?”

Đem qua cậu được chăm sóc từ tế chứ hả?"

"Từ tế cái đầu cậu!" Anh Hạo Đông vô cùng bức bối. "Cô ta không phải là bạn gái mình, sao cậu có thể để cô ta ở lại nhà mình được chứ? Mình thực sự sắp bị cậu khiến cho tức chết rồi!"

Mề Cao không thèm đếm xỉa đến lời trách móc của cậu ta, chỉ cười hi hi: "Không phải bạn gái cũng không sao. Có cô em xinh đẹp chủ động lao vào lòng, còn tự dâng hiến cho cậu. Anh công tử, cậu không cần phải khách sáo đâu. Thịt dâng đến miệng chẳng nhẽ lại không ăn."

Anh Hạo Đông không thể nói chuyện với cậu ta được nữa, tức giận ngắt điện thoại. Anh sống một mình trong căn hộ này, không phải chưa từng đưa bạn gái về nhà qua đêm, nhưng với Diệp U Đàm lại hoàn toàn là chuyện khác. Anh không hề có ý muốn quan hệ quá thân mật với cô ấy, mà cô ấy lại chủ động dâng hiến cho anh, việc này đã khiến anh phần nộ đến cực điểm, cảm thấy như bị người ta gài bẫy.

Anh Hạo Đông ngâm mình trong bồn tắm cả tiếng đồng hồ, đến mức làn da trở nên trắng nhợt, nhăn nhúm mới thôi. Khoác áo choàng tắm, bước ra ngoài, vẫn thấy Diệp U Đàm đang ở trong phòng, áo xống chỉnh tề, trông mắt đỏ hoe, ngồi ở bên giường. Nhìn thấy anh, cô lập tức đứng dậy, nghẹn ngào nói: "Hạo Đông, em..."

Anh Hạo Đông không chút khách khí ngắt lời: "Cô đừng nói thêm bất cứ điều gì cả, đi ngay đi, nếu không, tôi gọi điện báo cảnh sát, nói cô tự ý xông vào nhà tôi đây."

Rốt cuộc Diệp U Đàm vẫn chỉ là một cô bé non nớt, bị anh mắng mỏ không chút khách khí, chỉ biết ôm mặt khóc huh u, chạy ra khỏi phòng.

Bắt đầu từ hôm đó, Anh Hạo Đông không gặp Diệp U Đàm nữa, cũng không nghe điện thoại cô gọi đến, anh tìm đủ mọi cách tránh xa cô nhưng cô vẫn ngày ngày cô chấp đứng đợi anh dưới tòa cao ốc Từ Kinh. Dù sao anh vẫn phải về nhà, đây là chỗ khó lẩn tránh nhất. Cuối cùng anh không chịu đựng được nữa, liền nói giận: "Cô tự trọng một chút có được không? Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tôi không muốn có bất cứ quan hệ gì với cô nữa, cô còn cố tình quấy rối tôi để làm gì?"

Diệp U Đàm nước mắt lưng tròng nói: "Hạo Đông, lẽ nào chúng ta không thể làm bạn được sao?"

Anh Hạo Đông tuyệt tình nói: "Không, xin cô nhanh chóng đi đi, đừng đến làm phiền tôi nữa."

Diệp U Đàm đành nuốt nước mắt, rời đi. Khi cô tìm gặp Anh Hạo Đông lần nữa thì đã là trung tuần tháng Ba. Tối hôm đó, cô đến khu nhà, ấn chuông cửa tự động nhà Anh Hạo Đông, nhỏ giọng nói: "Hạo Đông, em có chuyện muốn nói với anh, em có thai rồi."

Anh Hạo Đông im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn để cô vào. Bất luận thế nào, sự việc này cũng phải giải quyết dứt điểm.

Sau khi Diệp U Đàm lên lầu, rốt cuộc họ đã xảy ra chuyện gì, Anh Hạo Đông không còn nhớ nữa, anh chỉ luôn cảm thấy mình có lỗi với cô.

Lam Tổ Hình không mang bó hồng Quảng Viễn tặng về nhà, cô không muốn bà Diệp hiểu lầm. Sau khi cất xe trong bãi đỗ, cô để lại bó hoa trong giỏ, ai thích thì cứ lấy. Còn tấm thiệp Anh Hạo Đông tặng, cô lại trân trọng nhét vào khung ảnh trên bàn học. Còn chùm chìa khóa anh làm rơi, buổi chiều chưa kịp trả cho anh, sau khi ngắm nghía một hồi, cô bèn nhét sâu vào ba lô, định ngày mai, sau khi tan học sẽ đem trả lại anh.

Tối Valentine, bà Diệp chẳng rõ vô tình hay cố ý bảo Quảng Viễn đến đưa Lam Tổ Hình đi chơi, bà vẫn hy vọng quan hệ giữa cô và anh có thể thân mật hơn, nhưng Quảng Viễn lại tắt máy, khiến bà buồn bã vô cùng. "Sao thế nhỉ? Trước nay thằng bé chưa bao giờ tắt máy."

Lam Tổ Hình biết rõ nguyên do nhưng im thin thít, không nhắc đến. Chỉ nói với bà Diệp rằng cô đã hẹn bạn đi chơi, bà đừng liên lạc với Quảng Viễn nữa.

Bà Diệp ngạc nhiên hỏi: "Cháu hẹn bạn nào đi chơi vậy?"

"Là một bạn nữ, bạn ấy muốn kiếm chút tiền tiêu vặt nhân ngày lễ Valentine. Bạn ấy đã mua rất nhiều hoa hồng từ cửa hàng hoa để tối nay bán dạo trên phố, bạn ấy bảo cháu tới giúp một tay."

"Ồ, vậy cháu nhớ về sớm nhé!"

"Cháu biết rồi ạ!"

Lam Tổ Hình và người bạn kia gặp nhau ở chỗ hẹn, mỗi người cầm một giỏ hoa hồng, chia nhau đi về hai đầu đường, vừa đi vừa bán. Việc buôn bán không được thuận lợi lắm, đã đi gần hết con phố dài nhưng giỏ hoa hồng của cô vẫn còn mấy chục bông. Cô liền đi đến con phố đối diện để bán tiếp, sau khi đi hết con phố này, trong lúc vô tình, cô phát hiện từ đây rẽ trái rồi đi thẳng là đến tòa cao ốc Từ Kinh. Từ xa đã có thể nhìn thấy tòa cao ốc giàu có, sang trọng đó.

Không kim được, Lam Tổ Hình bắt giặc rẽ trái đi về phía đó. Lúc chỉ còn cách tòa cao ốc khoảng ba, bốn chục mét, cô đã thấy đèn dưới tầng trệt sáng trưng, nhân viên bảo vệ mặc đồng phục đang đi qua đi lại phía trong tòa nhà. Trước cửa tòa cao ốc có một bóng người gầy gò rất đỗi quen thuộc.

Anh Hạo Đông, sao anh lại đến nơi này? Lam Tổ Hình ngần ngợ một lát rồi không chút do dự, chạy ngay đến bên anh.

Cô mới chạy được vài bước, bỗng một bàn tay đột nhiên bịt chặt miệng cô từ phía sau, một bàn tay khác giữ lấy phần eo của cô, kéo cô vào trong một con hẻm nhỏ tối tăm bên đường. Sự việc xảy ra quá bất ngờ, cô nhất thời không hiểu rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra nhưng chợt ngửi thấy mùi rượu hôi

hám hòa lẫn mùi hôi của cơ thể xộc vào mũi, cô bỗng hiểu ra, gắng hết sức để vùng thoát, giò hoa hồng trên tay rơi xuống đất. Nhưng dù có gãy giữa thế nào cũng không thể thoát khỏi gọng kìm của một người đàn ông trung niên. Cuối cùng, cô gắng sức cắn chặt bàn tay đang bịt miệng cô, khiến ông ta đau đớn, rụt tay về. Sau đó, cô cố hét thật to: "Anh Hạo Đông..."

Vào giây phút này, trong tâm trí cô chỉ có một mình anh, anh là ánh sáng duy nhất có thể cứu cô thoát khỏi nỗi ám ảnh này. Nhưng cô chưa kịp hét đến câu thứ hai, miệng lại bị bịt chặt. Lần này ông ta nhét một chiếc khăn tay vào miệng cô. Cô không thể hét được nữa, cả cơ thể bị kéo sâu vào trong ngõ tối.

Hơi thở phì phò của Thân Đông Lương phả vào mặt cô, mang theo mùi rượu hôi nồng. "Nha đầu thôi tha, lần trước mày chém tao một nhát rồi chạy mất, lần này tao xem mày chạy thoát thế nào đây? Tao đã theo dõi mày trên con phố kia từ lâu rồi. Nhát chém của mày vẫn khiến cánh tay tao nhức nhối, mày nghĩ là tao sẽ bỏ qua cho mày dễ dàng thế sao?"

Ông ta vừa nói vừa thô bạo đẩy Lam Tổ Hình ngã xuống đất sau đó cơ thể to béo của ông ta đè xuống, một tay giữ chặt hai tay cô, một tay xé rách quần áo của cô, thò vào bên trong mò mẫm. Như có con rắn bò loạn trên da thịt khiến cô vừa lạnh vừa sợ hãi, gắng hết sức vận vẹo cơ thể nhưng không thể nào tránh được cánh tay khiến người ta buồn nôn kia. Nước mắt cô cứ thế trào ra, miệng bị khăn tay bịt kín vẫn gắng sức rên rỉ, trong đầu không ngừng vang lên tiếng cầu cứu: Có ai không, cứu tôi với? Anh Hạo Đông, anh có nghe thấy tiếng cầu cứu của em không?...

Cánh tay của Thân Đông Lương mặc sức làm càn, khi Lam Tổ Hình gần như tuyệt vọng, đột nhiên có tiếng bước chân ngập ngừng đi đến gần con hẻm, có lẽ người nào đó đã nghe thấy tiếng hét ban nãy của cô. Tiếng bước chân càng lúc càng nhanh, giọng nói của Anh Hạo Đông bỗng vang lên ở đầu hẻm: "Này, ông kia, đang làm trò gì vậy hả?"

Anh vừa nói vừa xông đến, lôi Thân Đông Lương ra, lộn lộn đánh nhau với ông ta. Lam Tổ Hình nhanh chóng bò dậy, mặt mũi đầm đìa nước mắt, toàn thân run rẩy, nhìn hai người lộn lộn trước mặt, không nhìn rõ ai với ai. Cô lau nước mắt, nhanh chóng nhìn ra Anh Hạo Đông đang yếu thế hơn, vì sức khỏe của anh vẫn chưa hoàn toàn bình phục, thêm nữa, Thân Đông Lương đã uống không ít rượu, mụn rượu nổi điên nên ông ta khỏe vô cùng. Ông ta bóp chặt cổ Anh Hạo Đông, ấn anh lên tường, chẳng mấy chốc mặt anh đỏ ửng.

Lam Tổ Hình khiếp sợ nhìn ngó xung quanh, nhặt một chiếc vỏ chai trong thùng rác bên cạnh, cắn chặt răng xông lên phía trước, nhắm vào gáy của Thân Đông Lương, đập mạnh xuống.

Cùng với tiếng thủy tinh vỡ, cơ thể thấp béo của Thân Đông Lương mềm nhũn, đổ xuống đất. Anh Hạo Đông cũng kiệt sức, dựa vào tường, từ từ trượt ngồi xuống đất, anh đưa tay ôm lấy cổ, thở dốc.

Lam Tổ Hình cuống quýt nhào đến. "Anh không sao chứ?"

Anh Hạo Đông ngẩng đầu nhìn cô, nói: "Anh không sao, còn em? Em không sao chứ?"

Lam Tổ Hình lắc đầu nhưng nhớ lại cảnh tượng đáng sợ vừa rồi, không kìm được, nước mắt rơi lã chã. Anh Hạo Đông vội nhìn khắp người cô rồi ánh mắt dừng lại nơi cổ áo bị giật tung kia, trong mắt ánh lên nỗi đau xót vô hạn. Lặng lẽ vuốt cánh tay, anh cẩn trọng cài lại khuy áo ngoài cho cô.

Lúc này, trong lòng Lam Tổ Hình dấy lên cảm giác tội thân vô hạn, cô gục mặt vào vai anh, òa khóc. Lần đầu tiên bị bỏ dượng giờ trò đời bại, cô chỉ biết chạy trốn rồi khóc lóc một mình. Nhưng lần này, cuối cùng đã có một bờ vai để cô có thể dựa dẫm. Nước mắt lã chã tuôn rơi nhưng cô không còn cảm thấy cô đơn nữa.

Anh Hạo Đông để mặc Lam Tổ Hình gục khóc trên vai mình, anh không nói một lời, chỉ nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Ở trong con ngõ sâu hun hút và tối đen như mực này, họ dựa sát vào nhau, truyền cho nhau hơi ấm.

2.

Nửa đêm, đột nhiên nhận được điện thoại từ đồn cảnh sát, bà Diệp giật mình thon thót, mau chóng cùng ông Diệp bắt taxi đến đó.

Sự việc ảm ỉ đến tai cảnh sát là nằm ngoài ý muốn của Lam Tổ Hình và Anh Hạo Đông. Lúc xảy ra xô xát với Thân Đông Lương, có một cặp tình nhân tình cờ đi ngang qua đầu ngõ. Họ không dám vào trong xem xảy ra chuyện gì mà lập tức gọi điện báo cảnh sát. Lúc cảnh sát ập đến, Lam Tổ Hình và Anh Hạo Đông đành ái ngại nhìn nhau rồi cùng theo họ về cục cảnh sát.

Khi Anh Hạo Đông biết được người đàn ông trung niên có ý đồ cưỡng bức Lam Tổ Hình này chính là Thân Đông Lương - bỏ dượng cô, anh lại cảm thấy dễ cảnh sát ra mặt xử lý việc này cũng tốt.

"Lão hết lần này đến lần khác có ý đồ bắt chính với em, lão đáng phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Tổ Hình, em kể toàn bộ sự việc từ trước đến nay cho các anh cảnh sát nghe đi. Nếu bỏ qua cơ hội này thì lão sẽ càng được nước mà làm già đây!"

Lam Tổ Hình viết một bản tường trình rất dài, nói rõ cô và Thân Đông Lương từng có quan hệ con gái - bỏ dượng nhưng ông ta luôn tìm cách để cưỡng bức cô.

Anh Hạo Đông cũng phải viết tường trình. Lúc đó, anh nghe thấy tiếng kêu cứu rồi chạy đến đó, phát hiện Thân Đông Lương đang cưỡng bức Lam Tổ Hình, sau đó anh đã đánh nhau với ông ta.

Viên cảnh sát trẻ có chút ngạc nhiên. "Theo như những gì anh viết thì khi sự việc xảy ra, anh đang đứng trước tòa cao ốc Tử Kinh ở đường đối diện, chỗ đó cách con ngõ nhỏ khá xa, sao anh có thể nghe thấy tiếng kêu cứu của Lam Tổ Hình được?"

Anh Hạo Đông ngơ ngác, đáp: "Tôi... tôi cũng không biết, khi đó tôi có cảm giác... có người đang gọi tên tôi."

"Cảm giác?" Viên cảnh sát trẻ nhìn anh về hứng thú, nói: "Anh cảm giác có người đang gọi anh, sau đó liền chạy qua đường, đi đứng đến con ngõ nhỏ ở phố đối diện để xem ư?"

Ánh mắt của Anh Hạo Đông hơi hoảng hốt. "Đúng, cảm giác của tôi dẫn tôi đi đến đó. Bất luận anh có tin hay không thì sự thật chính là như vậy."

Viên cảnh sát trẻ nhìn anh hồi lâu, không nói gì thêm.

Lấy xong khẩu cung, phía cảnh sát tiên hành xác nhận những vết thương trên người họ rồi ghi vào hồ sơ. Thân Đông Lương cũng đã bị thâm vằn xong, một viên cảnh sát áp giải ông ta đi qua cửa. Trên đầu ông ta cuốn một lớp băng trắng, sắc mặt tái nhợt, ông ta đã tỉnh táo hơn, sự bạo ngược và hơi rượu đã nhạt đi quá nửa. Ông ta cất giọng thảm thương: "Ngài cảnh sát ngài nói tôi sẽ bị phạt tù ư? Không nghiêm trọng đến vậy chứ? Chẳng qua tôi chỉ uống nhiều hơn mọi hôm mấy cốc rượu nên nhất thời hồ đồ, tôi biết tôi sai rồi. Có thể tha cho tôi một lần được không? Sau này tôi đảm bảo sẽ không tái phạm nữa."

Vừa nhìn thấy Lam Tổ Hinh, ông ta liền kêu la không ngớt: "Tổ Hinh, con đừng tố cáo bố, bố bảo đảm sau này sẽ không đến làm phiền con nữa, con tha thứ cho bố một lần đi!"

Lam Tổ Hinh khinh ghét, quay đầu đi hướng khác. Trước đó, cô đã bỏ qua một lần rồi, ông ta vẫn chứng nào tật nấy. Anh Hạo Đông nói rất đúng, với loại người này, không thể cho thêm cơ hội nữa.

Một lát sau, vợ chồng ông bà Diệp đến, vừa nhìn thấy Lam Tổ Hinh, bà Diệp liền truy vấn ngay: "Tổ Hinh, đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao quần áo của cháu lại rách tuộm thế này?"

Viên cảnh sát họ Tôn giải quyết vụ việc đứng bên cạnh đáp: "Bà là bà Diệp phải không? Vừa rồi cháu gái bà suýt bị kẻ khác cưỡng hiếp trong một con ngõ nhỏ. Chúng tôi đã kịp thời bắt giữ đối tượng rồi, chúng tôi sẽ khởi tố hắn ta theo đúng pháp luật."

Bà Diệp nghe thấy thế thì thất kinh, "Tổ Hinh, tên khốn nạn nào đã cưỡng hiếp cháu?"

Ánh mắt bà đảo dác nhìn khắp phòng cảnh sát, bất chợt liếc thấy Anh Hạo Đông đang ngồi im lặng ở một góc. Sau khi sững sờ giây lát, bà liền hùng hổ xông đến, "bộp", một cái tát nặng nề giáng xuống mặt anh, bà gầm lên: "Anh Hạo Đông, hóa ra lại là tên khốn nạn này đây. Mày cứ đợi đó, lần này, tao nhất định sẽ kiện cho mày ngồi tù!"

"Dì..." Lam Tổ Hinh vội vã kéo bà lại. "Dì hiểu lầm rồi, không phải Anh Hạo Đông đâu."

Viên cảnh sát họ Tôn cũng ngạc nhiên lên tiếng: "Bà Diệp sao bà lại đánh cậu ấy? Chính cậu ấy đã cứu Lam Tổ Hinh đó!"

Bà Diệp sững sờ. "Anh nói gì?"

"Bà cứ hỏi cháu gái bà thì biết, tối nay nếu không có Anh Hạo Đông kịp thời cứu giúp thì e rằng Lam Tổ Hinh đã bị lão già kia cưỡng hiếp rồi."

Bà Diệp nhất thời choáng váng, biết mình đã hiểu lầm nhưng không hề có ý xin lỗi Anh Hạo Đông. Lúc này, Anh phu nhân cũng đã đến, thấy vợ chồng nhà họ Diệp và Lam Tổ Hinh cũng ở đây, trên má Anh Hạo Đông còn in dấu tay, bà vừa sợ vừa giận nói: "Hạo Đông, mặt con sao thế? Đã xảy ra chuyện gì?"

Anh Hạo Đông trả lời qua loa: "Mẹ, không sao đâu, hiểu lầm thôi ạ!"

Viên cảnh sát họ Tôn đành ra mặt, kể lại tường tận câu chuyện cho hai bên gia đình nghe. Anh phu nhân nghe xong, thở phào một tiếng. Bà tưởng Anh Hạo Đông lại xảy ra xô xát gì đó với Diệp gia, đến nỗi hai vợ chồng họ phải báo cảnh sát, hóa ra là vậy. Rõ ràng con trai bà có lòng tốt cứu người nhưng lại bị người ta giáng cho một cái tát, bà không kìm được, gay gắt nói: "Cảnh sát Tôn, nói như vậy thì tối nay, Hạo Đông nhà tôi đã làm chuyện trọng nghĩa cứu người, nhưng tại sao không nhận được một lời cảm ơn mà còn bị người ta đánh trả chứ?"

Cảnh sát Tôn cười trừ, nhìn bà Diệp, nói: "Là bà Diệp đã hiểu lầm thôi. Bà Diệp, giờ bà đã rõ mọi chuyện rồi, cũng nên nói lời cảm ơn cậu thanh niên này chứ nhỉ?"

Bà Diệp không có ý hợp tác, mà đành mặt, nói với Anh Hạo Đông: "Cái tát vừa rồi coi như tôi đánh thay U Đàm. Cậu không cảm thấy oan uổng đó chứ?"

Rốt cuộc bà vẫn không chịu xin lỗi, Lam Tổ Hinh đành nhìn Anh Hạo Đông với ánh mắt đầy vẻ xin lỗi và ái ngại. Anh nhìn cô, khẽ lắc đầu như muốn nói anh không sao. Khoảnh khắc hai ánh mắt giao nhau đó, cô và anh đều thấu hiểu tâm sự của nhau.

Sau khi về đến nhà, bà Diệp cẩn thận xem xét những vết bầm tím trên người Lam Tổ Hinh, đau xót nói: "Tổ Hinh, hóa ra cháu còn một người bố dượng không bằng loài cầm thú như vậy, vì sao trước đây cháu không nói cho dì biết?"

"Dì, không phải cháu cố ý muốn giấu dì, chỉ là cháu thực sự không muốn nhắc tới ông ta."

Bà Diệp thở dài. "Cũng phải, cái đồ xấu xa, khốn nạn đó! Được rồi, sau này, hắn không thể đến làm phiền cháu được nữa đâu. Dì nhất định sẽ kiện đến

cùng để hấn phải ngồi tù."

"Dì..." Lam Tổ Hình khẽ nói. "Tối nay may mà có Anh Hạo Đông cứu cháu, thế mà dì chưa phân rõ phải trái, trắng đen đã đánh anh ấy rồi."

"Dì đã nói rồi, cái tát đó coi như dì đánh thay U Đàm. Nó đã hại chết U Đàm, dì tát nó bao nhiêu cái cũng không có gì là quá đáng."

"Nhưng mà dì à, việc gì ra việc đó chứ!"

Bà Diệp nói lảng sang chuyện khác; "Muộn lắm rồi, đi đi chuẩn bị nước cho cháu tắm. Tắm rửa sạch sẽ bằng nước ấm rồi đi ngủ đi nhé!"

Lam Tổ Hình cũng biết bà Diệp sẽ không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, nhưng cô vẫn muốn nói giúp Anh Hạo Đông mấy câu. Bất luận thế nào, cô cũng sẽ gắng sức giúp anh trong chuyện này.

Trên đường về nhà, Anh phu nhân quan sát sắc mặt Anh Hạo Đông rồi cẩn trọng hỏi: "Hạo Đông, cảnh sát Tôn nói nơi hai đứa xảy ra chuyện là trên đường Tùng Lĩnh. Sao con lại có mặt ở đường Tùng Lĩnh? Lẽ nào con đến tòa cao ốc Từ Kinh ư?"

Anh Hạo Đông im lặng một hồi rồi nhẹ nhàng gạt đầu. "Vâng, con định lên trên xem một chút nhưng chưa kịp lên thì đã nghe thấy tiếng kêu cứu của Lam Tổ Hình."

Anh phu nhân nhẹ nhàng xoa cổ con trai, vừa nãy, khi ở đồn cảnh sát, bà đã tình mắt phát hiện ra vết bầm tím trên cổ anh, vừa nhìn liền biết đó chính là dấu tay. Bà xót xa nói: "Hạo Đông, con không được khỏe, sao lại mạo hiểm xông vào đó cứu người chứ? Ngộ nhớ..."

Anh Hạo Đông ngắt lời mẹ: "Mẹ, chẳng phải con không sao rồi ư? Mẹ còn nói ngộ nhớ làm gì chứ!"

Anh phu nhân thở dài, không nói về chủ đề này nữa. "Hạo Đông, sao con lại muốn đến tòa cao ốc Từ Kinh?"

"Con muốn đi xem một chút."

"Có gì đáng xem chứ! Con làm vậy chẳng phải là tự tìm đến sự khó chịu sao? Đừng đến đó nữa, mẹ đã niêm phong căn hộ đó rồi, con có tới cũng không vào được đâu."

Anh Hạo Đông trừng mắt nhìn bà, nói: "Mẹ, mẹ niêm phong căn hộ đó rồi sao?"

"Đúng, con suýt mất mạng ở đó, mẹ thấy căn hộ ấy không tốt lành gì nên niêm phong rồi. Chìa khóa cũ của con không mở được đâu. Hạo Đông, con nghe lời mẹ, đừng đến đó nữa nhé!"

Anh phu nhân đã thay chìa khóa, Anh Hạo Đông biết bà sẽ không bao giờ đưa chìa khóa mới cho anh. Anh đành thở dài, không nói, quay đầu nhìn cảnh vật bên ngoài cửa xe, trong đôi mắt ánh lên vẻ bối rối vô hạn. Tối nay, dường như anh đã nhớ ra được chút ký ức mà bản thân anh đã quên mất, nhưng nó không rõ ràng lắm, anh vẫn chưa thể nhớ ra rốt cuộc tổ hóm đó giữa anh và Diệp U Đàm đã xảy ra chuyện gì.

3.

Sau khi trải qua đêm Valentine đáng sợ đó, có lẽ bởi quá kinh hãi và phải chịu gió lạnh nên đêm đó, Lam Tổ Hình bị sốt.

Vì không muốn làm phiền đến ông bà Diệp nên cô đã cố gắng chịu đựng, không nói tiếng nào. Cô khoác áo ngủ, rón rén bò dậy, đến chỗ tủ thuốc gia đình của nhà họ Diệp trong phòng khách, lấy hai viên thuốc hạ sốt uống rồi quay về giường ngủ tiếp. Tờ mờ sáng, trong lúc mơ màng, cô cảm thấy toàn thân khô chịu như bị lửa thiêu, cô hòng bông rớt, muốn bò dậy tìm nước uống nhưng hai chân vừa chạm xuống mặt sàn, trước mặt đột nhiên tối sầm, cơ thể mềm nhũn ngã nhào, không còn biết gì nữa.

Lúc tỉnh dậy thì đã thấy mình nằm trong bệnh viện, trên cổ tay cô còn cắm ống truyền dịch. Bà Diệp ngồi bên cạnh giường, thấy cô đã tỉnh thì thở phào nhẹ nhõm. "Tốt rồi, cuối cùng thì cháu cũng tỉnh, làm dì lo quá!"

Lam Tổ Hình thều thào nói: "Cháu bị sao vậy dì?"

"Cháu bị viêm phổi cấp tính, hôn mê gần hai ngày rồi. Con bé này, cháu bị sốt, sao lại không gọi dì dậy chứ? Nửa đêm lặng lẽ lần mò thuốc, nước rồi ngất đi, ngã ngay ở cạnh giường. Đến tận sáng hôm sau, dì thấy cháu mãi vẫn chưa ngủ dậy, lo lắng mở cửa phòng thì thấy cháu toàn thân lạnh ngắt, nằm trên nền nhà, trán nóng rực. Bị nhiễm lạnh nên bệnh chuyển sang viêm phổi cấp tính. Tổ Hình, dì đúng là chưa chăm lo tốt được cho cháu." Bà Diệp thở dài, tự trách mình.

"Dì à, cháu vốn không muốn mang lại nhiều phiền phức cho mọi người, nhưng không ngờ lại càng khiến chú dì phiền phức hơn. Cháu xin lỗi!"

"Bây giờ cháu còn nói xin lỗi với dì sao? Tổ Hình, rốt cuộc cháu vẫn coi dì như người ngoài, không thể gần gũi với dì như con gái gần gũi mẹ, nếu không, đêm hôm kia, cháu chỉ cần gọi dì một tiếng thì bệnh đã không đến mức nghiêm trọng như thế này rồi."

Đúng là như vậy, Lam Tổ Hình luôn cố gắng hết sức để không gây thêm phiền phức cho Diệp gia. Tuy bà Diệp đối xử với cô rất tốt nhưng cô cũng giống như Lâm Đại Ngọc, chỉ ở nhờ Già phú mà thôi, cho dù được yêu thương, bao bọc nhưng vẫn luôn cẩn trọng, để ý đến thái độ của người khác, không dám nói nhiều hơn một câu, đi nhiều hơn một bước. Suy cho cùng, không phải nhà mình thì rất khó tỏ ra tự nhiên.

Hôn mê trên giường bệnh hai ngày, Lam Tổ Hình vẫn chưa ăn gì, bà Diệp bón cho cô ăn được nửa bát cháo trắng. Ăn được chút ít khiến cô tỉnh táo hơn nhiều, bác sĩ đến kiểm tra, hài lòng nói: "Bệnh nhân đã hạ sốt rồi, không có vấn đề gì nghiêm trọng. Theo dõi thêm một, hai ngày nữa là có thể xuất viện."

Bà Diệp nói lời cảm ơn rồi tiễn bác sĩ ra tận hành lang, hỏi ông xem cần phải bổ sung dinh dưỡng cho bệnh nhân như thế nào. Bác sĩ nói cho bà biết một số loại thực phẩm nên ăn và không nên ăn, bà chăm chú ghi nhớ. Sau đó, bảo Lam Tổ Hình nằm nghỉ, bà đi siêu thị mua đồ, về nhà làm bữa tối bổ dưỡng cho cô.

Sau khi bà Diệp đi được một lát, ngoài cửa phòng khép hờ vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ rồi cánh cửa mở ra. Lam Tổ Hình quay đầu nhìn, thấy Anh Hạo Đông cầm một bó hoa ly đứng ở cửa. Người chưa vào, hương hoa đã thoang thoảng bay đến. Cô vừa ngạc nhiên vừa vui mừng hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Anh Hạo Đông đến bên giường, đưa bó hoa cho cô, nói: "Nghe nói em bị bệnh, anh đến thăm em." Ngừng một lát, anh lại nói: "Anh định tặng hoa tổ hình nhưng tất cả các tiệm hoa quanh đây đều không có, họ nói mùa này hoa tổ hình không nở."

Lam Tổ Hình vui vẻ ôm bó hoa ly thơm ngát, trắng như tuyết vào lòng, nghe anh nói vậy, niềm vui trào dâng trong lòng cô. Cô khẽ hỏi: "Sao anh biết em bị bệnh? Sao lại biết em nằm ở bệnh viện này?"

"Hai hôm nay em xin nghỉ ốm, không đi học, anh đã nhờ Thẩm Mỹ Kỳ giả làm bạn học của em, gọi đến Diệp gia hỏi thăm bệnh tình của em. Di em đã nói cho cô ấy biết."

Hóa ra là vậy, anh còn bỏ công sức đi nghe ngóng tin tức của cô sao? Trong lòng Lam Tổ Hình rất bồi ngạo ngọt ngào. "Cảm ơn anh! Anh đến thật đúng lúc, di em cũng mới rời đi chưa lâu."

Anh Hạo Đông ngập ngừng một lát rồi nói sự thực "Không phải đúng lúc như vậy đâu, anh đã đến từ sớm, thấy bà ấy vẫn còn trong phòng bệnh, anh đành đợi ở bên ngoài."

Lam Tổ Hình hơi sững sờ nhưng lại cảm thấy ngọt ngào hơn. "Vậy anh đã đợi rất lâu rồi à?"

"Cũng không quá lâu."

Anh Hạo Đông trả lời rất bình thản, thực ra, anh đến từ sáng sớm nhưng bà Diệp ở mãi trong phòng bệnh, không thấy ra, anh đành ở bên ngoài chờ đợi. Đến tận hơn ba giờ chiều, cuối cùng anh cũng thấy bà Diệp xách túi rời đi. Anh còn cẩn thận nhìn theo bà ra khỏi cổng bệnh viện, ngồi lên một chiếc taxi đi xa rồi mới dám gõ cửa, đi vào thăm cô. Vì anh biết, nếu bị bà Diệp phát hiện, bà ấy đánh chửi anh cũng chẳng sao, chỉ sợ Lam Tổ Hình sẽ thấy khó xử.

"Bây giờ em cảm thấy sao rồi? Đã thấy đỡ hơn chưa?"

Lam Tổ Hình khẽ gật đầu. "Em khỏe hơn nhiều rồi!"

Anh Hạo Đông chăm chú nhìn cô. "Ồm có hai ngày mà em gầy đi nhiều quá! Em muốn ăn gì không? Anh đi mua."

Đối mặt với ánh mắt quan tâm của anh, tâm lý can trọng, dè chừng, sợ làm phiền người khác trước đây của Lam Tổ Hình bỗng chốc tan biến.

"Hồi bé, mỗi lần bị ốm, mẹ em đều mua quýt múi đóng hộp cho em. Vị chua chua ngọt ngọt, ngon lắm! Có lúc em thèm ăn quýt múi đóng hộp quá, còn giả bệnh lừa mẹ nữa."

Anh Hạo Đông nghe thấy vậy thì ngẩn ngơ, tuy đã từng nghe Lam Tổ Hình kể sơ qua về hoàn cảnh gia đình mình, biết cô và mẹ sống rất khó khăn nhưng quýt múi đóng hộp chẳng phải thứ gì quá đắt đỏ mà bị ốm mới có thể được ăn. Tâm trạng của anh bất giác trở nên phức tạp.

"Quýt múi đóng hộp đúng không? Em đợi anh một lát, anh đi mua cho em ngay."

Chẳng mấy chốc, Anh Hạo Đông đã mang về hai lọ quýt múi đóng hộp, mở nắp lọ, cầm thìa rồi đưa cho cô. Chợt thấy tay cô đang cầm kim truyền dịch, anh ngừng lại, ngập ngừng một lát rồi nói: "Tay em đang phải truyền dịch, để anh bón cho em ăn nhé!"

Lam Tổ Hình đỏ mặt, đáp: "Phiền anh quá!"

"Không sao!"

Anh Hạo Đông cố giữ bình tĩnh bón cho cô từng thìa quýt. Cô cũng cố gắng ăn một cách hết sức tự nhiên, nhưng mặt anh và mặt cô đều đỏ ửng, nóng rực.

Bỗng cánh cửa phòng bệnh hé mở, Quảng Viễn xách giỏ hoa quả đứng ở cửa, nhìn hai người đang ngồi trước mặt bón cho nhau ăn, anh đứng im, ngo ngác như bị trúng tà.

Sự xuất hiện bất ngờ của Quảng Viễn khiến Lam Tổ Hình đỏ người. Anh Hạo Đông cũng hơi sững sờ, ba người nhất thời không biết nói gì, căn phòng hoàn toàn rơi vào trạng thái im lặng. Một lát sau, Lam Tổ Hình bình tĩnh trở lại, lên tiếng trước: "Quảng Viễn, anh đến thăm em sao? Vào trong ngồi đi!"

Quảng Viễn nhấc chân đi vào trong, vẫn không nói lời nào. Anh Hạo Đông đứng lên, đặt lọ quýt múi đóng hộp xuống, thấp giọng nói: "Anh đi trước"

đây!"

Lam Tổ Hình gật đầu, mặc dù trong lòng cô thấy không nỡ nhưng cũng hiểu Anh Hạo Đông nên rời đi trước thì tốt hơn. Cô không muốn Quảng Viễn lại có cơ sinh sự với anh.

Nhưng lần này, Quảng Viễn lại tỏ ra rất bình tĩnh. Anh chỉ im lặng đứng một bên, lạnh lùng nhìn Anh Hạo Đông rời đi, từ đầu tới cuối không nói một lời. Đợi Anh Hạo Đông đi rồi, anh mới buồn bã nhìn Lam Tổ Hình, nói: "Anh nghe bác gái nói, tôi đó em lại gặp ông bố dượng và chính Anh Hạo Đông đã cứu em. Vậy là bây giờ bất luận anh và hai bác Diệp có nói gì về anh ta, em sẽ càng không tin. Phải vậy không?"

Lam Tổ Hình thừa nhận: "Em tự biết nhận xét người khác như thế nào. Anh Hạo Đông mà em quen không giống như những gì mọi người vẫn nói."

Quảng Viễn cười khổ. "Cảnh em và anh ta ở bên nhau ban nãy rất thân mật, thực ra em đã thích anh ta từ lâu rồi, đúng không?"

Hai má Lam Tổ Hình đỏ ửng, cô cúi xuống, không trả lời nhưng sự im lặng của cô đã mặc nhiên công nhận điều đó là đúng. Quảng Viễn ngo ngắc nhìn cô hồi lâu, đột nhiên lại hỏi: "Vậy anh ta thì sao? Anh ta cũng thích em chứ? Anh ta tìm đủ mọi cách để tiếp cận em, lẽ nào em không cảm thấy anh ta chỉ coi em là thể diện của U Đàm thôi sao?"

"Không, Quảng Viễn, tuy lúc mới quen Anh Hạo Đông, em đã lấy thân phận của chị U Đàm để ở lại bên cạnh anh ấy, nhưng từ khi thần trí anh ấy tỉnh táo, anh ấy vẫn biết rất rõ em là Lam Tổ Hình, không phải Diệp U Đàm. Anh ấy cũng không đối xử với em thân mật như với chị U Đàm nữa. Trái lại, người coi em là thể diện của chị U Đàm vẫn luôn là anh."

Những lời Lam Tổ Hình nói khiến Quảng Viễn im lặng hồi lâu, sắc mặt anh càng lúc càng xám xịt, cuối cùng đành buông tiếng thở dài. "Tổ Hình, em và Anh Hạo Đông cứ ngăm ngăm qua lại thế này, bác gái biết được sẽ tức chết đó!"

Lam Tổ Hình nhìn anh. "Ý anh là anh sẽ nói cho đi em biết sao?"

"Anh không có ý đó, anh chỉ muốn em biết một sự thực. Giấy không thể bọc được lửa, sớm muộn gì cũng có ngày bác ấy sẽ biết. Anh Hạo Đông lỡ tay giết chết U Đàm, em lại có quan hệ riêng tư với anh ta, bác ấy mà biết thì sẽ phản ứng thế nào đây, em đã từng nghĩ đến hậu quả chưa?"

Lam Tổ Hình không muốn nói với anh về vấn đề này nữa. "Quảng Viễn, đây là chuyện riêng của em, em tự biết cách xử lý."

Quảng Viễn không nói được gì nữa, thờ dãi im lặng, rồi đi.

4.

Ngày hôm sau, Lam Tổ Hình xuất viện.

Bà Diệp đến đón cô từ sớm. Cô y tá trực ban hôm nay rất thân thiện và nhiệt tình, đưa bà đi chỗ này, chỗ kia để làm hết các thủ tục xuất viện. Bà luôn miệng nói lời cảm ơn: "Tần tiểu thư, cảm ơn cô rất nhiều!"

"Đừng khách sáo!" Cô y tá họ Tần nở nụ cười rất dịu dàng, còn không quên dặn dò Lam Tổ Hình: "Sau khi xuất viện, chỗ thuốc này cô phải tiếp tục uống hết, không được bỏ đâu đấy!"

Lam Tổ Hình vừa gật đầu vừa chăm chú nhìn cô ấy. Cô thấy cô y tá họ Tần này rất quen, hình như cô đã gặp ở đâu rồi nhưng nhất thời không nhớ ra. Ánh mắt cô lướt qua cái tên trên tấm thẻ y tá đeo trước ngực cô ấy - Tần Tú Nhuận. Đúng là người sao tên vậy, một cô gái vô cùng xinh đẹp và ôn hòa.

Ra viện, Lam Tổ Hình vẫn cầm theo hai chiếc lọ quýt múi đóng hộp đã ăn hết về nhà, cô không nỡ vứt nó đi. Chiếc lọ hình trụ được làm bằng thủy tinh rậm mờ, có nắp đậy màu vàng cam rất đẹp, có thể dùng để làm cốc uống nước.

Thế là cô liền có hai chiếc lọ uống nước. Một để ở nhà, một mang đến trường.

Hôm quay lại trường, cô lập tức đi tìm Anh Hạo Đông. Vì trong ba lô của cô còn chùm chìa khóa của anh, từ hôm bị ốm phải nằm viện, cô không có dịp để trả lại anh.

Anh Hạo Đông hơi ngạc nhiên, nhận lấy chùm chìa khóa. "Hóa ra em đã nhặt được, anh tưởng mình đánh mất nó rồi, còn bảo bà Chu làm cho anh một bộ mới."

"Vậy à? Nếu em báo anh sớm hơn một chút thì tốt rồi nhưng không sao, anh cất nó đi để dự phòng cũng được."

Anh Hạo Đông nhét chùm chìa khóa vào túi quần, sau đó lôi từ trong ba lô ra một món đồ, đưa cho Lam Tổ Hình. "Này, cho em đấy!"

Đó là một lọ quýt múi đóng hộp, nhãn hiệu giống hệt hai lọ anh đã mua cho cô ở bệnh viện hôm đó. Lam Tổ Hình hơi sững sờ, lẽ nào anh quay lại chỗ đó để mua cho cô sao?

Nhận ra sự nghi hoặc của cô, Anh Hạo Đông nhét chiếc lọ vào tay cô, nói: "Muôn ăn quýt múi đóng hộp thì cứ đến tìm anh. Anh đã mua hết số quýt múi đóng hộp trong cửa tiệm gần bệnh viện kia rồi, vốn định mang hết đến phòng bệnh cho em nhưng nghĩ đi em nhìn thấy sẽ gặng hỏi nên anh chỉ cầm hai lọ vào, chỗ còn lại đặt hết vào cốp xe của A Thái, sau đó, anh lại bảo A Thái mang để chúng vào trong tủ đựng đồ của anh ở trường, bây giờ trong tủ có khoảng hơn hai mươi lọ quýt múi đóng hộp. Lúc nào em muốn ăn cứ đến tìm anh."

Lam Tố Hình nghe thấy vậy thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. "Anh mua nhiều thế thì em phải ăn đến khi nào mới hết đây?"

"Cứ từ từ mà ăn. Đứng rồi..." Anh Hạo Đông lấy chùm chìa khóa kia ra, gỡ một chiếc chìa khóa nhỏ, đưa cho cô. "Đây là chìa khóa tủ đựng đồ của anh, dù gì cũng thừa một chiếc, cho em đó. Bất cứ lúc nào em muốn ăn quýt, không cần tìm anh, mà có thể tự đi lấy."

Giọng của anh nghe thì có vẻ rất thân thiện nhưng anh đang cố gắng giữ bình tĩnh để Lam Tố Hình đừng hiểu lầm mà từ chối tấm lòng của anh. Cô trân trọng cầm lấy chiếc chìa khóa nhỏ xinh đó, nhìn anh, cười rạng rỡ. "Anh cũng ăn cùng nhé! Nếu không, một mình em không thể ăn hết được chỗ đó đâu."

Anh Hạo Đông không thích ăn quýt lắm vì anh sợ chua nhưng khi nhìn nụ cười rạng rỡ của Lam Tố Hình, anh bất giác khẽ gật đầu. "Được!"

Bà Diệp phát hiện hằng ngày, sau khi tan học, Lam Tố Hình đều mang về nhà một lọ quýt múi đóng hộp không

Bà nghi hoặc hỏi: "Tố Hình, ngày nào cháu cũng mua quýt múi đóng hộp ăn sao?"

"Vâng ạ! Cháu thích ăn món này lắm."

"Cháu thích ăn à? Vậy khi nào đi siêu thị, đi sẽ mua một thùng về cho cháu ăn dần nhé!"

"Không cần đâu dì, tự cháu mua là được rồi ạ!"

"Ăn hết rồi cháu còn đem lọ về nhà làm gì?"

"Ừm... Cháu thấy chiếc lọ thủy tinh râm mờ này rất đẹp. Gần đây, cháu và mấy bạn nữa đang học làm hoa lụa, cháu muốn giữ lại những chiếc lọ này để làm bình hoa." Lam Tố Hình cố nghĩ lí do.

Làm bình hoa cũng không thể dùng hết số lọ này. Dì thấy trên bàn học của cháu đã bày năm, sáu cái rồi."

Lam Tố Hình không biết nên nói gì, thế là từ hôm sau, cô không mang lọ về nhà nữa, mà cất hết vào trong tủ đựng đồ của mình ở trường. Đồ trong tủ tương đối nhiều, những thứ như quần áo thể thao, giày thể thao, sách vở... đã chiếm hơn nửa diện tích, thêm mấy cái lọ nữa thì không còn chỗ để, đành xếp chồng từng chiếc trong góc tủ.

Buổi chiều, học môn thể dục, lúc Lam Tố Hình đến tủ đựng đồ lấy quần áo thể thao, không cẩn thận đã làm đổ chồng lọ chất cao trong góc tủ, từng chiếc lọ rơi xuống, cô hoảng hốt đỡ lấy, rồi cuộc đón được cái này thì để rơi cái kia, "cạch" một tiếng, một chiếc lọ rơi xuống đất, vỡ tan.

Lam Tố Hình vô cùng đau lòng, tựa như đồng thủy tinh vỡ kia không phải là một chiếc lọ bình thường mà là chiếc đĩa ngọc vậy. Cô ngồi xuống, nhặt từng mảnh vỡ, không nỡ ném vào trong thùng rác mà gỡ chiếc khăn lụa vuông màu xanh lam buộc trên cổ xuống, cẩn thận bọc lại.

Có người đi đến bên cô, kinh ngạc nói: "Lam Tố Hình, chỉ là chiếc lọ thủy tinh vỡ thôi mà, sao cô còn nhặt lại làm gì?"

Lam Tố Hình quay lại nhìn, thì ra là Thẩm Mỹ Kỳ, vẻ mặt cô ta ngạc nhiên đến tột độ, nhìn cô chằm chằm. "Là vật có ý nghĩa với cô thế sao?"

"Đúng vậy!" Lam Tố Hình không muốn giải thích nhiều, chỉ trả lời qua loa. Nhưng Thẩm Mỹ Kỳ lại nhanh mắt nhìn thấy trong ngăn tủ đựng đồ đang mở kia còn rất nhiều lọ thủy tinh giống hệt như vậy. Cô ta càng kinh ngạc "Chẳng phải còn nhiều lọ như vậy sao?"

Gò má Lam Tố Hình bất giác đỏ hồng, cô vội vàng nói lảng sang chuyện khác: "Thật ngại quá, Thẩm tiểu thư, tôi phải đến lớp thể dục rồi, tôi đi trước đây!"

Cô vội vàng cầm quần áo và giày thể thao rồi khóa tủ, rồi đi, không để ý đến vẻ mặt đầy nghi hoặc của Thẩm Mỹ Kỳ.

Sự nghi hoặc của Thẩm Mỹ Kỳ đột nhiên được sáng tỏ khi gặp Anh Hạo Đông.

Anh đang ngồi một mình trên con dốc trải dài cỏ xanh trong vườn trường, ánh mặt trời phủ lên người anh một màu vàng chói. Bên cạnh anh là một lọ quýt múi đóng hộp, trong chiếc lọ thủy tinh trong suốt, những múi quýt vàng ươm, xếp chồng lên nhau, trên nền cỏ xanh non, càng trở nên nổi bật.

Thẩm Mỹ Kỳ vừa nhìn đã nhận ra ngay, lọ quýt múi đóng hộp bên cạnh Anh Hạo Đông có cùng nhãn hiệu với lọ Lam Tố Hình vừa làm vỡ. Hóa ra là vậy. Giờ thì cô ta đã hiểu tại sao Lam Tố Hình lại tỏ ra tiếc nuối nhặt mảnh thủy tinh vỡ đó như vậy.

Anh Hạo Đông ngồi một mình ở đây làm gì nhỉ? Cô quan sát anh một hồi, phát hiện ánh mắt anh đang chăm chú nhìn về sân thể dục phía xa xa. Ở đó có rất nhiều sinh viên đang học thể dục nhưng vẫn có thể nhận ra bóng dáng nhỏ nhắn của Lam Tố Hình trong đám người đó.

Thẩm Mỹ Kỳ liền hiểu ra, nếu như trước đây, cô sẽ cảm thấy rất đố kỵ và căm ghét Lam Tố Hình, nhưng bây giờ, cô đã có thể thoải mái đối diện với sự thật này. Tự đáy lòng cô thấy mừng thay cho Anh Hạo Đông, vì cuối cùng anh đã thoát được khỏi bóng tối của Diệp U Đàm, bắt đầu một cuộc sống mới.

Cô mỉm cười, đến gần anh, gọi: "Hạo Đông!"

Bước chân của cô rất khẽ, giọng nói cũng rất dịu dàng nhưng Anh Hạo Đông vẫn giật mình. "Mỹ Kỳ, là em à?"

Thắm Mỹ Kỳ cười, nói: "Hạo Đông, thích một cô gái nhưng chỉ dám đứng từ xa ngắm nhìn, đó không phải là phong cách trước kia của anh."

Anh Hạo Đông miễn cưỡng nở nụ cười. "Em nói gì vậy?"

Anh không thừa nhận, Thắm Mỹ Kỳ nhận ra có lẽ mình đã quá vội vàng phỏng đoán. Cô liền chuyển chủ đề, cảm lạnh quýt lên, nói: "Anh cũng thích ăn loại đồ hộp này sao? Hình như Lam Tổ Hình cũng rất thích, vừa rồi em nhìn thấy trong tủ đồ của cô ấy có rất nhiều chiếc lọ không như thế này."

Hạo Đông hơi sững sờ. "Lọ không?"

"Đúng vậy! Dường như cô ấy rất trân trọng những chiếc lọ đó, không nỡ vứt đi, còn nữa, vừa rồi cô ấy không cẩn thận làm vỡ một chiếc, cô ấy nhặt hết những mảnh vỡ, gói vào một chiếc khăn lụa cất vào trong tủ. Xem ra, cô ấy thực sự rất thích ăn loại này, đến mức đến chiếc lọ không và lọ vỡ cũng không nỡ vứt, anh nói xem có kỳ lạ không?"

Anh Hạo Đông hoàn toàn dờ dẫm, không đáp lại lời của Thắm Mỹ Kỳ, ánh mắt đột nhiên mơ màng biến ảo như có tầng sương khói bao phủ, biểu cảm trên khuôn mặt cũng trở nên vô cùng phức tạp.

Thắm Mỹ Kỳ nói xong, đứng dậy cáo từ: "Hạo Đông, em có việc phải đi trước đây. Anh cứ ngồi đây sưởi nắng nhé, tranh thủ tận hưởng sắc xuân đi!"

Tận hưởng sắc xuân ư? Có thể không? Đã có lúc, mùa xuân chính là mùa mà Anh Hạo Đông thích nhất. Bởi ánh mặt trời của mùa xuân vô cùng rực rỡ và ấm áp, không nóng bức như mùa hè, không khô khốc như mùa thu, càng không lạnh lẽo như mùa đông, ánh mặt trời của mùa xuân bao phủ khắp nơi, rực rỡ như những bông hoa đua nở trong nhà kính. Trong vườn hoa nhà anh, mỗi độ xuân về, khắp vườn lại ngào ngạt hương thơm.

Nhưng chính vào một ngày xuân của năm ngoái, đương giữa xuân yên hoa tam nguyệt, anh lại khiến Diệp U Đàm... Từ nay về sau, anh còn có thể hưởng thụ mùa xuân nữa sao?

Trong suốt buổi học thể dục, Lam Tổ Hình luôn cảm bồn chồn, bất an, cô vẫn buồn vì đã không cẩn thận, mất một chiếc lọ. Tuy Anh Hạo Đông mua rất nhiều quýt múi đóng hộp, chiếc lọ này chẳng qua chỉ là một trong số đó nhưng nó lại có ý nghĩa vô cùng đặc biệt đối với cô, cô không muốn thiếu mất chiếc nào. Cho nên, cô tuyệt đối sẽ không vứt đồng thủy tinh vỡ đó đi. Nhưng biết cất chúng ở đâu đây?

Lam Tổ Hình đang suy nghĩ thì nhìn thấy một bạn nam đang hăng hái tập xà, mấy đồng xu trong túi quần rơi xuống đất, kêu "coong" mấy tiếng, cô chợt nghĩ ra một cách.

Học hết tiết thể dục, cô thay quần áo rồi lập tức chạy đến chỗ tủ đựng đồ. Vừa vào hành lang, cô liền nhìn thấy Anh Hạo Đông đang đứng dựa vào tủ. Anh mặc áo khoác màu xanh đen, dưới ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, trông anh giống hệt một cái cây cao lớn, xanh tươi.

Cô hơi khựng lại, nhưng ngay sau đó lại chạy nhanh hơn, đến trước mặt anh, thờ dốc, hỏi: "Anh tìm em có việc gì à?"

Anh Hạo Đông nhìn bộ đồ thể thao cô cầm trong tay, quay người nhường chỗ nói: "Em cất đồ trước đi!"

"Ồ, vâng..." Lúc Lam Tổ Hình lấy chìa khóa định mở tủ, mới nhớ ra những chiếc lọ không đang đặt trong tủ. Nếu bị anh thấy thì ngại lắm! Nhưng đã mở khóa rồi, nhưng mở khóa rồi, không mở ra cũng không được, cô đành dùng tốc độ nhanh nhất, mở cánh cửa tủ, nhét bừa bộ đồ thể thao vào sau đó nhanh chóng định đóng cửa lại.

Nhưng dục tốc bất đạt, càng vội càng dễ bị loạn. Đồng lọ thủy tinh kia không được xếp ngay ngắn nên khi cô vừa luống cuống nhét quần áo vào, những chiếc lọ lại một lần nữa mất thăng bằng, lạch cạch đổ xuống. Tuy cô đã kịp đóng cửa lại nhưng vẫn có một chiếc lọ lăn ra khỏi khe cửa khép hờ. Cô đỡ chiếc lọ nhưng không kịp. Lúc cô bất lực nhìn chiếc lọ sắp rơi xuống đất thì một bàn tay to lớn đột nhiên đưa ra, chuẩn xác đón lấy.

Vừa quay lại, Lam Tổ Hình đã chạm phải ánh nhìn của Anh Hạo Đông. Cặp mắt sâu thẳm đó của anh luôn như nhìn thấu cõi lòng cô. Cô lúng túng cúi xuống, gò má bắt đầu nóng bừng, vẫn bị anh nhìn thấy rồi.

Anh Hạo Đông cầm chiếc lọ xem xét, sau đó rất tự nhiên, kéo cánh cửa tủ chứa đồ của cô ra, đặt chiếc lọ vào. Ánh mắt anh lướt qua từng chiếc lọ thủy tinh, cuối cùng chăm chú nhìn vào một vật. Đó là một túm khăn lụa màu xanh lam, anh chỉ nhìn mà không nói một lời.

Lam Tổ Hình lén ngược mắt nhìn anh, rồi nhìn theo ánh mắt anh tới bọc khăn lụa kia, gò má càng nóng, không ngừng lan rộng, đến khi mang tai cũng đỏ dần.

Ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ chiếu vào nơi hai người đang đứng, gió nhẹ mang theo hương cỏ thơm mát tràn qua ô cửa sổ, quần quýt quanh họ, không chịu tan. Ánh mặt trời rạng rỡ, gió xuân ấm áp, bên ngoài cửa sổ, một cây đào đang nở rộ, đầu đó còn vang vọng tiếng chim hót líu lo. Lam Tổ Hình đứng giữa ánh nắng mùa xuân, mái tóc đen tuyền, khuôn mặt trắng nõn, xinh đẹp, dịu dàng, hai gò má như cánh đào phớt, ửng hồng. Anh Hạo Đông ngây ngẩn ngắm nhìn rồi đột nhiên quay người, không nói tiếng nào, sai bước rồi đi.

Lam Tổ Hình nhìn theo bóng lưng anh, sững sờ hồi lâu, trên hai gò má nhạt dần. Cô biết lý do vì sao anh sao đột nhiên rời đi như vậy, cắn chặt môi, cô lấy bọc vải đựng những mảnh thủy tinh vỡ ra khỏi tủ đồ, ngắm nhìn nó hồi lâu.

Chẳng lẽ phải đem vứt nó thật sao? Cả những chiếc lọ thủy tinh này nữa? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô vẫn không nỡ. Suốt mười tám năm sống trên đời, những thứ Lam Tổ Hình có được chẳng là bao. Đối với cô, hơn hai mươi lọ quýt múi đóng hộp này chính là tài sản vô giá. Quýt múi đóng hộp khiến cô nhớ đến ký ức về mẹ, về tình mẫu tử, bây giờ, có Anh Hạo Đông, nó còn biểu hiện cho tình yêu đầu của thiếu nữ. Cô không thể vứt những

chiếc lọ này đi được.

Cầm bọc thủy tinh vỡ, Lam Tổ Hinh rời khỏi khu giảng đường, quyết định giữ nó lại và sẽ làm theo những gì mình đã suy tính trước đó.

Vừa ra khỏi cửa, cô liền sững sờ, Anh Hạo Đông đang ngồi ôm đầu bất động trên bậc tam cấp trước tòa nhà. Anh lại bị đau đầu ư? Cô vội vàng chạy tới gần. “Anh sao vậy? Thấy khó chịu sao?”

Anh Hạo Đông chậm chậm ngẩng lên, chăm chú nhìn bọc thủy tinh vỡ cô đang cầm trong tay. Nhìn cách cô cầm nó có thể nhận ra cô trân trọng nó như thế nào, anh hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Chiếc lọ vỡ rồi, mau vứt đi!”

Dường như lời có anh có hai tầng ý nghĩa. Anh không chỉ bảo cô vứt chiếc lọ đi mà còn ám thị với cô hãy vứt bỏ anh đi. Im lặng hồi lâu, Lam Tổ Hinh kiên quyết nói: "Không!"

Anh Hạo Đông đột nhiên trở nên kích động, gất lên: "Anh bảo em vứt đi!"

Vừa nói anh vừa bất ngờ duỗi tay ra, cướp lấy bọc thủy tinh vỡ, sau đó sai bước, đi về phía thùng rác ở cách đó không xa. Cô cuống quýt cản anh lại. "Anh Hạo Đông, trả lại cho em!"

Trong lúc giằng co, anh dùng lực bóp chặt bọc vải, mảnh thủy tinh sắc nhọn xuyên qua lớp lụa mỏng manh, cứa vào ngón tay anh, máu lan rộng trên chiếc khăn lụa màu xanh lam.

Lam Tổ Hinh kinh hãi. "Mau bỏ tay ra, anh bị chảy máu rồi!"

Anh Hạo Đông nhìn bàn tay nhuộm máu của mình, bỗng dờ dẫm, đứng bất động, để mặc Lam Tổ Hinh giằng lấy bọc thủy tinh vỡ rồi lấy giấy ăn cầm máu cho anh. Cô ảo não nói: "Xin lỗi anh, em không cẩn thận khiến anh bị thương rồi..."

Anh Hạo Đông bỗng trở nên vô cùng hoảng hốt, anh hết nhìn lòng bàn tay đầy máu của mình lại nhìn chăm chăm Lam Tổ Hinh ở trước mặt, ánh mắt mịt mờ như không có tiêu cự. Cô đã quá quen với biểu cảm này của anh, nó có nghĩa ký ức của anh lại bị khuấy động. Phải chăng vết máu này đã làm anh nhớ đến nhát dao ngày đó của Diệp U Đàm? Nghe nói, nhát dao đó đã khiến anh suýt mất mạng.

Không muốn để anh hồi tưởng khung cảnh đầy máu tanh đó, cô liền bịt chặt miệng vết thương bằng giấy ăn rồi dịu giọng hỏi: “Anh có đau không? May mà vết thương không sâu lắm, lát nữa mua băng urgo dán vào là được.”

Thần sắc của Anh Hạo Đông dần trở lại bình thường, anh chăm chú nhìn Lam Tổ Hinh, ánh mắt chan chứa nỗi bi thương, khẽ nói: “Vứt những mảnh thủy tinh vỡ này đi, em xem, chỉ cần bắt cần một chút thôi là em sẽ bị thương ngay.”

“Không đâu, em có cách này hay lắm.”

“Cách gì?”

“Anh đi cùng em.”

“Đi đâu?”

“Đi mua băng urgo cho anh, sau đó, mua thêm một thứ để cất những mảnh thủy tinh vỡ này nữa.”

Lam Tổ Hinh đưa Anh Hạo Đông đến một siêu thị gần trường học, mua ba chiếc băng urgo, một chiếc dán lên ngón tay bị thương của anh, hai chiếc còn lại đưa cho anh: “Mỗi ngày thay một lần, ba ngày nữa vết thương sẽ đóng vảy thôi.”

Sau đó, cô chọn trên giá hàng một chiếc hộp đựng tiền bằng vỏ dừa xinh xắn, vừa có lỗ nhỏ để nhét tiền xu vừa có nút đẩy hình vương để lấy tiền ra. Cô nhét hết những mảnh thủy tinh vỡ vào trong hộp, khẽ đưa lại gần tai, lắc lắc, những tiếng lạo xạo trong trẻo vang lên, vô cùng vui tai.

“Anh xem, rất hay phải không?”

Anh Hạo Đông đón lấy chiếc hộp, lắc khẽ, những mảnh thủy tinh vỡ đập vào thành hộp, kêu lạo xạo, thánh thót như tiếng chuông gió. Quả thật tâm hồn của Lam Tổ Hinh rất trong sáng và đặc biệt.

Anh không nói một lời, chỉ nhìn cô đầy trìu mến. Nhưng cái nhìn đó thôi đã nói lên tất cả rồi.

Anh Hạo Đông giành phần thanh toán chiếc hộp đựng tiền. Lam Tổ Hinh không có ý từ chối. Những gì mà anh mua tặng cô, cô đều cảm thấy rất vui và trân trọng nhận lấy.

Lam Tổ Hinh bày chiếc hộp đựng tiền cùng khung ảnh nhét tấm thiệp chúc mừng của Anh Hạo Đông ngay ngắn ở một góc bàn học. Buổi tối, khi học bài, cô vẫn thường cầm nó lên, lắc qua lắc lại để nghe tiếng lạo xạo vui tai, rồi khẽ nở nụ cười như đóa hoa tô hình nở rộ trong đêm tối.

Có vài thứ vốn vô cùng bình thường và không đáng nhắc đến, nhưng vì nó đến từ một người mà ta thầm thương trộm nhớ nên bỗng trở nên trân quý. Những món đồ bình thường hề qua tay người ấy liền như được dát vàng, lập tức có ý nghĩa hoàn toàn khác. Quý báu như châu như ngọc.

Chương 9: Thích Một Người, Vốn Đâu Cần Lý Do

Cảm giác rung động tinh tế này xuất phát từ cảm xúc không thể kìm nén. Giữa cảnh xuân, hai người nhìn nhau chăm chú, ánh mắt phiêu du tựa làn gió. Sự thấu hiểu giữa hai trái tim giống như khuy áo và khuyết áo, chìa khóa và ổ khóa, có hòa hợp thì mới mở ra được.

Ai là chìa khóa của ai? Và ai là ổ khóa của ai? Tất cả đều phải chờ vào cái duyên huyền diệu. Duyên là thiên ý, là thứ mà có cầu cũng chưa chắc đã được.

1.

Hằng ngày, Lam Tổ Hình đầu đến tủ đựng đồ của Anh Hạo Đông, lấy một lọ quýt mùi đóng hộp và để lại đó một chiếc kẹo. Những chiếc kẹo hoa quả xinh xắn được bọc trong lớp giấy bóng kính sắc sỡ, có khi là vị chanh, vị đào ngọt, có khi lại là vị dứa, vị dâu tây, mùi vị thanh thanh ngọt ngọt, rất ngon, đây là loại kẹo mà cô thích ăn nhất. Tuy biết phần lớn con trai đều không thích ăn đồ ngọt nhưng cô hy vọng anh sẽ thích chúng. Bởi luôn cảm thấy trong lòng anh toàn một vị đắng chát nên cô muốn để cuộc sống mỗi ngày của anh có chút dư vị ngọt ngào.

Không biết anh có hiểu được ý tứ của cô không nhưng sau mỗi lần đến đây lấy quýt, cô đều không thấy những chiếc kẹo kia đâu nữa. Có phải anh đã ăn rồi không? Cô mỉm cười, lại đặt vào đó một chiếc kẹo nữa, là vị quýt mà cô thích ăn nhất.

Đã thành thói quen, mỗi ngày, Anh Hạo Đông đều đến tủ đựng đồ để lấy kẹo. Những chiếc kẹo quả tròn xinh, đủ vị, đủ màu sắc như đỏ, xanh, cam, vàng... khi ngậm, vị ngọt ngào lan khắp khoang miệng.

Anh không thích ăn kẹo nhưng ngày nào tan học, anh cũng chạy ngay đến chỗ tủ đồ, chờ mong được nhìn thấy những viên kẹo đủ màu, việc mà từ trước đến nay, anh không nghĩ mình sẽ háo hức đến thế. Bóc lớp giấy bọc kẹo xinh xắn rồi như một đứa trẻ, anh cẩn thận vuốt phẳng tờ giấy, kẹp vào trang sách.

Tuy miệng không chịu thừa nhận nhưng Anh Hạo Đông không thể lừa dối được bản thân mình, chẳng biết anh đã thích Lam Tổ Hình từ khi nào. Tuy anh đã cố ý tránh né cô hết lần này đến lần khác nhưng có vài người và vài việc, có lẽ đã được số mệnh sắp đặt trước, trốn tránh thế nào cũng không được.

Anh cũng không biết lý do vì sao anh thích cô. Tuy cô và Diệp U Đàm có khuôn mặt giống hệt nhau nhưng lại là hai con người hoàn toàn khác biệt. Anh thích cô vì cô chỉ là Lam Tổ Hình mà thôi.

Thích một người, vốn đâu cần lý do. Cảm giác rung động tinh tế này xuất phát từ cảm xúc không thể kìm nén. Giữa cảnh xuân, hai người nhìn nhau chăm chú, ánh mắt phiêu du tựa làn gió. Sự thấu hiểu giữa hai trái tim giống như khuy áo và khuyết áo, chìa khóa và ổ khóa, có hòa hợp thì mới mở ra được.

Ai là chìa khóa của ai? Và ai là ổ khóa của ai? Tất cả đều phải chờ vào cái duyên huyền diệu. Duyên là thiên ý, là thứ mà có cầu cũng chưa chắc đã được.

Hôm nay, chiếc kẹo dành cho Anh Hạo Đông có vị quýt, chua chua, ngọt ngọt, rất ngon. Vị ngọt ngập tràn khoang miệng suốt quãng đường ngồi xe về nhà. Vừa bước vào, anh đã thấy Anh Duy Hạ và Mộ Dung San đang ngồi trong phòng khách, sắc mặt họ rất khó coi, như vừa cãi nhau xong. Anh nhanh chóng đoán ra mọi chuyện nhưng vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên, nói: “Anh cả, San San, sao hôm nay hai người lại rảnh rỗi về đây ăn cơm thế này?”

Mộ Dung San giận dữ nói: “Cơm nước gì chứ, sắp tức đến no cả bụng rồi đây.”

“Sao vậy?”

Cô ta hất hàm, nói: “Hỏi anh cả cậu đi.”

Anh Hạo Đông nhìn Anh Duy Hạ với ánh mắt dò hỏi, anh ta nhíu chặt mày, nhẩn nại nói: “San San, anh đã nói chỉ là hiểu lầm thôi mà, em còn muốn anh giải thích bao nhiêu lần nữa đây?”

“Hiểu lầm à? Em đã thấy tận mắt cô ta hôn anh, anh còn nói hiểu lầm cái gì chứ?”

“San San, như em nói đó, em thấy cô ta hôn anh chứ đâu phải anh hôn cô ta! Cô giá đó du học bên Anh, sống rất thoáng và bạo dạn, cô ta chủ động làm vậy, nếu anh có lỗi thì chỉ là do nhất thời không tránh kịp mà thôi.”

Anh Hạo Đông đứng bên cạnh, không lên tiếng, khi nghe thấy Anh Duy Hạ nói đến cô gái nào đó du học bên Anh về thì ngơ ngác, sau đó thầm thờ phào. Cô gái mặt mộc xuất hiện trong căn nhà ở đường Triền Dương đêm đó khá mảnh mai và dịu dàng, tuyệt đối không thể là cô gái bạo dạn trong câu chuyện này. Xem ra Mộ Dung San vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của cô ta, mà đang ghen với một cô gái Tây hóa nào đó.

“San San, xem ra chị thực sự hiểu lầm anh cả em rồi. Anh ấy trước nay rất thật thà, chị cũng biết đấy, anh ấy chưa từng chơi bời trăng hoa ở bên ngoài. Chuyện phụ nữ chủ động tấn công, khiêu khích, chị không thể đổ hết trách nhiệm lên đầu anh ấy được.”

“Hạo Đông, cậu đương nhiên sẽ phải bênh anh cậu rồi. Cậu không biết lúc đó tôi tức đến mức nào đâu, tôi và anh ấy đang ngồi uống cà phê trong quán, lúc tôi đi vệ sinh xong quay ra, đã thấy một cô gái ăn mặc bốc lửa đang hôn hết má trái lại đến má phải của anh ấy.”

“Người ta đi du học ở Anh về đương nhiên sẽ quen thói gặp ai cũng hôn, đây chỉ là nghi thức chào hỏi của họ. San San, lẽ nào chị không biết?”

“Tôi biết, nhưng thấy cô ta âu yếm ôm chồng chưa cưới của tôi, còn hôn lấy hôn để, tôi bực lắm.”

“Được rồi, anh cả sau này cũng phải chú ý, không được để những cô gái bốc lửa đến gần mình trong phạm vi ba bước. San San, chị thấy thế có được không?”

Mộ Dung San bật cười, “Hạo Đông, đúng là gần đây đầu óc cậu khá lên nhiều rồi, vẫn thích nói đùa như trước đây. Chẳng trách hôm nay mẹ lại có tâm trạng cùng đi mua quần áo với bà Chu, đi lâu như vậy rồi mà vẫn chưa về.”

Mộ Dung San đã nguôi giận, Anh Duy Hạ rất cảm kích, nói: “Hạo Đông, vừa rồi cảm ơn em.”

“Không có gì, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi. Anh thân mật với một cô gái ở giữa đám đông thì nói lên được điều gì chứ, dù sao cũng chẳng phải canh ba nửa đêm...” Chưa nói hết câu, Anh Hạo Đông đã chợt nhận ra mình lỡ lời, vội im lặng, không nói nữa.

Về mặt của Anh Duy Hạ trở nên vô cùng phức tạp, anh ta vội vàng cáo từ: “Hạo Đông, anh còn có việc, phải đi trước đây.”

“Không ở lại ăn tối sao?” Bản quyền thuộc về n-g-h-i-e-p-d-u-n-e-t

“Thôi, khi nào mẹ về, em chào mẹ giúp anh.”

Anh Duy Hạ cùng Mộ Dung San vội vã rời đi. Anh Hạo Đông nhìn theo bóng họ, cảm thấy vô cùng có lỗi với sự lơ lửng của mình.

Đã rất lâu rồi Quảng Viễn chưa đến Diệp gia, bà Diệp liền gọi điện bảo anh ta đến nhà mình ăn cơm. Anh ta viện cớ nói công việc quá bận, không có thời gian, khéo léo từ chối hết lần này đến lần khác. Sau vài ba lần, bà Diệp đột nhiên nhận ra điều gì đó, bóng gió hỏi Lam Tổ Hinh: “Tổ Hinh, cháu nói xem, vì sao gần đây không thấy Quảng Viễn đến nhà chúng ta nữa.”

“Cháu không biết, có thể công việc của anh ấy rất bận.”

“Dù bận đến đâu thì cũng không đến mức thiếu thời gian ăn một bữa cơm chứ! Cháu và thằng bé cãi nhau à?”

“Không ạ, cháu với anh ấy thì có gì để cãi nhau chứ? Chúng cháu chỉ là bạn bè bình thường, giận dỗi gì mà cãi nhau hà di?” Lam Tổ Hinh nói thẳng suy nghĩ của mình.

“Tổ Hinh, cháu chỉ coi Quảng Viễn là bạn bè bình thường thôi sao?”

“Đúng vậy ạ!”

“Thật ra Quảng Viễn là một chàng trai tốt, Tổ Hinh, nếu cháu muốn tìm bạn trai thì Quảng Viễn là người phù hợp nhất.” Bà Diệp không ngần ngại chỉ nể mà nói thẳng vào vấn đề.

Lam Tổ Hinh coi như không hiểu ý của bà, nói: “Dì à, bây giờ cháu còn chưa muốn tìm bạn trai, việc học hành vẫn quan trọng hơn. Cháu đi ôn bài đây!”

Ở lì trong căn phòng nhỏ, cô mở một trang sách, giả vờ chăm chú học bài. Bà Diệp không tiện nói tiếp, đành đi ra ngoài, đóng cửa phòng để cô học. Lam Tổ Hinh ngồi bên bàn học, lúc thì lấy tấm thiệp nhét trong khung ảnh ra ngắm nghía, lúc lại cầm chiếc hộp đựng tiền, lắc qua lắc lại. Chỉ là mấy đồ vật nhỏ bé và chẳng có mấy giá trị nhưng khi nhìn ngắm chúng, trong lòng cô lại tràn ngập cảm giác ấm áp lạ thường.

Chủ nhật, bà Diệp gọi cho Quảng Viễn, bảo anh ta đến ăn cơm, bà còn nói đã hầm canh xương sườn ngó sen mà anh ta thích ăn nhất. Anh ta nói đang phải tăng ca, không đến được, định ngỏ lời xin lỗi thì bà Diệp liền chặn lại: “Không sao, nếu cháu tăng ca không đến được thì bác sẽ bảo Tổ Hinh mang đến cho cháu. Bác hầm nhiều canh lắm, nhà bác không thể ăn hết được, cháu tăng ca thì cũng phải bớt chút thời gian ăn cơm chứ?”

Quảng Viễn im lặng hồi lâu rồi nói: “Đề Tổ Hinh mang đến cho cháu thì không tiện lắm. Cháu đã đặt đồ ăn nhanh rồi, bác gái, thực sự không cần phiền phức vậy đâu.”

“Không sao, Chủ nhật Tổ Hinh cũng rảnh mà, con bé cũng cần ra ngoài đi dạo một chút, chứ nó cứ nhốt mình trong phòng đọc sách suốt ngày, rất dễ bị gù lưng, cận thị. Được rồi, cứ quyết định vậy đi, lát nữa bác sẽ bảo Tổ Hinh mang cơm đến cho cháu.”

Bà Diệp không để cho Quảng Viễn kịp từ chối, dập máy luôn. Lam Tổ Hinh ở bên cạnh nghe vậy thì chỉ biết thầm cười khổ. Đối phó với người di cố chấp, luôn muốn vun đắp cho cô với Quảng Viễn này, xem ra rất khó có thể ậm ờ đối phó cho qua, nhất định một ngày nào đó, cô phải nói chuyện rõ ràng với bà mới được.

Hôm nay, cô cứ làm theo lời bà trước đã. Mang cơm cho Quảng Viễn cũng chẳng sao, anh thừa biết trái tim cô đang đặt ở đâu, cũng biết lần này cô đến là phụng mệnh của di nên sẽ không hiểu lầm.

Từ Diệp gia đến công ty của Quảng Viễn phải đi xe buýt mất gần ba mươi phút. Vì đường khá xa, trời lại mưa lất phất nên Lam Tố Hình không đi xe đạp. Xe buýt hôm nay rất đông, người đứng lố nhố, cô đành xách cặp lồng giữ nhiệt chen xuống phía sau, ở đó may ra vẫn còn chỗ đứng. Trên chỗ ngồi dành cho hai người phía sau có một cặp nam nữ đang thấp giọng nói chuyện. Giọng chàng trai kia vô cùng tức giận: “Anh đã làm bao nhiêu việc vì em, tại sao vẫn không thể khiến em động lòng?”

Cô gái kia vô cùng khổ sở nói: “Em biết anh đã làm rất nhiều việc vì em, em vẫn luôn cảm kích anh, nhưng em thực sự không thể yêu anh được nữa!”

“Tại sao lại không thể? Quan hệ giữa chúng ta vẫn luôn tốt đẹp, nếu người đàn ông đó không xuất hiện...”

Cô gái liền ngắt lời: “Tiểu Vũ, em phải nói thế nào thì anh mới chịu hiểu đây? Chuyện này không liên quan gì đến người khác, là do em từ trước đến nay đều chưa hề yêu anh. Sở dĩ em ở bên anh bốn năm là vì anh chịu chu cấp tiền cho em đi học. Bây giờ, em đã có thể tự kiếm được tiền rồi, anh hãy nhận lại số tiền em trả anh rồi buông tha cho em đi, đừng đến tìm em nữa.”

“Tú Nhuận, em nợ anh đâu chỉ có tiền. Em nợ anh rất nhiều.”

Tú Nhuận, cái tên này nghe rất quen, giọng nói cô gái này, cũng càng quen hơn. Lam Tố Hình bất giác quay đầu lại nhìn. Khuôn mặt người con trai kia rất thô kệch, còn khuôn mặt cô gái ngồi bên cạnh lại xinh đẹp như đóa hoa lan. Cô lập tức nhận ra. Ày, đây chẳng phải chính là cô ý tá Tần Tú Nhuận đó sao?

Lam Tố Hình không lên tiếng chào cô ta, vì lúc này cô ta đang nói chuyện với người khác, hơn nữa còn là chuyện chẳng mấy vui vẻ. Khuôn mặt xám xịt, cô ta liên tục cắn chặt môi, không để ý đến mọi người xung quanh, nếu giờ cô đột nhiên đến chào thì hình như không được hay cho lắm.

“Tiểu Vũ, xin anh công bằng một chút. Đúng, em biết để cung cấp tiền cho em đi học, anh đã phải bán căn nhà bố mẹ anh để lại, nhưng em cũng đã đánh đổi bốn năm thanh xuân đẹp nhất để ở bên anh rồi, hơn nữa, em còn nguyện ý bồi thường gấp đôi số tiền đó cho anh. Em xin anh rũ lòng thương, buông tha cho em đi!”

“Tú Nhuận, có phải em muốn cùng người đàn ông kia...”

“Tiểu Vũ!” Tần Tú Nhuận lại lần nữa ngắt lời anh ta, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Được rồi, chúng ta xuống xe rồi hãy nói tiếp.”

Sau đó, họ vội vã xuống xe, Lam Tố Hình nhìn theo bóng họ xa dần, trong lòng dấy lên sự đồng cảm. Xem ra thân thế của Tần Tú Nhuận cũng chẳng tốt hơn cô là bao, nếu không thì sao phải dựa dẫm vào một người đàn ông để có tiền ăn học? Cùng là người lưu lạc tha phương, nhưng cô vẫn may mắn hơn cô ấy một chút, vì trong lúc túng quẫn, bất đắc dĩ phải tự bán mình thì thật may vào được Anh gia. Hơn nữa, Anh phu nhân cũng rất tốt, bà để cô rời đi, không một lời trách móc. Không như Tần Tú Nhuận, có tiền “chúc mình” rồi mà vẫn cứ vướng víu, chưa thoát được.

2.

Lúc Lam Tố Hình tìm được đến công ty của Quảng Viễn, đã thấy anh đứng đợi ở trước cửa từ bao giờ.

Gần đây, Quảng Viễn như một người tham công tiếc việc, lao đầu vào làm không ngừng nghỉ, anh mượn bận rộn để lấp đầy cuộc sống tẻ nhạt của mình. Anh không thể để mình nhàn rỗi, vì cứ hễ nhàn rỗi là lòng lại rối như tơ vò. Nhìn thấy Lam Tố Hình, anh ta miễn cưỡng nở nụ cười. “Bác gái thật là...không để anh từ chối đã dập điện thoại rồi. Còn cố tình để kên máy, anh không thể gọi lại được. Thật ngại quá, để em phải đi thế này.”

Lam Tố Hình mỉm cười, đưa cặp lồng cơm cho anh. “Không sao, anh mau cầm vào trong ăn đi. Để nguội sẽ không ngon nữa.”

“Cảm ơn em, lên trên ngồi một lát không?”

Lam Tố Hình ngẫm nghĩ giây lát, “Được”

Quảng Viễn hơi bất ngờ, vừa cùng cô lên lầu vừa nói: “Anh cứ tưởng em sẽ không đồng ý.”

“Sao lại không đồng ý? Quảng Viễn, em đâu coi anh là bảo lữ hay mãnh thú. Chúng ta là bạn bè! Hơn nữa, thực ra em vẫn luôn muốn có một người anh trai giống như anh.”

Quảng Viễn cười khò: “U Đàm nói cô ấy luôn coi anh là anh trai, giờ đến em cũng nói vậy. Có phải anh chỉ có thể vào vai anh trai thôi không?”

“Không đâu, rồi cũng sẽ có lúc anh gặp được người con gái yêu anh thật lòng, chỉ sợ lúc đó anh lại coi cô ấy như em gái thôi.”

Lam Tố Hình nói giọng nửa đùa nửa thật khiến Quảng Viễn chỉ biết thở dài, “Chắc thế, ở đời vẫn luôn có những khoảnh khắc bất ngờ như vậy. Người anh thích lại không thích anh, người thích anh lại không thích.”

“Quảng Viễn, anh yên tâm, thời gian còn dài, nhất định anh sẽ gặp được một người dành cho anh.”

Quảng Viễn nghiêm túc nhìn cô: “Vây em...rất thích hợp với Anh Hạo Đông, phải không?”

Lam Tố Hình bỗng đỏ mặt, không muốn nói tiếp chủ đề này nữa. Quan hệ giữa cô và Anh Hạo Đông khá tế nhị, chỉ hai người họ tự hiểu ý đối phương, chưa thể nói rõ cho người ngoài nghe. Cô liền nói lảng sang một số câu chuyện phiếm khác, hết hỏi Quảng Viễn về công việc ở công ty lại hỏi đến nghiệp vụ chính của anh ta. Quảng Viễn cũng biết ý, không nhắc đến chuyện kia nữa.

Sau khi ăn cơm xong, Quảng Viễn nói cho Lam Tố Hình biết tháng sau, anh được điều đến một chi nhánh ở thành phố khác làm việc. Cô hơi ngạc nhiên: “Sao lại đến nơi xa như vậy?”

“Công ty đã yêu cầu mà anh cũng muốn đi. Anh muốn thay đổi môi trường, thử bắt đầu cuộc sống mới.”

“Vậy hai bác cũng để cho anh đi sao?”

“Bố mẹ anh đều ủng hộ, đặc biệt là mẹ anh, bà nói nam nhi chí tại bốn phương, ra ngoài xông pha là cần thiết.”

Lam Tố Hình mỉm cười, “Vậy em cũng ủng hộ anh, Quảng Viễn, đến môi trường mới, nhất định phải bắt đầu cuộc sống mới. Những chuyện trước đây, chuyện vui thì có thể nhớ, còn chuyện không vui thì anh hãy quên đi.”

Quảng Viễn nhìn Lam Tố Hình rồi đột nhiên khẽ ôm lấy cô. “Cảm ơn em, Tố Hình!”

Cái ôm này chỉ là tình cảm giữa anh trai và em gái, Lam Tố Hình không từ chối, cô ngẩng đầu nhìn anh, nói: “Khi nào anh đi, nhất định phải nói cho em biết, em sẽ đến tiễn anh.”

Sắc mặt Quảng Viễn bỗng trở nên âm trầm. “Ngày mười bảy tháng ba là ngày giỗ đầu của U Đàm, qua ngày này anh sẽ đi.”

Ngày Mười bảy tháng Ba – ngày giỗ đầu của Diệp U Đàm. Lam Tố Hình bỗng thấy lòng se lại.

Chẳng mấy chốc đã đến tháng Ba, yên hòa tam nguyệt, là khoảng thời gian vô cùng đẹp đẽ, nơi nơi hoa nở, đua nhau khoe sắc. Nhưng giữa khung cảnh đẹp như tranh vẽ này, Lam Tố Hình lại nhạy cảm phát hiện ra cảm của Anh Hạo Đông càng lúc càng tụt dốc. Cô biết lý do tại sao.

Những lúc gặp nhau, cô cố ý kể cho anh nghe rất nhiều chuyện vui vẻ, đặc biệt là những chuyện hài hước trong ký ức thời thơ ấu của cô.

Lúc đó, bố cô chưa qua đời, họ cùng nhau sống trong một căn nhà mái ngói ngoài ngoại ô. Phía trước căn nhà là một cái sân nhỏ, trong sân trồng rất nhiều hoa tố hình. Lúc hoa chưa nở, trên cây đầy những nụ li ti, trắng như hạt trần châu, tỏa hương ngan ngát. Mẹ vẫn thường ngắt nụ hoa tố hình, lấy kim chỉ khâu thành một chuỗi, làm vòng tay và vòng cổ cho cô đeo. Bố thì thường bế cô trong lòng, hít hà hương hoa thoang thoảng trên người cô, rồi giả vờ như người say, nói: “Con gái bé nhỏ của bố thật là thơm! Đúng là một em bé thơm tho.”

Tiếng cười nói của gia đình cô lãng đãng bay trong hương hoa tố hình dưới ánh trăng, mãi không tan biến. Đó là bức tranh tuổi thơ vui vẻ nhất và cũng hạnh phúc nhất trong ký ức của Lam Tố Hình.

Thời gian trôi qua, bố mẹ cô lần lượt qua đời, để lại cô một mình sống giữa thế giới này. Lam Tố Hình vốn định nói chuyện vui vẻ để Anh Hạo Đông không nghĩ ngợi linh tinh nữa, ai ngờ cuối cùng, bản thân cô lại cảm thấy buồn bã. Chuyện quá khứ càng đẹp đẽ thì khi hồi tưởng sẽ càng thấy thê lương, vì lúc muốn chăm sóc cha mẹ thì cha mẹ đã chẳng còn.

Anh Hạo Đông chăm chú nghe chuyện cô kể. Đến khi giọng của cô càng lúc càng khê thì anh chỉ biết nhìn cô, không nói một lời rồi lặng lẽ duỗi cánh tay, nắm chặt bàn tay cô. Lòng bàn tay to lớn, ấm áp, sưởi ấm bàn tay lạnh lẽo của cô, hơn thế còn sưởi ấm trái tim cô.

Trưa nay, Lam Tố Hình lại không về Diệp gia ăn cơm, Anh Hạo Đông nói muốn đưa cô đến một nơi.

Anh đạp xe, chở cô ra ngoại thành. Hai bên đường lớn tràn ngập một màu xanh. Những cánh đồng xanh tươi ngút ngàn, xa xa là ngọn đồi với những hàng cây cổ thụ xanh thẫm, các loài hoa dại đua nhau khoe sắc, điểm xuyết vào bức tranh toàn màu xanh đó. Từng làn gió khẽ phả vào mũi thuốc nhân nhật trên người anh. Gió sức đùa giỡn mái tóc đen dài và chiếc váy trắng tinh khôi của cô, cuối cùng tràn vào trái tim cô. Một trái tim vẫn vương, quẩn luyến trong gió xuân.

Khẽ bám vào eo anh, cô không hỏi anh đi đâu vì đi đâu cũng không còn quan trọng nữa, chỉ cần cô và anh được ở bên nhau thì cho dù đến cùng trời cuối đất, cô cũng cam lòng.

Nơi anh muốn đưa cô đến là một hoa viên lớn. Một ông lão có mái tóc bạc trắng tươi cười chạy ra, giọng nói vô cùng thân thiện, “Cô cậu đến mua hoa hay đến tham quan?”

“Ông à, tôi nghe nói nơi này trồng rất nhiều loài hoa, vậy có hoa tố hình không?”

“Có chứ, mời cô cậu vào trong xem.”

Hóa ra anh đưa cô đến tận đây là để mua hoa tố hình, trong lòng Lam Tố Hình bỗng tràn ngập hạnh phúc.

Ông lão hiểu khách đưa họ đi tham quan khu vườn một lượt. Khu vườn rất rộng, những loài hoa khác nhau trồng thành từng luống thẳng hàng. Trong từng căn phòng kính, hoa đua nhau nở rộ, hương thơm bay ngập phòng, khiến lòng người say đắm.

Nhưng cho dù trước mắt có hàng trăm, hàng nghìn loài hoa đẹp đẽ, Lam Tố Hình vẫn giữ một tình cảm đặc biệt với hoa tố hình. Trong vườn hoa của ông

lão có trồng giống hoa tổ hình màu đỏ, màu vàng và màu trắng, cô chọn một chậu hoa tổ hình màu trắng. Hoa tổ hình thường nở vào mùa hè và mùa thu nên lúc này, giữa cành lá mới chỉ nhú lên mấy chiếc nụ nhỏ xíu, li ti như hạt gạo, nằm khuất dưới bóng lá xanh, trông như nàng thiếu nữ thẹn thùng, e lệ ôm chiếc khăn tì bà, chỉ đi nửa khuôn mặt. Cô ngắm nghía chậu hoa hồi lâu, thích đến nỗi không rời tay.

Ông lão cười hóm hờ, dặn dò cô một vài điều cần chú ý khi chăm sóc cây hoa: “Đến khoảng tháng Tư, tháng Năm là hoa nở nhiều như gấm rồi.”

Trên đường quay về thành phố, Lam Tổ Hình cười tươi như hoa. Cô hứa với Anh Hạo Đông: “Lúc nào nở hoa, em sẽ mang đến cho anh xem. Không, lúc những chiếc nụ này lớn hơn, em sẽ mang đến cho anh xem, để anh có thể nhìn ngắm từng chiếc nụ như những hạt trân châu vô cùng xinh đẹp này.”

“Em cứ khâu một chiếc vòng bằng nụ hoa rồi đeo lên cổ tay cho em xem là được rồi, không cần mang cả chậu đến trường đâu.”

“Cũng được, em sẽ khâu thêm một chiếc vòng nữa, để anh treo ở đầu giường, được không? Lúc còn nhỏ, mẹ em vẫn thường treo nó trong màn cho em, mùi hoa thoang thoảng khiến em ngủ rất ngon.”

“Được!”

Lam Tổ Hình mang chậu hoa về Diệp gia, giống như lần trước, Anh Hạo Đông dùng xe cách Diệp gia khoảng vài chục mét rồi để cô tự đạp xe về. Vừa đón lấy chiếc xe từ trong tay anh, cô bỗng nghe thấy một tiếng gọi thất thanh: “Tổ Hình!”

Vừa ngẩng lên, cô liền nhìn thấy ông Diệp với vẻ mặt ngỡ ngàng đang sai bước về phía mình. Trong tay là chiếc cặp tài liệu, có lẽ ông đang chuẩn bị đi làm. Bình thường buổi trưa ông không về nhà ăn cơm, sao hôm nay lại đột nhiên về vậy nhỉ? Lam Tổ Hình nhất thời dờ dẩn, Anh Hạo Đông cũng ngây người.

Ông Diệp nhanh chóng bước đến trước mặt họ, có vẻ như đang cố trấn tĩnh, dù sao cũng là đàn ông, ông không thể quá xúc động như bà Diệp được. Ông nhìn Anh Hạo Đông với ánh mắt lạnh lùng, sắc bén. Cái nhìn đó như lưỡi dao vô hình, cứa vào trái tim anh đến rỉ máu. Sau đó, ông quay sang Lam Tổ Hình, gay gắt nói: “Về nhà với chứ!”

Lam Tổ Hình vốn định lên nhà cắt chậu hoa rồi sẽ xuống ngay, bảo Anh Hạo Đông ở đây đợi cô mấy phút nhưng tình hình này thì rõ ràng là không được nữa rồi. Cô để tay sau lưng, ra hiệu anh rời đi trước.

3.

Lam Tổ Hình dắt xe đi theo ông Diệp, sau khi dựng xe dưới tầng hầm, cô lấy chậu hoa tổ hình trong giỏ xe ra. Ánh mắt ông Diệp lập tức trở nên sắc lạnh, ông dò hỏi: “Cái này ở đâu ra vậy?”

Lam Tổ Hình biết ông đang muốn hỏi có phải Anh Hạo Đông đã mua chậu hoa này cho ông không. Cô cúi đầu, khẽ nói: “Trước đây, nhà cháu trồng rất nhiều hoa tổ hình, cháu chào đời cũng đúng lúc hoa tổ hình nở nên bố cháu đặt tên cháu là Tổ Hình. Cháu rất thích chậu hoa này.”

Cô gián tiếp muốn nói cho ông biết, tuy chậu hoa này là do Anh Hạo Đông tặng nhưng nó giống như gia đình trong ký ức của cô.

Ông Diệp hiểu ý của cô nhưng vẫn đau lòng nói: “Cháu có thể nói với chủ đi những chuyện này, chủ đi cũng có thể mua hoa tổ hình cho cháu. Sao cháu cứ phải gần gũi với Anh Hạo Đông làm gì? Cháu thừa biết chuyện giữa nó và U Đàm rồi mà.”

“Chú, cháu xin lỗi...”

“Không cần nói xin lỗi với chú. Tổ Hình, tuy chú và đi cháu đều đối xử với cháu như con gái ruột, nhưng dù gì cháu cũng không phải là con ruột của chúng ta, chú hiểu có một số chuyện chú không thể quản được cháu, nhưng nể tình người thân, cháu có thể xót thương tâm lòng của chúng ta một chút không? Không phải cháu không hiểu chúng ta hận Anh Hạo Đông đến thế nào, thế mà cháu còn cố tình giấu chúng ta, lén lút qua lại với nó. Chú có thể miễn cưỡng chấp nhận việc ngày hôm nay, nhưng nếu để đi cháu biết, bà ấy nhất định sẽ chịu không nổi đâu!”

Lam Tổ Hình thì thào: “Chú à, chuyện của chị U Đàm thực sự chỉ là sự cố ngoài ý muốn, Anh Hạo Đông không hề muốn...”

“Bất luận nó có muốn hay không thì U Đàm cũng đã chết vì nó. Tổ Hình, chú nghe nói mẹ cháu chết vì tai nạn giao thông. Người gây tai nạn cũng không cố ý đâm chết bà ấy, hoàn toàn là ngoài ý muốn, nhưng cháu có thể không hận người ấy không?”

Lam Tổ Hình không có lời nào để đối đáp. Đúng là cô rất hận người đã gây ra vụ tai nạn đâm chết mẹ cô, hận đến tận xương tủy. Bởi vì sau khi đâm chết người, người đó còn lái xe chạy mất, nếu lúc ấy người đó chịu dừng xe, đưa mẹ cô đi cấp cứu thì có thể mẹ cô vẫn có cơ hội sống tiếp. Buổi tối định mệnh đó, khi chạy ra khỏi công xưởng để kịp đưa đồ cho quản đốc ở một con ngõ gần đó, mẹ cô đã vĩnh viễn ra đi. Cũng từ đó, cô mất đi người thương yêu cô nhất trên thế gian này.

Thấy cô im lặng hồi lâu, ông Diệp buông tiếng thở dài rồi nói tiếp: “Tổ Hình, chú biết sau khi mẹ cháu qua đời, cháu một mình ở bên ngoài phải chịu rất nhiều khổ cực, lúc đó Anh gia đã cứu mang, còn chu cấp cho cháu tiền ăn học, chuyện với bố dượng cháu cũng là do Anh Hạo Đông kịp thời tới cứu nên cháu luôn cảm kích tấm lòng của họ cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng bây giờ chú và đi đang chăm sóc cháu, nếu cháu cũng có chút cảm kích đối với chúng ta thì xin cháu thấu hiểu cho cặp bố mẹ đáng thương này, đừng qua lại với Anh Hạo Đông nữa, được không?”

Lam Tổ Hình cắn chặt môi, siết chặt chậu hoa tổ hình vào lòng. Cô ngược đôi mắt chan chứa và cầu xin khổ sở nhìn ông Diệp. Đôi mắt đó khiến ông hơi sững sờ, ông là người từng trải, sau lại không thấu hiểu tâm sự của thiếu nữ trong mắt cô được kia chứ! Rõ ràng ánh mắt đó đã chứng tỏ một điều: Cô rất thích Anh Hạo Đông.

Hít thở thật sâu, hồi lâu sau ông Diệp mới do dự nói: “Tổ Hinh, những lời chủ vừa nói, cháu cứ suy nghĩ thật kỹ rồi hãy trả lời chủ. Chủ hứa sẽ không nói cho di chủ biết việc này, bà ấy mà biết thì sẽ không chịu nổi đâu, cháu cùng đừng nói gì với bà ấy.”

Lam Tổ Hinh gật đầu.

Đã đến tháng Ba, tinh thần bà Diệp càng lúc càng ảm đạm. Bà thường ngồi chờ đợi một mình, nhìn ra ngoài cửa sổ hồi lâu. Có lần lúc nửa đêm, Lam Tổ Hinh còn nghe thấy tiếng khóc thút thít của bà và tiếng thở dài thườn thượt của ông Diệp, chắc hẳn họ rất nhớ thương cô con gái đã khuất của mình. Nếu lúc này, bà Diệp còn phát hiện chuyện cô lén lút qua lại với Anh Hạo Đông thì có lẽ bà sẽ đổ bệnh mất.

Lam Tổ Hinh cúi đầu nhìn chậu hoa tổ hinh đang ôm trong lòng, trái tim vốn tươi sáng như ánh mặt trời đột nhiên trở nên u ám như bầu trời đêm đông.

Hai ngày sau, Lam Tổ Hinh chợt phát hiện Anh Hạo Đông lại bắt đầu lẩn tránh cô. Những chiếc kẹo cô đặt vào tủ chứa đồ, anh cũng không lấy đi. Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc.... chúng vẫn còn nguyên như lúc cô đặt vào đó, rõ ràng anh không còn đến mở chiếc tủ này nữa.

Vậy cô có nên tiếp tục dùng chìa khóa của anh để mở tủ, lấy hết lọ quýt mùi này đến lọ quýt mùi khác nữa không?

Lam Tổ Hinh xòe tay đếm, trong tủ vẫn còn mười lọ quýt mùi đóng hộp. Nghĩ ngẫm hồi lâu, cô quyết định mỗi ngày vẫn đến lấy một lọ và vẫn để vào đó một chiếc kẹo, đến khi hết mới thôi.

Một ngày đầu tháng Ba, vụ án Thân Đông Lương cường bức Lam Tổ Hinh không thành được cục cảnh sát chính thức trình lên tòa án tối cao để khởi tố và tiến hành chọn ngày xử án. Bà Diệp đưa Lam Tổ Hinh đến tòa, ký vào các giấy tờ có liên quan, Anh Hạo Đông là một trong những người có liên quan đến vụ án này, cũng nhận được thông báo tới ký vào biên bản lời khai.

Lúc họ gặp nhau ở tòa án, sắc mặt bà Diệp lạnh băng. Anh Hạo Đông cúi đầu, bộ dạng xấu hổ, không dám nhìn thẳng vào mắt bà. Lam Tổ Hinh chăm chú nhìn anh, sắc mặt anh có vẻ xanh xao, mặt mũi, quầng mắt thâm đen, có thể thấy mấy ngày qua, trạng thái tinh thần của anh không tốt. Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh hơi nhường mắt nhìn về phía cô. Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, anh lại nhanh chóng cúi xuống.

Anh Duy Hạ đến tòa án cùng anh, anh ta vô cùng khách khí, lễ phép chào hỏi bà Diệp, cho dù vẻ mặt bà lạnh tanh, không đáp một lời, anh ta vẫn duy trì nụ cười mỉm trên môi.

Từ tòa án đi ra, Anh Duy Hạ còn chu đáo gọi một chiếc taxi, khéo léo mở cửa xe rồi mời họ lên. Bà Diệp không thềm nhận ý tốt của anh ta, chẳng buồn nhìn lấy một cái, cứ thế đi thẳng sang bên kia đường, “Tổ Hinh, chúng ta sang bên kia đi xe buýt về.”

Lam Tổ Hinh ái ngại nhìn anh em nhà họ Anh, đang định cất bước đi theo bà, đột nhiên nghe thấy một tiếng động cơ ô tô gầm rú. Theo phản xạ, cô nhìn về hướng phát ra âm thanh, mặt tái mét, thất thanh hét: “Dì ơi, cẩn thận!”

Một chiếc ô tô vốn đang chậm chậm đi sát bên vệ đường, không hiểu sao lại đột nhiên chồm lên, lao nhanh về phía bà Diệp. Thấy bà Diệp sắp bị xe đâm, ai nấy đều hoảng hốt, bỗng có một bóng người gầy gò nhào qua, đẩy bà Diệp ngã xuống đất, sau đó lăn một vòng, trượt qua chiếc xe đang gù ra lao đến.

Giây phút đó. Lam Tổ Hinh sợ hãi đến độ thần phách bay lên mây. Cô lê đôi chân mềm nhũn bước qua đó, “Dì, Hạo Đông, hai người không sao chứ?”

Lam Tổ Hinh đỡ bà Diệp dậy, cánh tay vừa cử động mạnh một chút, bà đau đớn rên lên. Có lẽ vừa rồi lúc ngã xuống đất, xương cánh tay trái của bà đã gãy. Anh Hạo Đông may mắn hơn, lại là thanh niên, cơ thể vẫn còn dẻo dai nên chỉ bị trầy da ở mu bàn tay. Anh không để tâm tới vết thương không ngừng rỉ máu của mình mà cần trọng, e dè đỡ bà Diệp dậy, sau đó, giữ cố định cánh tay của bà, nói: “Nhất định không được cử động bằng cánh tay này, nếu không chỗ xương bị gãy sẽ càng nặng hơn, lúc đó việc trị liệu sẽ càng khó khăn.”

Bà Diệp nhìn anh, biểu cảm vô cùng phức tạp, không nói một lời, tự đỡ lấy cánh tay trái của mình rồi quay người tránh xa anh. Anh Hạo Đông đột nhiên sững sờ rồi nhớ ra mối quan hệ giữa mình và Diệp gia, anh đành cúi xuống im lặng đứng lên, lui về phía sau.

Sắc mặt người lái chiếc xe kia trắng bệch, anh ta nhảy khỏi xe, chạy qua xem. Đó là một chàng trai trẻ tuổi, nhìn bộ quần áo anh ta mặc thì có vẻ anh ta đang làm việc tại tòa án. Anh chàng đó khá lúng túng và hối hận nói: “Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi, bác gái và anh đây không sao chứ?”

Anh Duy Hạ sai bước đến gần, chau mày nhìn xoáy vào anh ta, “Anh lái xe kiểu gì vậy? Là người của tòa án mà lại lái xe cẩu thả như vậy sao?”

“Thật sự rất xin lỗi, vừa rồi mãi nghe điện thoại khi đang lái xe, định đạp chân phanh, ai ngờ mới chỉ phân tâm một chút, tôi lại đạp nhầm sang chân ga. Là lỗi của tôi, tôi xin bồi thường cho hai người. Bác gái chắc bị gãy xương tay rồi. Tôi sẽ đưa hai người đến bệnh viện ngay bây giờ.”

Sau đó, anh chàng ân cần đỡ bà Diệp lên xe, không quên an ủi: “Bác à, bác cứ yên tâm, cháu có người quen làm bác sĩ ở khoa chấn thương chỉnh hình của bệnh viện Nhân Tâm, rất nổi tiếng. Cháu đảm bảo người đó sẽ khiến tay bác lành lặn như lúc đầu.”

Bệnh viện Nhân Tâm, lúc Lam Tổ Hinh bị sốt, cô cũng nằm ở bệnh viện này, đã từng nghe nhắc đến khoa chấn thương chỉnh hình nổi tiếng đó. Chủ nhân chiếc xe gây tai nạn xem ra rất tận tâm giải quyết hậu quả. Quay đầu nhìn Anh Hạo Đông đang đứng im lặng bên cạnh, cô không kìm được, nói: “Anh cũng nên đến bệnh viện xem thế nào đi, chỗ tay bị trầy da này cũng cần phải xử lý, nếu không sẽ rất dễ bị nhiễm trùng.”

Anh chàng kia vội nói: “Anh cũng lên xe đi, cứ đến bệnh viện kiểm tra cho an tâm, tôi sẽ chịu trách nhiệm chi trả hết tiền thuốc và tiền khám bệnh cho bác và anh.”

Anh Hạo Đông nhìn bà Diệp đã ngồi yên vị trong xe, liền dứt tay vào túi quần, lắc đầu, nói: “Không cần đâu, vết thương nhỏ thôi, không sao!”

Bà Diệp vẫn im lặng, lúc này bỗng lạnh lùng lên tiếng: “Cậu nhìn tôi làm gì? Bệnh viện chẳng phải là nhà tôi, cậu muốn đi hay không cũng không cần trưng cầu sự đồng ý của tôi.”

Tuy lời nói của bà rất lạnh lùng, nhưng Lam Tổ Hình vẫn hiểu được hàm ý trong đó, bà không để tâm đến chuyện Anh Hạo Đông cũng cùng đi bệnh viện với bà. Cô vội nhỏ giọng, nói với anh: “Anh nên đến bệnh viện kiểm tra vết thương. Di em không để ý đến chuyện anh đi cùng đâu.”

Anh Hạo Đông do dự một lát rồi cùng họ đến bệnh viện. Anh không ngồi cùng xe với họ mà Anh Duy Hạ chở anh đến trước cổng bệnh viện. Sau đó, anh ta nói với về bất đắc dĩ: “Hạo Đông, hôm nay phòng anh có cuộc họp rất quan trọng, anh phải quay về công ty trước đây. Lát nữa khám xong thì gọi cho anh, anh đến đón em, được không?”

“Không cần đâu, anh cả, anh cứ làm việc đi. Lát nữa em tự về nhà được, cùng lắm em sẽ gọi A Thái đến đón.”

“Vây cũng được!” Anh Duy Hạ không nói tiếp nữa, khởi động xe rồi đi. Anh Hạo Đông cùng Lam Tổ Hình, bà Diệp và Tiểu Chương – chủ nhân chiếc xe gây tai nạn kia – đi vào bệnh viện.

4.

Lấy số, khám bệnh, chụp phim, nắn xương... Đều do Tiểu Chương chạy trước chạy sau lo liệu, Lam Tổ Hình chẳng phải làm gì, chỉ ở bên cạnh bà Diệp. Vết thương của Anh Hạo Đông được sát trùng, bôi thuốc rồi dùng băng cuốn lại là xong. Còn phần xương gãy của bà Diệp thì phiền phức hơn nhiều. Trước tiên phải đi chụp phim, đợi các bác sĩ xem xét tấm phim, nắm rõ tình trạng xương gãy rồi mới đưa ra biện pháp chỉnh nắn chính xác, cuối cùng là giai đoạn bó bột, cuốn băng. Cả công đoạn đó mất gần hai tiếng đồng hồ.

Anh Hạo Đông vốn có thể rời đi trước nhưng anh vẫn ở bên cạnh, im lặng chờ đợi. Bà Diệp coi anh như người vô hình, ngoảnh mặt làm ngơ. Nhưng dù sao cũng tốt hơn trước, ít nhất bà không còn nhìn thấy anh là đánh chửi nữa.

Cánh tay trái của bà Diệp đã được băng bó xong, Lam Tổ Hình đỡ bà Diệp ra khỏi viện, Tiểu Chương đi ngay sau, luôn miệng nói: “Cẩn thận, từ từ thôi!” Anh Hạo Đông lặng lẽ đi sau cùng.

Lúc ra đến cửa, một cô y tá trẻ trung bụng khay thuốc đi ngang qua trước mặt họ. Vừa nhìn thấy cô ta, bà Diệp liền nhận ra ngay, gọi với theo: “Tần tiểu thư!”

Lam Tổ Hình cũng nhận ra cô y tá Tần Tú Nhuận này, liền mỉm cười, gật đầu chào: “Tần tiểu thư, chào cô!”

Tần Tú Nhuận không nhớ ra họ là ai, dù gì cô ta cũng là y tá, đã từng chăm sóc rất nhiều bệnh nhân, không thể nhớ mặt từng người. Nhưng cô ta vẫn lịch sự nở nụ cười. “Chào mọi người! Ày, cánh tay của bà bị gãy ư?”

“Đúng vậy, tôi không cẩn thận nên cánh tay này bị...”

Bà Diệp vẫn chưa nói hết câu, Tần Tú Nhuận vô tình liếc mắt về phía Anh Hạo Đông vừa đi tới, khuôn mặt mỉm cười đột nhiên cứng ngắc. Chiếc khay trên tay cô rơi xuống đất, thuốc tiêm, ống tiêm và bông băng trong khay lăn lóc khắp mặt sàn.

Anh Hạo Đông đang cúi đầu, không mấy để tâm đến chuyện hàn huyên của bà Diệp với một cô y tá, nhưng tiếng chiếc khay rơi xuống mặt sàn khiến anh ngẩng đầu nhìn. Thấy Tần Tú Nhuận mặc bộ đồ y tá trắng tinh, anh hơi sững sờ. Khuôn mặt anh đã từng gặp ở căn nhà trên đường Triền Dương đêm hôm đó. Hóa ra cô là y tá ở bệnh viện này. Anh đột nhiên nhớ ra, mùa đông năm ngoái, Anh Duy Hạ từng vào bệnh viện này mổ viêm ruột thừa cấp tính, phải nằm viện một tuần. Có lẽ họ quen nhau từ lúc đó.

Tần Tú Nhuận bắt gặp ánh mắt nghi hoặc của Anh Hạo Đông thì vẻ mặt liền cứng đờ, vội ngồi xuống lấy bầy nhặt những thứ rơi vãi.

Anh Hạo Đông nhận ra sự hoảng hốt, bất an của cô ta. Đêm đó, Anh Duy Hạ lặng lẽ đưa cô ta về nhà, lúc bị anh bắt gặp, cô ta cũng hoảng hốt, bất an như thế này. Xem ra, ấn tượng của cô ta về anh khá sâu sắc. Có lẽ vì anh phải hiện ra mối quan hệ của cô ta với Anh Duy Hạ nên cô ta lo sợ anh sẽ nói gì đó không hay trước mặt Mộ Dung San.

Anh Hạo Đông bỗng nhớ lại vừa rồi, Anh Duy Hạ nói có chuyện phải rời đi trước, lúc này anh mới hiểu rõ nguyên nhân. Chắc anh ta có ý kiểm soát để không vào bệnh viện này cùng anh, bởi anh ta biết quá rõ cô ta làm việc ở đây. Thái độ này chứng tỏ điều gì đây? Có phải anh ta đã dứt khoát chia tay cô ta rồi không? Nhưng nếu đã chia tay rồi thì Anh Duy Hạ cần gì phải để tâm đến thái độ của cô ta như vậy. Anh ta có ý lẩn tránh cô ta là có mục đích gì?

Tần Tú Nhuận đột nhiên lỡ tay làm đổ chiếc khay, bà Diệp vội nói với Lam Tổ Hình: “Tổ Hình à, cháu mau giúp Tần tiểu thư nhặt đồ đi.”

“Vâng!” Lam Tổ Hình cũng ngồi xuống, giúp cô ta một tay, vừa nhặt vừa vô thức liếc nhìn cô ta thêm vài lần.

Sắc mặt Tần Tú Nhuận đột nhiên biến đổi, cử chỉ cũng không được tự nhiên, Lam Tổ Hình ngạc nhiên rồi cảm thấy việc này dường như liên quan đến Anh Hạo Đông. Kỳ lạ thật, cô ta quen anh sao? Lẽ nào cô ta cũng là bạn gái cũ của anh? Cô ngẩng đầu nhìn Anh Hạo Đông, anh như đang suy tư điều gì đó, chân mày hơi chau lại. Dường như cô đã thấy vẻ biểu cảm này của anh ở đâu đó rồi.

Lam Tổ Hình suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nhớ ra. Cuối cùng, cô cũng hiểu rõ vì sao lúc đầu khi nhìn thấy Tần Tú Nhuận, cô lại có cảm giác cô ta quen đến vậy, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Đúng là cô đã từng gặp, dù đó chỉ là cái nhìn lướt qua ô cửa sổ. Hôm đó, cô cùng Anh Hạo Đông ngồi bên cửa sổ của một nhà hàng Tây và nhìn thấy Tần Tú Nhuận lên xe của Anh Duy Hạ. Cô lập tức liên tưởng đến đoàn đối thoại vô tình nghe thấy trên xe buýt kia. Tần Tú Nhuận muốn chia tay với một anh chàng tên là Tiểu Vũ, anh ta đã dò hỏi có phải nguyên nhân là do “người đàn ông kia” không. Xem ra quan hệ giữa cô ta và Anh Duy Hạ khá phức tạp, anh ta đã có vợ chưa cưới, mà cô ta cũng đã có bạn trai ở cùng bốn năm rồi. Chuyện tình tay tư, có phải hơi quá đà rồi không?

Sau khi nhặt đồ xong, Tần Tú Nhuận gượng nở một nụ cười, nói với bà Diệp: “Thật ngại quá, tôi còn có việc phải đi làm. Tạm biệt!”

Nói xong, cô ta vội vã rời đi. Anh Hạo Đông nhìn theo bóng lưng của cô ta, về mặt đây nghi hoặc.

Lúc ông Diệp về đến nhà, vừa nhìn thấy cánh tay bà Diệp được băng bó liền giật thót mình: “Có chuyện gì vậy? Sao tay em lại thế này?”

Bà Diệp buông tiếng thở dài, kể mọi chuyện đã xảy ra hồi chiều cho chồng nghe, cuối cùng, hít một hơi thật sâu, nói: “Anh Hạo Đông đã nhanh chóng cứu em, nếu không... Anh nói xem, trong lòng em khó xử biết bao!”

Ông Diệp nghe thấy vậy thì im lặng hồi lâu, nhất thời cũng không biết phản ứng thế nào. Vẫn là Anh Hạo Đông, tháng Ba năm ngoái hấn lờ tay đẩy con gái ông rơi từ tầng mười tám xuống chết thảm, tháng Ba năm nay hấn lại không màng đến thân mình, cứu sống vợ ông dưới bánh xe từ thần. Thù cũng có mà ơn cũng có, phải làm thế nào mới thỏa đáng đây?

Ông cảm thấy thực sự khó xử. Nếu được lựa chọn, bà Diệp chỉ hận nỗi chiếc xe đó không đâm bà chết quách đi cho xong, bà không muốn nhận ân huệ của kẻ thù chút nào. Nhưng ông Diệp vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt lập tức thay đổi: “Em nói linh tinh gì vậy? Nếu em bị xe đâm... có mệnh hệ gì, một mình anh sống còn có ý nghĩa gì nữa chứ? Sự việc ngày hôm nay... anh vẫn muốn nhận ân tình này của Anh Hạo Đông.”

Tay bà Diệp bị gãy, Lam Tổ Hình phải tự thân vào bếp. Cô vừa nấu canh trứng rong biển vừa vênh tai nghe cuộc nói chuyện của ông bà Diệp ở ngoài phòng khách. Khi nghe thấy ông Diệp nói vậy, trên khóe môi cô khẽ nở nụ cười.

Hôm sau đến trường, Lam Tổ Hình tìm gặp Anh Hạo Đông, nói cho anh biết: “Chú em rất cảm ơn anh vì đã kịp thời cứu dì, em nghĩ sau này họ sẽ không có ý thù địch gay gắt với anh nữa.”

Anh Hạo Đông lại chẳng vui mừng chút nào, anh đáp lời, giọng buồn buồn: “Thật không?”

Lam Tổ Hình nhạy cảm hỏi: “Anh sao thế?”

Anh Hạo Đông dõi mắt về phía chân trời xa xa, hồi lâu sau mới khẽ nói: “Còn mười ngày nữa là tròn một năm ngày xảy ra chuyện giữa anh và U Đàm.”

Anh nhớ rõ như vậy, chứng tỏ trong anh vẫn luôn nghĩ đến nó. Lam Tổ Hình dịu giọng khuyên nhủ: “Việc đã qua thì để nó qua đi.”

“Nhưng anh không thể quên được, điểm mấu chốt, anh lại không thể nhớ ra.” Anh Hạo Đông không kìm được, thổ lộ với cô: “Em biết không? Anh luôn cảm thấy có một việc gì đó rất quan trọng mà anh đã quên mất.”

Việc rất quan trọng ư? Là chuyện gì? Lam Tổ Hình nghi hoặc nhìn anh chăm chú, đợi anh nói tiếp. Anh nhú mày, về mặt hết sức đau khổ, cuối cùng ôm lấy trán, nghẹn ngào nói: “Anh không nhớ được, suy nghĩ rất nhiều cũng không thể nghĩ ra được. Chỉ là anh luôn cảm thấy có lỗi với U Đàm, vô cùng có lỗi, hôm đó, anh nhất định đã làm những chuyện khiến cô ấy bị tổn thương, nếu không cô ấy sẽ không đâm anh đau như vậy. Cô ấy vẫn luôn đối xử với anh rất đối đãi dàng và trù mến. Sau khi anh nói muốn chia tay cô ấy, hết lần này đến lần khác lạnh lùng đối cô ấy đi, cô ấy chưa từng nói một câu oán thán với anh.”

Lam Tổ Hình nghe thấy vậy thì cảm thấy rất ngạc nhiên, Anh Hạo Đông mà cô quen, từ trước đến nay chưa từng lạnh lùng, nghiêm giọng với cô. Cô cũng không nghĩ anh lại ó thể trưng bộ mặt lạnh nhạt như thế để đối xử với Diệp U Đàm. Xem ra, anh của trước đây...

Dường như thấu hiểu cô đang suy nghĩ điều gì, Anh Hạo Đông ngược mắt, chăm chú nhìn cô, nói rõ từng từ: “Tổ Hình, trước đây anh là người rất xấu.”

Câu nói không chút giấu giếm và che đậy của anh khiến Lam Tổ Hình nhất thời không thể nghĩ được gì. Những việc trước đây thì liên quan gì đến cô? Người cô quen là Anh Hạo Đông của bây giờ. Cô chân thành nói: “Hạo Đông, trước đây là trước đây. Anh, người mà em quen bây giờ, không hề xấu chút nào.”

5.

Sau khi Anh Hạo Đông xả thân cứu bà Diệp, ông bà Diệp không thể đối xử với anh như trước đây, hẳn nhắc đến là nghiêng răng nghiêng lợi chửi mắng nữa. Cùng là một người, vừa có thù vừa có ơn, việc này khiến họ cảm thấy vô cùng khó xử khi phải đối mặt với anh sau này.

Chắc vì điều khó xử này nên lần trước, ông Diệp yêu cầu Lam Tổ Hình không được qua lại với Anh Hạo Đông, còn bảo cô suy nghĩ rồi mấy ngày nữa trả lời ông, nhưng đã hơn một tuần trôi qua, vẫn không thấy ông nhắc gì về vấn đề này. Cô nghĩ chắc ông sẽ không dă động đến chuyện này nữa. Bản thân họ lúc này cũng không thể coi anh là kẻ thù được nữa, huống chi là cô.

Sau khi Quảng Viễn biết được chuyện này, anh im lặng rất lâu rồi thật lòng nói: “Nếu anh ta muốn chuộc tội thì qua sự việc vừa rồi, anh ta đã thành công rồi đấy.”

“Thực ra, Anh Hạo Đông vẫn luôn cảm thấy áy náy với cái chết của chị U Đàm, tuy chị U Đàm đã đâm anh ấy trước nhưng anh ấy chưa từng hận chị ấy về điều này, trái lại chị luôn trăn trở về việc mình đã lỡ tay đẩy chị ấy ngã xuống lầu. Bản tính của anh ấy thực sự rất lương thiện nhưng mọi người đều không chịu thừa nhận điểm này, luôn coi anh ấy là kẻ xấu xa, gian ác.”

Quảng Viễn thở dài, mặc nhận lời nói của Lam Tổ Hình.

Trưa nay, vẫn như thường lệ, Lam Tổ Hình lấy quýt múi đóng hộp trong tủ đựng đồ của Anh Hạo Đông, tính đến ngày hôm nay thì chỉ còn bốn lọ. Cô bỗng cảm thấy không nề chút nào, lấy hết rồi thì cô sẽ không còn được đến đây nữa. Nhưng sau khi mở cánh cửa tủ, cô sửng sốt. Trong tủ chất chồng quýt múi đóng hộp, mười chiếc kẹo quả mấy hôm trước cô để lại cũng không thấy đâu nữa.

Sửng sốt hồi lâu, khoe miệng Lam Tổ Hình bắt giác nhíu lên, nụ cười như gợn sóng lăn tăn, dần lan ra hai gò má và đôi mắt sáng lấp lánh của cô.

Anh Hạo Đông kể lại một số chuyện giữa anh và Diệp U Đàm trước đây cho Lam Tổ Hình nghe. Chuyện giữa họ không nhiều, trong khoảng thời gian hơn ba tháng qua lại ngắn ngủi của anh và cô ấy, ngoài tháng đầu tiên anh có cảm giác mới mẻ ra thì thời gian còn lại, anh đều lẩn tránh, không muốn tiếp xúc nhiều với cô ấy. Tuy rất nhiều lần cô ấy đã chủ động tìm đến anh, nhưng anh luôn tỏ ra thờ ơ với cô ấy.

Khoảng thời gian tươi đẹp của họ rất ngắn ngủi, cũng chẳng có gì ngoài việc anh đưa cô đến chỗ này, chỗ kia vui chơi, như đi rạp hát, vũ hội, rạp chiếu phim và các điểm vui chơi giải trí khác. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy nhưng cô ấy đã nhanh chóng bắt kịp mọi sở thích của anh. Anh thích uống rượu Ginger Brandy; ăn cơm xong bắt buộc phải uống một cốc cà phê Blue Mountain đặc; thích ăn các loại hoa quả khô sấy giòn như hạt dẻ, hạnh nhân, hồ đào... đặc biệt là hồ đào. Cô ấy thường mua hồ đào, dùng búa đập vỡ vỏ, tách nhân bỏ đào cho anh ăn. Anh vui vẻ nhận lấy, ngậm hạt bỏ đào giữa hai bờ môi, ra hiệu cho cô cùng ăn. Cô đỏ mặt đáp ứng yêu cầu của anh, kể từ đó, họ thường bón cho nhau ăn nhân hồ đào như thế, đến tận lúc anh không muốn qua lại với cô nữa...

Lam Tổ Hình nghe đến chi tiết nhỏ này thì ngẩn ra, bắt giác nhớ lại trước đây, khi cô đóng giả làm Diệp U Đàm, Anh Hạo Đông cũng từng bóc vỏ hồ đào cho cô ăn. Cô cứ nghĩ rằng điều đó thể hiện tình yêu sâu sắc của anh đối với Diệp U Đàm nhưng hóa ra, sự thật lại hoàn toàn trái ngược. Sau khi cô ấy chết, trong tiềm ý thức của anh vẫn còn lưu giữ tất cả những điều tốt đẹp mà cô ấy dành cho anh trước kia. Trong cảm giác tội lỗi, anh đã làm mọi việc tương tự để báo đáp tình yêu cô ấy dành cho anh.

Chậu hoa quỳnh khổng tước đó cũng vậy. Lúc đầu, khi Anh Hạo Đông quen Diệp U Đàm, biết được tên cô có nghĩa là đoá hoa quỳnh, anh từng cười, nói với cô chuyện mẹ anh trồng một cây hoa quỳnh rất đẹp. Khi đó, cô tỏ ra rất vui, những lúc gặp nhau còn khéo léo nhắc đến chuyện cô muốn tới nhà anh ngắm hoa quỳnh khổng tước, nhưng anh đương nhiên không có ý định đưa cô về nên lần nào cũng ậm ừ cho qua. Thế mà sau này, vì một Diệp U Đàm giả mạo, anh lại đặt mua hẳn một chậu hoa quỳnh khổng tước mới về, để bù đắp cho nguyện vọng xưa của “cô”.

Lam Tổ Hình nghe những lời anh kể cũng có thể dễ dàng nhận ra Anh Hạo Đông trước nay chưa từng yêu Diệp U Đàm. Cô ấy mang thai đứa con của anh, nhưng anh lại muốn dứt bỏ sợi dây kết nối ấy, hết lần này đến lần khác lạnh lùng vô cảm đuổi cô đi. Anh đã thừa nhận điều này chứng tỏ anh không hề muốn biện hộ cho bản thân mình. Bởi sự thẳng thắn của anh nên Lam Tổ Hình cũng không muốn buông lời trách cứ, chỉ hỏi anh những vướng mắc trong lòng mình: “Hạo Đông, anh có biết sai lầm lớn nhất trong chuyện này là gì không? Chính là anh đã không yêu chị U Đàm thì không nên... quan hệ quá thân mật với chị ấy. Nếu anh biết điểm dừng thì khi anh nói chia tay, hai người đã không bị tổn thương nặng nề đến thế.”

Anh Hạo Đông hơi sửng sốt, muốn biện minh cho mình nhưng cuối cùng lại lựa chọn im lặng. Người đã mất, hà tất phải nhắc tới những sai lầm của cô ấy nữa. Cẩn thận môi, cảm giác bị thương, đau đớn và bất lực trong mắt anh sâu thẳm như đại dương. Lam Tổ Hình vừa nhìn thấy vậy, bắt giác hoảng hốt. Ngập ngừng hồi lâu, cô khẽ hỏi: “Có phải... có hiểu lầm gì mà anh chưa nói ra không?”

Anh Hạo Đông chấn động, kinh ngạc nhìn Lam Tổ Hình, anh không ngờ cô lại nhạy cảm đến thế!

Biểu cảm của anh khiến Lam Tổ Hình xác định được suy nghĩ mơ hồ của mình là đúng. Xem ra, trong sự việc này còn có ẩn tình khác.

Đột nhiên cô nhớ lại ban đầu, khi Anh phu nhân bảo cô đóng giả làm Diệp U Đàm để chăm sóc anh, bà từng yêu cầu cô không được cự tuyệt bất cứ hành động thân mật nào của anh. Hóa ra trước đó, Anh phu nhân cũng không hề quen biết Diệp U Đàm, sau khi mọi chuyện xảy ra, bà mới biết Anh Hạo Đông từng qua lại với cô gái này. Bà hoàn toàn không biết gì về mọi chuyện trước đây giữa họ, có thể trong lúc khám nghiệm tử thi, người ta phát hiện ra Diệp U Đàm mang thai con của Anh Hạo Đông nên bà mới nghĩ họ đã từng có quan hệ thân mật. Vậy nên bà không ngần ngại khi đưa ra yêu cầu đó đối với cô. Nhưng thực tế, những lúc phải chăm sóc Anh Hạo Đông, ngoài ôm và hôn, anh không có thêm bất cứ cử chỉ thân mật nào nữa.

Trong mắt Lam Tổ Hình hiện lên sự nghi hoặc sâu sắc, cô nhìn xoáy vào Anh Hạo Đông, đợi anh tiếp tục lên tiếng. Anh im lặng hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, nói: “Không có hiểu lầm gì hết, là do anh không tốt.”

Trục giác mách bảo Lam Tổ Hình, Anh Hạo Đông vẫn chưa dám đối mặt với sự thật. Đó có lẽ là một sự thật không mấy tốt đẹp đối với Diệp U Đàm nên anh muốn giữ kín cho cô ấy, còn mình sẵn sàng gánh vác mọi trách nhiệm, cho dù bị người ta trách nhảm và đổ tội.

Cuối cùng, cũng đến ngày Mười bảy tháng Ba.

Thời tiết rất đẹp, ánh mặt trời như dát vàng lên cảnh vật, nhưng vẻ mặt ông bà Diệp lại ảm đạm như trời sắp đổ mưa. Lam Tổ Hình xin nghỉ học nửa ngày, Quảng Viễn cũng đến, cùng Diệp gia đi tảo mộ cho Diệp U Đàm. Bà Diệp vẫn đeo cánh tay bó bột trước ngực, họ khuyên bà nên ở nhà tĩnh dưỡng như bà vẫn nặng nề đòi đi.

Họ đến từ rất sớm nhưng đã thấy trước mộ phủ kín một vòng hoa hồng trắng, rõ ràng Anh Hạo Đông đã đến sớm hơn.

Lần này, ông bà Diệp không vứt hoa của anh đi nữa, sau khi hai người trầm mặt hồi lâu, tựa như không nhìn thấy vòng hoa đó, họ đặt những cành hoa cúc trắng xung quanh ngôi mộ. Quảng Viễn cũng lắng lắng bảy nển thơm, hoa quả rồi đốt những đồng tiền giấy.

Dưới ánh lửa lập lòe, tiền giấy dần hóa thành tro đen. Một cơn gió thổi qua, những mảnh tro bay lên như vô số những con bướm đen giật mình vỗ cánh.

Bà Diệp đột nhiên rơi nước mắt: “U Đàm, U Đàm...”

Từ khu mộ quay về, bà Diệp liền nằm xuống giường. Bà vô cùng buồn bã, chẳng buồn ăn cơm trưa, ông Diệp cũng nuốt không trôi, ở lì trong phòng cùng bà.

Chỉ còn Lam Tổ Hình và Quảng Viễn ngồi bên bàn ăn, hai người cũng không thấy ngon miệng, sau khi ăn qua loa một ít đồ, cô đột nhiên nhớ ra. “Đúng rồi, vừa rồi em thấy trong túi anh còn hai tập tiền giấy, sao anh không đốt hết ở chỗ khu mộ?”

Quảng Viễn ngập ngừng giây lát rồi nói: “Chỗ đó anh để lại, tôi nay định đến dưới tòa cao ốc Từ Kinh đốt.”

Lam Tổ Hình sững sờ: “Còn phải đến đó đốt nữa sao?”

“Đúng vậy, vì cái chết của U Đàm không bình thường chút nào nên trong ngày giỗ, tốt nhất cũng nên đến nơi xảy ra chuyện, thắp hương, đốt chút tiền giấy cho cô ấy,”

Lam Tổ Hình không biết nghi thức này, đến ngày giỗ của mẹ, có lẽ cô cũng sẽ đến địa điểm xảy ra tai nạn để cúng lễ cho bà.

“Vậy tôi nay em sẽ đi cùng anh. Di thể này thì không thể đi được rồi, chú cũng phải ở nhà với đi.”

Quảng Viễn không từ chối: “Được!”

Buổi chiều đến trường, Lam Tổ Hình tìm gặp Anh Hạo Đông, nhưng bạn cùng lớp nói anh xin nghỉ cả ngày, cô đã đoán được rằng hôm nay anh sẽ không đi học nhưng vẫn ôm chút hy vọng đến tìm anh. Không gặp được anh, không hiểu sao cô lại cảm thấy vô cùng căng thẳng và lo lắng. Không hiểu sao cô luôn có cảm giác hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Âm Hoa Sẽ Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Tổ Hình, Anh Có Thể Ăn Kẹo Của Em Không?

Lam Tổ Hình khẽ nhướn mày, nụ cười ngọt ngào như hoa nở: “Đương nhiên rồi!”

Đây là lần đầu tiên Anh Hạo Đông chủ động đòi ăn kẹo của cô, từ bị động tiếp nhận đến chủ động yêu cầu, cô nhận ra cuối cùng anh cũng không trốn tránh cô nữa rồi.

1.

Ngày Mười bảy tháng Ba, ban ngày thời tiết rất đẹp, bầu trời xanh trong không một gợn mây, mặt trời đỏ ối như một chiếc khay áo giữa nền trời xanh. Nhưng khi màn đêm buông xuống, sấm vang chớp giạt một hồi rồi mưa trút xuống như thác lũ. Rất lâu sau, mưa mới tạnh hẳn, lúc đó đã là chín giờ hơn. Thấy đã muộn, Quảng Viễn bảo Lam Tổ Hình ở nhà, không phải đến tòa cao ốc Từ Kinh cùng anh nữa, nhưng cô vẫn nằng nặc đòi đi bằng được. Anh đành lái xe đưa cô đi cùng.

Đến dưới tòa cao ốc Từ Kinh, vừa xuống xe, trong lúc vô thức, Quảng Viễn ngẩng đầu nhìn, sắc mặt bỗng thay đổi. Lam Tổ Hình vội nhìn theo ánh mắt của anh, nhất thời không hiểu tòa cao ốc sáng trưng này có gì lạ mà lại khiến mặt anh đột nhiên biến sắc như vậy.

“Có chuyện gì vậy anh?”

Quảng Viễn chỉ tay lên trên: “Cửa sổ căn hộ thứ hai bên phải của tầng mười tám, đèn đang sáng.”

Cửa sổ căn hộ thứ hai bên phải tầng mười tám, đèn đang sáng ư? Lam Tổ Hình ngờ ngác hồi lâu mới chợt nhớ ra, anh đang muốn nói đến căn hộ nơi Diệp U Đàm và Anh Hạo Đông xảy ra chuyện trước đây.

“Nghe nói căn hộ này đã bị Anh phu nhân khóa kín, không cho ai ra vào. Bây giờ đèn điện lại sáng trưng, nhất định Anh Hạo Đông đang ở trên đó.”

Anh Hạo Đông... Lam Tổ Hình giật mình, rốt cuộc anh vẫn tìm cách để vào căn hộ ở tòa cao ốc Từ Kinh này ư? Anh phu nhân có biết không? Có phải anh lại lằng lẽ đến đây một mình không? Nếu đúng như vậy, ngộ nhỡ anh nhớ ra chuyện gì rồi lại lên con đau đầu thì biết làm thế nào?

Nghĩ đến đây, Lam Tổ Hình lập tức thấy thấp thòm, bất an. Cô vội hỏi Quảng Viễn: “Anh biết số phòng của căn hộ đó không?”

Đương nhiên Quảng Viễn biết rất rõ, cách đây một năm, anh đã từng đến đây nhận thi thể của Diệp U Đàm. “Phòng 1806 tòa A tầng mười tám.”

Lam Tổ Hình chạy ngay đến máy điện thoại thông minh ở trước cửa ra vào, nhập chính xác số phòng. Tiếng chuông ngân nga vang lên liên hồi, rất lâu sau mới có người nhấc máy, giọng run rẩy: “Ai?”

Quả nhiên là Anh Hạo Đông, nghe giọng của anh có thể nhận ra tâm trạng anh đang rất bất ổn. Lam Tổ Hình vội nói: “Hạo Đông, là em đây, Lam Tổ Hình, anh mở cửa cho em, được không?”

Anh Hạo Đông không trả lời cô ngay, bên trong ống nghe truyền đến tiếng thờ dòn đập của anh. Rõ ràng anh đang rất căng thẳng, trái tim Lam Tổ Hình cũng bắt gặp đập loạn lên, lòng nóng như lửa đốt.

Cuối cùng, cánh cửa kính im lìm cũng lặng lẽ mở ra. Lam Tổ Hình nhanh chóng chạy vào, Quảng Viễn do dự một lát rồi cũng vội bám theo cô, vào trong tòa cao ốc.

Đi thang máy lên thẳng tầng mười tám, cửa phòng 1806 tòa A đã mở sẵn. Lam Tổ Hình cuống quýt xông vào, bắt gặp Anh Hạo Đông đang ngồi trên chiếc ghế bập bênh cách ô cửa sổ không xa, sắc mặt tái mét, trán đầm mồ hôi, ánh mắt vô cùng đau khổ và hoảng hốt. Dường như anh đang cố gắng ép bản thân mình nhớ lại sự việc xảy ra trong căn phòng này ngày hôm đó.

“Hạo Đông, anh đừng ép bản thân mình nữa!”

Lam Tổ Hình vừa nhìn thấy lớp mồ hôi lạnh trên trán anh, liền biết cơn đau đầu của anh lại tái phát. Chẳng phải Anh phu nhân đã khóa chặt cửa rồi sao, sao anh vẫn vào được?

Không ai biết Anh Hạo Đông đã âm thầm lục tìm chum chìa khóa căn hộ này trong phòng mẹ mình. Anh hiểu rất rõ thói quen sinh hoạt của bà, bà thường phân loại đồ đạc rồi cất riêng từng chỗ trong chiếc tủ tường ở phòng bà. Gần đến ngày giỗ của Diệp U Đàm, anh lại càng muốn đến tòa cao ốc Từ Kinh. Anh luôn có dự cảm anh đã quên mất một chuyện cực kỳ quan trọng trong căn hộ này, phải quay lại lần nữa, anh mới có thể nhớ ra.

Anh run rẩy đẩy mở cánh cửa đã bị bụi phong kín từ lâu, lớp bụi tích trên khung cửa rơi đầy xuống người anh. Anh bật công tắc điện, cả căn phòng tràn ngập trong ánh sáng, nhìn thấy từng lớp bụi phủ khắp nơi. Anh đứng ở cửa rất lâu rồi mới nhẹ nhàng bước vào. Đến căn nhà cũ mà như lạc vào cõi ảo mộng xa xưa.

Ánh mắt anh dán chặt vào ô kính cửa sổ dài sát sàn trong phòng khách, ngày ấy, Diệp U Đàm đã ngã xuống từ đó. Anh di chuyển ánh mắt về phía chiếc bàn trà hình vuông, nhỏ xinh bên cạnh chiếc sofa bằng da thật đặt trước cửa sổ. Nghe nói, người ta phát hiện ra anh toàn thân đầy máu me, hôn mê ngay tại chỗ đó. Không biết tối hôm ấy, anh và Diệp U Đàm đã cãi nhau chuyện gì trước cửa sổ nhỉ? Cô ấy mang bụng bầu đến tìm anh, rốt cuộc anh đã nói gì, làm gì cô ấy...?

Anh đang tập trung suy nghĩ thì chuông cửa bỗng vang lên. Anh Hạo Đông giật mình, cơn đau đầu càng trở nên dữ dội, như bị ai đó đập cả tảng đá vào vậy.

Ai? Là ai đang ấn chuông? Đêm hôm xảy ra chuyện, Diệp U Đàm cũng từng ấn chuông cửa nhà anh thế này. Hôm nay, anh lặng lẽ quay lại đây một mình, không ai hay biết, tại sao chuông cửa lại vang? Lẽ nào linh hồn của Diệp U Đàm quay về tìm anh đòi mạng?

Trong giây phút đó, toàn thân Anh Hạo Đông bỗng dưng hóa đá, đến một đầu ngón tay cũng không thể cử động nổi. Cơn đau đầu dấy lên, như có hàng ngàn chiếc cưa điện vô hình đang tàn phá não bộ của anh, đau đến mức mồ hôi lạnh tỏa ra như tắm. May mà trước khi đến đây, anh đã uống một viên thuốc an thần, nếu không, đã chẳng giữ nổi bình tĩnh mà ngất đi rồi. Anh đến đây để tìm kiếm ký ức đã mất, không muốn cơn đau đầu phá hoại mục đích cuối cùng của anh.

Chuông cửa reo liên hồi, cuối cùng, Anh Hạo Đông chậm chạp di chuyển, lê đôi chân nặng nề đến trước cửa, ấn vào nút nghe, giọng run rẩy: “Ai?”

Trong loa truyền đến giọng nói đầy quan tâm của Lam Tổ Hình, trái tim anh bỗng mềm nhũn, sau khi thở gấp từng hơi, anh nhấn nút mở cửa. Sau đó, không thể đứng vững, anh bất lực ngồi phịch xuống chiếc ghế bập bênh gần cửa.

Thấy Quảng Viễn đi phía sau Lam Tổ Hình, Anh Hạo Đông hơi chấn động, nói: “Sao hai người... lại đến đây?”

“Em và Quảng Viễn đến đây làm lễ giỗ đầu cho chị U Đàm, phát hiện căn phòng này sáng đèn nên em đoán anh đang ở trên.”

Quảng Viễn nhìn khắp căn phòng một lượt, đâu đâu bụi cũng phủ kín, dưới ánh sáng của đèn điện, mọi thứ ở đây khiến người ta thấy thật âm đạm và thê lương. Anh bước đến gần ô cửa sổ, ngắm nhìn hồi lâu, không nói một lời, lấy một cây nến thơm và xấp vàng mã trong túi ra đốt, mùi nến và mùi tro hòa vào nhau, ngào ngạt.

Anh không hỏi ý kiến của Anh Hạo Đông, cũng chẳng thêm để ý đến thái độ của cô, cứ thế đốt hết xấp vàng mã. Anh Hạo Đông cũng không lên tiếng, chỉ chăm chú nhìn từng động tác của anh, hồi lâu sau, quay đầu nhìn Lam Tổ Hình rồi lại nhìn khắp căn phòng một lượt, dường như anh có rất nhiều khúc mắc không thể giải tỏa, ánh mắt càng lúc càng mờ mịt và hỗn loạn. Đột nhiên, anh gõ mạnh vào đầu mình, đau khổ suy nghĩ.

“Hạo Đông, anh đừng như vậy!”

Lam Tố Hinh vội giữ chặt tay anh, anh nhìn cô với ánh mắt đầy vẻ đau khổ: “Hinh như anh nhớ ra chút gì đó rồi nhưng vẫn chưa thể nắm bắt được, làm cách nào cũng không thể nắm bắt được.”

“Vậy thì đừng nghĩ nữa, em gọi điện báo cho anh trai anh, bảo anh ấy đến đón anh về nhà nhé?” Lam Tố Hinh dịu dàng thuyết phục anh.

Quảng Viễn sau khi đốt hết xấp vàng mã liền sai bước đi đến, lời Anh Hạo Đông ra ngoài: “Em phí lời với anh ta thì có ích gì? Cứ lời anh ta xuống là xong.”

Quảng Viễn mạnh mẽ kéo Anh Hạo Đông rời đi. Anh Hạo Đông không đủ khỏe để chống lại nên mặc kệ để anh kéo, Lam Tố Hinh cũng vội vàng tắt đèn, khóa cửa rồi cùng họ đi xuống lầu. Cô lo Anh Hạo Đông sẽ làm âm lên, không chịu đi cùng Quảng Viễn nhưng hoàn toàn ngược lại, anh lẳng lặng đi theo sự lôi kéo của Quảng Viễn, thần sắc trong đôi mắt mịt mờ, biến ảo.

Lúc họ đi xuống đến tầng trệt của tòa cao ốc Tử Kinh, Quảng Viễn vô thức nhìn về phía Diệp U Đàm nằm xuống, giật mình kinh ngạc, ở đó, có một người đàn ông đang ngồi quay lưng về phía họ, bật lửa đốt một xấp vàng mã, rõ ràng người đó cũng đang tế lễ cho cô ấy. Ngoài họ ra, còn ai biết chính xác ngày giỗ và nơi chết của Diệp U Đàm thế nhỉ? Người đàn ông này là ai? Lễ nào là người thăm ái mộ cô ấy?

Lúc này, Lam Tố Hinh và Anh Hạo Đông cũng chú ý đến sự có mặt của người đàn ông này. Dường như anh ta rất vội vã, không thành tâm đốt những tờ vàng mã như Quảng Viễn mà vứt xấp giấy vào đồng lửa rồi đứng dậy, quay người rời đi.

Anh ta đi về phía ba người đang đứng ở bên này, đúng lúc đối mặt với họ. Vừa nhìn Anh Hạo Đông, bước chân anh ta đột nhiên khựng lại, như bị người ta làm phép định thân vậy.

Quảng Viễn hoàn toàn không quen người đàn ông này, anh ta quen biết Diệp U Đàm như thế nào? Đang muốn lên tiếng hỏi thì đột nhiên Anh Hạo Đông giằng mạnh tay, vùng thoát khỏi anh rồi run rẩy chỉ tay vào người đàn ông trước mặt: “Mày...”

Tiếng “mày” của anh như một lời chủ giải vậy, người đàn ông kia vốn đang đứng im đột nhiên cử động, bắt ngờ quay phắt người, bỏ chạy. Anh Hạo Đông ban nãy còn bước đi liêu xiêu, thế mà giờ đột nhiên cũng gồng lên, chạy đuổi theo gã đàn ông kia: “Đứng lại!”

Mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ, Lam Tố Hinh và Quảng Viễn nhất thời không phản ứng kịp, nhưng khi thấy Anh Hạo Đông chạy đuổi theo người đàn ông đó, họ cũng vội vàng bám theo.

Vì sức khỏe của Anh Hạo Đông vẫn chưa bình phục hoàn toàn nên chưa đuổi được bao xa, anh đã thờ dốc, đổ vật xuống đường. Quảng Viễn nhanh chóng bắt kịp anh, lớn tiếng hỏi: “Anh quen người đàn ông đó sao? Hắn là ai? Sao anh lại đuổi theo hắn?”

Anh Hạo Đông nghiêng răng nghiêng lợi nói rõ từng từ: “Chính hắn đã đâm tôi rồi sau đó đẩy U Đàm ngã xuống lầu.”

Từng câu nói của anh như trời long đất lở. Quảng Viễn và Lam Tố Hinh nhất thời chấn động.

2.

Đêm đó, Quảng Viễn và Lam Tố Hinh đưa Anh Hạo Đông đến đồn cảnh sát để tường trình.

Ngày này một năm về trước, trong căn hộ chung đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Anh Hạo Đông đã nhớ lại hết rồi.

Chiều hôm đó, anh cùng nhóm bạn vui chơi ở trường đua ngựa nửa ngày trời, ăn tối xong, anh về nhà chuẩn bị tắm rửa, thay quần áo rồi đến chỗ hẹn đón Thẩm Mỹ Kỳ đi khiêu vũ. Lúc đang xả nước vào bồn tắm thì Diệp U Đàm ở dưới lầu ầm chuông cửa. “Hạo Đông, em muốn lên trên nói chuyện với anh, em có thai rồi!”

Câu nói của cô khiến chân mày anh chau lại. Suy nghĩ một lát, cuối cùng anh cũng để cô lên, chẳng nói một lời, lạnh lùng nhét một tờ chi phiếu vào tay cô. “Đi giải quyết nó đi, bằng này tiền chắc là đủ rồi.”

“Hạo Đông, không phải em đến đòi tiền.”

“Vậy cô đến làm gì? Không phải đến đòi tiền thì đến đòi người sao? Rất xin lỗi, cô ra nông nổi này vốn không phải là ý muốn của tôi, chính cô đã gài bẫy tôi. Cô từ bỏ cái hy vọng đòi tôi phải chịu trách nhiệm đi!”

Diệp U Đàm rung rung nước mắt, nói: “Em biết hôm đó là em không tốt, nhưng cũng vì em quá yêu anh nên mới làm như vậy. Sao anh lại tức giận với em như thế chứ?”

“Yêu tôi? Thứ tình yêu mà cô gọi ấy chính là muốn giữ chặt lấy tôi, nhưng đáng tiếc... tôi ghét nhất loại phụ nữ nghĩ đủ mọi cách để giữ chặt tôi. Thế nên, xin cô mang theo cái tình yêu của cô rời xa tôi ra, đừng đến làm phiền tôi nữa, điều đó mới thể hiện rằng cô yêu tôi đấy!”

Diệp U Đàm khóc nức lên: “Hạo Đông, trước đây quan hệ giữa chúng ta rất tốt đẹp mà. Tại sao đột nhiên anh lại ghét em đến thế? Thậm chí chúng ta cũng không thể trở thành bạn bè bình thường được sao anh?”

“Đều là do cô tự chuốc lấy, tôi đã ngầm ám chỉ cô đừng qua lại với tôi nữa rồi, cô còn khăng khăng làm theo ý mình, nhân lúc tôi say rượu, ở lại nhà tôi qua đêm. Nếu cô biết chừng mực một chút thì chúng ta đâu phải làm âm lên đến mức này? Được rồi, tôi không muốn nhiều lời với cô nữa. Tôi đang rất

bạn, tối nay hẹn với người yêu mới đi khiêu vũ rồi, tôi phải đi tắm rửa, thay quần áo đây. Xin lỗi, mời cô rời khỏi đây, được không?”

Diệp U Đàm u oán nói: “Là Thẩm Mỹ Kỳ phải không? Nghe nói cô ấy là hoa khôi của trường đại học A.”

Anh Hạo Đông bỗng giận dữ nói: “Sao cô lại biết rõ thế? Tôi nói cho cô biết, chuyện của tôi không liên quan gì đến cô, tốt nhất cô đừng đi nghe ngóng nữa. Cảm lấy tiền rồi lập tức rời đi cho tôi, cô tự giải quyết cái thai trong bụng đi. Sinh mệnh không được chào đón thì không nên để nó sinh ra trên thế giới này, đừng để tôi ghét một đứa trẻ vô tội như ghét cô!”

Sắc mặt Diệp U Đàm bỗng tái mét: “Hạo Đông, anh có biết những lời này của anh khiến người khác tổn thương thế nào không?”

“Nếu cô còn không đi, tôi sẽ nói những lời khó nghe hơn nữa đấy. Diệp U Đàm, tôi nói thêm lần nữa, cô làm một người không biết chừng mực, dù có yêu tôi đến thế nào đi chăng nữa, cô chết vì tôi thì cũng chỉ khiến tôi càng ghét cô hơn mà thôi.”

Diệp U Đàm bủn rủn chân tay, vò nát tờ giấy chi phiếu rồi ném về phía Anh Hạo Đông, ôm mặt, nước nở khóc, quay người chạy ra khỏi phòng. Cô không cần tiền của anh, bật khóc mà rời đi. Anh Hạo Đông cũng không đuổi theo, hất mạnh cánh cửa, biểu thị sự bức bối tới cùng.

Không đầy hai phút sau, lại vang lên tiếng gõ cửa phòng dồn dập. Anh Hạo Đông đang cầm quần áo, chuẩn bị vào phòng tắm, thầm nghĩ nhất định là Diệp U Đàm không cam chịu mà quay lại rồi, có phải cô đã nghĩ lại, đến lấy số tiền kia không? Anh ngán ngẫm bước ra mở cửa, gắt: “Lại gì nữa đây?”

Trước cửa phòng là một người đàn ông lạ mặt, hai tay rút túi quần, ánh mắt kỳ quái nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới, sau đó hất ta trừng mắt, lườm anh, hỏi: “Mày họ Anh?”

Anh Hạo Đông ngờ ngác, “Đúng, anh là ai?”

Người đó không trả lời, đột nhiên nhảy vào phòng, tay phải rút túi quần rút ra một con dao, đâm một nhát vào bụng anh. Động tác của hắn ta quá nhanh, anh không kịp nhận ra chuyện gì, chỉ cảm thấy phần bụng đột nhiên có luồng khí lạnh xộc vào, vội cúi xuống nhìn, thấy một lưỡi dao sáng loáng cắm phập vào cơ thể mình.

Nhưng rất nhanh sau đó, anh lại trừng mắt nhìn thấy một bàn tay đeo găng đen nhanh gọn rút con dao đó ra khỏi cơ thể anh, ngay lập tức, tia máu đỏ phun xối xả. Lúc này, con dao bắt đầu lan khắp người, anh khàn tiếng hét lên: “Á...”

Ôm lấy phần bụng bị thương, anh rên rỉ, lao đảo lù lù, nhưng gã đàn ông kia lại giơ dao, tiến lại gần phía anh, dường như hắn ta vẫn muốn đâm anh thêm nhát nữa. Lúc này, Diệp U Đàm vội xông vào phòng, nhìn thấy anh máu me bết bết, cô hét lên, lao đến phía trước, tóm chặt lấy bàn tay cầm dao của gã kia, “Dừng tay, anh muốn làm gì?”

Bình thường cô là một cô gái yếu đuối, mỏng manh, hiền lành như cừu, nhưng vào thời khắc này, nhìn cô không khác gì một con hổ vồ mồi. Cô gắng sức đoạt lấy con dao từ tay một con đàn ông cao lớn hơn cô, còn hung dữ cắn một nhát lên cổ tay hắn ta.

Gã đàn ông đó đau đớn thả tay ra, cô cướp được con dao, hắn ta nổi điên, đẩy cô một cái, cơ thể nhỏ bé của cô đập mạnh vào cửa kính, bay ra ngoài không trung như con diều đứt dây. Giây phút đó, dường như cả thế giới đều bất động. Cảnh tượng cuối cùng đọng lại trong mắt anh chính là chiếc váy hoa của Diệp U Đàm bay trong làn gió rồi vụt biến mất.

Từ lúc gã đàn ông kia xông vào phòng đến khi Diệp U Đàm rơi xuống, chỉ vùn vùn có hai phút đồng hồ.

Anh Hạo Đông tỉ mỉ thuật lại sự việc xảy ra trong đêm hôm đó, anh không hề quen biết gã đàn ông kia, không biết hắn ta là ai, cũng không biết vì sao hắn ta lại tìm đến tận cửa, đâm anh một nhát trí mạng, còn làm liên lụy đến Diệp U Đàm, khiến cô vì anh mà mất mạng. Anh ghen ngào nói: “Đáng lẽ cô ấy không phải chết, cô ấy cũng đã bỏ đi rồi, nhưng không hiểu sao lại quay lại. Với tình hình lúc đó, cô ấy hoàn toàn có thể quay đầu bỏ chạy, nhưng tôi không ngờ cô ấy lại bất chấp nguy hiểm, xông vào cứu tôi. Tôi...tôi có lỗi với cô ấy!”

Quảng Viễn và Lam Tổ Hình ngồi sau lưng anh, nín thở lắng nghe từng lời anh nói, vẻ mặt ngạc nhiên đến cực độ. Hóa ra, sự việc xảy ra đêm hôm đó hoàn toàn khác xa tưởng tượng của mọi người. Không phải Diệp U Đàm đâm trọng thương anh, cũng không phải anh lỡ tay đẩy cô ấy ngã xuống lầu. Đêm đó, còn có người thứ ba xuất hiện, người đó mới chính là hung thủ thực sự gây ra thảm kịch này.

Người lấy lời khai của Anh Hạo Đông vẫn là viên cảnh sát họ Tôn lần trước, anh ta cẩn thận xem xét bản khẩu cung một lượt rồi hỏi: “Anh nói không hề quen biết người đàn ông đó, nhưng hắn ta lại tìm đến đúng nhà anh, biết anh sống một mình, còn biết anh họ Anh. Trước đây, anh từng qua lại với không ít bạn gái, liệu đây có phải là một vụ ân oán vì tình không?”

Anh Hạo Đông lắc đầu: “Điều này tôi cũng không chắc. Lúc tôi qua lại với những cô gái đó, họ đều nói là chưa có bạn trai.”

Lúc này, Lam Tổ Hình đột nhiên lên tiếng: “Cảnh sát Tôn, tôi nhớ ra rồi, tôi đã từng gặp người đàn ông đó.”

“Ồ, ở đâu?” Viên cảnh sát họ Tôn phản chấn hỏi. Anh Hạo Đông và Quảng Viễn cũng quay đầu nhìn cô.

Thực ra, lúc đối mặt với gã đàn ông kia, Lam Tổ Hình lơ mơ cảm thấy dường như đã gặp khuôn mặt thô kệch này ở đâu rồi nhưng nhất thời chưa nghĩ ra, càng sốt ruột thì càng không nhớ nổi. Những lời vừa rồi của viên cảnh sát họ Tôn đột nhiên thức tỉnh cô. Ân oán tình yêu ư? Cô nhớ mình đã gặp người đàn ông đó ở đâu rồi. Hôm ấy, trên xe buýt, người đàn ông ngồi cạnh Tần Tú Nhuận chính là hắn ta. Tú Nhuận gọi hắn ta là Tiểu Vũ, cuộc nói chuyện của họ khi đó rất căng thẳng, có lẽ vì Tần Tú Nhuận nặng nề đòi chia tay với hắn ta nhưng hắn ta không đồng ý, còn chất vấn cô ta có phải nguyên nhân vì “người đàn ông kia” không.

Lam Tổ Hình nói hết những gì đã nhìn thấy cho viên cảnh sát họ Tôn nghe, anh ta lập tức quay sang hỏi Anh Hạo Đông: “Có phải anh trai anh, Anh Duy Hạ, cũng từng sống ở căn hộ đó không?”

Anh Hạo Đông ngăn người hỏi lâu rồi trả lời: “Không, tôi sống ở đó một mình mà. Anh trai tôi sống cùng mẹ trong căn nhà ở đường Triền Dương, nhưng anh ấy cũng có một bộ chìa khóa và thè ra vào căn hộ của tôi. Vì tính tôi khá dè dặt, ra ngoài thường quên không mang theo chìa khóa, mỗi lần như vậy, tôi đều phải nhờ anh ấy đến đưa tôi về.”

“Ok, như vậy là đủ rồi. Tôi nghĩ tôi cần phải mời Anh Duy Hạ tiền sinh và Tần Tú Nhuận tiểu thư đến đồn cảnh sát một chuyến, để phối hợp giải quyết vụ án.”

3.

Anh Duy Hạ đến đồn cảnh sát trước. Khi nhận được điện thoại của Anh Hạo Đông, nghe nói anh đang ở đồn cảnh sát, anh ta tưởng anh lại xảy ra chuyện rắc rối gì, vội vàng chạy đến. Kết quả vừa vào đồn cảnh sát chưa được bao lâu, anh ta liền bị viên cảnh sát họ Tôn đưa vào phòng kín, hỏi một số vấn đề. Mồ hôi Anh Duy Hạ túa ra như tắm, chẳng mấy chốc anh ta đã hiểu ra, anh ta được gọi đến đây không phải để giải quyết chuyện của Anh Hạo Đông, mà chính bản thân anh ta có chuyện cần giải quyết.

Viên cảnh sát họ Tôn không vòng vèo, hỏi ngay vào vấn đề. Đầu tiên có phải anh ta có chìa khóa và thè ra vào căn hộ của Anh Duy Hạ không. Sau khi anh ta trả lời có, viên cảnh sát hỏi: “Anh Duy Hạ tiền sinh, có phải anh từng đưa phụ nữ đến căn hộ chung cư đó không?”

Mặt Anh Duy Hạ trắng bệch, anh ta cố giữ bình tĩnh. “Tôi không hiểu, sao anh lại hỏi vậy? Đây là chuyện riêng của tôi.”

“Đó đúng là chuyện riêng của anh nhưng trước mắt, có vẻ chuyện đó có liên quan rất lớn đến một vụ án. Hôn nữa, người bị hại trong vụ án này là em trai anh, Anh Hạo Đông, cho nên, Anh tiền sinh, anh nên phối hợp một chút.”

Sắc mặt Anh Duy Hạ càng lúc càng trở nên khó coi, rồi anh ta khẽ rùng mình. Viên cảnh sát họ Tôn lại hỏi: “Anh Duy Hạ, xin hỏi anh có quen Tần Tú Nhuận không?”

Toàn thân Anh Duy Hạ chấn động, biết không thể che giấu sự thật được nữa rồi.

Vì bị viêm ruột thừa nên Anh Duy Hạ phải nằm viện mất một tuần, cũng chính thời gian đó, anh ta đã quen Tần Tú Nhuận, cảm mến vẻ thanh tú, dịu dàng của cô ta. Cô ta cũng gặp tiếng sét ái tình với Anh Duy Hạ. Mộ Dung San từng đến viện thăm anh ta vài lần, cô ta cũng thừa biết anh ta đã có vợ chưa cưới nhưng vẫn chủ động tiếp cận và cam tâm tình nguyện làm người tình bí mật của anh ta.

Anh Duy Hạ không thể cự tuyệt được cô y tá trẻ trung, giàu tình cảm này, thân làm con nuôi của Anh gia, tuy từ nhỏ đến lớn, anh ta không cần lo lắng đến vấn đề cơm ăn áo mặc, nhưng trước nay, anh ta chưa từng được ai yêu thương, quan tâm đến thế. Mộ Dung San là đối tượng Anh phụ nhân lựa chọn cho anh ta, gia cảnh tốt, dung mạo đẹp, anh ta không tìm được chỗ nào để chê. Nhưng cô ta được chiều quá sinh hư, chỉ nghĩ cho bản thân mình, không quan tâm gì đến anh ta. Ở bên cô ta, anh ta không cảm nhận được sự đẹp đẽ và ngọt ngào của tình yêu. Còn Tần Tú Nhuận lại giống như vầng mặt trời ấm áp, sưởi ấm trái tim nguội lạnh của anh ta. Anh ta cứ đắm chìm trong tình yêu ấy, không có cách nào thoát ra được. Không yêu được công khai thì họ lén lút hẹn hò.

Họ rất cẩn trọng trong việc hẹn hò, không để cho Mộ Dung San và Anh phụ nhân phát hiện. Dù gì anh ta cũng không phải con ruột của bà, không thể sống buông thả như Anh Hạo Đông được. Anh phụ nhân có thể bao dung với sự nóng nảy của Anh Hạo Đông nhưng tuyệt đối sẽ không bao dung với anh ta như vậy. Huống hồ, anh ta đã có vợ chưa cưới, càng phải chú ý giữ gìn danh tiếng cho bà. Vì vậy, anh ta và Tần Tú Nhuận chưa từng xuất hiện cùng nhau ở những nơi công cộng hay khách sạn, nhà nghỉ nào, mỗi lần gặp nhau đều là ở tòa cao ốc Từ Kinh. Anh ta hiểu rất rõ thói quen sinh hoạt của Anh Hạo Đông, anh không bao giờ ở nhà vào ban ngày, tối mới về nhà nghỉ ngơi.

Mỗi lần hẹn hò với Tần Tú Nhuận, Anh Duy Hạ đều lên lầu, vào phòng trước, nửa tiếng sau, cô ta ấn chuông, anh ta mở cửa thì cô mới được vào. Xong việc, cô ta rời đi trước, lát sau anh ta mới xuống lầu, rời đi. Họ hẹn hò bí mật như vậy được hai tháng.

Nhưng tối đó, khi Anh Duy Hạ đang cùng Mộ Dung San ăn tối trong một nhà hàng kiểu Pháp mới khai trương, đột nhiên nhận được điện thoại của Tần Tú Nhuận gọi đến. Vừa nhìn thấy màn hình hiển thị, anh ta liền nhăn nhó mặt mày, đã dặn dò cô ta đừng chủ động gọi điện mà cứ gọi. Mộ Dung San liền bĩu môi, tỏ ra bất mãn. Anh ta đứng dậy, ra ngoài cửa nhận điện thoại, “Có chuyện gì vậy?”

Ở đầu dây bên kia, Tần Tú Nhuận cuống quýt hỏi: “Duy Hạ, anh không sao chứ?”

Anh Duy Hạ ngơ ngác, “Anh làm sao? Em nói linh tinh gì thế?”

“Anh đang ở đâu? Có ở tòa cao ốc Từ Kinh không? Nếu có người đến ấn chuông cửa, anh nhất định không được mở, nhớ chưa? Bất luận anh ta có nói gì, anh cũng không được mở!”

“Tại sao? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Bạn... bạn trai cũ của em, không biết tại sao anh ta lại biết được chuyện em thường xuyên gặp anh ở tòa cao ốc Từ Kinh. Hôn một tiếng trước, anh ta cầm một cao dao gọt hoa quả xông ra ngoài, nói là muốn đi tìm anh tính sổ.”

Anh Duy Hạ sùng sốt, “Hôn một tiếng trước, sao bây giờ em mới nói?”

“Lúc anh ta ra khỏi cửa, em định giữ anh ta lại nhưng không được, còn bị anh ta đẩy một cái, khiến trán đập vào bàn, ngất xỉu. Bây giờ em mới tỉnh lại, gọi luôn cho anh đây, em rất sợ, sợ anh...”

Cô ta nghẹn ngào không nói nổi nữa, lòng Anh Duy Hạ rối như tơ vò, một dự cảm chẳng lành bỗng dấy lên. Sau khi đến đón Mộ Dung San, anh ta có gọi cho Anh Hạo Đông, bảo anh đi ăn cùng nhưng anh từ chối, nói đang trên đường về nhà tắm rửa, thay quần áo, chuẩn bị hẹn với bạn gái của Anh Hạo Đông.

Vậy lúc này, chắc chắn Anh Hạo Đông đang ở tòa cao ốc Từ Kinh, có phải đã bị...Anh Duy Hạ bất an, lập tức gọi vào máy Anh Hạo Đông, chuông reo hai hồi thì có người nhắc máy. Anh ta vừa định thờ phào thì lại giật thót tim, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói xa lạ. “Xin hỏi anh là ai?”

Anh Duy Hạ vội nói: “Còn anh là ai? Đây là điện thoại của em trai tôi mà!”

“Tôi là cảnh sát, em trai anh là Anh Hạo Đông phải không?”

Toàn thân Anh Duy Hạ run rẩy: “Vâng, anh cảnh sát, sao anh lại cầm điện thoại của em trai tôi? Cậu ấy...có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Anh tiên sinh, em trai anh xảy ra chuyện lớn rồi, mời anh nhanh chóng đến tòa cao ốc Từ Kinh ngay.”

Anh Duy Hạ vội vàng chạy vào báo với Mộ Dung San, cô ta nghe thấy thế thì kinh hãi, mặt bỗng tái mét, cùng Anh Duy Hạ lái xe về tòa cao ốc Từ Kinh. Lúc này, Anh Hạo Đông đã được đưa đến bệnh viện cấp cứu, viên cảnh sát nói sơ qua tình hình hiện trường cho họ rồi đưa ra suy đoán sơ bộ, đây là một vụ án giết người vì tình. Viên cảnh sát hỏi Anh Duy Hạ có quen Diệp U Đàm, cô gái trẻ chết thảm dưới lầu kia không? Anh ta chỉ biết sững sờ lắc đầu.

Anh ta cùng Mộ Dung San, Anh phu nhân và bà Chu ngồi suốt một đêm bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện. Anh phu nhân không ngừng khóc lóc, than vãn. Mộ Dung San liên tục lựa lời an ủi bà, còn bà Chu thì luôn miệng cầu khẩn, xin bỏ tất phù hộ. Anh Duy Hạ lo lắng ngồi bên cạnh, đan chặt mười đầu ngón tay, đến mức các đốt xương phát ra những tiếng kêu răng rắc. Toàn thân liên tục đổ mồ hôi lạnh, thấm ướt bộ quần áo trên người anh ta.

Vụ án giết người vì tình ư? Anh Duy Hạ cảm thấy mọi việc có vẻ quá trùng hợp. Tần Tú Nhuận vừa nói cho anh ta biết chuyện bạn trai cũ của cô ta cầm dao đến tòa cao ốc Từ Kinh tìm anh ta tính sổ, mà Anh Hạo Đông và bạn gái cũ lại một chết, một trọng thương trong căn hộ đó. Xem ra hiện trường rất giống một vụ án giết người vì tình, trên bàn trà còn có một tờ chi phiếu với những con số không nhỏ. Bên cảnh sát suy đoán, Anh Hạo Đông muốn dùng món tiền này để chấm dứt quan hệ giữa anh và Diệp U Đàm nhưng cô ấy không đồng ý nên đã xảy ra một cuộc tranh cãi vô cùng kịch liệt. Trong lúc phần nộ, cô ấy đã đâm anh một nhát, sau đó, theo bản năng phòng vệ, anh đã đẩy cô ấy ngã khỏi cửa sổ, rơi từ trên tầng mười tám xuống, thiệt mạng.

Phía cảnh sát đợi Anh Hạo Đông được cứu sống, tỉnh lại rồi lấy khẩu cung, lúc đó mới tiến hành điều tra rõ ràng.

Anh Hạo Đông phẫu thuật xong, bác sĩ nói cần phải theo dõi trong vòng mười hai tiếng nữa thì mới có thể xác định được rốt cuộc anh có qua cơn nguy hiểm hay không. Anh phu nhân ở lì trong phòng bệnh với anh, khuyên thế nào cũng không chịu rời đi. Anh Duy Hạ đưa Mộ Dung San về nhà trước, vừa ra khỏi Mộ gia, anh ta lập tức gọi cho Tần Tú Nhuận: “Gã bạn trai của em mang một con dao gọt hoa quả đến tìm anh sao? Trông nó như thế nào?”

Tần Tú Nhuận miêu tả rất chi tiết: “Đó là con dao em mới mua, thân dao dài ba tấc, cán dao bằng nhựa màu đỏ.”

Anh Duy Hạ đột nhiên thở gấp, cảm thấy vô cùng đau đớn. Anh ta đã tận mắt trông thấy hung khí đựng trong một chiếc túi nylon trong suốt mà bên cảnh sát đã thu được, con dao đó giống hệt con dao mà Tần Tú Nhuận miêu tả.

Ba giờ sáng, Anh Duy Hạ ngồi trên xe, dỗi mắt về phía xa xăm, chỉ có cảm giác khắp nơi đều là một màu tối đen sâu thẳm. Ánh sáng của những ngọn đèn đường trong mắt anh ta cũng đều biến thành đêm đen.

Có nên nói tất cả những chuyện này cho bên cảnh sát biết không? Anh Duy Hạ đấu tranh tư tưởng hồi lâu. Anh Hạo Đông đã được cứu sống rồi, cho dù anh ta không nói thì khi Anh Hạo Đông tỉnh lại, mọi chuyện sẽ vỡ lẽ. Giấy không thể bọc được lửa, vẫn nên nói rõ ngọn ngành mọi chuyện. Nhưng hôm sau, trong viện, anh ta nghe các bác sĩ nói Anh Hạo Đông còn bị thương ở vùng đầu, vết thương đó ảnh hưởng đến não bộ, sau khi tỉnh lại, có thể anh sẽ mất đi một phần ký ức, còn để lại di chứng là những cơn đau đầu.

Nhờ có những lời của bác sĩ, Anh Duy Hạ quyết định im lặng, giấu nhem mọi chuyện. Dù gì phía cảnh sát đã nhận định đây là vụ án giết người vì tình, giờ anh ta nói sự thật ra để làm gì chứ? Huống hồ, chưa chắc Anh Hạo Đông đã nhớ ra mọi chuyện, anh ta quyết định đánh cược với vận mệnh, đợi Anh Hạo Đông tỉnh lại rồi tính.

Anh Hạo Đông hôn mê sâu, hơn một tháng sau mới tỉnh, như lời của bác sĩ, anh quả nhiên đã mất đi một phần ký ức, hơn nữa, đầu óc còn vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn không nhớ gì về chuyện đã xảy ra ở tòa cao ốc Từ Kinh đêm đó. Anh Duy Hạ thậm chí thờ phào nhưng mỗi khi nhìn người em trai như biến thành một người khác, anh ta lại cảm thấy vô cùng có lỗi. Điều là vì anh ta nên em trai mới gặp phải tai họa bất ngờ này.

Một tháng sau khi Anh Hạo Đông xảy ra chuyện, Anh Duy Hạ không còn gặp Tần Tú Nhuận nữa, thậm chí gọi cho cô ta, anh ta cũng cẩn thận gọi bằng sim khác. Bạn trai cũ của cô ta lỗ mãng và kích động như vậy, anh ta không muốn hấn lại tìm đến mình gây chuyện.

“Bạn trai em là loại người gì vậy? Sao em lại đi quen loại người này? Sao hán ta biết được chúng ta thường gặp nhau ở tòa cao ốc Từ Kinh, chỗ đó người lạ không thể vào được.”

“Em cũng không biết.” Tần Tú Nhuận lảng tránh, không muốn nói ra lý do quen biết Tiểu Vũ, chỉ run rẩy hỏi ngược lại: “Duy Hạ, em đọc báo rồi. Vụ án

giết người vì tình xảy ra ở tầng mười tám, tòa cao ốc Từ Kinh, sao lại khéo như vậy chứ? Có phải... có phải Tiểu Vũ đã gây ra chuyện này không?”

Tần Tú Nhuận cũng là một cô gái thông minh, Anh Duy Hạ thở dài. “Có thể là vậy, vì hung khí chính là con dao gọt hoa quả mà em nói.”

“Trời!” Tần Tú Nhuận kinh hãi thốt lên, “Tiểu Vũ, anh ta thật... Duy Hạ, chúng ta có nên báo cảnh sát không?”

Anh Duy Hạ im lặng hồi lâu. “Phía cảnh sát cũng kết luận đó là vụ án giết người vì tình rồi, coi như hấn ta may mắn đi.”

Tần Tú Nhuận hiểu rõ ý của Anh Duy Hạ. Rõ ràng anh ta không muốn người khác phát hiện ra sự việc này có nguyên nhân sâu xa liên quan đến họ. Cô ta không nhắc đến chuyện báo cảnh sát nữa, chỉ nói sau khi xảy ra chuyện, không biết Tiểu Vũ đã đi đâu, chắc sợ tội nên bỏ trốn rồi. Như vậy cũng tốt, sau này giữa cô ta và hấn không còn vướng víu gì nữa.

“Duy Hạ, em biết thời gian này anh không có tâm trạng tới tìm em. Đợi một thời gian nữa, khi vết thương của em trai anh tốt hơn, anh hãy bớt chút thời gian đến gặp em, được không? Em thực sự... rất nhớ anh.”

Anh Duy Hạ có thể không gặp cô ta được sao? Tuy anh ta quá hiểu câu nói: “Trên đầu chữ sắc có một con dao”, nhưng chuyện xảy ra ở cao ốc Từ Kinh, Tần Tú Nhuận là người biết rõ nhất, muốn che giấu chân tướng thì anh ta không thể không gặp cô ta.

Cứ như vậy, anh ta lại lén lút qua lại với Tần Tú Nhuận, chỉ khác là cẩn thận, chú ý hơn trước mà thôi. Họ không hẹn nhau ở một chỗ cố định nữa, sau khi Anh phu nhân đưa Anh Hạo Đông chuyển đến căn biệt thự ở vịnh Ngân Sa, anh ta nghiêm nhiên sống một mình trong căn nhà ở đường Triền Dương, thỉnh thoảng anh ta vẫn đưa Tú Nhuận về nhà qua đêm, vì trong căn nhà này chỉ có một mình anh ta, rất an toàn.

Anh Duy Hạ kể toàn bộ câu chuyện cho viên cảnh sát Tôn nghe, thừa nhận việc đã từng đưa cô ta đến tòa căn hộ ở cao ốc Từ Kinh hẹn hò, nhưng tuyệt nhiên không nói gì đến việc bán thân biết chuyện Tiểu Vũ giết người mà không báo.

4.

Tần Tú Nhuận được mời đến cục cảnh sát để phối hợp điều tra, viên cảnh sát họ Tôn vừa đặt vài câu hỏi, sắc mặt cô ta xám ngoét, cô ta nói ra toàn bộ sự thực mà anh ta muốn biết.

Tiểu Vũ tên đầy đủ là Vũ Đào, Tần Tú Nhuận quen biết hấn từ hồi học trung học. Lúc đó, hấn là một tên xã hội đen khét tiếng trong giới giang hồ, không may trúng tiếng sét ái tình, hấn tỏ ra rất yêu cô ta. Biết gia cảnh của cô ta không tốt, thi đỗ trường y nhưng không có tiền đóng học phí, mẹ kế còn đang nhăm nhe gả chồng cho cô ta. Hấn liền nói nếu cô ta chịu theo hấn, hấn sẽ chu cấp tiền cho cô đi học. Khi đó, cô ta không tin hấn sẽ bỏ ra nhiều tiền như vậy, liền nói: “Được, anh mang số tiền học phí bốn năm tới đây, tôi sẽ đi theo anh.”

Mấy ngày sau, quả nhiên Tiểu Vũ cầm một bọc tiền như yêu cầu, đưa cho cô ta, đó là số tiền hấn đã bán căn nhà bố mẹ để lại. Cô ta nói được làm được, sau khi nhận tiền, liền dọn đến, sống chung với hấn.”

Sau khi sống chung, Tiểu Vũ nghe lời cô ta, không còn cả ngày làm tên du côn vô công rồi nghề nữa mà tu chí làm ăn. Hấn làm đủ mọi nghề, từ bảo vệ đến phụ bếp, sau này làm nhân viên cho một công ty chuyển phát nhanh, nghề này tương đối tự do nên hấn không chuyển việc nữa.

Bốn năm sau, Tần Tú Nhuận quen Anh Duy Hạ. Anh ta mới chính là người đàn ông trong mộng của cô ta. Cô ta chủ động tiếp cận, tự nguyện làm tình nhân bí mật của anh ta. Tuy không thể cùng anh ta đường đường chính chính đến những nơi công cộng nhưng cô ta không mấy quan tâm, bởi cô ta còn có Tiểu Vũ, nếu hấn biết cô có người đàn ông khác thì phiền phức to. Cô ta bắt đầu tính toán, cùng hấn bốn năm, hiển dăng đánh đổi cả tuổi thanh xuân cho hấn, điều đó cũng xứng đáng đối với số tiền anh ta bán nhà để đóng học phí cho cô ta rồi nhỉ?

Biết nói chia tay với Tiểu Vũ thế nào? Đây quả thực là một việc vô cùng khó khăn, không ai hiểu rõ tính khí của Tiểu Vũ hơn cô ta. Thế nhưng cô ta chưa kịp nghĩ xong, tối ngày mười bảy tháng ba định mệnh ấy, hấn kích động chạy về nhà chất vấn cô ta: “Em có một người đàn ông khác ngoài anh rồi đúng không?”

Tần Tú Nhuận sửng sốt, không biết tại sao hấn lại biết được chuyện này. Việc cô ta và Anh Duy Hạ qua lại vốn rất kín kẽ. Trán tỉnh lại, cô ta gật đầu thừa nhận: “Phải!”

Tiểu Vũ nhảy dựng lên như trúng tà, giọng tay tát, cô ta không thể né tránh, nhắm mắt đón cái tát nảy lửa của hấn. Nếu hấn hạ tay thực sự, cô ta sẽ cảm thấy tốt hơn một chút, nguyện ý để cho hấn đánh.

Nhưng Tiểu Vũ đột nhiên dừng tay. Hấn chăm chăm nhìn cô ta rồi thở dốc, nói: “Nói đi, sau này em sẽ không qua lại với hấn nữa. Anh có thể tha thứ cho em.”

Tần Tú Nhuận liền thẳng thừng nói ra sự lựa chọn của mình: “Tiểu Vũ, em không làm được. Em thích anh ấy, em đang định nói với anh, chúng ta chia tay nhé?”

Tiểu Vũ như bị đập một gậy, trừng mắt nhìn cô ta: “Em nói cái gì? Em muốn chia tay với anh? Vì gã đàn ông kia sao? Chúng ta ở bên nhau bốn năm rồi, anh đối xử với em như thế nào? Anh tốt với em như vậy, sao em còn lằng nhằng với gã đàn ông khác mà muốn chia tay với anh hả?”

“Tiểu Vũ, em chấp nhận ở với anh bốn năm, là vì anh chịu giúp em trả tiền học phí. Trước giờ em chưa từng thích anh.”

Sắc mặt Tiểu Vũ xám xịt: “Trước giờ em chưa từng thích anh ư? Em thích gã đàn ông họ Anh kia vì điều gì? Vì hấn sống trong một căn hộ chung cư cao

cấp, vì hắn là một gã ẻo lả xinh trai phải không?”

Tần Tú Nhuận kinh hãi: “Sao anh lại biết anh ấy họ Anh, sống ở chung cư cao cấp?”

“Nếu không muốn ai biết thì đừng làm. Gã họ Anh này cậy có tiền muốn cướp bạn gái của anh, anh sẽ không tha thứ cho hắn đâu!” Tiểu Vũ nghiêng răng nghiêng lợi rít từng từ qua kẽ răng, rồi tiện tay vớ lấy con gao gọt hoa quả trên bàn, xông ra ngoài.

“Tiểu Vũ, anh muốn làm gì?”

“Đến tòa cao ốc Từ Kinh tìm gã họ Anh kia tính sổ.”

Hắn còn biết đích xác tòa cao ốc Từ Kinh nữa. Tần Tú Nhuận có linh cảm chẳng lành, vội vàng kéo tay hắn lại nhưng hắn hất văng ra, cơ thể mất thăng bằng, ngã xuống, trán đập vào cạnh bàn, thế rồi trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Lúc thuật lại cho cảnh sát nghe, Tần Tú Nhuận không nói tới hôm đó cô ta và Tiểu Vũ cãi nhau gay gắt và hắn cầm dao bỏ đi. Cô ta biết việc này nhất định không thể để lộ, chỉ nói không lâu sau khi quen biết Anh Duy Hạ, cô ta có ý định chia tay với Tiểu Vũ. Sau đó, cô ta chuyển vào ở khu tập thể của bệnh viện, Tiểu Vũ cũng không còn đến tìm cô ta nữa.

Cảnh sát Tôn là một tay chuyên phá án lão luyện, đương nhiên nhận ra cô ta đang mập mờ lấp liếm một vài tình tiết.

“Tần tiểu thư, xin hỏi Vũ Đào có biết chuyện cô muốn chia tay với hắn và vì Anh Duy Hạ không?”

Tần Tú Nhuận trả lời một cách khó khăn: “Tôi không nói nhưng không hiểu tại sao anh ta lại biết.”

“Vậy lúc cô và hắn chia tay, hắn có bình thân tiếp nhận không?”

“Khi đó, anh ta hơi kích động.”

“Trước mặt cô, anh ta có nói mấy câu như tìm Anh Hạo Đông để tính sổ không?”

“Ừm... Anh ta có nói mấy câu những tôi nghĩ những câu đó chỉ là nói trong lúc tức giận mà thôi.”

“Cô nhắc đến chuyện chia tay với hắn lúc nào?”

“Năm ngoái... tháng Hai.” Tần Tú Nhuận dè dặt trả lời.

“Sau khi cô và hắn chia tay không lâu, trong căn hộ nơi cô và Anh Duy Hạ thường xuyên hẹn hò, em trai anh ta, Anh Hạo Đông và bạn gái Diệp U Đàm đã xảy ra thảm án, một chết, một trọng thương. Chẳng lẽ cô không nghĩ chuyện đó rất có thể liên quan đến Tiểu Vũ sao?”

Sắc mặt của Tần Tú Nhuận lập tức biến đổi, cô ta cố gắng trấn tĩnh: “Khi đó, phía cảnh sát đã kết luận đó là một vụ án giết người vì tình, tôi nghĩ chắc là không có liên quan gì đến Tiểu Vũ.”

“Khi đó, phía cảnh sát đã kết luận sai, thực ra hắn có liên quan rất mật thiết tới vụ án này. Tần tiểu thư, hiện giờ đương sự Anh Hạo Đông đã nhớ ra tất cả, tới hôm đó, chính Vũ Đào đã xông vào căn hộ của anh ta, đầu tiên đâm anh ta một nhát, sau đó đẩy Diệp U Đàm ngã xuống lầu. Vậy nên, Tần tiểu thư, giờ tôi muốn hỏi cô, cô có biết hiện giờ Vũ Đào sống ở đâu không?”

“Tôi không biết, sau khi xảy ra chuyện anh ta liền mất tích, tháng trước mới đột nhiên xuất hiện trước mặt tôi, còn hy vọng tôi đi cùng anh ta, nhưng tôi không đồng ý. Sau đó, anh ta có đến tìm tôi thêm hai lần nữa, lần nào cũng đứng đợi trước cổng bệnh viện, tôi không biết phải tìm anh ta ở đâu.”

Tần Tú Nhuận chỉ cung cấp bấy nhiêu tin tức cho bên cảnh sát, cuối cùng, viên cảnh sát họ Tôn đành nói: “Từ giờ Tiểu Vũ có đến tìm cô thì cô hãy lập tức báo với chúng tôi ngay.”

“Tôi biết rồi!”

Sau khi Tần Tú Nhuận rời đi, cảnh sát Tôn lập tức sắp xếp người điều tra nhân viên bảo vệ của tòa cao ốc Từ Kinh, đặc biệt là nhân viên bảo vệ trực ban tối ngày Mười bảy tháng Ba năm ngoái. Bởi Tần Tú Nhuận nói Tiểu Vũ từng làm bảo vệ, rất có thể hắn biết chuyện hẹn hò bí mật giữa cô ta và Anh Duy Hạ ở cao ốc Từ Kinh và thuận lợi tìm cách vào trong tòa cao ốc này, là do trong số những nhân viên bảo vệ của tòa cao ốc này có người quen biết hắn ta.

Sự việc không ngoài dự liệu của cảnh sát Tôn, trong số những nhân viên bảo vệ của cao ốc Từ Kinh có một người tên Vương Đại Tân, anh ta thừa nhận quen biết Vũ Đào.

Wương Đại Tân nói, Vũ Đào từng làm việc cùng anh ta trong một công ty bảo vệ, khi đó, quan hệ giữa hai người khá tốt, hắn còn cho anh ta xem ảnh của bạn gái kẹp trong ví, khoe khoang mình có một cô bạn gái xinh đẹp đang học y tá. Nhưng sau khi hắn ta chuyển nghề, họ rất ít khi liên lạc. Khi Tần Tú Nhuận hay ra vào tòa cao ốc Từ Kinh, anh ta cảm thấy cô ta rất quen, ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng nhớ ra đây là bạn gái của Vũ Đào. Lần sau, khi cô ta đến, anh ta giả vờ đi kiểm tra các tầng rồi lên lút đi theo cô ta, để ý xem cô ta đi vào căn hộ nào. Sau đó, căn cứ vào tư liệu văn bản của chủ hộ, tra ra được căn hộ đó có một người thanh niên họ Anh sống một mình. Anh ta dễ dàng đoán ra quan hệ giữa họ, chỉ là vẫn thắc mắc, không biết cô ta có phải là bạn gái của Vũ Đào không.

Xế chiều ngày mười bảy tháng ba, lúc anh ta đến làm ca tối, vừa khéo gặp Vũ Đào đang đi chuyển phát nhanh qua tòa cao ốc Từ Kinh, hai người đứng lại, hỏi thăm nhau vài câu. Anh ta hỏi hấn có phải vẫn đang ở chung với người bạn gái trước kia không, hấn nói phải, còn kể cô ta đã tốt nghiệp và đi làm rồi, hấn đang nỗ lực kiếm tiền để lo chuyện kết hôn.

Vương Đại Tàn nhớ lại chiều hôm đó, anh ta có cùng mấy người bạn uống bia, xem bóng đá, rồi đến chỗ làm luôn. Trong người vẫn còn hơi men nên anh ta mau miệng, nói hết chuyện mình đã nhìn thấy cho Vũ Đào nghe, cuối cùng còn dặn dò: “Anh cẩn thận đấy, đừng để phụ nữ lừa!”

Khi đó, sắc mặt Vũ Đào tái xanh, hấn lao đảo rồi đi. Một tiếng sau, hấn quay lại tòa cao ốc Từ Kinh, đứng ở cửa lớn, ra hiệu bảo Vương Đại Tàn mở cửa cho hấn vào. Anh ta nghĩ chắc hấn còn chuyện gì muốn hỏi anh ta nên mở cửa để hấn vào. Hấn vừa vào trong liền hỏi: “Người họ Anh kia sống ở căn hộ nào của tầng mười tám?”

Đột nhiên Vương Đại Tàn thấy lo lắng, “Tiểu Vũ, anh không được lên trên đó tìm anh ta gây rối đâu. Nếu không, người ta sẽ truy cứu là do chúng tôi thất trách, để anh xông vào.”

Khi đó, điệu bộ của Tiểu Vũ rất bình tĩnh: “Anh yên tâm, tôi chỉ muốn nói chuyện rõ ràng với anh ta thôi.”

Vương Đại Tàn liền tin hấn, nói số phòng, để hấn lên trên. Sau khi hấn lên trên được một lát, anh ta liền nghe bên ngoài tòa nhà có một tiếng “bịch” cực lớn, tiếp sau đó là tiếng thét kinh hãi của người qua đường: “Có người rớt từ trên lầu xuống!”

Nhân viên bảo vệ dưới tầng trệt của tòa cao ốc đều hoảng loạn chạy ra xem, Vương Đại Tàn cũng vội chạy ra, khi anh ta nhìn thấy một mảnh vấy máu ở cánh cửa sổ phòng trên tầng mười tám, trong lòng liền chấn động, đó chính là căn phòng số 1806 mà anh ta vừa để Vũ Đào lên!

Nhân viên bảo vệ trực ban của tòa cao ốc vừa gọi điện báo cảnh sát vừa sắp xếp vài người ở bên ngoài tòa nhà bảo vệ hiện trường, còn lại lập tức lên phòng 1806 kiểm tra. Vương Đại Tàn khi đó được sắp xếp canh giữ bên ngoài tòa nhà, lòng rối như tơ vò. Anh ta đau đầu nghĩ không biết việc này có liên quan gì tới Vũ Đào không, nếu có thì anh ta gặp rắc rối to rồi.

Sau khi cảnh sát đến kiểm tra hiện trường, sơ bộ phán đoán đây là vụ án giết người vì tình. Suy đoán này khiến Vương Đại Tàn thờ phào, nhưng anh ta vẫn mập mờ cảm thấy sự việc dường như không đơn giản như vậy. Có thể trùng hợp như vậy sao? Tiểu Vũ vừa lên trên thì ngay sau đó xảy ra chuyện. Nhưng phía cảnh sát đã nói như vậy, đương nhiên anh ta cũng không rồi hỏi, nhiều chuyện nói thêm vào. Anh ta đã được ném trái bài học của việc lăm lòi, nhiều chuyện rồi.

Không ngờ sự việc này rốt cuộc vẫn là Vũ Đào làm. Đã một năm trôi qua, phía cảnh sát lại đến lật lại vụ án năm đó, Vương Đại Tàn cũng không có ý che giấu nữa, nói mọi chuyện xảy ra đêm đó mà anh ta biết cho họ nghe.

Vụ án đến đây đã được sáng tỏ. Việc cần làm bây giờ chính là nghĩ cách bắt được Vũ Đào.

5.

Sau khi chân tướng của sự việc xảy ra ở tòa cao ốc Từ Kinh tối ngày Mười bảy tháng Ba của năm trước được làm sáng tỏ, cả Anh gia và Diệp gia đều vô cùng chấn động.

Anh Duy Hạ đích thân đến vịnh Ngân Sa xin lỗi Anh Hạo Đông và Anh phu nhân, vì việc lén lút qua lại giữa anh ta và Tàn Tú Nhuận đã khiến Anh gia xảy ra chuyện lớn như vậy. Trong phòng khách, Anh phu nhân và Anh Hạo Đông ngồi trên sofa, bà Chu lặng lẽ đứng phía sau, Ba người, sáu con mắt đều không rời khỏi anh ta, anh ta đứng trước mặt họ, cúi gằm mặt, nói: “Xin lỗi, Hạo Đông. Xin lỗi, mẹ. Đây là lỗi của con.”

Anh phu nhân nhìn anh ta không nói một lời, vẻ mặt lạnh lùng như phủ một tầng băng giá. Vẻ mặt của Anh Hạo Đông vô cùng phức tạp, dường như anh đang suy nghĩ điều gì đó, lông mày chau lại.

Lát sau, Anh phu nhân lạnh lùng hỏi: “Duy Hạ, con có biết mình sao ở đâu không?”

“Con... con sai vì đã lén lút qua lại với Tàn Tú Nhuận, khiến Hạo Đông vô tội đã bị gã bạn trai cũ của cô ấy hãm hại.”

“Chỉ có vậy thôi sao?”

Câu hỏi của Anh phu nhân đầy thâm ý, Anh Duy Hạ toát mồ hôi lạnh: “Con xin lỗi! Mẹ, con không biết gã Tiểu Vũ ấy lại kích động đến vậy, dám cầm dao xông đến tòa cao ốc Từ Kinh.”

Sắc mặt của Anh phu nhân càng lạnh hơn, bà trầm giọng nói: “Duy Hạ, con có thể không biết hấn ta sẽ kích động đến thế nhưng sau khi sự việc xảy ra, con thừa biết hấn ta từng đến cao ốc Từ Kinh, tại sao lại không báo mọi việc cho cảnh sát? Để người đời đều cho rằng chính Anh Hạo Đông đã đẩy Diệp U Đàm xuống lầu. Đến bản thân nó cũng tưởng như vậy, phải chịu một sức ép tinh thần quá lớn. Vì điều này mà nó bị giày vò đến thế nào, con có biết không?”

Sắc mặt Anh Duy Hạ trắng bệch, anh ta có trán tĩnh. “Mẹ, khi đó con cũng không ngờ chính Tiểu Vũ đã đâm Hạo Đông mà! Bên cảnh sát cũng kết luận đây là vụ án giết người vì tình.”

Ánh mắt sắc bén của Anh phu nhân dán chặt lên người Anh Duy Hạ. “Duy Hạ, con tự vấn lương tâm mình đi, có phải con thật sự không biết không? Dùng dùng những lời con đã nói ở cục cảnh sát để lấp liếm, giấu giếm mẹ, thực ra cảnh sát Tôn cũng đã biết bản khẩu cung của con có vấn đề, chẳng

qua việc bao che của con cũng không thể tính là có tội, anh ta không cần lãng phí công sức để điều tra con.”

Anh Duy Hạ há miệng, líu lưỡi, không thốt nổi một lời biện hộ cho mình.

Thực ra, Anh Hạo Đông cũng đã sớm đoán ra chân tướng chuyện Anh Duy Hạ che giấu rồi. Anh không phải kẻ ngốc, mỗi lần Tần Tú Nhuận nhìn thấy anh, cô ta đều rất căng thẳng và bất an, ban đầu, anh cho rằng vì mình phát hiện ra mối quan hệ lén lút của cô ta và Anh Duy Hạ nên cô ta mới sợ hãi như vậy. Lúc này anh mới hiểu rõ, thực ra là vì cô ta biết anh chịu thay Anh Duy Hạ một dao nên cô ta cảm thấy áy náy, bất an. Lúc người nhà Diệp gia đến Anh gia làm loạn, Anh Duy Hạ chịu nhẫn nhịn, nhún nhường cũng là bởi vì lý do này.

Anh phu nhân thấy Anh Duy Hạ không có lời nào để nói, càng tức giận: “Khi bố mẹ con mới qua đời, bố Hạo Đông mà mẹ nghĩ dù sao con cũng là con cháu của Anh gia nên đón con về nhà yêu thương, nuôi dưỡng con, thế mà con báo đáp chúng ta thế này sao? Đưa con trai duy nhất của mẹ suýt nữa đã vì con mà chết.”

Nhìn bộ dạng bất lực một cách thảm thương của Anh Duy Hạ, Anh Hạo Đông kim lòng không đành nói: “Mẹ, thôi đừng nói nữa, chẳng phải con vẫn sống khỏe mạnh đây sao?”

“Con sống khỏe mạnh ư? Chúng đau đầu sẽ theo con cả đời.”

“Mẹ...” Anh Hạo Đông ngập ngừng rồi vẫn quyết định nói: “Nếu anh cả cũng là con ruột của mẹ thì mẹ có trách cứ anh ấy thế không?”

Anh phu nhân sững sờ: “Mẹ...”

“Mẹ, chính vì anh cả không phải là con ruột của mẹ nên anh ấy mới không dám nói với mẹ chân tướng sự việc. Con có thể hiểu được, con không hề trách anh ấy!”

Anh Duy Hạ từ từ ngẩng đầu, nước mắt giàn giụa, anh ta vừa thấy cảm kích vừa áy náy nhìn Anh Hạo Đông, “Hạo Đông, anh xin lỗi... Cảm ơn em!”

Sau đó, anh ta quay đầu, nói với Anh phu nhân: “Mẹ, con cảm thấy vô cùng hổ thẹn với Anh gia, không còn mặt mũi nào ở lại đây nữa. Bây giờ, con xin từ chức với mẹ trước, chiều nay con sẽ dọn khỏi căn hộ ở đường Triền Dương, sau này con cũng không xuất hiện trước mặt mọi người nữa, xin mọi người hãy bảo trọng.”

Anh Duy Hạ nói xong, nhanh chóng quay người rời khỏi phòng khách. Anh Hạo Đông ngăn người giấy lát rồi đứng dậy, đuổi theo: “Anh cả!”

Trong phòng chỉ còn lại Anh phu nhân và bà Chu, bà Chu e dè nói: “Duy Hạ chỉ là nhất thời ích kỷ nên mới phạm phải sai lầm lớn. Thực ra, bản tính của cậu ấy không hề xấu.”

Anh phu nhân trầm mặc, hồi lâu sau mới khẽ buông tiếng thở dài.

Anh Hạo Đông đuổi theo ra đến ngoài, đứng lúc nhìn thấy một chiếc xe hơi màu đỏ đỗ trước cửa nhà, đó là xe của Mộ Dung San. Anh Duy Hạ cũng vừa ra tới đó, cô ta giật dử, nhảy xuống xe, lớn tiếng nói: “Anh Duy Hạ, anh là tên khốn nạn! Anh nghe đây, tôi muốn hủy bỏ hôn ước với anh ngay bây giờ.”

Anh Duy Hạ không lên tiếng phản kháng, tháo ngay chiếc nhẫn đính hôn trên ngón áp út ra, nhét vào tay cô ta rồi quay đầu rời đi. Mộ Dung San hơi sững sờ, không ngờ anh ta lại phản ứng như vậy. Dường như anh ta rất nóng lòng muốn hủy hôn với cô ta. Khuôn mặt cô ta bỗng trắng bệch: “Anh Duy Hạ, anh sẽ không được chết từ tế đâu!”

Anh Hạo Đông đuổi theo, giữ tay anh ta lại: “Anh cả, anh đừng như vậy, mẹ chỉ nhất thời tức giận, nói mấy câu nặng lời thôi, anh đừng để bụng!”

“Hạo Đông, trong việc này, anh có lỗi với em nhưng em không trách anh lấy một lời. Em càng như vậy, anh càng cảm thấy có lỗi. Không phải anh tức giận với những lời mẹ nói mà anh thực sự không có mặt mũi nào ở lại đây nữa. Nếu em là anh, em còn có thể yên lòng tiếp tục ở lại Anh gia được không?”

Anh Hạo Đông sững sờ, đứng trên lập trường của Anh Duy Hạ thì chuyện này thực sự rất khó: “Nhưng rời khỏi nhà, anh sẽ đi đâu?”

“Anh gia đã nuôi dưỡng anh bao năm nay, giờ anh cũng nên rời đi rồi, anh muốn tự lập. Yên tâm đi, anh sẽ không chết đói được đâu. Hạo Đông, cảm ơn em vẫn coi anh là anh cả, khi nào rảnh, anh sẽ liên lạc với em.”

Anh Duy Hạ kiên quyết rời đi, Anh Hạo Đông nhìn theo bóng anh ta dần khuất dưới ánh nắng dịu dàng của tháng Ba, cảm xúc lẫn lộn.

Tại Diệp gia, sau khi biết chân tướng sự việc, ông bà Diệp đều sững sờ hồi lâu, không ai nói được tiếng nào. Rất lâu sau, bà Diệp mới bùng mặt khóc nức nở, ông Diệp im lặng đi vào phòng.

Lam Tổ Hình biết họ cần yên tĩnh để từ từ tiếp nhận việc này. Cô không muốn làm phiền họ nên ngồi nói chuyện với Quảng Viễn trong phòng khách. Anh thờ dãi, nói: “Hóa ra hung thủ hại chết U Đàm lại là người khác, chúng ta trách nhầm Anh Hạo Đông rồi.”

“Bây giờ coi như sự việc đã sáng tỏ, chỉ là đi và chú lại phải chịu đả kích thêm lần nữa. Em đi xem xem trong bếp có gì để nấu canh không, trưa nay chắc họ chẳng còn tâm trạng để nuốt nổi cơm đâu, em nấu ít canh vậy.”

"Tô Hinh, may mà có em, nếu không, những tháng ngày sau này của bác trai và bác gái sẽ rất khó khăn."

"Em cũng thấy may, may mà có họ, nếu không, em chẳng biết phải nương tựa vào đâu. Quảng Viễn, trưa anh ở lại đây ăn cơm nhé?"

"Không, anh bay chuyến mười hai giờ bốn mươi, anh phải đến chi nhánh công ty nhận nhiệm vụ."

"Đi ngay hôm nay sao?"

"Ừ, họ đã định ngày trước rồi. Bây giờ anh phải quay về nhà lấy hành lý và ra sân bay ngay. Bây giờ tâm trạng của bác trai và bác gái đều không tốt, anh không tiện chào, lát nữa em giúp anh gửi lời chào tới hai bác nhé! Còn nữa, nếu Tiểu Vũ bị bắt, em nhớ nói với anh một tiếng."

"Vâng, em tiễn anh!"

Lam Tô Hinh tiễn Quảng Viễn xuống dưới, trước khi lên xe, anh quay người, dịu dàng ôm cô vào lòng. "Tô Hinh, bảo trọng!"

"Anh cũng bảo trọng!"

Quảng Viễn khởi động xe, lúc chuẩn bị rời đi, anh ta quay đầu nhìn cô lần nữa, nói: "Tô Hinh, em nhất định phải hạnh phúc hơn U Đàm."

Lam Tô Hinh lên nhà, vào bếp hâm canh, sau đó vào phòng mình. Nhìn ngắm chiếc thiệp in hình hoa tổ hình màu xanh lam trong khung ảnh ở góc bàn và dãy dài những lọ quýt mui đóng hộp sẵn, trong mỗi chiếc lọ đựng đầy các loại kẹo hoa quả nhiều màu. Vị quýt, vị đào ngọt, vị dâu tây, vị dứa..

Cô cảm ớn lạnh từ bàn tay sờ vào lọ, khẽ lắc rồi quay người, đến trước cửa sổ, ngắm nhìn chậu hoa tổ hình xanh tươi trên kệ. Giữa tán lá nhỏ dày, những nụ hoa trắng non nớt nhú lên. Cô khẽ chạm vào chúng, cảm nhận chút dư vị hạnh phúc của mối tình đầu.

"Tô Hinh, anh muốn đến Diệp gia. Em nói xem, đi em có cho anh vào nhà không?"

Ở một góc sân trường, Anh Hạo Đông nghiêm túc hỏi Lam Tô Hinh. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Bây giờ đi biết hung thủ thật sự là người khác rồi, chắc sẽ để anh vào nhà thôi. Nhưng hai ngày nay tâm trạng của đi rất tệ, hay để mấy ngày nữa anh hãy đến nhé!"

Anh Hạo Đông có vẻ thất vọng. "Thế à? Thôi vậy!"

Sau khi nhớ lại mọi chuyện xảy ra tới hôm đó, Anh Hạo Đông luôn muốn đến Diệp gia một chuyến, để cảm ơn chuyện Diệp U Đàm đã liều mình cứu anh và xin lỗi vì anh từng đối xử lạnh lùng với cô ấy. Lúc này, anh mới hiểu tại sao trong tiềm thức anh luôn cảm thấy vô cùng có lỗi với cô ấy. Anh thực sự có lỗi với cô ấy, anh từng trách cứ cô ấy cuồng yêu, đến mức Không có chừng mực, nhưng chính tình yêu ấy đã khiến cô ấy bất chấp tất cả để cứu anh, hoàn toàn không nghĩ đến sự an nguy của bản thân.

Lam Tô Hinh nhìn thấy sự thất vọng trên gương mặt anh, cũng hiểu lý do anh muốn đến Diệp gia, đây là nỗi day dứt trong lòng anh. Ngẫm nghĩ một hồi, cô lên tiếng: "Trưa em về nhà nấu cơm cho đi, hay anh đi cùng em nhé! Em sẽ vào trước, hỏi xem đi có muốn gặp anh không, nếu đi đồng ý thì anh vào, được không?"

Anh Hạo Đông liền gật đầu. Buổi trưa, sau khi tan học, anh cùng Lam Tô Hinh về Diệp gia. Cô vào nhà hỏi ý kiến bà Diệp trước, ít phút sau, hí hửng đi ra, nói: "Hạo Đông, đi chịu gặp anh rồi!"

Cô dẫn anh vào phòng bà Diệp: "Di em đang nghỉ ngơi, anh cứ từ từ nói chuyện với bà nhé!"

Anh Hạo Đông và bà Diệp ngồi trong phòng, nói chuyện rất lâu, Lam Tô Hinh nấu xong cơm rồi mà anh vẫn chưa ra. Cô không vào gọi họ, chỉ yên lặng chờ đợi. Trong lúc chờ đợi, ông Diệp cũng đã về tới, mấy ngày này, trưa nào tan sở, ông đều về nhà để ở bên vợ. Biết tin Anh Hạo Đông đến và đang nói chuyện với bà Diệp ở trong phòng, ông vô cùng kinh ngạc rồi gõ cửa đi vào trong.

Mười lăm phút sau, Anh Hạo Đông bước ra trước, Lam Tô Hinh đến bên, phát hiện trông mặt anh hơi đỏ. "Anh sao vậy? Di mắng anh à?"

"Không đâu, cuối cùng đi em đã tha thứ cho anh rồi, cả chú em nữa."

Lam Tô Hinh đã đoán trước họ nhất định sẽ tha thứ cho Anh Hạo Đông. Dù gì cái chết của Diệp U Đàm cũng không phải do anh gây ra, hơn nữa, anh cũng từng cứu bà Diệp thoát khỏi bánh xe tử thần, ông bà Diệp đâu còn lý do để tiếp tục coi anh như kẻ thù.

Anh Hạo Đông nhìn ngó xung quanh. "Tô Hinh, bây giờ em đang ở phòng của U Đàm phải không? Anh có thể vào xem một chút không?"

"Được chứ!"

Lam Tô Hinh không chút do dự, đẩy cánh cửa phòng bên cạnh, đưa anh vào. Vừa vào đến cửa, ánh mắt của Anh Hạo Đông liền dán chặt vào những chiếc lọ thủy tinh đựng đầy kẹo hoa quả trên bàn học. Những chiếc kẹo hoa quả và hàng lọ thủy tinh này đều là thứ vô cùng quen thuộc với anh. Tiếp đó, anh lại nhìn tấm thiệp hoa tổ hình màu xanh lam được nhét ngay ngắn trong khung ảnh và chiếc hộp đựng tiền bằng vỏ dừa ở một góc bàn. Anh vô thức bước đến trước kệ cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy chậu hoa tổ hình mà lần trước anh đưa cô đi mua.

Tất cả những thứ anh tặng cô đều được nâng niu, chăm chút cẩn thận và được đặt ở nơi dễ dàng nhìn thấy nhất.

Lam Tổ Hình nhìn theo ánh mắt anh, mặt bỗng đỏ bừng. "Bây giờ em ở căn phòng này nên bày rất nhiều đồ của em. Đồ của chị U Đàm không còn nhiều nữa, nhưng bàn ghế, giường tủ đều là của chị ấy."

Cô vừa nói vừa kéo chiếc ghế trước bàn học ra. "Anh ngồi đi!"

Anh Hạo Đông ngồi xuống, ngắm nhìn căn phòng lướt nữa. Căn phòng này từng thuộc về Diệp U Đàm, bây giờ người sở hữu nó là Lam Tổ Hình.

Hai người con gái có dung mạo giống hệt nhau, lần lượt xuất hiện trong cuộc đời anh. Người trước, tên sao người vậy, như một đóa hoa quỳnh, xinh đẹp, rực rỡ nhưng trong chốc lát, chỉ vì anh mà héo úa, tàn hương. Người sau, cô cũng giống như cái tên Tổ Hình, một đóa hoa linh lung, nhỏ bé, thơm ngát, trắng ngần. Hoa tổ hình nở rộ vào lúc tuyết rơi lạnh giá nhất trong cuộc đời anh, dần sưởi ấm trái tim lạnh băng của anh.

Anh mắt của Anh Hạo Đông dừng lại ở những chiếc lọ thủy tinh đựng kẹo, chăm chú nhìn rất lâu rồi anh nhỏ giọng hỏi: "Tổ Hình, anh có thể ăn kẹo của em được không?"

Lam Tổ Hình khẽ nhướn mày, nụ cười ngọt ngào như hoa nở. "Đương nhiên rồi!"

Đây là lần đầu tiên Anh Hạo Đông chủ động đòi ăn kẹo của cô, từ bị động tiếp nhận đến chủ động yêu cầu, cô nhận ra cuối cùng anh cũng không trốn tránh cô nữa rồi.

Hai tuần sau, Tiểu Vũ bị bắt, hắn đã thừa nhận mọi tội lỗi mà hắn gây ra.

Tối đó, hắn nhất thời kích động, chạy đến tòa cao ốc Từ Kinh, đâm Anh Hạo Đông một dao và đẩy Diệp U Đàm rơi từ tầng mười tám xuống. Hắn cho rằng hai người họ đều chết, liền cố gắng giữ bình tĩnh, chạy ra khỏi tòa cao ốc Từ Kinh, đến thẳng nhà ga, lên tàu bỏ trốn khỏi thành phố này. Đó chỉ là hành động quá khích trong lúc tức giận, hắn không phải kẻ côn đồ, quen thói hành hung, giết người. Sau khi sự việc xảy ra, hắn cũng không không chế được sự sợ hãi. Hắn chạy trốn đến một nơi thật xa, trong thời gian đó, hắn cũng thử liên lạc với Tần Tú Nhuận nhưng cô ta đã chuyển nhà, đổi số điện thoại, hắn đành bất lực.

Sự việc trôi qua được gần một năm, Tiểu Vũ lấy lại can đảm, quay về chốn cũ, nghe ngóng được sự việc mình gây ra trước đây đã được cảnh sát kết luận là vụ án giết người vì tình, hắn thở phào. Hắn bắt đầu tìm kiếm Tần Tú Nhuận, hắn không nỡ buông cô ta ra, vẫn hy vọng cô ta có thể đi cùng hắn.

Tần Tú Nhuận đương nhiên không chịu đi cùng hắn, sự xuất hiện của hắn khiến cô ta kinh hãi và lúng túng. Nếu có thể, cô ta thực sự muốn báo cảnh sát để họ bắt hắn, bởi từ lâu cô ta đã coi hắn như loài ma quỷ.

Tiểu Vũ cũng nhận ra nỗi sợ hãi của cô ta, thắc mắc: "Tú Nhuận, tuy anh chưa nói với em nhưng em biết rất rõ anh đã làm việc gì. Em không tố cáo anh với cảnh sát, có phải em vẫn lưu luyến mối tình xưa cũ của chúng ta không?"

Tần Tú Nhuận khổ sở nói: "Tiểu Vũ, anh đi đi, đừng đến tìm tôi nữa! Chuyện giữa chúng ta đã là quá khứ rồi."

Tiểu Vũ cảm thấy mình thực sự không hiểu nỗi phụ nữ, Tần Tú Nhuận giấu nhem chuyện hắn giết người với phía cảnh sát, có nghĩa là cô ta vẫn nhớ đến tình cũ, nhưng sao cô ta lại lạnh nhạt và cảnh giác với hắn đến vậy? Hắn nghe tin người đàn ông họ Anh kia đã được cứu sống, bất giác hỏi: "Có phải em vẫn tiếc cái gã họ Anh kia không? Anh biết hắn vẫn chưa chết."

"Tiểu Vũ, anh đã biết anh ấy chưa chết, chắc cũng biết anh ấy đã mất trí nhớ đúng không? Nếu không, trong bản khẩu cung của anh ấy chắc chắn sẽ không bỏ sót anh. Nhưng cuộc đời ai biết trước được chữ ngờ, có thể mất đi thì cũng có thể tìm lại, anh nên mau đi đi, đi càng xa càng tốt. Nếu không, ngộ nhờ ngày nào đó, anh ấy mà nhớ ra, e rằng anh không đi nổi đâu."

Tiểu Vũ cũng hiểu những lời này của Tần Tú Nhuận rất có lý, hắn cũng muốn bỏ đi nhưng trước khi đi, hắn vẫn còn một số chuyện phải làm. Từ khi quay về thành phố này, hắn thường xuyên mơ thấy cô gái bị hắn đẩy xuống lầu mà mất mạng kia, những cơn ác mộng khiến hắn giạt mình tỉnh giấc lúc nửa đêm, sau đó không thể nào ngủ lại được nữa. Tính ra thì còn mấy ngày nữa là đến ngày giỗ đầu của cô ấy, hắn muốn đến nơi cô ấy chết để tế lễ, để cô ấy không đến quấy rầy hắn nữa. Kết quả...

Cuối cùng, Tiểu Vũ nói với cảnh sát Tôn: "Nếu tôi không đến đó thì sẽ không gặp người họ Anh kia, cũng sẽ không bị anh ta nhận ra. Tôi nghĩ chính cô gái dưới âm phủ kia đã dẫn dụ tôi tới đó để báo thù, chính là cô ta."

Một lần nữa, vụ án đêm ngày Mười bảy tháng Ba một năm trước được tòa xử lại, việc xét xử tiến hành vô cùng

Thuận lợi, Tiểu Vũ cúi đầu nhận tội, nhận hình phạt tù chung thân.

Kết thúc buổi xét xử, lúc Lam Tổ Hình cùng ông bà Diệp chậm chậm bước ra khỏi cửa tòa án. Anh phu nhân và Anh Hạo Đông đứng ở cửa đợi họ. Anh phu nhân dịu dàng cất tiếng: "Ông bà Diệp, để Hạo Đông đưa mọi người về nhé?"

Sau khi biết toàn bộ chân tướng sự việc, Anh phu nhân vô cùng cảm kích Diệp U Đàm, vì cô đã đánh đổi sinh mệnh của mình cho Anh Hạo Đông. Bây giờ, không có cách nào để báo đáp cô, bà rất muốn quan tâm tới bố mẹ cô.

Ông bà Diệp không từ chối, ngồi xe của Anh Hạo Đông về nhà. Khi xe dừng lại dưới tòa nhà, bà Diệp còn hỏi anh: "Cháu có rảnh thì lên trên ngồi một lát? Bác có chút chuyện muốn nói với cháu."

Anh Hạo Đông gật đầu. "Được ạ!"

Lam Tổ Hình ngẫm nghĩ, không biết bà Diệp có chuyện gì muốn nói với Anh Hạo Đông, cô vừa định mở miệng thì bà Diệp đã nói: "Anh Hạo Đông, mấy ngày trước bác mới biết, hóa ra cháu và Tổ Hình vẫn lặng lẽ qua lại với nhau. Chậu hoa tổ hình mà con bé coi như bảo bối ấy chính là do cháu tặng."

Hóa ra ông Diệp đã nói việc này cho bà Diệp biết, Anh Hạo Đông cung kính gật đầu, nói: "Vâng ạ!"

"Vậy cháu nói cho bác biết có phải cháu đã thích Tổ Hình nhà chúng ta rồi không?"

Lam Tổ Hình nghe thấy thế, khuôn mặt bỗng nóng bừng, Anh Hạo Đông cũng có phần lúng túng, khó xử, quay đầu nhìn Lam Tổ Hình, anh thận trọng gật đầu. "Vâng!"

Một chữ "vâng" đơn giản đã phá tan mọi vướng mắc trong lòng họ. Cuối cùng, tình cảm này cũng được công khai, Lam Tổ Hình không kìm được, liếc mắt nhìn sang anh, sóng mắt lay động như làn nước mùa xuân.

Bà Diệp chăm chú nhìn cô, nói từng từ: "Nếu cháu thích con bé thì phải đối xử với nó thật tốt, không thể giống như trước đây..."

Bà không nói hết câu nhưng ai nghe cũng hiểu ý của bà. Anh Hạo Đông hiểu, bà đang ngầm nhắc nhở anh, không thể đối xử với Lam Tổ Hình như trước đây đã từng đối với Diệp U Đàm, chán rồi gạt đi, như vứt một chiếc guốc rách nát

.

Anh Hạo Đông thận trọng trả lời: "Bác gái, bác trai, hai người hãy yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không như trước đây nữa. Cháu thực lòng thích Tổ Hình, hy vọng hai bác đồng ý cho chúng cháu qua lại."

Bà Diệp nhìn xoáy vào đôi mắt sâu thẳm của anh, anh thẳng thắn, chân thành đón nhận ánh mắt dò xét của bà, cuối cùng bà cũng khẽ gật đầu, nói: "Được, bác đồng ý, sau này cháu phải đối xử thật tốt với Tổ Hình."

Phản Kết[/B]

Số phận đã định, Lam Tổ Hình rất tin bốn chữ này. Ngoài điều này ra thì không gì có thể giải thích được cho sự gặp gỡ giữa cô và Anh Hạo Đông.

Anh Hạo Đông chính thức qua lại với Lam Tổ Hình anh đưa cô về nhà gặp Anh phu nhân, giới thiệu với bà đây là bạn gái của anh.

Sau giây phút sững sờ, Anh phu nhân bình thản mỉm cười, tiếp nhận tình yêu của đôi trẻ. Bà đưa Lam Tổ Hình lên căn phòng khách nhỏ trên lầu, nói rất nhiều chuyện.

"Tổ Hình, cháu còn nhớ căn phòng này không? Lần đầu tiên cháu đến vịnh Ngân Sa, bác và cháu gặp nhau ở đây."

Lam Tổ Hình vẫn nhớ, hôm đó đang nói chuyện thì Anh phu nhân vội vã chạy sang phòng Anh Hạo Đông, bỏ cô ở lại. Còn cô, bị tiếng gầm thét của anh dọa cho sợ đến mức không nói một lời đã rời khỏi Anh gia.

Cô ngại ngại nói: "Lần đó, cháu bỏ chạy nhưng sau đó lại trùng hợp gặp bà Chu lần nữa và quay lại đây lần thứ hai."

"Tổ Hình, có những việc là do số mệnh định sẵn. Thế sự xoay vần, cuối cùng cháu lại quay về Anh gia, bác nghĩ đây là sự sắp đặt của ông trời."

Số phận đã định, Lam Tổ Hình rất tin bốn chữ này. Ngoài điều này ra thì không gì có thể giải thích được cho sự gặp gỡ giữa cô và Anh Hạo Đông.

Hơn nữa, cô cảm nhận được sự may mắn của mình. Ngẫm ra, Diệp U Đàm gặp Anh Hạo Đông không đúng lúc, Anh Hạo Đông lúc đó không phải là một hình mẫu lý tưởng, chỉ là một chàng trai ngông cuồng, phóng túng. Đối với anh lúc đó, con gái như loài loài hoa cỏ, thích thì hái, không thích nữa thì vứt, không bao giờ màng đến chuyện người ta có đau buồn, héo úa vì mình hay không. Còn lúc cô gặp anh, dường như anh đã biến thành người khác vậy. Đúng là cô đã gặp anh đúng thời điểm rồi.

Hoa tổ hình của tháng Tư kết nụ như những hạt trân châu, một tối trắng sáng, cô làm giống như mẹ mình năm đó, lấy kim chỉ ra, khâu những chiếc nụ thành hai chiếc vòng hoa trắng ngần, thơm ngát, một chuỗi đeo lên cổ tay, một chuỗi treo ở đầu giường. Đêm đó, cô mơ một giấc mộng kỳ lạ, trong mơ, bố mẹ cô nở nụ cười hạnh phúc, âu yếm nhìn cô, nói: "Tổ Hình, cuối cùng bố mẹ cùng có thể yên tâm rồi!"

Tỉnh giấc, Lam Tổ Hình nhìn sang chậu hoa tổ hình đặt trên bệ cửa sổ, giữa vô số những chiếc nụ trắng ngần, hai bông hoa lặng lẽ đua nở, xinh xắn vô ngần, đêm qua, đúng là bố mẹ đã trở về bên cô. Nước mắt lặng lẽ rơi nhưng khóe miệng cô lại hé nở nụ cười.

Sáng hôm đó, khi Lam Tổ Hình đi học, ánh mặt trời vô cùng rạng rỡ. Cô đeo chiếc vòng hoa trên cổ tay, có vài nụ hơi hé nở, có vẻ vòng hoa đã được ánh mặt trời gọi tỉnh giấc, lan tỏa hương thơm tràn ngập khắp con phố, Cô dùng khăn tay ẩm bọc vòng hoa kia lại, mang đến cho Anh Hạo Đông xem, trước đây cô đã hứa sẽ tặng anh.

Anh Hạo Đông đang đứng đợi cô ở một góc sân trường, hai tay chắp ra sau lưng, mỉm cười nhìn cô tiến đến gần, dưới ánh mặt trời, nụ cười của anh càng tươi sáng. Sau khi nhìn thấy chiếc vòng hoa tổ hình cô cầm trên tay, anh nói: "Anh cũng có thứ này muốn cho em xem."

Anh chậm chậm giơ tay ra, dưới ánh nắng rực rỡ, ba bông hồng đỏ thắm nở rộ giữa những ngón tay anh, rực rỡ và kiều diễm vô cùng.

"Hoa hồng trong vườn nhà anh nở, đây là ba bông đỏ đẹp nhất, anh đã lựa cả buổi sáng nay mới được đây, tặng em này!"

Ba bông hồng đỏ biểu trưng cho điều gì, dường như không ai không biết. Nó thay cho ba chữ không thể thiếu trong tình yêu.

Lam Tố Hình nhận hoa của anh, cảm thấy như mình đang đón nhận một trái tim ấm nóng. Cô nâng niu nó trên tay, ngược mắt nhìn anh, niềm vui ngọt ngào lan tỏa, như vô số đóa hoa pha lê trong suốt đột nhiên nở rộ trong mắt cô.

Anh Hạo Đông ngây ngất ngắm nhìn, lát sau, anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên đôi mắt cô. Cô nhắm mắt, một nụ hôn dịu dàng, ấm áp như ánh mặt trời chiếu rọi. Đây là nụ hôn đầu tiên, thuộc về cô.

Cảm giác của hạnh phúc lan trên những ngón tay, trên mí mắt và trên mỗi tế bào trong cơ thể cô...

The End

Bạn đang đọc truyện *Mùa Đông Ấm Hoa Sẻ Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.